

Ông Xã Không Thuần Bà Xã Lưu Manh

Contents

Ông Xã Không Thuần Bà Xã Lưu Manh	3
1. Chương 1: Mạc Bảo Bối Tức Giận	3
2. Chương 2: Thân Sĩ Ross	7
3. Chương 3: Cô Gái Hư Mặc Mười Tội Tày Trời	9
4. Chương 4: Lão Tử đạo Đức Kinh	12
5. Chương 5: Đối Tượng Xem Mặt	14
6. Chương 6: Mời Dự Dạ Tiệc	16
7. Chương 7: Lão Tử Đáng Thương	18
8. Chương 8: Chúng Ta Cần Phải Vô Tư Dâng Hiến	20
9. Chương 9: Mẹ Xinh Đẹp	22
10. Chương 10: Một Nhà Ấm Ấp	24
11. Chương 11: Con Trời Sinh Bản Chất Đẹp Tự Nhiên	26
12. Chương 12: Buổi Hẹn Shangri-la	29
13. Chương 13: Vượt Núi Bằng Đèo Tìm Em	31
14. Chương 14: Đánh Cuộc	33
15. Chương 15: Tức Giận Đua Xe	35
16. Chương 16: Chúng Ta Gặp Nhau Trên Chiến Trường	37
17. Chương 17: Tề Giai Phúc Hắc	39
18. Chương 18: Máy Ăn	41
19. Chương 19: Tổ Thích Rượu Nhưng Không Nát Rượu	43
20. Chương 20: Sóng Gió Dạ Tiệc	45
21. Chương 21: Tình Bạn Đau Lòng	48
22. Chương 22: Mạc Bảo Bối Tức Giận	50
23. Chương 23: Lửa Giận Ngút Trời, Thời Khắc Sinh Tử	52
24. Chương 24: Anh Bảo Tôi Bình Tĩnh Thế Nào	54
25. Chương 25: Cần Khôn Đại Na Di	56
26. Chương 26: Đùa Giỡn Ross	58
27. Chương 27: Á! Có Đàn Ông Ở Trần	60
28. Chương 28: Thất Lễ Với Ross, Có Phải Nên Chịu Trách Nhiệm Hay Không	62
29. Chương 30: Thấy Hết Sẽ Phải Chịu Trách Nhiệm Đó Là Chuyện Thế Kỳ Trước	65
30. Chương 31: Truy Cứu Năm Đó	67
31. Chương 32: Ngoan, Khóc Ra Là Được Rồi	69
32. Chương 33: Chủ Động Tới Cửa Tìm Ross	71
33. Chương 34: Ánh Mắt Mơ Màng	73
34. Chương 35: Sắc Tâm	75
35. Chương 36: Hiếm Khi Nghe Lời	77
36. Chương 37: Đúng Là Một Tiểu Yêu Tinh	80
37. Chương 38: Em. . . . Anh Nhất Định Phải Nói Sao?	82
38. Chương 39: Du Lịch Giải Sầu	84
39. Chương 40: Bán Hạ Xuất Kịch	86
40. Chương 41: Gặp Lại Người Đàn Ông Đáng Ghét	88

41. Chương 42: Chevrolet Cruze	90
42. Chương 43: Đoạt Thức Ăn Của Hạo Tử(*)	92
43. Chương 44: Anh Đúng Là Người Tốt	94
44. Chương 45: Trần Chung Kết (đầu)	97
45. Chương 46: Trần Chung Kết (giữa)	99
46. Chương 47: Trần Chung Kết (cuối)	101
47. Chương 48: Ross Tức Giận Đột Kích (đầu)	103
48. Chương 49: Ross Tức Giận Đột Kích (giữa)	105
49. Chương 50: Ross Tức Giận Đột Kích (cuối)	107
50. Chương 51: Chiếc Nhẫn Đính Hôn	109
51. Chương 52: Thiếu Tiền?	111
52. Chương 53: Ross Ghen (đầu)	114
53. Chương 54: Ross Ghen (giữa)	116
54. Chương 55: Ross Ghen (cuối)	118
55. Chương 56: Em Nhất Định Phải Nhìn?	120
56. Chương 57: Hôn Thê Cũng Là Vợ	122
57. Chương 58: Trở Về	124
58. Chương 59: Lễ Đính Hôn (đầu)	126
59. Chương 60: Lễ Đính Hôn (giữa)	129
60. Chương 61: Lễ Đính Hôn (cuối)	131
61. Chương 62: Băng Vệ Sinh, Bông Vải Hóa Trang	133
62. Chương 63: Lại Để Em Cắn Một Cái Nữa Vậy	135
63. Chương 64: Chọc Giận	137
64. Chương 65: Cực Kỳ Tức Giận	139
65. Chương 66: Em Đang Sợ!	141
66. Chương 67: Phụ Nữ Là Tồn Tại Nghịch Thiên	143
67. Chương 68: Hay Cho Một Người Phụ Nữ Đanh Đá	145
68. Chương 69: Thân Ái, Anh Đối Với Em Thật Tốt!	148
69. Chương 70: Lực Phá Hoại Của Mạc Bảo Bối	150
70. Chương 71: Đổ Máu	152
71. Chương 72: Hành Động	154
72. Chương 73: Tình Dịch, Phụ Nữ Xinh Đẹp Cực Hạn	156
73. Chương 74: Mị Hoặc	158
74. Chương 75: Chương 14.1	160
75. Chương 76: Chương 14.2	163
76. Chương 77: Chương 14.3	167
77. Chương 78: Chương 15	170
78. Chương 79: Chương 16.1	175
79. Chương 80: Chương 16.2	175
80. Chương 81: Chương 17.1	175
81. Chương 82: Chương 17.2	178
82. Chương 83: Chương 18.1	182
83. Chương 84: Chương 18.2	182
84. Chương 85: Chương 19.1	182
85. Chương 86: Chương 19.2	182
86. Chương 87: Chương 19.3	182
87. Chương 88: Chương 20	182
88. Chương 89: Chương 21.1	182
89. Chương 90: Chương 21.2	182
90. Chương 91: Chương 22	182
91. Chương 92: Chương 23	182
92. Chương 93: Chương 24	182
93. Chương 94: Chương 25	182
94. Chương 95: Chương 26	182

95. Chương 96: Chương 27	182
96. Chương 97: Chương 28	182
97. Chương 98: Chương 29	182
98. Chương 99: Chương 30	182
99. Chương 100: Chương 31	182
100. Chương 101: Chương 32.1	188
101. Chương 102: Chương 32.2	188
102. Chương 103: Chương 33	193

Ông Xã Không Thuần Bà Xã Lưu Manh

Giới thiệu

Mạc Bảo Bối, thiên kim của chủ tịch Chính ủy đặc khu Hải quân 34 khu hành chính thành phố X Ja

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-khong-thuan-ba-xa-luu-manh>

1. Chương 1: Mạc Bảo Bối Tức Giận

Khu biệt thự ở đường Thiên Uyên đặc khu hành chính đạo đức và chính nghĩa nào đó.

Đây là một khu biệt thự tư nhân, dọc theo bên ngoài khu biệt thự có một con sông tự nhiên chảy xuôi, phản chiếu ngược ảnh khu biệt thự dưới đó. Cảnh trên nước có cây có lối đi lát ván, cỏ lau sậy và nhiều loại thực vật. Trên con đường của khu rải sỏi đá bên lề với cách thức không giống nhau. Thiết kế theo kiểu vườn cây khiến khu biệt thự này thoát nhìn có mười phần phong vị nông thôn, khiêm tốn không mất thanh nhã.

Bên trong một căn biệt thự màu trắng năm tầng, dọc theo cầu thang hình xoắn ốc lộ thiên ở tường ngoài biệt thự, một bóng dáng nhỏ nhắn, một thân váy ngắn màu hồng làm nổi bật lên dung mạo như hoa đào, rất đáng yêu xinh đẹp, có điều chẳng biết tại sao lúc này đôi mắt to linh hoạt lại đang tràn đầy tức giận.

“Cộp cộp cộp”, một đôi chân nhỏ dùng sức đạp giày cao gót chín centimet xuống cầu thang, đi lên lầu hai, trong tay còn cầm một tập tài liệu. Trên khuôn mặt tinh xảo xinh xắn phỉếm đỏ hồng nhàn nhạt, đưa chân ra xoay tròn, đẩy cửa đi vào bên trong.

“Rầm” một tiếng, Mạc Bảo Bối dùng sức đẩy cửa căn phòng nào đó ra, cửa đập vào tường phát ra tiếng vang rất lớn, làm Mạc Trường Thắng giờ phút này đang cúi đầu viết trên bàn kính hoảng.

Người cuối đầu viết chính là Mạc Trường Thắng, chủ tịch Chính ủy đặc khu Hải quân 34 khu hành chính thành phố X, trên khuôn mặt có hơi mập của ông không giận nhưng tự có uy, chẳng qua đợi khi thấy rõ cô con gái tức giận đùng đùng, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười.

- Con gái ngoan, ai chọc con mất hứng. - Mạc Trường Thắng không rõ chân tướng nhìn con gái của mình.

- Tự ba xem một chút chẳng phải sẽ biết sao? - Mạc Bảo Bối dùng sức ném tài liệu trong tay tới trên bàn sách, trút ra sự tức giận của cô.

Mạc Trường Thắng kinh ngạc nhìn con gái, không rõ nguyên do cúi đầu nhặt tài liệu trên bàn sách lên mở ra, ngay sau đó lại cười.

- Ba còn cười, có lão tử như ba vậy ư, hận không thể đẩy con gái của ba vào trong hố lửa! - Trong lúc nghỉ hè sau năm đại học thứ nhất, Mạc Bảo Bối lại nhận được tài liệu xem mắt, còn chưa nhìn xong đã tức giận dùng dùng đến nói chuyện với ba.

*** lão tử nhiều chỗ dùng thay từ cha trong truyện này vì hai cha con này nhiễm phong cách quân đội, con với cha hay cha với con thì cũng toàn lão tử thôi ==

- Con gái ngoan, con đừng nói như vậy mà, đây là trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, là đạo lý hiển nhiên từ xưa đến nay. - Mạc Trường Thắng nói xong lời hay, mặc dù con gái mình chỉ có mười chín tuổi, nhưng ông cũng đã sớm bắt đầu giúp cô xem xét chọn người tốt.

- Làm ơn, hiện tại là thời đại nào rồi, con đây vừa mới lên đại học thì ba đã sắp xếp mai mối rồi, có lão tử như ba vậy sao? - Mạc Bảo Bối thở hỗn hển rống to.

- Ross tuổi trẻ tài cao, lão tử đây hao tổn sức lực của lão đại mới giành được ở trước mặt chú Lưu và chú Lý, bằng không con gái của bọn họ đã có thể đi. - Mạc Trường Thắng dương dương tự đắc nói, cũng không thêm để ý con gái hô to gọi nhỏ.

- Bọn họ thích thì cho bọn họ, ba cũng lớn tuổi rồi, tranh cái gì, có cái gì tốt mà tranh, vì một người nước ngoài tổn hại hòa khí đáng giá không? - Hai tay Mạc Bảo Bối chống trên bàn sách, nhìn ba của mình, bảo thủ khuyên nhủ ba.

- Cái này khác, cái này là. - Mạc Trường Thắng chuẩn bị giải thích.

- Ngừng, đừng nói nữa. Tóm lại là cái gì con mặc kệ, thời điểm ba tranh không biết anh ta 33 sao, con gái ba mới mười chín đúng không, khái niệm chênh lệch mười bốn tuổi gì đó ba không biết à? - Hai tay Mạc Bảo Bối bắt chéo, ngắt đứt giải thích của Mạc Trường Thắng.

- Khái niệm gì? - Mạc Trường Thắng áp ứng hỏi.

- Anh ta không phải người nước ngoài sao, sớm yêu xong xuôi cả rồi, nói không chừng con gái cũng đã lớn bằng con, gây chuyện không hay hiện tại nuôi ở nhà? - Số tuổi giống như là một khoảng cách vượt qua trước mặt của Mạc Bảo Bối.

- Không có, Ross tuyệt đối độc thân, cái này ba sớm hỏi thăm rõ ràng. - Mạc Trường Thắng bảo đảm nói.

- Con nói ba có nghe ra điểm then chốt trong lời của con không. Then chốt là anh ta lớn hơn nhiều so với con vậy, không có tiếng nói chung. - Mạc Bảo Bối cau mày nói.

- Tuổi không là vấn đề, hơn nữa chồng già vợ trẻ mới phải, hiểu cách thương người. - Mạc Trường Thắng cố chấp cho rằng ở thời đại của các ông chồng già vợ trẻ là chuyện rất bình thường.

- Đánh rắm, ba nhìn lại xem người ta từ nhỏ uống sữa tươi gặm thịt bò vóc người cao lớn, con gái ba mới 158 centimet, chênh lệch một khoảng 30cm, đứng chung một chỗ không biết còn tưởng rằng lão điều hâu bắt gà con đấy. - Mạc Bảo Bối nghĩ tới hình ảnh như vậy lập tức không rét mà run.

- Bậy bậy bậy, đồng ngôn vô kị (lời trẻ con không kiêng kị), nào có ai hình dung chính mình như thế. - Mạc Trường Thắng giống như là đuối xúi quẩy đưa tay phẩy phẩy không khí, coi như làm vậy có thể xua đi thứ không tốt.

- Hình dung như thế thì làm sao, hình ảnh sinh động, có phải con nói ba đâu. Chúng ta đường đường là người Trung Quốc cần gì phải xem mặt với người nước ngoài. Cả nhà chúng ta đều là tổ quốc nuôi lớn lên, không thể sinh ngoại. - Mạc Bảo Bối bĩu môi.

- Ross là quan Ngoại giao, nếu như cậu ta với con thành là có thể xin quốc tịch hai bên, đến lúc đó tự nhiên cũng là người Trung Quốc thôi. Hơn nữa, vốn cậu ta cũng đã có một phần tư huyết thống Trung Quốc, đây không tính là sinh ngoại. - Mạc Trường Thắng suy nghĩ hồi lâu nhớ lại một quy tắc như vậy.

- Vậy ngộ nhờ không thành? - Mạc Bảo Bối chau mày hỏi, trong mắt lóe lên sáng loáng.
- Không thành sẽ nói sau, ta gặp gỡ trước, không thiệt thòi, có được không? - Mạc Trường Thắng lấy lòng nói.
- Ba nói, không thành mà nói thì không được sắp xếp xem mặt lung tung quỷ quái nữa, bị người ta biết chuyện chê cười, rất mất mặt. – Chán ghét nhìn ba mình, thật sự không nghĩ ra tại sao sớm như vậy đã chuẩn bị mai mối, Mạc Bảo Bối rất bất đắc dĩ.
- Ai dám cười nhạo con gái Bảo Bối của ba, con gái của ba đáng đẹp xinh đẹp, đáng yêu như vậy, nhất định là người gặp người thích, đến lúc đó Ross nhất định sẽ bị con mê hoặc, ha ha.
- Cát cái nụ cười đó của ba đi, con đi đây. - Mạc Bảo Bối từ nhỏ đến lớn không chịu nổi nhất chính là lão tử làm thay hết thầy ẹ, tuy có lúc cảm thấy rất uất ức, nhưng là đại đa số thời điểm đều chỉ cảm thấy quá chán ngấy.
- Đây, con đi đâu vậy, trò chuyện với ba đi, gần đây con bận việc thi cuối kỳ chừng mấy ngày chưa trở về nhà, thật khó khăn mới về nhà sao lại chạy ra ngoài. - Mạc Trường Thắng nắm tay con gái Bảo Bối. Mặc dù con gái bị chính ông cưng chiều đến hơi quá ngang ngược, tuy nhiên nó cũng là thịt trong lòng ông, dù con gái vô lễ thế nào, ông đều vui vẻ.
- Con còn phải bận đi dạo phố mua quần áo, ba làm việc cho tốt đi, có chuyện gì thì nói với mẹ già của con ấy, nếu không có chuyện gì đừng tìm con. Tất cả mọi người cười ba đánh con gái, ba là một chủ tịch Chính ủy sao lại không thể tàn khốc một chút, không biết còn cho là ba cười đùa chính là lão già kỳ quái đấy! - Mạc Bảo Bối đuổi ba của mình giống như đuổi một đứa nhỏ bình thường.
- Lão già kỳ quái cái gì, lão tử của con đang tuổi cường tráng đó. - Mạc Trường Thắng phẫn nộ nhìn Mạc Bảo Bối.
- Người ngoài 50 rồi, cũng chỉ có ba còn dám nói đang tuổi cường tráng, lại không mắc cỡ. - Mạc Bảo Bối che miệng cười trộm.
- Trước mặt con gái Bảo Bối của chính mình có cái gì đáng xấu hổ. Đây là cho con, trên người một cô gái cầm nhiều tiền chút, thích gì cứ mua. - Từ trong ngăn kéo mặt lấy ra một xấp tiền mặt 100 nghìn đưa cho con gái mình.
- Ba thật thương con, cảm ơn. - Mạc Bảo Bối nhận lấy tiền cười híp mắt đếm, một bộ dạng thấy tiền sáng mắt.
- Có tiền lập tức ba, nếu không là lão tử, người làm ba tôi đây lắm lúc thật sự không có quyền uy mà. - Mạc Trường Thắng ra vẻ đáng thương nói ra.
- Đừng uất ức, nam tử hán đại trượng phu có được dẫn được(*), đây là biểu hiện quyền lực của ba, ngoan, làm việc của mình đi. Ăn bổng lộc quân đội nên làm việc trung quân, con đi thật đây. - Mạc Bảo Bối vẩy vẩy tiền mặt trong tay, phóng khoáng đi ra ngoài.

(*) Có được dẫn được: biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể

Trong lòng Mạc Bảo Bối âm thầm tính toán, mặc kệ cái người lai đại diện quốc phòng của Liên Hợp Quốc ở nước ngoài đóng trụ sở ở thành phố X ưu tú như thế nào, dù sao cô không thích chính là không thích, đến lúc đó lão tử của cô cũng sẽ không thể ép buộc cô. Cho nên, mặc dù nhất thời tức giận cũng rất mau hết giận, nghĩ xong đổi sách hai lòng, vui vẻ theo đám chị em đi dạo phố.

Trong quán cà phê Yến Ngộ

Trong quán cà phê phong cách châu Âu, với trang trí hoa lệ, màu sắc mạnh mẽ, tạo hình tinh xảo khiến cho cả quán cà phê thoát nhìn khoan thai cao quý. Chính giữa trần là một cái đèn to lớn, đồng thời sử dụng đèn treo hình cảnh lồng lầy kiến tạo không khí. Bên trong quán cà phê có một lò sưởi âm tường, vì mùa hè nên không châm lửa, mà mặt tường phun vẽ nước sơn chất lượng tốt và keo dán gỗ, tô đậm hiệu ứng xa hoa của Yến Ngộ.

Đây là quán cà phê cao cấp nhất ở thành phố X, chỉ tiếp đãi hội viên, mà để trở thành một hội viên, ngoại trừ phải có đầy đủ tiền bạc còn nhất định phải có địa vị xã hội mới được. Vì vậy, thanh niên ở chỗ này hầu như đều là một vài ** hoặc là phú nhị đại(*).

(*) Phú nhị đại: thế hệ con cháu thứ hai trong những gia đình tài phiệt, triệu phú, tỷ phú,... nói chung là những nhà giàu

Giờ phút này, ba thiếu nữ trẻ tuổi ngồi chung một chỗ, đều một dáng vẻ tinh thần phần chấn mạnh mẽ.

- Bảo Bối, trường học các cậu như thế nào? Chơi có được không? Sao lúc ấy cậu không vào đại học pháp lý của chúng tớ, lại muốn cay đắng, đau khổ đi học đại học y khoa, quá mệt mỏi. - Viên Tử mặc váy ngắn màu tím nhạt oán trách nói.

- Con người Bảo Bối từ nhỏ đã có chí khí hơn so với cậu, có thể đọc thích tâm lý học, không tồi. Mặc dù trong đại học pháp lý có chỗ dựa của ba cậu, tuy nhiên nó không có chuyên ngành Bảo Bối thích. - Tề Giai váy ngắn màu trắng nói.

Hai người này đều là chị em tốt cùng lớn lên từ nhỏ với Mạc Bảo Bối trong đại viện. Ba Viên Tử là cục trưởng phòng giáo dục, là người phụ trách trực tiếp đại học pháp lý, mà đại học pháp lý lại là trường học của các cán bộ cao cấp thực sự, rất nhiều ** cuối cùng đều lựa chọn đại học pháp lý, chỉ là chuyên ngành rất giới hạn, vì vậy Mạc Bảo Bối lựa chọn đi học trường có chuyên ngành mình thích.

Còn ba Tề Giai là Tề Quốc Đồng lại là thanh tra ban Kỷ luật Chính ủy đặc khu hành chính thành phố X, đã từng là chiến hữu với Mạc Trường Thắng, cùng quê hương, hơn nữa cùng nhau tham gia thi tốt nghiệp trung học năm 1977, tình nghĩa không như bình thường.

Ba người từ nhỏ lớn lên trong một đại viện, sau đó chuyển ra ở riêng, mặc dù khoảng cách xa một chút, nhưng mãi cho đến khi tốt nghiệp trung học, ba người vẫn luôn là bạn học cùng lớp, tình nghĩa rất tốt. Sau khi thi tốt nghiệp trung học, Mạc Bảo Bối chọn đại học y khoa học ngành tâm lý mới tách ra với hai người kia.

- Giai Giai. - Viên Tử không chịu gắt giọng.

- Được rồi được rồi, tớ biết cậu cũng có chí khí, được chưa. Bảo Bối học trường xa, lại ở trong trường, rất ít khi trở về. Thật khó khăn được nghỉ hè thì cần phải thường đến nhà chúng tớ chơi, mẹ tớ rất nhớ cậu. - Tề Giai cười nói, trong ba người, cô thành thực chừng mực nhất.

- Cũng phải thường xuyên đến nhà tớ chơi, mẹ tớ không hề đặc biệt nhớ nhung cậu. Hiện tại bà ấy ngày ngày chơi mạt chược, con gái mình cũng không quan tâm chờ nói chỉ là cậu, chẳng qua anh trai tớ lại đặc biệt nhớ đến cậu, nhớ đến ngày ngày ngủ không yên đây. - Viên Tử cười tủm tỉm nói nói, đồng thời còn có ngụ ý dùng cánh tay vẫy vẫy Mạc Bảo Bối.

- Bảo Bối, Viên Bân thật ra rất nhớ cậu, nghe nói nửa năm sau điều động chức vụ, anh ấy sẽ được điều đến khu trường học của cậu, đến lúc đó cậu có chuyện gì đều có thể tìm anh ấy rồi. Một mình cậu ở miền nam, tớ trước sau đều có phần lo lắng. - Tề Giai trầm ngâm nói.

- Đúng vậy, anh trai tớ cậu yên tâm dùng. - Viên Tử vỗ ngực bảo đảm.

- Này, tớ nói hai người đủ rồi đó, có kiểu nói anh trai mình như vậy sao? Cái gì gọi là yên tâm dùng, dùng hư thì làm sao? - Mạc Bảo Bối từ trong tạp chí ngẩng đầu lên, cắn ống hút, không vui nói.

- Lời Viên Tử mặc dù không dễ nghe, nhưng nói có lý. Một mình cậu ở miền nam, có Viên Bân ở đây, chúng ta cũng yên tâm một chút. Cho dù nhìn cậu khôn khéo, nhưng trên thực tế rất mơ hồ, làm người ta yên tâm thế nào được. - Tề Giai nói ra lời tình ý sâu xa, giống như một người chị lớn quan tâm.

- Tớ biết rõ Giai Giai cậu quan tâm tớ, chẳng qua tớ rất tốt. Tớ đai đen nhị đẳng Taekwondo đó, ai dám chọc tớ chứ. - Mạc Bảo Bối không quan trọng cười nói. Xuất thân thể gia hải quân, từ nhỏ cô đã học tập võ thuật, chính vì để cường thân kiện thể (làm cơ thể khỏe mạnh), có điều về sau càng lớn lại càng lười.

- Đai đen nhị đẳng Taekwondo đó của cậu thì năm tốt nghiệp trung học cơ sở, ai không biết đối thủ năm ấy của cậu là Viên Bân, không phải anh ấy để cho cậu có thể thi đấu? - Tề Giai dội nước lã nói.

- Cho dù đó là Viên Bân giúp tớ, vậy tớ cũng phải qua được mấy cửa trước mới được chứ. - Mạc Bảo Bối không phục nói.
 - Cậu suy ngẫm lại một chút những đối thủ đối đầu với cậu xem, có phải đều là người bị cậu ức hiếp trong đại viện. Toàn người có thực lực ở trên cậu, bị cặp mắt của cậu trừng, mất hết nhanh nhẹn và sự tự tin trước đó. - Tề Giai không khách khí nói.
 - Đó là chuyện tình khi còn bé, lúc ấy bọn họ đều trưởng thành rồi, sao có thể luôn sợ tớ như thế, hơn nữa tốt nghiệp tiểu học tớ lập tức được đưa ra khỏi đại viện rồi. - Mạc Bảo Bối tiếp tục tìm kiếm lý do.
 - Hồi nhỏ cậu ngang ngược, hung hãn, ai cũng dám trêu, hơn nữa còn không thể không thắng. Bé trai lớn hơn chúng ta cũng bị cậu chọc cho khóc nhè, ai đối với cậu không có một chút ám ảnh, nếu thắng cậu còn không sợ cậu trả thù sao? - Tề Giai tiếp tục nói, đả kích lòng tự tin của Mạc Bảo Bối.
 - Viên Tử, cậu nói, bản lĩnh của tớ thật sự rất kém cỏi ư, anh trai cậu nhường tớ là hiển nhiên, nhưng người khác không nhường tớ, đúng không? - Mạc Bảo Bối nghiêng đầu hỏi Viên Tử, tìm kiếm đồng minh.
 - Tớ nói lời công bằng, bản lĩnh của cậu không được tốt lắm, nhưng thủ đoạn hành người của cậu luôn rất tàn khốc. Hơn nữa, cậu nhiều năm không có vận động rồi, đã sớm quên sạch sẽ chuyện quyền đạo Taekwondo này. - Viên Tử nói xong, lập tức nhảy khỏi ghế sofa.
 - Viên Tử, cậu gan dạ..., đứng lại cho tớ, nhìn tớ gãi chỗ cậu ngứa ngứa. -Mạc Bảo Bối làm bộ tức giận cũng nhảy dựng lên theo đuổi đánh Viên Tử.
- Mùa hè sau giữa trưa, trong quán cà phê chỉ có rất ít người, ghé mắt nhìn nhặt nhìn hai cô gái nhỏ cãi nhau âm ỉ, chỉ cười không nói.
- Viên Tử cười chạy vào trong góc, trốn vào trong màn La Mã buông xuống dưới, Mạc Bảo Bối vừa thấy, lập tức cũng chui theo vào màn La Mã đi vào bên trong đuổi theo Viên Tử.
- Viên Tử, cậu đứng lại đó cho tớ. - Mạc Bảo Bối vừa đuổi theo vừa hô.
 - Tớ sẽ không đâu, bị cậu bắt được, sức tay lớn như vậy còn không bị cậu đánh thành nửa tàn phế à? - Viên Tử người cao chân dài, chạy trốn mau, nhanh chóng đi ra khỏi màn La Mã cuối. Màn La Mã cuối cùng là một cổng vòm hình tròn, sau cổng vòm là sân trong quán cà phê. Viên Tử liếc mắt nhìn, lúc này đang có người đi vào bên trong, tức khắc xoay đầu chui vào màn La Mã bên kia.
 - Bị tớ bắt được, cũng có thể không thành nửa tàn phế như thế. Á. - Mạc Bảo Bối lập tức lao ra khỏi màn La Mã, lại không cẩn thận đụng phải người đi tới.
 - Người nào đó, muốn chết hả? - Mạc Bảo Bối bị đụng hoa mắt, vịn màn La Mã. Còn chưa kịp thấy rõ ràng người tới đã mắng âm lên.
 - Vị tiểu thư xinh đẹp, thật là ngại quá, có đụng cô bị thương không? - Một âm thanh dịu dàng dễ nghe vang lên bên tai Mạc Bảo Bối, mang theo một loại giọng điệu riêng biệt. Trong giọng điệu đó có một loại dịu dàng và từ tính khó có thể hình dung.

2. Chương 2: Thân Sĩ Ross

Người biết đến Ross đều biết anh là một thân sĩ(*) nổi tiếng. Tuổi còn trẻ đã làm đến chức đại diện quốc phòng của Liên Hợp Quốc ở nước ngoài đóng trụ sở ở thành phố X. Bản thân giữ những chức vụ quan trọng nên anh là người tình trong mộng của rất nhiều cô gái trẻ tuổi, cũng là ứng cử viên con rể tốt trong mắt rất nhiều người thế hệ trước.

(*) Thân sĩ: những người trí thức, thuộc tầng lớp thượng lưu, lịch sự, nhã nhặn, ga lăng.

Sở dĩ anh chọn đi tới Trung Quốc nguyên nhân lớn nhất là vì anh hứng thú với văn hóa Trung Quốc. Mẹ của anh có một nửa huyết thống Trung Quốc, vì vậy từ nhỏ anh đã rất quen thuộc với ngôn ngữ Trung quốc,

cộng thêm thiên phú ngôn ngữ của mình, mặc dù không là người Trung Quốc chính gốc, nhưng hoàn toàn nói được tiếng Trung Quốc chính gốc. Chẳng qua nghe kỹ thì vẫn có thể nghe ra giọng điệu lập lờ, nhưng lại tuyệt không phải là giọng điệu ABC (không hiểu lắm).

Tới Trung Quốc chưa tới nửa năm, Ross cũng đã biết rất nhiều bạn tốt. Hôm nay, anh đồng ý lời mời đi đến Yến Ngộ, bởi vì Yến Ngộ là nơi kinh doanh của một người bạn tốt anh biết lúc học châu Âu. Sau khi biết chuyện này, Ross cũng vô cùng vui vẻ đi tới đây.

Không nghĩ tới lại gặp một cô gái linh hoạt.

Chỉ là tính khí cô gái này hình như không tốt lắm, giống như một con mèo hoang nhỏ tính tình nóng nảy, giương nanh múa vuốt về phía anh.

- Anh mở xẻ vấn đề gì vậy hả, anh thử để tôi đụng vào xem có đau không. Có người không có mắt nhìn thế này sao, không nhìn thấy ở đây có người à, còn đi về phía trước. - Mạc Bảo Bối một tay xoa trán, thở phì phì nói.

Ross có thói quen vận động lâu dài, thân thể luyện đến cường tráng bền chắc, Mạc Bảo Bối dùng sức chạy về phía trước va chạm vào, đúng là bị làm cho rất đau.

- Thật là ngại quá, tôi thấy trán cô sưng to lên, không sao chứ. - Ross ngượng ngùng nói, một tay nhẹ nhàng xoa trán Mạc Bảo Bối.

- Tránh ra, muốn làm gì, ăn đậu hủ hả? - Mạc Bảo Bối nổi giận, một tay gạt tay Ross ra, lớn tiếng quát.

Tề Giai và Viên Tử nghe âm thanh đều như một làn khói chạy tới đây, phục vụ cũng đi theo tới hỏi thăm có chuyện gì.

- Không phải, tôi không có ý này, tiểu thư cô dừng. - Ross không ngờ cô gái nhỏ này tự nhiên lại nổi giận nhiều như vậy, sức tay cũng rất mạnh, một cái làm mu bàn tay anh đỏ bừng, xem vậy nhất định coi anh thành hạng xấu xa rồi, vội vã muốn giải thích.

- Thôi, coi như hôm nay tôi xui xẻo. Tiểu Tứ, anh đi lấy cho tôi một túi đá, về sau không cho người này xuất hiện trước mặt của tôi nữa là được. - Mạc Bảo Bối tức giận không ngớt nói với nhân viên phục vụ.

- Vâng, tiểu thư Mạc, có điều ngài Ross là khách quý của ông chủ chúng tôi, ngài ấy. - Tiểu Tứ khó khăn nói. Thiên kim đại tiểu thư của chủ tịch Chính ủy đặc khu Hải quân 34 khu hành chính thành phố X anh ta không dám đắc tội, nhưng khách quý của ông chủ anh cũng không dám trêu chọc.

- Anh ta? - Mạc Bảo Bối cho rằng Ross chỉ là một vị khách bình thường thôi, không ngờ lại còn là khách quý của ông chủ Yến Ngộ. Lúc này mới nghi hoặc ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn rõ người mà mình đụng vào.

Ngẩng đầu nhìn lên góc 30 độ, Mạc Bảo Bối nhìn thấy một đôi mắt thâm sâu, con ngươi màu xanh lá cây giống như ngọc bích lộ ra ánh sáng lấp lánh, góc cạnh thanh tú, ngũ quan sắc sảo, tóc màu nâu quần nhẹ.

- Anh là người nước ngoài đó! - Mạc Bảo Bối khiếp sợ giật nảy mình, chỉ vào Ross, chân bước lui về phía sau.

Tề Giai và Viên Tử không rõ chân tướng, nhìn Ross, chỉ cảm thấy đó là một người lai rất đẹp mắt thôi. Nhưng từ trước đến nay Mạc Bảo Bối không phải là một người háo sắc, hơn nữa có tính bài ngoại, vậy mà lúc này thái độ hướng về phía Ross như thế, cũng có phần cảm thấy kinh ngạc.

- Làm sao vậy? - Ross kỳ quái nhìn Mạc Bảo Bối. Nhìn dáng vẻ kinh hoàng của cô, cảm thấy cực kỳ đáng yêu, không tự chủ liền muốn bật cười, trên thực tế, khóe miệng của anh cũng đã giương lên.

- Không có. không có, Tiểu Tứ coi như quên đi. Nể mặt ông chủ của anh, tôi không so đo nữa. Giai Giai, Viên Tử, chúng ta đi. - Mạc Bảo Bối bất ngờ gặp được Ross, theo bản năng lập tức muốn chạy trốn.

Kéo tay hai người, nhanh chóng trở lại vị trí của mình, trong lòng vẫn râm râm không ngừng.

- Bảo Bối, cậu biết Ross đó sao? - Tề Giai phỏng đoán hỏi. Cô luôn luôn giỏi nhất về nhìn mặt mà nói chuyện, cộng thêm hiểu biết đối với Mạc Bảo Bối, vì vậy rất nhanh đã đoán được nguyên nhân trong đó.

- Trong điện thoại không phải tớ nói chuyện lão tử nhà tớ giúp tớ sắp xếp mai mối sao? - Mạc Bảo Bối buồn bực nói, một tay đỡ cái trán hơi đau nhói.
 - Chính là anh ta? - Viên Tử không thể tin kêu lên.
 - Xuyt, nhỏ giọng chút. - Tề Giai bịt miệng Viên Tử, dằn dờ.
 - Viên Tử đồ nhóc con chết tiệt chỉ sợ thiên hạ không loạn, tuyên truyền hay là quảng cáo thế, ngộ nhờ trên chộc đến ông chú Ross đó, cẩn thận da cậu bị tớ kéo căng ra đấy. - Mạc Bảo Bối cảnh cáo nhìn Viên Tử, chỉ sợ Viên Tử sợ hãi kêu lên sẽ dẫn tới sự chú ý của Ross.
 - Được rồi, tớ không kêu, buông tớ ra. - Viên Tử chen lách trong lòng bàn tay Tề Giai nói nói.
 - Thả cậu ra, không kinh hãi kêu gào với tớ nữa chứ? - Tề Giai hỏi.
- Viên Tử vội vàng gật đầu như bầm tởm, lúc này Tề Giai mới buông tay tìm hăm dọa Viên Tử ra. Sau khi Viên Tử lấy được tự do không dám lớn tiếng xông xáo ồn ào, chỉ mở một đôi mắt tò mò nhìn Mạc Bảo Bối, muốn biết nhiều hơn.
- Cậu làm gì thế, chớ nhỏ đòi xương hả? - Mạc Bảo Bối liếc Viên Tử một cái, vừa nghĩ tới Tiểu Tứ kia tay chân thế nào mà không nhanh nhẹn vậy, lấy cái túi chườm nước đá đã lâu cũng không thấy đem tới.
 - Coi như cậu đứng đi, nói với tớ Ross đó lai lịch ra sao, tớ nhìn sao cũng thấy rất tốt. Dáng dấp đẹp trai, người lại cao, hơn nữa có thể được ông cụ nhà cậu coi trọng lại là khách quý của ông chủ Yến Ngộ, nói vậy chắc hẳn không đơn giản chứ? - Viên Tử chuyển động đôi mắt tròn xoe, tò mò hỏi.
 - Bát quái (nhiều chuyện) thế này, sau này làm sao làm gương sáng cho người khác đây? - Tề Giai cười vỗ nhẹ cánh tay Viên Tử một cái.
 - Bát quái là bản tính của phụ nữ, có quan hệ gì với làm gương sáng cho người khác? - Viên Tử bắt mồm lâu lâu một câu, tiếp tục tò mò nhìn chăm chăm Mạc Bảo Bối chớp chớp đôi mắt tròn xoe linh hoạt.
 - Cậu được rồi, người không biết sẽ cho rằng bọn tớ ức hiếp cậu hay là thế nào đấy. Anh ta là đại diện quốc phòng của Liên Hợp Quốc ở nước ngoài đóng trụ sở ở thành phố X gì gì đó, Jane Ross, năm nay 33 tuổi, thân cao 190 centimet, là sinh viên hàng đầu của đại học Columbia, năm tháng trước được điều đến đến chỗ chúng ta. - Mạc Bảo Bối nói ra một số tin tức cô thấy được trong tài liệu xem mặt.
 - Ôi, trời ơi, điều kiện tốt thế, Bảo Bối làm sao cậu lại có bộ dạng không muốn gặp đó. Nếu cậu không thích thì tặng cho tớ đi, tớ thích đàn ông trưởng thành hơn. - Viên Tử háo sắc nói, hai mắt van xin Mạc Bảo Bối.
 - Anh ta không phải của tớ, nhưng tớ không tặng nổi lễ lớn như thế. - Mạc Bảo Bối không chịu được nhún nhún vai, bó tay nói.
 - Cô gái xinh đẹp, túi chườm nước đá đây, tôi lấy một cái khăn lông nhỏ bọc lại, cô cứ yên tâm đắp là được rồi. - Tay Ross bưng cái khay, trên khay để khăn lông bọc quanh túi chườm nước đá nhỏ, mỉm cười lễ độ.
 - Anh! Tôi nói sao anh cứ như âm hồn bất tán (không tiêu tan) vậy, có phải bà cô này không đánh anh, anh cảm thấy ngứa da phải không? - Mạc Bảo Bối mở to hai mắt, thở hồng hộc nói.
 - Tiểu thư Mạc, trước hết cô đừng nóng giận, tôi giúp cô chườm lạnh trước một chút thì tốt hơn, nếu không sưng lên, khuôn mặt xinh đẹp của cô sẽ bị ảnh hưởng. - Ross vẫn tính tình dễ chịu nói, trong mắt tràn đầy nụ cười.

3. Chương 3: Cô Gái Hư Mặc Mười Tội Tày Trời

- Rửa tôi phải không? - Mạc Bảo Bối đưa tay ra sức dâm xuống khắp lồng ngực Ross, cần răng nghiến lợi nói.

- Sao tôi lại nguyên rửa cô gái đáng yêu, xinh đẹp thế này. Đến đây đi, để tôi giúp cô chườm lạnh một chút, giảm bớt đau đớn của cô được không? - Ross giống như không nhìn thấy ngón tay ra sức dằm trên ngực anh, cười híp mắt chạm túi chườm nước đá lên trên trán Mạc Bảo Bối, nhẹ giọng hỏi.

Tề Giai nhìn một màn trước mắt, cười thầm.

Viên Tử vẫn ở một bên kinh ngạc không dứt nhìn Ross, cảm thấy anh là một người đàn ông tốt biết quan tâm, dịu dàng, hai mắt phát ra tình yêu nhìn chăm chăm thẳng vào Ross.

Đang lúc này, tiếng thét chói tai của Mạc Bảo Bối vang lên:

- Á. anh muốn mưu sát!

Tề Giai và Viên Tử không giải thích được liếc mắt nhìn nhau, sau đó cúi đầu nhìn Mạc Bảo Bối, chỉ thấy tay Ross cầm túi chườm nước đá đặt trực tiếp trên trán Mạc Bảo Bối, vì không để cho đỉnh đầu Mạc Bảo Bối lộn xộn, một cái tay khác còn giữ thật chặt ót Mạc Bảo Bối.

Đột nhiên lạnh lẽo tới làm cho Mạc Bảo Bối quát to lên, mới vừa muốn phản kháng, lại bị Ross giữ chặt đầu. Mạc Bảo Bối từ trước đến giờ toàn vênh mặt hất hàm sai khiến đột nhiên bị áp bức, hơn nữa còn là một người khác phái cô không thích, càng khiến cô tràn đầy hỏa khí.

- Cô đừng lộn xộn, ngoan một chút. - Ross tính cách dịu dàng nói, trong giọng nói có nụ cười thản nhiên, nghe được ra tâm tình tốt của anh. Trên thực tế phản ứng của Mạc Bảo Bối đúng là làm anh cảm thấy rất thú vị.

- Đừng lộn xộn cái gì, anh như vậy tôi không lộn xộn mới là đứa ngu đấy, anh không nói trước được một tiếng hả? Miệng dài bị cầm hay là cố ý lựa chọn cầm thế? - Thích ứng cảm giác lạnh lẽo này, giọng của Mạc Bảo Bối hòa hoãn đi một ít, nhưng vẫn hùng hổ dọa người như cũ.

- Tôi vừa mới nói. - Ross vô tội nhìn Mạc Bảo Bối.

Tề Giai và Viên Tử liếc mắt, tiếp tục nhàn hạ thoải mái uống nước, không có ý định can dự vào giữa hai người này. Chẳng qua Viên Tử thỉnh thoảng vẫn nhìn lên Ross mấy cái, cảm thấy ba không thương yêu mình, sao lại không tìm mặt hàng cao cấp cho cô cùng xem mặt.

- Anh! - Mạc Bảo Bối bị một câu nói vô tội của Ross chọc tức, nói không ra lời, bởi vì trên thực tế Ross đích thực đã nói qua muốn giúp cô chườm đá.

- Sao rồi, có thấy khá hơn chút nào không? - Ross giống như không nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Mạc Bảo Bối, tiếp tục dịu dàng nói, trong đôi mắt phát ra ý cười nhu hòa. Chỉ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng đầy sức sống của cô bé này, anh đã cảm thấy tâm tình rất tốt.

- Không có, nhanh như vậy đã tốt rồi thì chẳng phải bác sĩ đều phải nghỉ việc sao. Tiếp tục chườm, anh đã thích, cô nương tôi sẽ không nói gì, anh cứ tiếp tục chườm như vậy đi. Đúng rồi, tôi muốn đọc sách, anh đứng qua bên cạnh một chút, chớ cản trở ánh sáng của tôi. - Trong lúc bất chợt Mạc Bảo Bối cười híp mắt nhìn Ross, cũng không tức giận, giọng điệu ôn hòa nói.

Ross bất đắc dĩ cười cười, biết hôm nay mình chọc phải cái bà cô nhỏ này rồi, cảm thấy mình đã nhận được sự chèn ép của bà cô này.

Dịch một vị trí, nhường ánh sáng lại, Ross khom thân hình cao lớn, giúp Mạc Bảo Bối chườm lạnh vết sưng đỏ trên trán. Trên mặt Mạc Bảo Bối không có một chút không vui vẻ, nhận lấy ánh mặt trời người khác khác thường chẳng những không xấu hổ, ngược lại tự nhiên ung dung mỉm cười với mọi người.

Tề Giai nhìn tình cảnh của Ross, đưa tay lấy tạp chí trong tay Mạc Bảo Bối đi, ánh mắt cảnh cáo Mạc Bảo Bối không được quá mức.

- Nhìn tớ làm gì, anh ta tự nguyện, chẳng lẽ các cậu nhìn thấy tớ lấy dao ép anh ta sao? - Mạc Bảo Bối cực kỳ vô tội nói, hai mắt to trong veo như nước nhìn Tề Giai.

Mạc Bảo Bối từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, lại thêm vợ chồng Mạc Trường Thắng cưng chiều con gái lên trời, hận không thể nâng niu trong tay, càng dưỡng Mạc Bảo Bối thành tính cách quen nuông chiều, duy chỉ có lời nói sắp xếp hợp lý mới nghe được mấy phần, cũng chỉ có Tề Giai sẽ tức thời chỉ điểm Mạc Bảo

Bối. Một thành thực chừng chạc, một xinh đẹp thích gây chuyện, tính cách hai người bù trừ, từ nhỏ đã rất tốt.

Mạc Bảo Bối nói xong, Ross lập tức cười cười thân thiện với Tề Giai, không tiếng động cảm kích Tề Giai.

- Anh cười cái gì, sao hả, mệt mỏi à, tốt thôi, tốt nhất anh nghỉ ngơi đi hoặc anh có chuyện có thể đi trước, tôi cũng không có ép buộc anh lao lực. Tôi không muốn bị đội lên cái mũ tiếng xấu cô gái độc ác. - Mạc Bảo Bối vịn vịn cổ, vươn đôi tay nhìn móng tay màu hồng sơn thành trong suốt, không quan tâm nói.

- Phục vụ giúp cô gái đáng yêu là vinh hạnh của tôi. - Ross thành khẩn nói, bàn tay rồi ren đắp túi chườm nước đá lên trán Mạc Bảo Bối, không để Mạc Bảo Bối giãy dụa làm cho túi chườm nước đá rơi khỏi trán cô.

- Giai Giai cậu nghe đi, không phải tớ ép anh ta, cậu ngàn vạn lần đừng dùng cái loại ánh mắt đó nhìn tớ, không cần thận trọng tớ sẽ cho rằng mình có tội ác. - Mạc Bảo Bối nhún nhún vai, bày tỏ sự trong sạch của mình.

- Haiz, tội nghiệp một chàng trai đẹp tốt như vậy, còn là một người lai, thế mà lại bị cậu làm hại, thật là khiến cho người ta thấy không đành lòng. - Viên Tử bùi ngùi nói, thương tiếc thêm một người đàn ông tốt bị Mạc Bảo Bối hành hạ.

- Viên Tử, ngoan ngoãn ăn bánh ngọt của cậu. - Mạc Bảo Bối nhìn chằm chằm Viên Tử, cảnh cáo cô không được nói nhiều.

- Được, tớ ăn bánh ngọt, cậu đừng nghe vào lời của tớ, tớ cũng chỉ hơi thương tiếc một chút mà thôi, dù sao có thể bị cậu sai bảo như vậy cũng là phúc khí của anh ấy. Bao nhiêu người thấp nhang xếp hạng cũng chưa để cậu thấy được đầy đúng không, Giai Giai. - Viên Tử nhanh mồm nhanh miệng quay về phía Tề Giai nói, câu nói có hàm ý khác.

- Viên Tử, ăn cho tốt, ăn không nói ngủ không nói, quan trọng nhất là chớ chọc Mạc đại tiểu thư mất hứng, nếu không cẩn thận cậu ấy cũng đối đãi với cậu như anh trai nhà cậu, đến lúc đó cậu có cơ hội đốt nhang thơm rồi. - Tề Giai phụ họa theo lời nói của Viên Tử, trên mặt cười ung dung, giống như đây là một đề tài rất tốt.

- Cậu nói vậy, tớ ngược lại có thể đề nghị anh trai nhà tớ thấp nhang thơm cầu nguyện, không chừng ngày nào đó Mạc đại tiểu thư có tâm tình tốt, cũng đi ức hiếp anh trai nhà tớ. - Viên Tử nói thật, gật đầu một cái.

“Rầm” một tiếng, hai tay Mạc Bảo Bối đập lên trên mặt bàn, giận đến lớn tiếng nói:

- Các cậu đủ chưa, một đáp một hát công lực càng ngày càng tốt rồi, không biết sẽ cho rằng hai người hát đôi đấy, thật sự cho rằng tớ là đồ vô lại mắc mười tội tày trời, chuyên môn làm những chuyện ức hiếp kẻ yếu!

- Chẳng lẽ không phải bây giờ cậu đang làm sao? - Viên Tử hỏi.

- Anh ấy hẳn không phải, đối với cậu ấy mà nói đây cũng không là gì, cấp bậc này vẫn chưa tới. - Tề Giai nhìn Mạc Bảo Bối, không nhanh không chậm nói, làm Mạc Bảo Bối đã tức giận càng thêm buồn bực thêm giận dữ.

Ross có chút hứng thú nhìn các cô gái trẻ tuổi này người một lời ta một câu chế nhạo lẫn nhau.

- Hai người các cậu “lấy tay bắt cá” (hơi khó hiểu), cũng đừng để tớ thấy một mặt đen trắng của các cậu, đến lúc đó tớ nhất định hại các cậu nhốn nháo không chịu nổi. - Tay Mạc Bảo Bối chỉ hai người, cắn răng nghiêng lợi nói.

- Tớ thấy cơ hội có thể không nhiều lắm, cậu phải nắm chặt thật tốt mới được. - Tề Giai cười tươi như hoa nhìn Mạc Bảo Bối.

Nhìn Tề Giai phúc hắc, Mạc Bảo Bối chỉ đành phải buồn bực đưa tay lên trán, gạt bàn tay của Ross xuống.

Ross thuận theo hạ tay xuống khỏi trán Mạc Bảo Bối.

- Ba vị tiểu thư đáng yêu, tình bạn của các cô thật sự khiến người ta hâm mộ, không biết tôi có không có vinh hạnh được quen biết các cô không, tôi tên là Jane Ross.

- Tề Giai.
- Viên Tử
- Tên của các cô rất êm tai, tên tuổi người Trung Quốc cũng rất đặc biệt. - Ross tự đáy lòng than thở.
- Cảm ơn anh, rất hân hạnh được biết anh, hi vọng anh không bị cô nàng Bảo Bối của chúng tôi dọa sợ. Cậu ấy khá nhiệt tình một chút, hi vọng anh nhanh chóng thích ứng. - Tề Giai trang nhã nói.
- Viên Tử mới vừa muốn mở miệng nói chuyện, Mạc Bảo Bối lại nói một câu không rõ ràng:
- Đúng vậy, chúng ta cũng chẳng còn cơ hội gặp mặt nữa, chẳng qua tôi lại rất mong đợi anh bị tôi hù ngã. Dù sao, tôi chính là một cô gái hư mắc mưu tội tày trời đấy!

4. Chương 4: Lão Tử đạo Đức Kinh

Mạc Bảo Bối thờ phỉ phỉ nhìn ba người tự làm quen, vui vẻ nói chuyện phiếm cười đùa, không biết sao trong lòng lại có một luồng lửa di động, nhưng cố nén không phát tiết ra ngoài.

Cầm cái ly lên, uống một hơi cạn sạch trà buổi bên trong.

- Tiểu Tứ, đến, cho tôi một ly Mao Đài cực phẩm 30 năm. - Mạc Bảo Bối tức giận là muốn uống rượu nhỏ giọng hầm hừ.

Mao Đài cực phẩm 30 năm này trừ giá tiền đắt đỏ, quan trọng là số lượng quý hiếm, mặc dù trên thị trường chỉ niêm yết giá ở 7350, nhưng trên thực tế ngay từ lúc mới vừa đưa ra thị trường đã bị những nhóm người trong nghề đặt không còn hàng. Yến Ngộ còn một chai này là vì Viên Bân tốn hơn vạn nguyên mới mua được từ trong tay người khác tặng cho Mạc Bảo Bối làm quà tặng tốt nghiệp trung học. Mạc Bảo Bối sợ Mạc Trường Thắng cũng mê rượu uống trộm không dám để ở nhà, vì vậy gửi ở Yến Ngộ, thỉnh thoảng có lúc muốn uống thì uống một ly.

Nhân viên phục vụ Tiểu Tứ tay chân nhanh nhẹn chạy vào trong quầy rượu, giúp Mạc Bảo Bối rót đầy một ly Mao Đài cực phẩm 30 năm, bưng cho Mạc Bảo Bối, sau đó rất cung kính lui ra. Có điều sau khi đi, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía bàn của Mạc Bảo Bối, chỉ sợ Mạc Bảo Bối mang khí lưu manh nặng nề ức hiếp khách quý của ông chủ mình.

- Bảo Bối, em vẫn nên uống trà buổi đi, Mao Đài quá. . . - Ross ngồi ở đối diện Mạc Bảo Bối, mắt thấy Tiểu Tứ bưng Mao Đài cực phẩm tới, khuyên nhủ muốn nói rượu nặng độ dễ say, cô gái nhỏ vẫn không nên uống rượu mạnh quá.

Nhưng lời Ross nói chưa nói xong, rượu Tiểu Tứ vừa mới bưng tới lập tức bị Mạc Bảo Bối uống một hớp xuống bụng, lại còn khiêu khích nhìn Ross.

- Anh nói không uống thì không uống sao, lão tử của tôi cũng không trông nom tôi như vậy. - Cuộc đời Mạc Bảo Bối hận nhất là người khác quản đông quản tây với cô, tính khí cô dữ dằn, yêu chuộng tự to, chuyện tình càng không cho phép thì càng muốn làm, nhất là nhìn thấy trong mắt Ross có ý vị không thể giải thích, không biết vì sao cô chỉ muốn phản kháng.

- Lão tử? Em đang chỉ Lý Nhĩ thời Xuân Thu sao? Đạo Đức Kinh của ông ấy chính là báu vật của văn hóa Trung Quốc. Anh đã từng có vinh dự đọc qua, viết vô cùng hay, có điều tại sao ông ấy muốn quản em? Chẳng lẽ em cũng thích Đạo Đức Kinh của ông ấy sao? - Ross là một người say mê Trung Quốc chân chính, tất cả văn hóa Trung quốc anh đều rất yêu thích. Thấy Mạc Bảo Bối nói nhân vật lịch sử, cảm thấy hứng thú hỏi. (*)

(*) Trong tiếng Trung quốc một từ mang nhiều nghĩa. Ở đây Mạc Bối Bối dùng với nghĩa là cha, nhưng Ross hiểu lầm thành Bò tát Ca Diếp Lý Nhĩ (biết thêm thông tin ở đây sacmauphatphap.blogspot.com/2010/06/lao-tu-ly-nhi.html)

- Cái tên. . . người nước ngoài này, anh đang châm chọc tôi hay là sao đây? - Mạc Bảo Bối bị ba chữ Đạo Đức Kinh làm giận đến phát run. Trước nay luôn luôn có một số khuôn khổ cũ cho rằng cô gọi ba mình như vậy là không lễ phép, nhưng trời sinh cô tính tự do luôn hành động tùy ý, Mạc Trường Thắng lại càng theo con gái của mình. Lúc này bị một người ngoại quốc nhắc tới, nhất thời lập tức cảm thấy nổi giận bùng bùng, thấy một người nước ngoài cũng dám mượn văn hóa Trung Quốc để châm chọc cô, thật sự là rất đáng hận.

Ross vô tội nhìn Tề Giai, không biết mình đến tột cùng đắc tội với Mạc Bảo Bối ở chỗ nào, sao lại chọc cho cô mất hứng như thế.

- Lão tử này không phải lão tử kia. - Viên Tử cười trộm nói.

- Anh không cần để ý, cậu ấy chính là núi lửa nhỏ, tùy thời có thể bộc phát, quen là tốt thôi. - Tề Giai cười nói, không nhìn Mạc Bảo Bối tức giận.

- Mấy người đứng là làm tôi tức chết. - Hôm nay Mạc Bảo Bối gặp đối tượng hẹn hò luôn bài xích, vốn đã không vui về còn bị bạn tốt chân ngoài dài hơn chân trong làm hại, tâm tình không tốt vô bàn chuẩn bị đi.

- Này, cậu đi đâu vậy. - Tề Giai nhìn Mạc Bảo Bối cầm túi chuẩn bị đi, hỏi.

- Phim vẫn chưa bắt đầu đâu, còn hơn nữa tiếng, đợi lát nữa hãy qua đó. - Viên Tử đơn thuần cho là Mạc Bảo Bối muốn đến rạp chiếu phim sớm.

- Không xem, không có tâm trạng, tớ về nhà trước, hôm nào các cậu lại nhà tớ chơi đi, mẹ già nhà tớ mang quà tặng cho các cậu, nhớ tự mình tới lấy, nếu không tất cả tức thì thuộc về tớ. - Mạc Bảo Bối bỏ lại một câu, đạp giày cao gót xoay eo nhỏ thon đi.

Nhìn bóng lưng xinh đẹp rời đi, Ross bắt đắc dĩ nhún nhún vai:

- Thật sự rất xin lỗi, hình như anh làm bạn tốt của các em mất hứng.

- Không có vấn đề gì, thời điểm anh không xuất hiện, bọn em cũng thường cãi nhau ầm ĩ như vậy, anh không cần bận tâm. - Tề Giai an ủi, không muốn trong lòng Ross có cảm giác áy náy.

- Đúng vậy, tính khí của Bảo Bối nhà chúng em mặc dù nóng, tuy nhiên cậu ấy rất thiện lương, phát cáu tới cũng nhanh đi cũng nhanh. Anh không nhìn thấy cậu ấy đi còn bắn khoản quà tặng di Lý mang từ Maldives về cho chúng em à. - Viên Tử cười sáng lãng nói, bắt đầu bay bổng về phần quà tặng chưa từng thấy kia.

- Vậy thì tốt, Bảo Bối vừa mới uống rượu, anh đi đưa cô ấy về, các em tiếp tục. - Ross đứng dậy, mỉm cười.

- Vậy cũng tốt, cô nàng này uống rượu thì tốt nhất không nên cho cậu ấy lái xe, nhất là bây giờ cậu ấy đang nổi nóng, trở về không nên có chuyện gì mới tốt. - Tề Giai gật đầu một cái, chỉ sợ Mạc Bảo Bối sẽ đi đua xe.

- Hẹn gặp lại lần sau. - Ross tao nhã, lễ độ nói.

Lúc đi tới quầy rượu, Ross đưa một tấm thẻ cho Tiểu Tứ, căn dặn:

- Bàn của bạn tiểu thư Mạc đều coi như ở trong thẻ này, lần sau tôi đến lấy lại, giúp tôi bảo quản mấy ngày.

- Vâng, ngài Ross đi thông thả. - Tiểu Tứ nhận lấy thẻ tín dụng của Ross, khẽ khom lưng tiễn Ross đi.

Vừa mới ra khỏi cửa chính Yến Ngộ, vừa vặn em trai nhỏ ở bãi đậu xe đang lái xe đến bên người Mạc Bảo Bối, Ross sải bước đi tới cạnh Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối liếc Ross một cái, vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại thấy Ross tự nhiên bước trước cô một bước nhận lấy chìa khóa xe trong tay em trai nhỏ ở bãi đậu xe, lập tức trợn mắt trừng trừng nhìn Ross.

- Cô gái xinh đẹp, mời lên xe. - Ross kéo cửa xe chỗ kế tay lái ra, khom lưng mỉm cười.

- Tránh ra, tôi không cần anh tiễn. - Mạc Bảo Bối hít sâu một hơi.

- Em mới uống rượu, lúc anh tới nhìn thấy ở giao lộ thứ ba phía trước có cảnh sát giao thông đang bắt người uống rượu điều khiển xe. - Ross dịu dàng như gió, không bị giọng điệu cứng rắn của Mạc Bảo Bối ảnh hưởng đến chút nào.

Mạc Bảo Bối thở phì phì nhìn Ross, bất đắc dĩ chui vào cửa xe, bởi vì cô tức giận hoặc là tâm trạng không tốt có thói quen đua xe. Đã nhận được vô số giấy phạt, điểm trừ nhiều đến không thể trừ nữa, lại một lần nữa thì bằng lái của cô có thể sẽ bị treo, vì vậy không dám mạo hiểm, như thế nào cũng phải chịu qua năm nay, chỉ có thể đến sang năm mới có điểm để đi mạo hiểm nữa.

- Tốt nhất anh nói là sự thật, nếu không anh chờ tôi xử lý anh đi. - Mạc Bảo Bối nhìn Ross ngồi ở chỗ ngồi tài xế, âm trầm cảnh cáo.

- Thắt chặt dây an toàn, như vậy có vẻ an toàn hơn. - Ross kề sát Mạc Bảo Bối, kéo dây an toàn bên phải cô ra, gài chặt.

Mạc Bảo Bối nhìn Ross đột nhiên đến gần, kinh ngạc một chút, rất nhanh trấn tĩnh lại, bình tĩnh nhìn Yến Ngộ từ từ lùi lại ngoài cửa xe.

Một tay Ross đặt trên mặt xe (phần gần kính, trước vô lăng trong xe), một tay nắm vô lăng, ánh mắt nhìn thấy ngực Mạc Bảo Bối phập phồng có phần dồn dập, khoe miệng khẽ giương lên. Mạc Bảo Bối có phản ứng với việc bản thân đến gần, nhận thức này làm cho tâm tình anh càng thêm vui vẻ.

Không hề nén được tim khiến trong lòng Mạc Bảo Bối rối loạn, miệng lưỡi không hề lạnh lợi nữa, yên lặng ngồi nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, cảm thấy phiền não không giải thích được.

Thời điểm đi ngang qua giao lộ thứ ba, quả thật thấy có cảnh sát giao thông đang kiểm tra, lúc này Mạc Bảo Bối mới bấu môi.

- Anh không lừa em chứ! - Ross cười nói, gió ngoài cửa xe thổi vào, trên trán có một lọn tóc tán lác, thoát nhìn tuấn lãng phóng khoáng.

5. Chương 5: Đối Tượng Xem Mặt

- Anh may mắn đấy, nếu cảnh sát giao thông không ở đây, giờ phút này anh cứ đợi bị tôi rút gân lột da đi, sao có thể tha cho hàm răng trắng của anh ở đây nở hoa? - Mạc Bảo Bối dẫu môi, liếc xéo Ross.

- Em nhanh mồm nhanh miệng thật đúng là hết sức đáng yêu. - Ross thường thấy thực nữ lịch sự trên trường chính trị, hiện giờ nhìn thấy Mạc Bảo Bối cá tính bộc trực xảo quyết như thế, rõ ràng cảm thấy rất đáng yêu.

- Anh muốn nói tôi điêu ngoa chứ gì, cứ việc nói, tôi không ngại, tôi chính là thích bản thân có tính cách như vậy. Mạc Bảo Bối nhìn Ross, không cho rằng anh đang thật lòng khen cô đáng yêu.

Ross nghe lời nói Mạc Bảo Bối, nghiêng đầu cứng chiu nói:

- Điêu ngoa cũng rất đáng yêu.

Toàn thân Mạc Bảo Bối giật nảy mình, nhìn ánh mắt của Ross, đột nhiên cảm thấy rất quý dị.

- Anh làm gì thế, ánh mắt gì đó, không biết tôi nhất gan không chịu nổi hoảng sợ à!

- Ha ha, thoát nhìn không giống nhất gan, Tề Giai nói em thích mạo hiểm, xem phim kinh dị. - Ross bật cười nói, nhìn thấy phản ứng kỳ lạ của Mạc Bảo Bối, không thể làm gì khác hơn là tháo gỡ đề tài, tránh cho Mạc Bảo Bối cảm thấy không được tự nhiên.

- Giai Giai còn nói tôi mắc mưu tội ác tày trời đấy, có phải cũng cảm thấy tôi là nữ ma đầu đúng không? - Không có cái loại không khí quý dị và ánh mắt quý dị đó của Ross, lúc này Mạc Bảo Bối mới cảm thấy tự nhiên hơn rất nhiều, lập tức khôi phục bản tính xảo quyết của cô, liếc Ross một cái.

- Tề Giai chỉ muốn giúp anh thôi, cô ấy không có ý này, em đừng hiểu lầm cô ấy. Hơn nữa, anh cũng không hề cảm thấy em là nữ ma đầu. - Ross muốn giúp Tề Giai giải bỏ tội danh, ít nhất cô gái hào phóng đó đã từng giúp đỡ anh.

- Cô gái bụng dạ đen tối có ý tứ gì có thể tôi không biết, một cái mỉm cười của cậu ấy tôi cũng có thể biết trong lòng cậu ấy. Lại nói, anh nói giúp anh, giúp anh cái gì? Thế nào, còn cảm giác bản thân uất ức đúng không? - Mạc Bảo Bối nói xong lập tức cảm thấy trong lời nói này của Ross có cái gì đó không đúng. Nói như vậy giống như cô làm anh uất ức, làm cô cảm giác vô cùng không thoải mái.

- Tình cảm giữa các em thật khiến người ta thán phục. - Ross thật lòng nói.

- Tôi cũng cảm thấy tình nghĩa giữa chúng tôi đích thực là làm người ta hâm mộ ghen ghét. Dù sao tình nghĩa giữa chúng tôi không phải người bình thường đều có, nhất là người ngoại quốc các anh, tự cho là thân sĩ, đối với ai cũng một dáng vẻ rất thân thiện, trên thực tế chính là ngăn cách người khác ở bên ngoài. - Mạc Bảo Bối ghét nhất là bộ dạng Ross đối với ai cũng nhã nhặn lịch sự, mọi người là khác nhau, làm sao có thể thật sự đối với ai cũng tốt như vậy chứ.

- Tình cảm giữa người dân Trung Quốc thật sự là một di sản văn hóa. Từ nhỏ mẹ anh đã dạy anh kiến thức văn hóa Trung quốc, thật vui mừng hiện tại anh có thể đi đến Trung Quốc, chân chính tiếp xúc kiến thức và những văn hóa tinh túy này. - Ross tránh nặng tìm nhẹ nói, chỉ coi Mạc Bảo Bối nổi đóa thành đứa nhỏ cáu kỉnh, cũng không để trong lòng.

- Nói với anh tôi cảm thấy mệt chết đi được, không biết vì sao. Hơn nữa, cuối cùng tôi cảm thấy người không biết sẽ cho rằng tôi là một người điêu ngoa, còn anh lại là phía vô tội. Tôi rất không thích điểm này, đừng trách tôi quá trực bạch, tôi thật sự rất không ưa thích con người anh.

Mạc Bảo Bối nói xong xin lỗi nhìn Ross. Trên thực tế bởi vì tính cách cô vô cùng trực bạch có sao nói vậy thường làm cho người ta cảm thấy cô đang cố tình gây sự. Người không biết lại càng cho rằng cô là một đại tiểu thư nóng nảy khó chung sống, nhưng quen thuộc con người của cô sẽ biết cô là một người rộng rãi, lạc quan, trọng tình trọng nghĩa.

- Không có việc gì, anh thích em thẳng thắn, hiện nay cô gái thẳng thắn như thế này đã không còn nhiều lắm. - Nét mặt Ross vẫn gió xuân ấm áp như cũ, cười nhìn Mạc Bảo Bối.

- Dừng lại, tôi là một học sinh bình thường, anh không phải dùng lời xã giao hình thức đối với cán bộ chính trị cấp cao này với tôi. Tôi không chịu nổi anh cũng rất mệt mỏi, chúng ta vẫn dừng nên làm tâm mệt mỏi quá. - Mạc Bảo Bối không chịu nổi thái độ lịch sự của Ross, mỗi một câu đều hoàn mỹ vô khuyết không đắc tội với người, thật đúng không hổ là một quan Ngoại giao.

Mạc Bảo Bối quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên giật mình. Bản thân từ đầu cũng chưa hề nói qua nhà mình ở đâu, nhưng suốt đường đi Ross không hề đi sai phương hướng.

- Anh, không phải đã biết tôi là ai rồi chứ? - Lời của Mạc Bảo Bối có chút do dự, ôm một tia hi vọng. Mạc Bảo Bối kéo nụ cười cứng ngắc nhìn xe chậm rãi lái vào cổng chính biệt thự nhà mình. Nhân viên bảo vệ nhìn thấy xe Mạc Bảo Bối, từ rất xa đã mở cửa tự động ra, ngay cả kiểm tra cũng không có, chỉ lập đứng ngay đúng ngay ngắn chào theo kiểu quân đội.

- Em không phải là tiểu thư Mạc Bảo Bối ư, sao vậy? - Ross dừng xe ở trên chỗ đậu, nghi ngờ hỏi.

- Cho nên anh căn bản đã biết tôi là đối tượng tương lai ba ngày sau anh phải xem mặt đúng không? - Trong lòng Mạc Bảo Bối rất buồn bực. Cô nên sớm biết Ross nhìn ra cô là ai, chẳng qua luôn không nói gì thôi, mà bản thân lại có thể không biết, cho rằng anh ta chọc gai khắp nơi.

- Chủ tịch Mạc thật sự hẹn anh ba ngày sau, chẳng qua không ngờ đến hôm nay lại vô tình gặp gỡ em, theo cổ ngữ các em nói chính là duyên phận. - Ross tự nhiên, thông thả nói.

Nhìn Ross lộ ra hàm răng trắng nõn, Mạc Bảo Bối cảm thấy cực kỳ chói mắt, nhưng lại không có biện pháp bộc phát. Từ đầu tới đuôi cô cũng không hỏi qua anh ta biết thân phận của mình hay không, dĩ nhiên người ta cũng không cần phải đuổi theo cô tuyên bố biết cô chính là đối tượng xem mặt ba ngày sau.

Cầm túi, Mạc Bảo Bối giẫm giày cao gót, thở phì phì mở cửa, xuống xe trước.

Ross lập tức cũng từ ghế lái xuống xe, tức thì nhìn thấy ngay trước mặt một bàn tay nhỏ bé trắng như ngọc tuyết, trên cổ tay tinh tế còn mang theo một cái lắc tay vàng. Nét hoa mai thanh tú vòng vòng đan xen, nơi tiếp giáp có hình dạng một chiếc lá tinh xảo, xinh xắn.

- Chìa khóa. - Mạc Bảo Bối lạnh lùng nói, chìa tay ra với Ross.

Ross đặt nhẹ cái chìa khóa xe ở trên tay Mạc Bảo Bối. Chìa khóa xe Mazda Trường An kinh điển mộc mạc, thon dài, dưới ánh mặt trời rực rỡ, lấp lánh, càng làm nổi bật cánh tay tinh tế, đáng yêu của Mạc Bảo Bối.

Ross chưa từng thấy cô gái trẻ tuổi mang lắc tay vàng. Thông thường các cô gái trẻ tuổi đều không thích vàng mà lựa chọn bạch kim, chỉ có người lớn tuổi mới mang đồ trang sức bằng vàng trên người với biểu hiện khí chất cao quý. Nhưng Mạc Bảo Bối mang lắc tay vàng lại lịch sự tao nhã như thế.

- Có rất ít cô gái mang lắc tay vàng đẹp thế này, lắc tay này rất thích hợp với em. - Ross tán thưởng thật lòng.

- Cảm ơn, tôi cũng cảm thấy vậy, ngoài ra tạm biệt không tiễn. - Mạc Bảo Bối đưa tay chỉ phương hướng cổng chính biệt thự, tạo một tư thế chuẩn mực lễ nghi đưa tiễn.

Nhưng vào lúc này, Mạc Trường Thắng cười ha hả ưỡn cao bụng xuất hiện.

- Chao ôi Ross cậu mạnh khỏe chứ, đúng là đã lâu không gặp, không ngờ hôm nay cậu lại có thể đưa con gái nhỏ về, thật là cực kỳ cảm kích. - Giọng Mạc Trường Thắng ồm ồm, phóng khoáng, hùng hồn. Mạc Bảo Bối dao động chán ghét lui về sau một bước dài, mắt lạnh nhìn hai người đàn ông bắt tay nói chuyện vui vẻ.

- Hôm nay may mắn gặp quý thiên kim ở Yến Ngộ, đúng là đáng yêu, cởi mở. Có điều thấy cô ấy uống một chút rượu, sợ trên đường không an toàn, cho nên đưa cô ấy về. - Ross tự nhiên đáp lại, cười nhìn vẻ mặt đáng yêu của Mạc Bảo Bối.

Đáng yêu cởi mở, đoán chừng là đang châm chọc mình xảo quyệt vô lễ thôi. Mạc Bảo Bối trong lòng trừng mắt, rửa thắm.

6. Chương 6: Mời Dự Dạ Tiệc

- Mỗi lần nghe cậu nói tiếng Trung Quốc, không nhìn người thật đúng sẽ tưởng người Trung Quốc đấy. Ross đối với văn hóa Trung Quốc chúng tôi chắc hẳn cũng rất có nghiên cứu! - Mạc Trường Thắng vừa nói vừa đi, mặt tươi cười, đối với ứng cử viên tương lai có thể trở thành con rể càng nhìn càng hài lòng.

- Chủ tịch Mạc khen ngợi, cháu vẫn còn phải học tập. Văn hóa Trung Quốc bắt nguồn xa dòng chảy dài, đáng giá để cháu học hỏi, không dám nói đến nghiên cứu. - Ross khiêm tốn nói xong, đi theo Mạc Trường Thắng.

Mạc Bảo Bối nhìn hai bóng lưng đưa về phía mình, buồn bực liếc mắt, lại vừa vặn bị Ross quay đầu lại nhìn.

Nhìn Ross bật cười, trong lòng Mạc Bảo Bối càng thêm buồn bực, dùng sức bỏ chìa khóa xe trong tay vào túi, đi theo sau đuôi.

Chị Lưu, nữ đầu bếp trưởng của nhà họ Mạc, thấy có khách đến lập tức bưng nước tinh khiết ra tiếp đãi khách. Ở trong nhà họ Mạc, chỉ cần có Mạc Bảo Bối đều không cho phép uống đồ uống, bởi vì cô nói uống nhiều nước mới có lợi.

Lần đầu tiên Ross tới nhà họ Mạc, vừa vào bên trong nhưng thấy phong cách trang hoàng giản dị phóng khoáng, cả người cảm giác ấm áp thoải mái. Thấy được trên tường treo rất nhiều tranh vẽ mực Trung Quốc, cùng với toàn bộ đồ trang trí và đồ dùng gia đình đều là sản phẩm Trung Quốc sản xuất. Dần dần Ross lại cảm thấy sự cổ điển của nhà họ Mạc e rằng là bị tình yêu nước của Mạc Bảo Bối ảnh hưởng.

Mạc Trường Thắng và Ross hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ, hoàn toàn gạt Mạc Bảo Bối ở một bên. Mạc Bảo Bối không thể làm gì khác hơn là không hứng thú vừa ngồi trên ghế sofa vừa nhấn hộp điều khiển trong tay xem ti vi.

- Đúng rồi, Đại sứ quán Nga bên kia gửi thư mời đến, không biết Ross mời ai làm bạn gái. - Mạc Trường Thắng nhớ tới một bữa tiệc nửa tháng sau, nhắc đến.

- Không biết anh có vinh hạnh mời tiểu thư Mạc xinh đẹp làm bạn hay không? - Ross nhìn Mạc Bảo Bối chuyển qua chuyển lại kênh truyền hình, lễ độ hỏi.

- Tôi. - Mạc Bảo Bối vừa mới mở miệng, còn chưa kịp nói gì đã bị Mạc Trường Thắng ngắt lời.

- đương nhiên là có thể. Hai người trẻ tuổi ở chung một chỗ sẽ có chuyện nói, hơn nữa hồi nhỏ Bảo Bối nó đã thích văn hóa Trung Quốc. Năm thứ hai tiểu học đã âm ỉ muốn học khóa văn học quốc gia. Con nhà người ta đều học piano, đàn violon, nhảy múa, chỉ có Bảo Bối nhà chúng tôi học giám định và thưởng thức văn nghệ văn học quốc gia. Ngoại trừ học Taekwondo để rèn luyện cơ thể khoẻ mạnh ra, tất cả ăn mặc, đồ dùng của con bé không phải là Trung Quốc sản xuất thì không được. Lại thêm quen thuộc với lịch sử Trung Quốc, vừa lúc hai người có thể chỉ bảo lẫn nhau.

Mạc Trường Thắng vui vẻ nói xong, cảm giác Bảo Bối nhà mình và ứng cử viên bản thân nhìn trúng quả thật chính là ông trời tác hợp cho, ra sức muốn tìm cơ hội chung đụng cho bọn họ.

- Vậy thì thật sự quá tốt. Tiểu thư Mạc xinh đẹp, cởi mở, nhất định sẽ là điểm sáng trong dạ tiệc, cháu sẽ là người đàn ông cực kỳ có phúc khí. - Ross cười lớn nói, thể hiện hảo cảm anh dành cho Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối bị chính lão tử của mình dừng lại trách móc, không thể làm gì khác hơn là nuốt lời cãi trong miệng lại. Là quan nhị đại (quan đời thứ hai), từ nhỏ cô cũng từng tham gia không ít dạ tiệc chính trị như vậy, đương nhiên sẽ không so đo nhiều lúc này.

Mạc Trường Thắng thấy Mạc Bảo Bối mặc dù tức giận nhìn ông cũng không phản kháng, mừng rỡ con gái nể mặt mình, càng thêm thân thiện vỗ bả vai Ross, cười nói:

- Ross cậu cứ kêu tên trực tiếp là được rồi, tránh cho khỏi xa lạ.

- Đã như vậy, sau này anh sẽ gọi em là Bảo Bối, hi vọng về sau chúng ta còn có nhiều cơ hội gặp mặt hơn! - Ross mỉm cười nhìn Mạc Bảo Bối nói, vui vẻ thuận theo tâm ý của Mạc Trường Thắng.

Trong lòng Mạc Bảo Bối loé lên ngọn lửa nhỏ, nếu không phải vì thể diện của lão tử cô đã sớm ột cái tát áp đảo rồi. Rõ ràng trước đó còn ra vẻ vô cùng thân thiết gọi Bảo Bối, đến nơi này lại gọi tiểu thư Mạc, đây thật đúng là biết giả bộ.

Quay đầu lại tiếp tục dùng lực nhấn hộp điều khiển ti vi, không muốn để ý tới hai người kia, Mạc Bảo Bối quyết định không nhìn bọn họ cho đến cùng.

- Ba ngày sau xem mặt, Ross có nghĩ sẽ sắp xếp ở đâu chưa? - Mạc Trường Thắng quan tâm hỏi, cái này bình thường là do phía nhà trai quyết định, vì vậy lúc trước hẹn ngày nhưng lại chưa hẹn địa điểm.

- Thời gian cháu tới đây cũng chưa nhiều lắm, cộng thêm vừa mới tiếp quản công việc bận rộn, không có cơ hội đi tìm tòi nghiên cứu nơi đây, không biết chủ tịch Mạc có đề nghị hay nào không? - Ross thành khẩn hỏi, dáng vẻ như học sinh tốt.

Mạc Bảo Bối buồn bực nghĩ trong lòng hai người này cũng đúng là khôi hài, rõ ràng hai người xem mặt đã ngồi đối diện nhau, lại còn đồng dục khơi lên công tác xem mặt.

- Nếu dùng kinh nghiệm của tôi mà nói thì có lẽ khách sạn Shangri-La tốt. Món Trung Quốc làm đến đỉnh cao, hồi nhỏ Bảo Bối của chúng tôi đã rất thích. Tay nghề đầu bếp ở đó rất tốt, Ross, cậu ăn nhất định cũng sẽ thích. - Nguyên nhân Mạc Trường Thắng đề cử hết sức thật ra là vì Shangri-La có phòng bao độc lập có cửa sổ sát đất, còn có thể nhìn tổng quát cảnh đêm. Nơi đó dạng kín đáo, lãng mạn, dễ dàng cợ ra tia lửa hơn.

- Đã như vậy, vậy thì quyết định ở khách sạn Shangri-La là được rồi, không biết Bảo Bối cảm thấy được không? - Ross lễ độ trưng cầu ý kiến của Mạc Bảo Bối, không muốn bỏ mặc cô ở một bên.

Mạc Bảo Bối cũng không tính mở miệng, làm bộ như không nghe thấy, dùng cái này cảnh cáo lão tử của mình không nên quá đáng quá mức nữa.

- Bảo Bối dĩ nhiên cảm thấy tốt rồi. Nó thích nhất bò nhỏ xếp hàng ở đó, nhắc tới cũng kỳ quái, từ nhỏ con bé đã thích ăn thịt bò, lại càng lúc càng có tính bướng bỉnh như thế. Ross cậu lớn tuổi hơn nó, về sau chung đụng cần phải nhường nó nhiều hơn, chớ so đo với một cô gái nhỏ như nó mới tốt!

Mạc Trường Thắng nhìn thái độ không chịu hợp tác của Mạc Bảo Bối cười giảng hòa.

- Cô gái nhỏ thì hơi yếu ớt chút, trái lại cháu cảm thấy cô ấy đáng yêu thẳng thắn, khiến người khác yêu thích. - Ross cười nhìn Mạc Bảo Bối cau mày xem ti vi, cưng chiều nói. Không biết vì sao sao lần đầu tiên nghe nói có một cô bé như thế, lập tức không khỏi muốn gặp mặt cô bé, cho nên đồng ý đề nghị xem mặt của Mạc Trường Thắng. Sau khi nhìn thấy người, Mạc Bảo Bối đáng yêu, bộc trực càng làm cho anh vui mừng không thôi.

- Vậy là tốt rồi, cứ như vậy hai người bù trừ cho nhau. Tôi chỉ một đứa con gái thế này, từ nhỏ đã thương tiếc, chỉ hy vọng tìm một người đối đãi với con bé tốt như chúng tôi!

Mạc Trường Thắng bùi ngùi nói, giọng khàn khàn, làm người ta cảm động sâu sắc, lại khiến cho toàn thân Mạc Bảo Bối nổi da gà lên.

- Bác yên tâm, Bảo Bối đáng yêu như thế, đường nhiên cháu sẽ luôn cưng chiều cô ấy không nỡ để cô ấy chịu uất ức. - Ross trả lời thản nhiên, nhìn Mạc Bảo Bối, trong mắt trong lời nói đều có ý vị cưng chiều.

Mạc Bảo Bối nghe vậy trong lòng lại nổi một trận da gà. Bộ dạng hai người đàn ông lớn này nói ra lời nói buồn nôn thật đúng như nhau, tiếp đó còn làm người khác buồn nôn.

Mạc Trường Thắng nhìn Mạc Bảo Bối từ nhỏ, cộng thêm cô lại là người có tâm tư gì đều thể hiện trên mặt, một cái liếc nhìn ra Mạc Bảo Bối không bình tĩnh, không dám tiếp tục giữ Ross ở lại ăn cơm tối mà cười ha hả chuẩn bị nói lời tạm biệt với Ross.

- Như vậy đi, chờ cậu chọn vị trí tốt rồi báo cho tôi biết, hôm nay đã chiếm dụng quá nhiều thời gian của cậu, thật sự ngưng ngừng, ngày khác nhất định tới cửa cảm tạ. - Mạc Trường Thắng lo lắng con gái Bảo Bối của mình sẽ nổi đóa, cần dừng lại kịp thời.

- Vậy đi, ngày khác lại nhà chào hỏi, hôm nay nói chuyện với chủ tịch Mạc rất vui vẻ, hi vọng ngày sau trao đổi nhiều hơn! - Ross đứng dậy, bắt tay với Mạc Trường Thắng.

- Nhất định nhất định, dùng lời của chúng ta nói, chúng ta còn nhiều thời gian. Cậu không lái xe, tôi bảo nhân viên bảo vệ tiễn cậu về. - Dĩ nhiên Mạc Trường Thắng vui mừng đến không ngậm miệng được, nếu không phải là con gái mình tức giận, đã sớm mở miệng giữ Ross cùng bữa ăn tối rồi.

- Bảo Bối, vậy anh xin tạm biệt trước, hôm nay rất hân hạnh được biết em. - Lời nói của Ross không được Mạc Bảo Bối đáp lại, mà Ross cũng đã liệu đến, dứt lời lập tức đi ra cổng chính dưới sự đưa tiễn của Mạc Trường Thắng.

Mạc Trường Thắng tiễn Ross đi, vui vẻ vào lại trong biệt thự. Vừa mới ngồi xuống ghế sofa tức khắc phát hiện trong không khí xung quanh tản ra hơi thở lạnh lẽo.

7. Chương 7: Lão Tử Đáng Thương

Thân thể hơi mập lầy lòng khê đến gần bên người Mạc Bảo Bối, Mạc Trường Thắng nịnh hót nhìn con gái mình.

- Mỗi lần nghe anh ta nói tiếng Trung Quốc, không nhìn người thật đúng sẽ tưởng là người Trung Quốc ư? Đây là lời thật lòng của ba? - Khuôn mặt Mạc Bảo Bối sa sầm, lời lạnh lùng từ trong miệng phun ra.

- À dĩ nhiên, tiếng Trung Quốc của Ross đích thực là tốt nhất trong số những người ngoại quốc ba đã gặp, đây là sự thật, ba chỉ là nói theo thực tế thôi. - Mạc Trường Thắng lập tức ngồi thẳng người, thái độ trang nghiêm.

- Hồi nhỏ con đã thích văn hóa Trung Quốc, năm thứ hai tiểu học đã âm ỉ muốn học khóa văn học quốc gia?
- Mạc Bảo Bối tiếp tục âm u lạnh lẽo nói.

- Bảo Bối nhà chúng ta thích nhất Trung Quốc, không ai không biết không người không hiểu, chỉ cần không phải sản phẩm trong nước con lập tức kiên quyết tẩy chay. - Mạc Trường Thắng vừa cười vừa nói, trong lòng dần dần có chút chột dạ.

- Với kinh nghiệm của ba vẫn là khách sạn Shangri-La tốt, món Trung Quốc làm đến đỉnh cao? - Mạc Bảo Bối cười lạnh không rõ âm dương, quỷ dị nhìn Mạc Trường Thắng.

- Đúng vậy, khách sạn Shangri-La là khách sạn cấp năm sao, dĩ nhiên làm rất tốt rồi. - Mạc Trường Thắng âm thầm nuốt khẩu khí, bị chính con gái mình hỏi như thế, mỗi một đề đều hỏi đến làm ông chột dạ không dứt.

- Từ nhỏ con đã thích ăn thịt bò, lại càng lúc càng có tính bướng bỉnh, đây là cảm giác của ba? - Ngực Mạc Bảo Bối có hơi phập phồng, giọng điệu nói chuyện mặc dù là bình thản, tuy nhiên có thể thấy được giờ phút này cô tức giận đến cỡ nào.

- Con thật sự thích ăn bò, thịt ức bò, lòng bò, từ nhỏ đã đặc biệt thích ăn. - Giọng Mạc Trường Thắng càng nói càng nhỏ, cuối cùng dứt khoát dùng ánh mắt vô tội nhìn chăm chăm Mạc Bảo Bối, đưa tay kéo góc váy của cô, làm váy của cô hình dạng thảm thương.

Nhưng Mạc Bảo Bối là kiểu người có tâm địa sắt đá, cộng thêm từ nhỏ cô đã xem quen thuộc tiết mục của lão tử nhà mình, sớm luyện thành cơ thể kim cương không thể phá vỡ, dứt bỏ van xin của Mạc Trường Thắng biến thành không khí bình thường. Cô vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn, chỉ vào mặt Mạc Trường Thắng thở phì phì chuẩn bị mở miệng, rồi lại đành nuốt trở vào.

Ông ấy là lão tử của mày, không thể quá mức, không thể quá mức quá, nhờ phúc A Di, phù hộ con an tĩnh lại. Mạc Bảo Bối thu tay chỉ ra lại, dồn khí đan điền, cố gắng áp chế lửa giận thiêu đốt của mình, hít sâu.

- Ba nói ba lớn tuổi có phải lỗ tai cũng thoái hóa rồi không. Ross thực sự có vẻ nho nhã khiến người chán ghét, nhưng từng khẩu âm ba nghe đều hiểu? Còn nữa, lúc năm thứ hai tiểu học con có biết cái văn hóa Trung Quốc gì, không phải ba ép buộc con đi học con có thể đi học? Nói muốn khác biệt với những đứa trẻ bình thường khác của nhà người ta là ai hả? Còn nữa, Shangri-La đích xác là cấp năm sao, nhưng người ta là khách sạn, không phải nhà hàng, món Trung Quốc của bọn họ có thể là đỉnh cao? Còn nữa, ba cảm thấy tính con gái mình bướng bỉnh phải không?

Cuối cùng Mạc Bảo Bối vẫn không thể áp chế lửa giận, lời từ trong miệng liên tiếp bật ra ào ào, tức thì như pháo liên hoàn bắn về phía Mạc Trường Thắng. Nói đến mức Mạc Trường Thắng cúi đầu im lặng, đáng vẻ lặng thầm xấu hổ.

Nhìn Mạc Trường Thắng cúi đầu không dám nhìn mình, lúc này Mạc Bảo Bối mới thu khí thế, hai tay nắm chặt, thu lửa giận còn sót lại vào.

- Hôm nay nếu đổi là người khác con đã sớm nổi đóa, ba nên thấy may mắn tên kia là người ngoại quốc, con cần phải cho ba giữ lại mặt mũi ở trước mặt người ngoại quốc, không thể làm bọn họ coi thường ba, nhưng cũng xin ba thương xót cho con. Nói bình thường thôi, ba nói gì loạn xạ lên vậy? - Mạc Bảo Bối tức giận trợn mắt nhìn Mạc Trường Thắng, đáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Con gái ngoan, ba biết rõ con đối với ba tốt nhất. . . . - Mạc Trường Thắng uất ức muốn biện bạch ỉnh, bất đắc dĩ bị một cái trợn mắt của Mạc Bảo Bối nhìn lại, không thể làm gì hơn là lắp bắp không dám mở miệng, một bộ dạng học sinh ngoan chuẩn mực.

- Thời điểm nào con trở thành con gái ngoan thế, sao con không biết. Năm đó ai thân thể không tốt còn gượng đi xã giao, xã giao thì cũng thôi đi, còn không biết khống chế bản thân, uống đến thủng dạ dày. Là ai không dám nói với mẹ già sợ bà đau lòng, khuya khoắt gọi con ra ngoài. Khi đó ngày hôm sau là thi tốt nghiệp trung học cấp ba, buổi tối một ngày trước còn phải ở trong bệnh viện chăm sóc ba đến trời sáng.

Kết quả hôm sau ba còn gạt mẹ già con nói ba đưa con tắm đến suối nước nóng vùng ngoại ô cho nên đêm mới không về?

Mạc Trường Thắng thấy Mạc Bảo Bối nhắc tới chuyện cũ, lại càng không dám mở miệng cố gắng giải thích nữa.

- Mẹ già không tim không phổi lại có thể tin chuyện ma quỷ của ba, còn tự cho là đúng cho rằng là chủ ý của con khiến ba không thể không dẫn con đi tắm suối nước nóng. Kết quả ba không hề nhận được trừng phạt, còn con trong một kỳ nghỉ hè không được phép ra cửa. Hai người thật đúng là một đôi dở hơi, khi đó tháng bảy trời rất nóng, hai người một người nói ra miệng tắm suối nước nóng, một người lại còn có thể tin tưởng? - Mạc Bảo Bối nhắc tới chuyện này lại nên giận.

- Được, chuyện này đến bây giờ con cũng chưa từng giải thích với mẹ già, đoán chừng bà ấy không tim không phổi cũng đã sớm quên mất. Còn có ai đó thật tốt đã làm chính ủy nhiều năm thế, xương cốt đã sớm không còn khỏe mạnh như lúc tuổi còn trẻ trước kia nữa, nhưng lại thích tỏ ra uy phong, thế nào cũng muốn cùng người ta bốn mươi tuổi chỉ huy nhóm nhỏ đánh trận giả. Nếu không phải con đi theo với ba, ai có thể kéo ba từ hố lớn ra ở một nơi núi sâu đồng hoang như thế?

Mạc Bảo Bối không nói không tức, vừa nói thì lập tức có rất nhiều chuyện trong ý thức hiện ra, hận không thể nói cho sáng khoái một lần, để cho lão tử của mình xem một chút đến tội cùng ông lấy oán trả ơn thế nào.

- Ba có biết sau khi ba phát mập nặng hơn bao nhiêu không, tối thiểu 90 ký đấy. Khi đó con mười tám tuổi, trọng lượng vẫn chưa tới 45 ký. Sau khi kéo ba từ một cái hố lớn thế ra, cánh tay của con ba ngày cũng chưa nhấc lên được, lúc đánh răng đều luôn phát ra run rẩy. Ba nói đi con vì cái gì ạ, ba biết con đối tốt với ba, vậy sao ba cũng không biết đối tốt hơn một chút với con gái ba vậy?

Lần đầu tiên Mạc Bảo Bối nói ra nhiều lời nói như vậy, có phần gấp rút dừng lại một chút, một hớp ừng ực uống xong nửa phần nước còn lại trong ly thủy tinh, sau đó thở thông suốt thật tốt, nhìn Mạc Trường Thắng vẫn cúi đầu không nói, hai tay chống nạnh, bày ra một tư thế từ từ nói hết lời dài dòng.

- Ba cảm thấy tính con bướng bỉnh đúng không, tính con không bướng bỉnh thì hôm nay đáng đắp con có thể khỏe mạnh thế này sao? Năm đó trong đại viện chúng ta gần như toàn là con trai con lớn hơn so với con, một đám nghịch ngợm, phá phách, không từ việc xấu nào. Hận nhất những đứa quan nhị đại (quan đời thứ hai) tự cho là đúng, làm xằng làm bậy, gây chuyện thị phi khắp nơi. Lúc đó ba vẫn chưa phải chủ tịch chính ủy, ba lại ở bên ngoài, trong nhà chỉ còn lại con và mẹ hai người sống nương tựa lẫn nhau. Tính cách mẹ sao không phải ba không biết, cộng thêm khi còn bé đáng đắp con thấp bé hơn Giai Giai, Viên Tử bọn họ. Thoạt nhìn dễ bắt nạt nhất, tất cả mọi người đều nghĩ đến chọc con, nếu như con không mạnh mẽ một chút, hôm nay con có thể có dáng vẻ này sao? - Mạc Bảo Bối nhớ tới chuyện lúc trước tức thì cảm thấy lòng chua xót một hồi.

- Nếu không phải con lấy phương thức cường quyền áp chế bọn họ, bọn họ đã muốn leo lên đầu con, ba nói tính con bướng bỉnh là vì cái gì? Vì tự con sao? Con nhiều lắm là cãi nhau âm ỉ với mấy đứa trẻ, nhưng mẹ con thì không giống vậy. Bên cạnh bà còn nhiều các phụ nhân, từng chuyện từng lời nói đều là khó nghe. Con không mạnh mẽ hiện tại mẹ còn có thể không tim không phổi như vậy, có dáng vẻ người phụ nữ hạnh phúc? Không phải từ nhỏ con thay ba chăm sóc bà ấy, bà ấy đã sớm trở thành người đàn bà chanh chua như ngoài kia rồi!

8. Chương 8: Chúng Ta Cần Phải Vô Tư Dâng Hiến

Lời nói của Mạc Bảo Bối chữ chữ vang vang, mỗi câu đều nói đến khiến Mạc Trường Thắng không đất dung thân, ngay cả chị cả Lưu bên cạnh cũng một dáng vẻ cảm động muốn khóc, thắt khăn tay nhỏ, đứng ở cửa phòng bếp, vừa nhìn nồi canh trên bếp lửa, vừa chú ý đối thoại của đôi cha con trong phòng khách.

Mạc Trường Thắng cũng không phải vừa bắt đầu thì quan lộ (đường làm quan) đều suông sẻ. Chẳng qua sau này đến khi Mạc Bảo Bối tốt nghiệp tiểu học, mới làm lên chính chủ tịch chính ủy, chuyển ra khỏi khu đại viện đó, đến khu biệt thự Đạo Nghĩa hiện tại.

Mẹ Mạc Bảo Bối là Lý Tổ Tổ cũng không phải tiểu thư nhà quan, về mặt sự nghiệp không giúp được Mạc Trường Thắng, nhưng Mạc Trường Thắng lại yêu thương một mình người vợ này, mọi chuyện đều lấy vợ làm trọng, sau khi con gái ra đời cũng cưng chiều con gái mình như vậy. Có điều Lý Tổ Tổ trời sinh tính dịu dàng, mọi việc luôn không dám làm náo động, vì vậy trước kia khi Mạc Trường Thắng vẫn chỉ là một người cán bộ bình thường, thường bị những người khác chèn ép.

Nếu không phải Mạc Bảo Bối chỉ điểm mọi chuyện, hơn nữa lòng háo thắng mạnh, mồm miệng lanh lợi luôn không chịu thua thiệt, mà những phu nhân nhà quan đó tự giữ thân phận cũng không dám quá mức bao nhiêu, Lý Tổ Tổ há có thể giữ vững tính tình dịu dàng của bà. Vậy nên Lý Tổ Tổ lệ thuộc vào con gái còn hơn lệ thuộc vào chồng. Thành ra đã biến trong nhà này thành tất cả đều do Mạc Bảo Bối làm chủ cục diện.

Mạc Bảo Bối mặc dù bình thường là người hùng hổ dọa người, không chịu yếu thế, nhưng cũng là đứa trẻ có tình có nghĩa, thiện lương, cộng thêm học tập lại tốt, không cần vợ chồng Mạc Trường Thắng quan tâm. Thế nên cuộc sống kể từ sau khi Mạc Bảo Bối lấy được thẻ chứng minh nhân dân đến trước thời gian trở thành người trưởng thành, uống rượu, đánh bài, lái xe, hút thuốc lá mọi thứ đều từng làm, vợ chồng Mạc Trường Thắng cũng sẽ không can thiệp nhiều thêm.

Cho dù Mạc Bảo Bối giống như một người lớn đi nữa, trước sau cũng chỉ có 19 tuổi, còn là một học sinh vừa mới bước vào một năm học đại học. Ở trong mắt của cô, ngày tới hôn nhân còn xa xôi không hẹn, không ngờ ba của cô lại có thể gấp gáp tới như vậy, tức thì giúp cô sắp xếp xem mặt, dĩ nhiên làm cho cô tức giận không thôi.

Vốn tưởng rằng chỉ cần khiến Ross biết khó mà lui hoặc là sợ hành động thô lỗ, điều ngoa của cô thì giải quyết xong. Nhưng Mạc Bảo Bối cự tuyệt lại thấy được hứng thú trong mắt của Ross, điều này làm cho trong lòng Mạc Bảo Bối bắt đầu lo lắng. Mặc dù tuổi cô không lớn lắm, mà chuyện nên biết cũng biết không ít, chẳng qua đến cùng vẫn chỉ là một thiếu nữ, đối với thái độ của Ross cảm thấy có một chút sợ hãi.

Càng thêm khiến Mạc Bảo Bối tức giận là ba mình lại còn ra sức thúc đẩy, hi vọng cô và Ross thật sự có tiến triển, tốt nhất vẫn là đi vào cung điện hôn nhân, điều này làm cho Mạc Bảo Bối quả thật là muốn phát điên.

Mạc Trường Thắng nhìn con gái thờ hồng hộc, tự biết đuối lý, lấy lòng nói:

- Con gái ngoan, ba cũng vì tốt cho con. Ross là người rất được, ba lớn tuổi hơn mấy chục tuổi so với con, đi đường còn nhiều hơn con ăn muối, tin tưởng mắt nhìn của ba sẽ không sai, cậu ấy nhất định sẽ là một người đàn ông tốt!
- Anh ta có phải đàn ông tốt liên quan gì tới con? Con mới 19 cũng không phải là 29, ba gấp gáp tổng con ra ngoài đến mức thế này sao? - Mạc Bảo Bối chỉ lồng ngực mình, hỏi Mạc Trường Thắng.
- Đàn ông tốt đương nhiên phải nắm chặt gắt gao, buộc chặt thật kỹ..., để người khác được lợi rất đáng tiếc đó - Mạc Trường Thắng không dám nhắc đến Ross tuổi trẻ tài cao, tuổi còn trẻ mà có thể làm được đến chức vị hiện tại, chỉ sợ Mạc Bảo Bối hiểu lầm ông muốn kết thân mới vội cho con gái xem mặt.
- Đàn ông tốt người ta được lợi như thế nào..., Đảng vẫn giáo dục chúng ta nên vì nhân dân phục vụ cơ mà, chúng ta cần phải vô tư dâng hiến. Đàn ông tốt như vậy làm sao có thể một mình độc hưởng, vẫn nên nhường cho người khác đi. - Mạc Bảo Bối nói theo lời Mạc Trường Thắng.
- Này. . . Bảo bối à, ba nói không lại con, nhưng dù sao con vẫn phải nói một chút vì sao con không thích Ross, đến tốt cùng cậu ta có điểm nào khiến cho con không thích? - Mạc Trường Thắng không hiểu hỏi, Ross là một người lai, ngũ quan góc cạnh đẹp trai, người cao 1m9, trình độ học vấn cao. Cô gái trẻ tuổi thích điều kiện của Ross cũng có, có thể nói Ross hoàn mỹ, tại sao con gái của ông cố tình lại nhìn chường mắt với Ross thế?

- Không có vì cái gì, người thì nhìn nhân duyên, không có nhân duyên mà nói, anh ta không thể dùng cho dù tốt hơn đi nữa! - Mạc Bảo Bối nhún nhún vai nói, giờ phút này tâm tình cô thoáng bình phục một chút.

- Rồi cuộc nhân duyên là cái gì?

- Nhân duyên chính là mắt nhìn mắt, mà con chỉ cần nhìn thấy tóc màu nâu và cái con ngươi màu xanh lá cây kia đã lập tức cảm thấy chói mắt, ba nói còn có nhân duyên thế nào đây? - Mạc Bảo Bối giải thích, cầm quả táo trong khay đựng trái cây lên gặm.

- Đó là bởi vì cậu ta là con lai, không phải con luôn nói không thể kỳ thị chủng tộc và dân tộc sao? - Mạc Trường Thắng vẫn không chết tâm như cũ, hi vọng gọi lên một chút hảo cảm của con gái về Ross. một chút xú hảo cảm cũng tốt.

- Đúng là không thể, ba thấy con có ngược đãi anh ta lúc nào rồi sao? Không có chứ, lão tử ba biết tính cách của con, con trung thành không đổi với hàng trong nước, hàng nhập khẩu giống như Ross con thật sự khó có thể tiếp nhận, ba bỏ qua cho con đi. - Mạc Bảo Bối chấp tay trước ngực, xin Mạc Trường Thắng.

- Con. - Mạc Trường Thắng bị sắc không lời nào để nói, lại thấy Mạc Bảo Bối coi Ross thành hàng hóa để so sánh, càng nuốt thêm một hơi trong miệng, phun không ra lại nuốt không trôi, bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Mạc Bảo Bối.

Nhưng vào lúc này, một bóng dáng yếu diệu từ ngoài cửa đi vào, giày cao gót tinh tế giẫm trên ổ đá cẩm thạch, phát ra thanh âm thanh thúy, dẫn tới chú ý của hai cha con đang tranh chấp.

Hai người cùng nhau xoay đầu về nơi phát ra âm thanh, chỉ nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc tinh xảo, xinh đẹp, cười tủm tỉm xách theo túi mua hàng, đổi giày để bằng ở trước cửa.

Lý Tổ Tổ người cao chừng 1m6, vóc người giữ rất tốt, cân xứng yếu diệu, mặc toàn thân sườn xám nền trắng thêu vân màu xanh lá cây vừa vặn, càng phô bày thêm cơ thể thướt tha của bà. Nếu như chỉ nhìn bóng lưng mà nói, đoán chừng chỉ không tới 30 tuổi, sẽ không ai nghĩ rằng thật ra bà đã gần 50 tuổi.

Lý Tổ Tổ búi tóc dài lại, dùng một cây trâm ngọc cố định, thoát nhìn dịu dàng, nhẹ nhàng, da nhẵn nhụi trắng nõn, nhìn phải trẻ ra mười tuổi so với tuổi thực tế.

Mới vừa đi dạo phố với chị em quay về thì thấy không khí kỳ lạ giữa hai cha con, Lý Tổ Tổ vừa thấy lập tức kỳ quái hỏi:

- Hai người đang làm gì, có phải anh lại chộc Bảo Bối của chúng ta mất hứng không?

- Mẹ đã về rồi, thấy thế nào vẫn là xinh đẹp như trước. Haiz, làn da mẹ đúng là được ưu chuộng nhất, tia tử ngoại ở Maldives mãnh liệt như vậy mà không phát ra một chút tác dụng nào với mẹ. Nói một chút, có hồi xuân không? - Mạc Bảo Bối lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười, vui vẻ nói với Lý Tổ Tổ.

- Miệng cái con bé đúng là rất ngọt, mẹ con cũng đã lớn tuổi, ở đâu ra còn có hồi xuân, cũng không sợ nói ra người khác nghe lấy làm chuyện cười. - Lý Tổ Tổ hờn dỗi vỗ cánh tay của con gái, thoát nhìn không thẹn thùng nhưng lại là như thế.

9. Chương 9: Mẹ Xinh Đẹp

- Ai dám cười nhạo mẹ xinh đẹp, con lôi hẳn ra ngoài chém. Đúng rồi, hôm qua mẹ mới vừa về sao hôm nay lại ra ngoài dạo phố rồi, không mệt sao? - Mạc Bảo Bối ôm bả vai Lý Tổ Tổ, đau lòng hỏi. Từ nhỏ Mạc Bảo Bối chăm sóc Lý Tổ Tổ giờ đã thành một loại thói quen.

- Ha ha, tình cảm hai mẹ con tốt như vậy, người gọi là ba này cũng ghen tỵ. Bảo Bối thương Tổ Tổ như vậy, người khác không biết còn tưởng rằng Bảo Bối của chúng ta mới là trưởng bối đây. - Mạc Trường Thắng một tay ôm con gái một tay ôm vợ, cũng quên sạch sẽ chuyện tranh chấp vừa rồi với Mạc Bảo Bối.

Nhìn một nhà hoà thuận vui vẻ, đã dùng hình ảnh ấm áp bao trùm cục diện giằng co trước đó, chị cả Lưu khẽ cười đi vào phòng bếp, để không gian lại cho một nhà ba người.

- Mẹ xinh đẹp của con đáng giá để con thương, nhìn xương cốt nhỏ nhắn này, không thương yêu một chút thì không thể được, tay không thể xách vai không thể gánh, trời sinh chính là mệnh nhận yêu thương. - Mạc Bảo Bối đưa tay nâng cằm Lý Tổ Tổ, ra vẻ ngả ngớn nói.

- Bảo Bối, không được trêu chọc mẹ của con như vậy! - Lời Lý Tổ Tổ tuy hờn dỗi, nhưng lại cười tươi như hoa, vòng eo mềm mại kề sát chồng Mạc Trường Thắng của mình.

- Nói đúng, chính chủ ba đây còn ngồi ở giữa, con lại có thể trêu chọc tới, có hỏi qua ý kiến ba chưa hả? - Mạc Trường Thắng nghiêm mặt lên, oai phong nhìn Mạc Bảo Bối bên cạnh, một điệu bộ bảo vệ, thật sự coi Mạc Bảo Bối như một tay ăn chơi.

- Haiza, lại còn chung một chiến tuyến..., xem ra con không cố gắng thật tốt để kéo mẹ về phía con thì không được rồi. Đến đây, tự mẹ nói, hai chúng ta mẹ thích ai? - Mạc Bảo Bối không thuận theo võ ngực lão tử, chỉ vào Lý Tổ Tổ hỏi.

- Ủ, đây đúng là một vấn đề khó, làm sao đây? Thật phiền não. - Lý Tổ Tổ trầm tư một lát, êm ái nói, dáng vẻ rất khổ não, nhìn mặt hai người chờ đợi không biết nên lựa chọn như thế nào.

- Anh là chồng em, chọn anh. - Mạc Trường Thắng nóng nảy vì bản thân nói chuyện lời kéo phiếu.

- Con là con gái mẹ, máu mủ mười tháng hoài thai đó! - Mạc Bảo Bối tự tin cười cười nói.

- Anh biết em hai mốt năm lẻ ba tháng, em phải đối với anh ngai dãi chung tình. - Mạc Trường Thắng lấy ra đòn tự coi là sát thủ, hả hê nhìn con gái mình chau mày.

- Xem ra hôm nay ba tới thật rồi, được, hôm nay con sẽ cùng ba hao tổn. Mẹ xinh đẹp tự mẹ nói, mỗi lần mẹ đi xa nhà mãi mãi là ai gọi điện thoại ẹ hỏi bình an đầu tiên? - Mạc Bảo Bối nổi lòng háo thắng lên, đàm luận lại chuyện cũ.

- Là Bảo Bối nhà chúng ta! - Lý Tổ Tổ cảm kích nhìn Mạc Bảo Bối.

- Tổ Tổ à, buổi tối lúc ngủ em sợ sét đánh là ai ở bên cạnh em? - Mạc Trường Thắng lập tức phản kích.

- Là Trường Thắng ở cùng với em! - Lý Tổ Tổ hướng ánh mắt cảm kích ngược tới mặt Mạc Trường Thắng.

- Vậy con hỏi mẹ, lần mẹ đi Cữu Trại Câu(*), không có suy tính đến nhiệt độ ở Cữu Trại Câu rét lạnh, chỉ mặc một cái áo sơ mi liền đi, cả trong va li hành lí cũng không mang lấy một bộ đồ giữ ấm. Là ai phát hiện đầu tiên, lập tức gọi điện thoại bảo mẹ đi mua quần áo ấm áp. - Mạc Bảo Bối nói xong, rời khỏi người Mạc Trường Thắng, ngồi trên ghế sofa ở bên kia của Lý Tổ Tổ, kẹp Lý Tổ Tổ ở giữa.

(*) Cữu Trại Câu: Thắng cảnh Cữu Trại Câu là khu bảo tồn thiên nhiên, vườn quốc gia thuộc châu tự trị dân tộc Khương, dân tộc Tạng A Bá, miền bắc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc. (theo wikipedia)

- Bảo Bối nhà chúng ta cẩn thận nhất rồi! - Lý Tổ Tổ kéo tay Mạc Bảo Bối, đôi mắt tràn đầy tia lửa cảm kích.

- Năm đó lúc em sinh Bảo Bối thiếu chút nữa bị bắt đi buộc ga-rô (ngăn sinh nở), anh biết rõ em sợ đau, lập tức đi làm buộc ga-rô (ngăn sinh nở) cho đàn ông, cái này trong những năm thời đại đó không có ai đi. Vì chuyện này bên ngoài đều nói anh cưng chiều vợ như mạng rồi, Tổ Tổ em không quên chứ! - Mạc Trường Thắng nóng nảy kéo tay Lý Tổ Tổ từ bên phía Mạc Bảo Bối tới, động tình nhìn vợ mình.

- Dĩ nhiên không có, em luôn luôn biết Trường Thắng anh cưng chiều em. Qua nhiều năm như vậy nếu như không có anh cưng chiều, em làm sao có thể tự làm được những việc mình muốn! - Lý Tổ Tổ cảm kích nhìn chồng mình, hai mắt lóe nước.

- Tổ Tổ nhà chúng ta thích làm cái gì thì làm cái đó, anh cũng không nỡ để em chịu nửa phần uất ức. Hơn nữa Tổ Tổ của chúng ta rất có thiên phú, hiện tại là nhà thiết kế nổi tiếng đấy! - Mạc Trường Thắng kiêu ngạo mà nói.

Năm đó Lý Tổ Tổ xuất thân từ đào tạo thiết kế chính quy, nhưng đối với sự nghiệp chính trị của Mạc Trường Thắng lại không có bất kỳ trợ giúp nào, cộng thêm xuất thân bình thường, năm đó nhà họ Mạc cũng không thích người con dâu này, nhưng Mạc Trường Thắng kiên trì muốn kết hôn với Lý Tổ Tổ, hơn nữa càng cưng chiều thêm, khiến Lý Tổ Tổ rất cảm động.

Sau khi tốt nghiệp Lý Tổ Tổ lập tức gả cho Mạc Trường Thắng. Bởi vì liên quan đến công việc bận rộn của Mạc Trường Thắng, Lý Tổ Tổ chỉ có thể buông tha giấc mơ làm nhà thiết kế của mình, chuyên tâm làm một bà nội trợ. Cho đến khi Mạc Bảo Bối lớn lên, hiểu được ước mơ làm nhà thiết kế của mẹ mình, dưới sự khích lệ của Mạc Bảo Bối lại lần nữa tiếp tục việc học thiết kế. Trải qua một năm tự học kiến thức chuyên môn cũng lấy lại được, hơn nữa dưới sự ủng hộ của Mạc Trường Thắng phát triển phòng làm việc của mình.

Lúc vừa mới bắt đầu, công việc của Lý Tổ Tổ cũng không thuận lợi, rước lấy rất nhiều chỉ trích của các phu nhân, nhất là hai vợ chồng già nhà họ Mạc. Mỗi lần gặp mặt đều chằm chọc, cho đến không lâu về sau vợ chồng già nhà họ Mạc vì tai nạn máy bay, qua đời trên đường về trong lần du lịch đầu tiên.

Sau khi vợ chồng già nhà họ Mạc qua đời, công việc của Lý Tổ Tổ cũng không có khí sắc, ngược lại đường quan của Mạc Trường Thắng xuống dốc. Cho đến khi làm tới chủ tịch Chính ủy đặc khu Hải quân 34, công việc của Mạc Trường Thắng càng thêm bận rộn, nhưng lại cũng không buông bỏ ủng hộ đối với Lý Tổ Tổ.

Lý Tổ Tổ đại khái có thể không cần đau khổ, cay đắng kinh doanh sự nghiệp của mình, chỉ cần làm một phu nhân là được. Mặc dù bề ngoài nhu nhược, nhưng trong lòng vẫn không chịu buông vứt bỏ ước mơ của mình, mãi đến khi bà rút cuộc cũng chịu vén mây mù ra thấy trăng sáng, một lần giành được giải quán quân trong cuộc thi thiết kế. Sau mười năm vất vả cuối cùng trở thành nhà thiết kế người người đều biết.

Hôm nay Lý Tổ Tổ công thành danh toại, liền dành thời gian cho gia đình, không còn một đường công tác, phần lớn công việc ở phòng làm việc giao cho các nhà thiết kế cấp dưới, chỉ có một số trường hợp thiết kế chỉ đích danh Lý Tổ Tổ mới nhận, cho nên thời gian dư dả.

Lý Tổ Tổ nhớ lại chuyện cũ, vẻ mặt đều là biểu cảm biết ơn, mỗi tay kéo một người, cười nói:

- Những năm gần đây, hai người đều là người ủng hộ tôi tiếp tục, đều là người tôi yêu, đều là người quan trọng nhất của tôi, thiếu ai đều không được!
- Tổ Tổ. - Mạc Trường Thắng nhìn vợ rưng rưng trong mắt, xúc động ôm thật chặt hai người phụ nữ vào trong ngực, ôm người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời ông.
- Được rồi, đang tốt khóc cái gì vậy, làm sao lại lớn như vậy giống như thiếu nữ 17 thích khóc nhè! - Mạc Bảo Bối đưa tay lau đi nước mắt ở khóe mắt Lý Tổ Tổ, dịu dàng nói.
- Mẹ đây là cảm động, là hai người vẫn giúp đỡ mẹ. Nếu không phải tính cách mẹ quá mềm yếu, Bảo Bối nhà chúng ta cũng không cần còn nhỏ tuổi đã phải gánh vác nhiều như vậy. Con mới mười chín tuổi, nhưng thành thực hiểu chuyện như thế, khiến cho người làm mẹ này cũng không biết nên nói cái gì cho phải! - Lý Tổ Tổ hôn nhẹ gò má của Mạc Bảo Bối, nói xin lỗi.
- Cái gì cũng không phải nói, bởi vì chúng ta là người một nhà! - Mạc Bảo Bối giương lên nụ cười đáng yêu, trở tay ôm lấy ba mẹ, ba người một chỗ, nhìn ấm áp vô cùng, cả căn nhà cũng tràn đầy sắc thái ấm áp.

10. Chương 10: Một Nhà Ấm Áp

Chỉ cả Lưu bưng thức ăn đã làm xong lên phòng ăn, lúc này mới dám đến cắt đứt người một nhà ấm áp.

- Người bên ngoài nhìn còn tưởng rằng công chúa trong nhà họ Mạc không phải tiểu thư Bảo Bối, mà là phu nhân đấy! - Chỉ cả Lưu mở miệng cười nói, dẫn tới một chút chú ý của cả nhà.
- Thím Lưu thím nói công chúa của nhà chúng ta là mẹ xinh đẹp của cháu, vậy cháu là cái gì đây? - Tâm tình Mạc Bảo Bối rất tốt cười cười hỏi, đứng dậy đi về hướng phòng ăn.

- Tiểu thư Bảo Bối chúng ta ở trong nhà giống như vị thái hậu, ông chủ và phu nhân cũng đều nghe lời cô đấy! – Chị cả Lưu suy nghĩ một chút, ngậm ngùi nói.

- Tôi cảm thấy chị Lưu nói có phần hợp lý, Bảo Bối nhà chúng ta đúng là có chút giống thái hậu. - Lý Tố Tố cười nhìn Mạc Bảo Bối.

- Đâu chỉ vậy, quả thật chính là thái thượng hoàng rồi. Con bé có thể không nghe anh lời nói, anh cũng không dám không nghe lời của nó. - Mạc Trường Thắng nói đùa, giúp vợ mình kéo ghế ngồi ra, đỡ bả vai của bà để bà ngồi xuống, sau đó mình mới ngồi xuống ở ghế kế bên.

- Ha ha ha. ha ha ha. - Mạc Bảo Bối cất tiếng cười to, vẻ mặt cười híp mắt nhìn Mạc Trường Thắng, sau đó lúc ngồi xuống, nhẹ giọng căn nhắc mà nói ra ở bên tai Mạc Trường Thắng: “Tốt nhất nhớ những lời bây giờ của ba!”

- Tiểu thư một tháng rồi chưa có về, hôm nay tôi nấu rất nhiều thịt tiểu thư thích ăn, cần phải ăn nhiều một chút, mới học một năm, lần này cảm cũng nhon. – Chị cả Lưu thương yêu nhìn Mạc Bảo Bối nói. Chị cả Lưu là bà góa phụ bên cạnh một lính hải quân đi theo Mạc Trường Thắng năm đó. Sau khi lính hải quân vì nước hi sinh, Mạc Trường Thắng tìm được chị cả Lưu, mời bà tới nhà họ Mạc. Chị cả Lưu cả đời dưới gối không con, từ nhỏ đã thương yêu đối với Mạc Bảo Bối.

- Thím Lưu thím đối với cháu thật tốt, biết cháu thích ăn thịt, chỉ là thím đừng lo lắng cho cháu nữa, cháu ở bên ngoài vẫn rất tốt, cũng không phải là người mềm yếu gì, chịu khổ nhọc là sinh lực của cháu đó! - Mạc Bảo Bối từ nhỏ đã không xem vị trí thiên kim đại tiểu thư là một phương thức, vẫn luôn lấy phong cách cường hãn giành được thắng lợi.

- Nhưng tôi trơ mắt nhìn cảm cô nhon đi, khuôn mặt nhỏ nhắn này lớn tựa bàn tay, khiến người ta làm sao không đau lòng! – Chị cả Lưu gấp một miếng sườn say lên bỏ vào trong chén Mạc Bảo Bối, đau lòng nói.

- Đó là bởi vì bây giờ con trưởng thành, thoát khỏi hình trẻ con mập mạp, lần này cảm nhon, nhưng cân nặng của cháu lên rồi đó. Thím Lưu thím yên tâm, cháu bảo đảm cháu nhất định nghe lời thím nói ăn nhiều cơm, mau mau béo lên, có được không? - Mạc Bảo Bối cười nói, đối với người chăm sóc mình từ nhỏ vẫn luôn tặng thêm kính yêu.

- Được được được, tiểu thư Bảo Bối thêm chút thịt, tôi vui mừng. – Chị cả Lưu cười ha hả nói xong, vui vẻ vô cùng.

- Chị Lưu tôi vất vả chị rồi, tôi không quen thuộc việc nhà, mười mấy năm qua nếu không phải chị lo liệu cho cái nhà này, cũng không biết loạn thành hình dạng gì, cảm ơn chị mang đến cho nhà họ Mạc nhiều vui vẻ như vậy! - Lý Tố Tố cảm ơn nhìn chị cả Lưu lớn hơn mình một tuổi, có chút ngưỡng nung.

- Phu nhân sao cô nói nhiều lời khách khí như vậy, năm đó sau khi Đại Cường đi, nếu như không phải ngài Mạc chứa chấp tôi, tôi còn không biết sẽ như thế nào, phải là tôi cảm tạ nhà họ Mạc mọi người mới đúng. – Chị cả Lưu là một người có ơn phải báo. Chồng của bà được Mạc Trường Thắng chăm sóc, sau này bản thân bà cũng được người nhà họ Mạc chiếu cố, cho nên từ trước tới nay đều là tận tâm làm hết phận sự, vất vả khổ cực vì nhà họ Mạc.

- Được rồi, hai người ăn cơm thật tốt, đều là người nhà, nói cảm ơn cái gì! - Mạc Trường Thắng gấp một miếng thịt bò nạm (ức bò) cho Lý Tố Tố, sau đó lại gấp một miếng thịt bò cho chị cả Lưu, cười nói.

- Đúng vậy, chúng ta là người một nhà tương thân tương ái, ăn cơm ăn cơm, cơm nước xong con còn phải chuẩn bị online xem thành tích có chưa nữa. - Mạc Bảo Bối cầm đũa lớn tiếng nói, vì lần này tiến hành đàm luận rồi tổng kết tính ngôn ngữ.

- Ăn nhiều một chút.

- Được, ăn nhiều hơn, giống như heo con.

- Ha ha.

Bên trong biệt thự nhà họ Mạc truyền đến hàng loạt tiếng nói tiếng cười.

Thời gian thoáng một cái, ba ngày đã trôi qua rồi.

Phòng của Mạc Bảo Bối được Lý Tố Tố thiết kế tỉ mỉ, mỗi một chỗ đều lộ ra cảm xúc của thiếu nữ, đáng yêu ấm áp lại không mất phóng khoáng. Lấy hoa văn nhỏ màu hồng làm chủ, tản ra hương vị thiếu nữ mát mẻ, một số dụng cụ màu trắng sữa đơn giản lại trang nhã.

Gần tối ngày hôm đó, bởi vì đêm hôm trước Mạc Bảo Bối tụ tập với bạn học trung học cấp hai ngày xưa, chơi đến khá trễ, vì vậy sau cơm trưa lập tức mệt mỏi đầu óc đến ngủ ngáy o o.

Drap hoa văn hoa tường vi màu ngà bị đè ở dưới, cả người Mạc Bảo Bối với tư thế vặn vẹo ngủ rất say, vòng eo mềm mại uốn éo thành góc 90 độ, một chân gác cao trên ngực búp bê vải to ngang người, đầu hướng ra mép giường, mái tóc dài xinh đẹp có một bộ phận rơi ra ngoài giường.

Một đôi long mi cong dày trên gò má nhẵn nhụi trắng nõn, cái mũi xinh xắn tinh xảo, cái miệng anh đào nhỏ hồng hồng. Thời điểm Mạc Bảo Bối an tĩnh xem ra đích thực chính là nàng công chúa bình thường, đáng tiếc.

Mạc Trường Thắng nhìn tướng ngủ con gái nhà mình, bất đắc dĩ mà lắc đầu. Đáng tiếc cob bé này tính tình mạnh mẽ như vậy, vừa nói lập tức tuyệt không chịu thua, thường làm cho người ta tưởng lầm là chị đại nào đó trên đường lớn, hiển nhiên chính là lưu manh.

- Bảo Bối, rời giường. - Mạc Trường Thắng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái.

Đáng tiếc Mạc Bảo Bối ngủ sâu hoàn toàn không nghe được, vẫn ngủ ngon say nồng như cũ.

- Rời giường, đã đến lúc rồi, hôm nay là thời gian hẹn với Ross, đợi lát nữa sẽ tới đón con, chớ tham ngủ nữa, mau dậy. - Mạc Trường Thắng phóng đại âm thanh, cúi đầu ghé vào bên tai Mạc Bảo Bối nói.

Mạc Trường Thắng nhìn con gái không phản ứng chút nào, bất đắc dĩ vươn tay nắm lấy hai gò má của Mạc Bảo Bối, hô lớn:

- Rời giường đi, rời giường đi, rời giường đi!

Sau khi hô xong, chỉ thấy long mi cong dày của Mạc Bảo Bối chớp một chút, Mạc Trường Thắng mừng rỡ cho rằng mình rất cuộc đã đánh thức được Mạc Bảo Bối, buông hai gò má nắm trong tay, nói:

- Đợi đến lúc con gặp Ross nói chuyện khách khí một chút, ngàn vạn lần đừng hung hãn như vậy nữa, đừng làm cho người ta cho rằng con là lưu manh.

- Haiz, ba nói con có nghe thấy không hả? - Mạc Trường Thắng thấy sau khi mình nói chuyện Mạc Bảo Bối không có bất kỳ phản ứng, buồn bực hỏi, kết quả nhìn thấy Mạc Bảo Bối ngủ ngáy to như cũ, thậm chí còn đổi phương hướng, vùi đầu vào trong gối hoa nhỏ.

Mạc Trường Thắng nhìn Mạc Bảo Bối bất động như núi, giận đến nghiến răng, hít sâu, một tay lấy cái mền đắp trên người Mạc Bảo Bối.

- Mạc Bảo Bối, rời giường cho ba, đã đến lúc xem mặt, thời gian hẹn hò, còn không đứng lên ba lập tức mặc kệ con mặc áo ngủ trực tiếp đưa ra ngoài! - Mạc Trường Thắng nhìn Mạc Bảo Bối sau khi mất mền đã co lại thành một con sâu róm quắt.

Trong lòng giãy giụa một cái, cuối cùng Mạc Bảo Bối yếu ớt từ trong gối mở miệng:

- Con biết, mấy giờ rồi?

11. Chương 11: Con Trời Sinh Bản Chất Đẹp Tự Nhiên

- Đã năm giờ rồi, con mau rời giường rửa mặt, lát nữa đừng để cho Ross đợi! - Mạc Trường Thắng thúc giục.

- Mới năm giờ thôi mà, còn tới một giờ nữa, con ngủ thêm một lát, trả cái mền lại cho con! - Mạc Bảo Bối nghe vậy, bất đắc dĩ nói, dù sao thời gian còn dư dả.

- Một giờ sẽ trôi qua rất nhanh, động tác của con chậm rì rì, rửa mặt chải đầu lâu quá trời. Hơn nữa con gái ra cửa luôn luôn trang điểm, chọn một cái váy thật đẹp, mau rời giường thôi! - Mạc Trường Thắng ngồi ở bên giường, nhìn Mạc Bảo Bối không để ý tới mình, diễn. đàn ,lê quý 'đôn hoàn toàn không có định nâng đầu từ trong gối lên nói.

- Trang điểm cái gì, rửa mặt có thể tốn bao nhiêu thời gian, mau trả cái mền lại cho con! – Tiếng Mạc Bảo Bối tiếp tục rì rì truyền đến từ trong mặt gối.

- Lần đầu tiên đi ra ngoài xem mặt, vẫn nên long trọng một chút tốt hơn, tránh cho ấn tượng đầu tiên không tốt, ngoan, mau rời giường, con đã ngủ cả xế chiều. - Mạc Trường Thắng hòa hảo nói lời khuyên bảo, Mạc Bảo Bối càng không nóng nảy, ông càng sốt ruột.

- Cũng không phải chưa từng gặp qua, mau trả cái mền cho con đi... Ba hãy yên tâm đi, ba đã đồng ý với người ta, con sẽ không để cho ba không xuống đài được, thả chim bồ câu nhà người ta, chẳng qua nếu ba cứ ầm ĩ thế này, con không thể không nói con thật sự không đi đó! - Mạc Bảo Bối thật sự không chịu nổi Mạc Trường Thắng lăm nhăm, lật người, lộ mặt ra, diễn)đàn)lê)quý)đôn nhìn chằm chằm Mạc Trường Thắng cảnh cáo nói.

- Đứng, vậy nửa giờ sau ba quay lại gọi con. - Mạc Trường Thắng sờ mũi một cái, giúp Mạc Bảo Bối đắp kín mền rồi ảo não đi ra.

Nửa giờ sau, Mạc Trường Thắng xuất hiện lần nữa trong phòng Mạc Bảo Bối.

- Bảo Bối à, đã đến giờ rồi! - Mạc Trường Thắng mỉm cười nói.

- Ba vừa mới bàn bạc với mẹ xinh đẹp của con xong, cuối cùng chọn một cái váy màu hồng, chẳng qua ba sợ con không thích, còn chọn một cái màu xanh dương, đều rất đẹp mắt. Cuối cùng mặc cái nào thì tự con quyết định đi! - Mạc Trường Thắng cầm hai bộ váy trong tay, đứng ở bên giường Mạc Bảo Bối.

- Hai cái váy này phối với đôi giày cao gót thủy tinh hôm qua mẹ xinh đẹp mua cho con đều rất đẹp mắt. Con mau dậy xem một chút vừa ý không, nếu không thích mà nói, ba lại đi lấy cho con giày con thích! - Lần này Mạc Trường Thắng không áp dụng cường thế vén chăn công chiếm, mà là đứng ở bên giường nói đi nói lại.

- Bảo Bối à, bây giờ đã là 17 giờ 32 phút, ba đoán chừng Ross đã đang trên đường tới rồi, có phải nên chuẩn bị xuống giường rửa mặt rồi không? - Mạc Trường Thắng tiếp tục nói bên tai Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối không chịu nổi, lật người một cái rời giường, ngồi trên giường ngáp.

Mạc Trường Thắng nhìn thấy Mạc Bảo Bối rời giường ngay tức khắc mắt sáng rực lên, vội vàng bày hai cái váy trong tay cho Mạc Bảo Bối nhìn:

- Như thế nào, Bảo Bối con cảm thấy cái váy nào được?

- Tùy ý. - Mạc Bảo Bối liếc Mạc Trường Thắng một cái, không hiểu tại sao lão tử của mình lại có thể ngay cả cô mặc cái quần áo gì cũng quan tâm như vậy, buồn bực gãi gãi cái ót, Mạc Bảo Bối lè mề đứng lên, đi vào trong phòng tắm.

- Đợi chút, mang dép vào, sàn nhà trong phòng tắm lạnh. - Mạc Trường Thắng thấy con gái đứng lên, chân trần chuẩn bị đi rửa mặt, vội vàng đề bả vai Mạc Bảo Bối lại không để cho cô đứng lên.

Trong phòng của Mạc Bảo Bối mùa hạ có máy điều hòa, mùa đông có lò sưởi âm tường, một năm bốn mùa đều có thể giữ vững trạng thái nhiệt độ ổn định. Vì để cho chân con gái bảo bối của mình lúc đi chân trần thoải mái một chút, trên sàn nhà có thảm vàng nhạt, nhưng trong phòng tắm lại không có thảm.

Mang dép vải bông Mạc Bảo Bối đá sang một bên vào cho cô, lúc này Mạc Trường Thắng mới hài lòng nói:

- Đi rửa mặt thôi!

Sau khi kì kèo mè nheo tắm sạch xong, Mạc Bảo Bối tiện tay lấy cái váy màu xanh dương, thay trong phòng tắm, tiện tay cầm lược sừng trâu lên sửa lại tóc dài lộn xộn một chút.

Giẫm bước chân hơi hệt, Mạc Bảo Bối còn có chút rối rối chuẩn bị ra khỏi cửa phòng.

- Đợi chút, Bảo Bối con không dự định trang điểm nhẹ hoặc bới tóc lên sao? - Mạc Trường Thắng kéo cổ tay Mạc Bảo Bối ngăn cản cô ra cửa.

- Con trời sinh bản chất đẹp tự nhiên. - Mạc Bảo Bối liếc mắt.

- Nữ vi duyệt kỷ giả dung(*) mà! - Mạc Trường Thắng tận tình khuyên bảo.

(*)Nữ vi duyệt kỷ giả dung: đây là câu nói rất nổi tiếng của Trung Hoa, cho rằng: Kẻ sĩ vì bạn mà chết, người nữ vì người yêu mà làm đẹp. (theo thegioiphunu-p .com)

- Vậy ba coi con không phải phụ nữ là được rồi. - Mạc Bảo Bối không để ý tới Mạc Trường Thắng, tự mình đi ra ngoài.

Đi xuống cầu thang dọc theo tay vịn, Mạc Bảo Bối đã nhìn thấy Ross trên ghế sofa ở phòng khách lầu một. Hôm nay anh ăn mặc có phần nhàn nhã, quần jean màu đậm, T-shirt màu trắng, tóc buông lỏng, mắt màu xanh lá cây giống như là một vùng biển xanh, cả người nhìn qua tinh thần sảng khoái.

Thân hình cường tráng, bắp thịt phân bố đều đặn, khiến Ross nhìn qua chỉ có dáng vẻ 27, 28 tuổi, nhưng mặc dù như thế, Mạc Bảo Bối vẫn cảm thấy chênh lệch khoảng cách mười bốn tuổi thật sự làm cô khó có thể tiếp nhận. Trong lòng cảm giác Ross muốn trâu già gặm cỏ non, ấn tượng đối với Ross vẫn không tốt nổi.

- Bảo Bối, Ross tới đón con. - Lý Tổ Tổ ngồi đối diện Ross đang trò chuyện với Ross rất vui, nhìn thấy Mạc Bảo Bối từ trên cầu thang xoắn đi xuống, cười nói.

- Vâng. - Mạc Bảo Bối trả lời một câu nhàn nhạt, đi về phía bên cạnh Lý Tổ Tổ ngồi xuống.

Chị cả Lưu bưng một ly nước ấm tới cho Mạc Bảo Bối, len lén dùng ánh mắt ra ám hiệu với Mạc Bảo Bối, tỏ ý là mình tán thưởng Ross, sau đó lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra rời đi.

Mạc Bảo Bối nhúc nhích đầu nhìn người trong một nhà, mọi người đều hi vọng cô và Ross nở ra hoa, có hơi buồn bực, ánh mắt nhìn Ross càng thêm sắc bén.

Nhìn Mạc Bảo Bối hung hăng trừng mình một cái, khoe miệng Ross cười trộm, sau đó ưu nhã nói:

- Tác phẩm Mạc phu nhân thiết kế thật là khiến mắt người ta sáng ngời, ý tưởng lí thú tạo ra độc đáo, đơn giản hào phóng không mất thanh nhã, rất có phong cách cá nhân.

- Ôi, Ross cậu xem qua tác phẩm của tôi sao? - Lý Tổ Tổ tò mò hỏi, thật vui mừng khi Ross lại có thể trò chuyện về tác phẩm của mình.

- Mặc dù cháu chỉ xem qua ở Yến Ngộ và triển lãm liên hiệp đặc phái viên, nhưng cả hai thiết kế đều làm cho cháu khắc sâu ấn tượng. - Ross cười nói, bày tỏ ý tán thưởng của mình.

- Có thật không, thật vui vì cậu thích, phương diện này ngoại trừ tôi thiết kế ra, còn có tập thể cùng nhau bỏ ra tâm huyết của mình, có thể được cậu tán thành thật là khiến người ta vui vẻ! - Trên mặt Lý Tổ Tổ lộ nụ cười.

Sau khi Mạc Bảo Bối đi Mạc Trường Thắng cất cái váy kia vào, sau đó mới xuống lầu, nhìn thấy Ross đã ở trong phòng khách, đang trên cầu thang xoắn từ xa đã vui mừng lớn tiếng nói:

- Ross, không ngờ cậu lại tới sớm, hôm nay nhìn qua rất có tinh thần đấy!

- Cháu sợ đường xá không tốt, cho nên ra cửa trước, hi vọng không tạo ra quá nhiều. - Ross nói xin lỗi.

Mạc Bảo Bối nghe vậy lại xem thường một trận. Cô ghét nhất chính là kiểu cách nói chuyện này của người ngoại quốc, đến sớm cứ nói đến sớm. Nói cái gì hi vọng không tạo ra quá nhiều, còn thiếu mấy phút có thể có quá nhiều gì, hơn nữa cho dù là quá nhiều, vậy cũng đã sinh ra, nói lại có nghĩa gì.

- Tôi thấy thời gian cũng không khác biệt gì nhiều, sao lại có quá nhiều chứ. hôm qua Bảo Bối nhà chúng tôi tương đối mệt mỏi, vừa mới ngủ trưa, đại khái cũng sắp đói bụng. - Mạc Trường Thắng nhìn Mạc Bảo Bối ngồi uể oải trên ghế sofa, giải thích với Ross.

- Đã như vậy, thế thì Bảo Bối chúng ta lên đường chứ? - Ross lễ độ hỏi Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối không nói lời nào, đứng dậy đi ra ngoài cửa, cũng không để ý tới sau lưng Ross có đi theo hay không.

12. Chương 12: Buổi Hẹn Shangri-la

Mạc Bảo Bối một thân váy màu xanh dương nhạt càng làm nổi bật làn da trắng nõn của cô. Vải chiffon khiến trong quá trình cô đi lại thể hiện rõ phóng khoáng, mềm mại. Thiết kế eo cao làm hai chân cô thoát nhìn càng thêm thon dài. Nút thắt nơ con bướm cùng màu trên bả vai khiến cô nhìn hoạt bát, đáng yêu.

Đạp giày cao gót thủy tinh Lý Tổ Tổ mới mua cho cô, Mạc Bảo Bối đứng bên cạnh xe Ross không nhịn được dậm chân, không nói gì thúc giục động tác của Ross nhanh một chút.

Tạm biệt với vợ chồng nhà họ Mạc xong mới đuổi theo Mạc Bảo Bối, Ross nhìn thấy hành động của Mạc Bảo Bối lúc này cười cầm khóa điều khiển mở khóa xe, sau đó sải dài chân tăng nhanh bước chân đi tới bên người Mạc Bảo Bối, mở cửa xe.

Mạc Bảo Bối ngồi vào ghế kế bên tay lái, đầu tiên là chán ghét nhìn xe Ross một vòng, sau đó dẫu môi.

- Em mất hứng? - Sau khi Ross ngồi vào ghế lái, vừa giúp Mạc Bảo Bối thắt dây an toàn vào, vừa nhướn mày hỏi.

- Không thích xe Cayenne của anh thôi! - Lần đầu Mạc Bảo Bối nhìn thấy chiếc xe đậu bên cạnh chiếc Mazda đồ rục của mình thì tâm tình đã không được tốt. Bởi vì cô ngoại trừ không thích Ross, cũng thật sự không thích xe nhập khẩu. Nhìn Porsche Cayenne Hybrid 2011 kiểu mới đưa ra thị trường, diễn, đàn đôn Mạc Bảo Bối cố gắng làm cho tâm tình mình ôn hòa một chút.

- Tại sao? - Ross kỳ quái hỏi, nếu như đơn giản chỉ vì cô thích đồ sản xuất trong nước, cũng không đến mức nhìn thấy xe nhập khẩu thì tức giận như vậy. Nếu đúng như vậy mà nói, xe nhập khẩu đi đầy ngoài đường Mạc Bảo Bối tức giận thế nào chứ.

- Bởi vì tôi từng xảy ra một đoạn tình cảm không mấy vui vẻ với Cayenne. - Mạc Bảo Bối cười như không cười nói xong, làm người ta không nhìn ra thật giả.

- Tình cảm với Cayenne? Nhưng Cayenne chỉ là loại xe thôi mà? - Ross nghe không hiểu ý tứ qua loa trong lời Mạc Bảo Bối nói, nghiêm túc vừa hỏi, vừa khởi động xe.

- Một đoạn tình cảm làm người ta cực kỳ tức giận. - Mạc Bảo Bối hồi tưởng lại chuyện kia, trong lòng đã cảm thấy nội thương.

- Nếu là những chuyện không vui, cứ quên đi! - Ross nhìn thấy cảm xúc của Mạc Bảo Bối có hơi âm u, không có sức sống giống lúc trước, dịu dàng nói.

Mạc Bảo Bối không nói thêm gì nữa, tự mình đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân. Nhớ tới người bạn mình cho là rất đơn giản, thuần khiết, thiện lương, cuối cùng lại vì một chiếc xe Cayenne mà bỏ qua tôn nghiêm phụ nữ, đi làm tiểu tam của người ta. diễn ?đàn lê quý? đôn Trong lòng Mạc Bảo Bối lập tức cực kỳ rối rắm, một mặt là thương tiếc cô ấy, mặt khác cũng bắt đầu đánh giá lại đối với nhân cách của người này.

Ngồi trên ghế da trong xe Cayenne, nhìn Ross vô cùng thuần thực điều chỉnh hệ thống tuần trình, mở ra BOSE âm hưởng (tra thêm gg để biết thêm thông tin ^^), khúc nhạc đàn tranh êm ái liền chậm rãi truyền liên tiếp bên trong xe.

Mạc Bảo Bối nghe âm nhạc, thư hoãn một hơi, quyết định không suy nghĩ thêm về chuyện làm cô buồn bực, rối rắm nữa.

Hệ thống Porsche Traction Management tốt, khiến cho hành trình vô cùng ổn định. Ngồi trong xe nếu như không xem cảnh vật ngoài cửa sổ, còn tưởng rằng xe căn bản chưa từng khởi động, Mạc Bảo Bối hết sức thoải mái ngồi trong xe, rất nhanh đã tới trước khách sạn Shangri-La.

Giao chìa khóa cho em trai ở bãi đậu xe, Ross ga lăng dìu Mạc Bảo Bối đi vào bên trong khách sạn Shangri-La.

- Hoan nghênh ngài Ross, hoan nghênh tiểu thư Mạc. Phòng bao độc lập ngắm cảnh đêm ngài đặt trước ở lầu hai mươi tám, mời theo tôi đến phía này! - Vừa tiến vào đại sảnh khách sạn đã có người dẫn đường cười khom người, hỏi thăm.

Người dẫn đường mặc váy dài mỉm cười đi phía trước chỉ dẫn phương hướng giúp họ, dẫn dắt bọn họ đi tới thang máy chuyên dụng, nhấn nút tầng hai mươi tám.

Thang máy chậm rãi lên cao, từ tầng trệt lên trên, bên ngoài thang máy lắp đặt thủy tinh trong suốt xuất hiện cảnh đêm mỹ lệ của thành phố X.

Ross vào thời điểm tính toán đã cố ý lựa chọn phòng theo chủ đề cốt yếu là Mạc Bảo Bối thích Trung Quốc. Thiết kế trong phòng có phong cách cổ điển, người thiết kế khéo léo dung nhập yếu tố hiện đại vào, cổ kính nhưng không tách rời cái mới, kết cấu chặt chẽ mà không lộ vẻ mất tự nhiên, trang trí nhìn như đơn giản nhưng theo chi tiết phóng to thể hiện ra dịu dàng.

Mạc Bảo Bối đi tới trước mặt cửa sổ sát đất, nhìn cảnh sắc bên ngoài. Thành phố X sáu giờ rưỡi chỉ có vài ngọn đèn sáng, nhưng ngắm mặt biển vô tận phía bên ngoài một chút khiến lòng của Mạc Bảo Bối lập tức rộng mở, thông thoáng.

- Mắt nhìn của anh cũng không tệ lắm. - Mạc Bảo Bối quay đầu lại, cười nói.

- Chủ tịch Mạc đề cử quả thật không tệ, chắc hẳn món ăn ở đây cũng sẽ làm người ta mong đợi. - Ross cười trả lời, nhận lấy thực đơn nhân viên phục vụ phòng đưa tới.

- Anh thật tin tưởng lời của ông ấy, thoát nhìn anh cũng không có ngại thơ vậy chứ? - Mạc Bảo Bối vừa tới gần Ross vừa nói, giọng nhạo báng, nhưng lại nhìn ra được tâm tình thoải mái rất nhiều, đã không còn địch ý như trước.

- Bảo Bối, lời này thật đúng là kỳ quái, vì sao nói như vậy? - Mặc dù Ross nói được tiếng Trung Quốc rất tốt, tuy vậy vẫn không theo kịp suy nghĩ Mạc Bảo Bối. Ngôn ngữ Trung Quốc tinh diệu, anh thủy chung không thể nào hiểu thấu đáo. Thấy Mạc Bảo Bối nói như vậy, còn tưởng rằng Mạc Bảo Bối chỉ đơn thuần cảm thấy anh không ngại thơ, có phải có chút phức tạp không.

- Thôi, coi như tôi chưa nói, bụng của tôi đói, ăn cơm trước đi, nếu không tôi sợ đến lát nữa tôi ăn không vô. - Mạc Bảo Bối nhận lấy thực đơn, nghiêm túc xem, lo lắng cho bản thân ở chung với Ross lâu tới lát nữa sẽ bị giận đến ăn không vô..

Ross nghe vậy, lại cảm thấy lẩn lộn một hồi, nhưng thấy Mạc Bảo Bối chăm chú chọn món ăn nên cũng không hỏi nhiều nữa.

Ross là một người phụng hành văn hóa Trung Quốc, lại càng phụng hành văn hóa dân tộc ăn không nói ngủ không nói. Một bữa cơm vượt qua trong yên lặng, càng làm Mạc Bảo Bối vui lòng, nhẹ nhõm.

Sau một bữa cơm, thành phố đêm bắt đầu, đèn neon ven đường bắt đầu sáng lên, đèn mỗi hộ gia đình lập lòe, hoạt động chương trình giải trí ở bờ biển cũng mở rộng, ánh đèn chói lọi, lấp lánh cả tòa thành thị.

Đèn trên lầu cao nhấp nháy trong màn đêm, phẳng phất một con đường rực rỡ thông lên bầu trời. Mạc Bảo Bối mang một cái ghế ngồi trước cửa sổ lớn sát đất nhìn về phía xa, nhìn thành phố muôn màu muôn sắc đang ở trước mắt.

- Ross, anh 33 tuổi đã lên tới vị trí hiện tại, nói rõ anh cũng không phải một người đơn giản, tôi không thích hợp với anh, trong lòng anh hẳn rất rõ ràng. Hơn nữa tôi mới 19 tuổi, tôi không thể nào kết hôn sớm vậy được, cho dù chờ tôi tốt nghiệp cũng phải hơn ba năm, mà anh đã 33 tuổi đến tuổi nên cưới gả rồi, anh không thể chờ tôi. - Mạc Bảo Bối quyết định không hề ăm ỉ, nóng nảy như đứa bé nữa, nghiêm túc thảo luận với Ross vấn đề giữa bọn họ.

- Có thích hợp hay không, không ở cùng nhau sao em biết? - Ross ngồi bên cạnh Mạc Bảo Bối, nhìn khuôn mặt dưới ánh đèn mờ mờ có phần mộng ảo của cô, trong mắt thể hiện cương chiều không bỏ sót.
- Anh không chơi nổi, mà tôi cũng không muốn lãng phí thời giờ của anh. Anh đại khái có thể tìm người thích hợp với số tuổi với anh, trong thành phố X không phải chỉ có một mình tiểu thư nhà quan tôi. - Mạc Bảo Bối nói thẳng.
- Anh biết rõ, nhưng em là người duy nhất anh cảm thấy thích hợp, anh không muốn chơi, anh nghiêm túc.
- Ross nhìn Mạc Bảo Bối, thâm tình khẩn thiết nói.

Trong phòng to lớn, ánh đèn mờ nhạt chập chờn, đèn thủy tinh cỡ lớn, một bóng dáng cao lớn và một bóng dáng nhỏ nhắn đè lên nhau, thông qua đèn thủy tinh lóe lên, kể ra một chuyện tình tuyệt mỹ

13. Chương 13: Vượt Núi Băng Đèo Tìm Em

Lúc Ross vẫn chưa gặp Mạc Bảo Bối cũng đã nghe nói qua chuyện về Mạc Bảo Bối rồi. Dừng lời của bạn tốt mà nói, con người Mạc Bảo Bối chỉ có thể dùng hai chữ “lưu manh” để hình dung. Tác phong làm việc cường hãn gọn gàng, nhận định chuyện gì sẽ chấp nhất tới cùng, vật cần tìm sẽ vươn tay ra lấy, gặp người có phản kháng cô sẽ lấy phong thái mạnh mẽ chiếm đoạt. Là quan nhị đại (quan đời thứ hai) cấp cao ở thành phố X, là một nhân vật cho các chủ đề.

Sau khi Ross nghe về Mạc Bảo Bối và vài chuyện, tức thì bắt đầu hiếu kỳ với Mạc Bảo Bối này. Rốt cuộc sau đó không lâu nhận được lời mời xem mặt của Mạc Trường Thắng, dĩ nhiên Ross mừng rỡ tiếp nhận.

Thật không ngờ trước khi xem mặt lại có thể gặp Mạc Bảo Bối ngay trong Yến Ngộ của bạn tốt. Cô tựa như một tinh linh rơi xuống phạm trần bình thường, xuất hiện ở trước mắt anh, tính tình cũng cường hãn đúng như lời đồn đại kia, lại càng thêm kích thích anh muốn tìm tòi nghiên cứu Mạc Bảo Bối **.

Đến sau khi đưa Mạc Bảo Bối về nhà, Ross hết sức góp nhặt tư liệu có liên quan đến Mạc Bảo Bối, biết tất cả chuyện của cô. Rốt cuộc khi anh nhìn thấy Mạc Bảo Bối thì kiên định tâm ý của mình, còn khi anh không nhìn thấy Mạc Bảo Bối liền mong đợi, thậm chí vì ăn mặc mà nhọc lòng. diễn đàn >le quý >đôn Gặp mặt Mạc Bảo Bối khiến cho anh thể nghiệm cảm giác khẩn trương chưa bao giờ có.

Khi anh ngồi trên ghế sofa, nhìn Mạc Bảo Bối nhanh nhẹn đi tới. Cô mặc một chiếc váy màu xanh dương nhàn nhạt, tựa như một con bướm bướm tinh mỹ, đáng yêu đi tới bên cạnh anh. Trong nháy mắt lòng của Ross lập tức giống như thực vật lấy được ánh mặt trời, bất ngờ nở ra một đóa hoa.

Cho nên khi anh nghe Mạc Bảo Bối nói hai người bọn họ rất không thích hợp, Ross chỉ muốn cho Mạc Bảo Bối biết, giữa bọn họ là thích hợp nhất, bởi vì, anh đã nhận định cô.

- Mặc dù anh nghiêm túc, nhưng tôi không cách nào tiếp nhận chênh lệch số tuổi của chúng ta, mười bốn tuổi vẫn còn ở đó. Trung Quốc chúng tôi có câu nói ba tuổi một kênh rạch, tự anh tính toán xem có mấy cái kênh rạch vắt ngang qua chúng ta rồi! - Mạc Bảo Bối vuốt trán, bất đắc dĩ nói.
- Anh sẽ vượt núi băng đèo tìm em, cho dù chỉ vì nắm tay em! - Ross nhìn Mạc Bảo Bối xúc động nói.
- Xắc. vượt núi băng đèo, cách nói hình dung này của anh rất tốt, nhưng không phải anh sợ khổ cực thì tôi cũng khó có thể tiếp nhận. Mặc dù bây giờ trong xã hội Trung Quốc thật sự có nhiều chồng già vợ trẻ, hơn nữa cũng đều rất hạnh phúc, nhưng tôi cũng không có cách, trừ khi anh có thể có khả năng thay đổi số tuổi của anh, có lẽ chúng ta còn có cơ hội. - Mạc Bảo Bối không chút lưu tình nói.
- Anh chỉ muốn một cơ hội, anh sẽ làm cho em biết rằng, anh và em thích hợp đến cỡ nào, đến lúc đó có lẽ em sẽ phát hiện số tuổi đối với em mà nói cũng không phải một khoảng cách không có cách nào vượt qua.
- Ross quỳ một gối xuống, nâng hai tay Mạc Bảo Bối đặt trên chân trước, giống như van xin nói, ở trong mắt tràn đầy khẩn cầu.

- Tôi tin nhất định trước khi gặp tôi anh đã điều tra tôi rất nhiều rồi. Anh biết mức độ nhiệt tình yêu thương của tôi đối với tất cả sự vật Trung Quốc. Tôi ăn mặc, dùng đồ phải là Trung Quốc xuất sản, tôi kiên trì đối với văn hóa Trung Quốc lại càng làm cho rất nhiều người cảm thấy không biết làm sao. Mà anh là một người ngoại quốc, điểm này giống như số tuổi của anh là một sự thực không thể nào thay đổi, giữa chúng ta thật sự tồn tại quá nhiều vấn đề. - Mạc Bảo Bối tận tình khuyên nhủ Ross, hi vọng anh quay đầu là bờ.

- Trong các điều nêu trên, thân phận quan Ngoại giao của anh giúp anh sau khi cưới con gái Trung Quốc làm vợ, thì có thể xin đồng thời hai quốc tịch, đó cũng không phải vấn đề! - Ross kích động nói.

- Vậy thì được, đây không phải là vấn đề, nhưng anh có thể thay đổi da của anh, màu tóc của anh, cả màu mắt của anh sao? Anh là con lai, đây cũng là sự thực không thể nào thay đổi. Tôi thích người Trung Quốc, da vàng, mắt đen, tóc đen, mặc dù anh nói tiếng Trung rất hay, nhưng trước sau vẫn không rõ tiếng Trung Quốc. - Mạc Bảo Bối tiếp tục bắt bẻ, không nể mặt mà nói ra.

Trong vấn đề Mạc Bảo Bối đề ra đều là điều kiện phần cứng (hardware), mặc dù nhìn như hà khắc, nhưng vừa bắt đầu Ross cũng biết tình hình Mạc Bảo Bối. Ngay từ khi anh còn chưa gặp Mạc Bảo Bối, cô cũng đã như vậy, dĩ nhiên bản thân anh cũng thật sự không cách nào cải biến tư tưởng của Mạc Bảo Bối.

Nhưng mà, Ross vẫn không chết tâm.

Ross thành công có liên quan tới ấn tượng (ngắm ngòm chịu đựng) của anh, nhưng quan trọng hơn là anh đối với sự việc kiên trì bền bỉ.

- Anh sẽ tiếp tục cố gắng sửa lại khẩu âm của mình, tóc có thể nhuộm, mắt có thể mang kính đổi màu, da của anh di truyền từ mẹ anh, mặc dù so sánh với những người khác hơi trắng, nhưng vẫn là da vàng, tất cả cái này đều sẽ không trở thành vấn đề giữa chúng ta. - Ross chưa từ bỏ ý định đáp trả.

Mạc Bảo Bối nhìn Ross, im lặng hồi lâu.

Cô thật sự không ngờ mình gây khó dễ không hề dọa Ross bỏ chạy, cô nói thẳng bộc trực như vậy cũng không khiến Ross nửa đường bỏ cuộc, ngược lại giống như kích phát ý chí chiến đấu của anh, hai mắt sáng lên nhìn cô.

- Rốt cuộc tôi biết tại sao anh 33 tuổi mà có thể làm lên chức vị bây giờ rồi, người bình thường không thể giống như anh được. - Mạc Bảo Bối nuốt thô tục vào lại trong miệng, cứng ngắt nói.

- Cảm ơn! - Ross cho rằng Mạc Bảo Bối đang tán dương năng lực của mình.

Mạc Bảo Bối rút hai tay của mình về, đứng lên, hít sâu tự nói với mình, người trước mắt này không phải người bình thường, cho nên lời của anh không thể nghiêm túc.

Sau một phen thuyết phục, Mạc Bảo Bối nhìn Ross vẫn quỳ một chân trên đất như cũ, nói:

- Người Trung Quốc chúng tôi không thịnh hành quỳ xuống đất, hơn nữa tôi cũng không nhận nổi một cái quỳ này của anh, tôi sợ tổn thọ, anh vẫn nên đứng lên đi!

- Anh biết rõ rồi, về sau anh sẽ chú ý. - Ross cũng không lúng túng, tự nhiên, thanh thản đứng thẳng dậy, đứng trước người của Mạc Bảo Bối, cúi đầu nhìn cô, mỉm cười.

Cảm nhận được áp lực chiều cao từ Ross, Mạc Bảo Bối xoay người đi trở về bàn ăn. Cô không thích tất cả cường thế tồn tại với cô, mà chiều cao và khí thế của Ross làm cho cô cảm nhận được uy hiếp, giống như khí thế của cô sẽ không tự chủ trở nên yếu đi.

Ngồi trở lại ghế sofa ở bàn ăn, Mạc Bảo Bối vuốt vuốt bình hoa tươi pha lê trong suốt, chân thấp trước mặt, đang nghĩ nên nói như thế nào mới có thể khiến Ross buông tha cố chấp đối với mình.

- Tôi thật sự tò mò đến tận cùng trong óc anh có cái kết cấu gì, chẳng lẽ anh mới gặp tôi một lần đã thích tôi rồi sao? Anh không cảm thấy như vậy sẽ rất nông cạn à, nói không chừng mấy ngày nữa anh lại cảm thấy có cảm giác với người nào đó? - Mạc Bảo Bối mong đợi nhìn Ross.

- Anh tin tưởng vừa thấy đã yêu, lúc anh chưa gặp mặt em anh biết lý lịch của em, hơn nữa cảm thấy rất tò mò về em, nhưng anh chưa từng nghĩ anh sẽ thật sự yêu em. Nhưng thời điểm nhìn thấy em, anh phát

hiện lòng anh động, đó là cảm giác chưa bao giờ có, anh tin tưởng trái tim lựa chọn cho anh, người đó chính là em!

- Tôi không tin có cách nói vừa thấy đã yêu. Thứ lỗi tôi không có lãng mạn của người phương Tây các anh, điều này thật sự là quá hoang đường. Giống như một người nói anh ta chưa từng xem qua sách, khi đi học ngủ gật, đêm hôm trước cuộc thi vẫn còn chơi bởi, nhưng kết quả cuộc thi lại là max điểm (điểm tối đa). Bạn học hỏi anh ta tại sao, lúc anh ta trả lời thì nói dường như anh ta đã từng nhìn thấy đề thi, bởi vì tối hôm trước anh ta đã mơ thấy, đây là duyên phận trời cao ban cho bọn họ. - Mạc Bảo Bối nhún nhún vai.

14. Chương 14: Đánh Cuộc

Mạc Bảo Bối coi thường lời nói của Ross, giống như Ross căn bản là đang nói chuyện đầm rỗng hang hồ vậy.

Mặc dù Ross nghe không hiểu rõ ý tứ trong lời Mạc Bảo Bối nói, tuy nhiên lại nhìn hiểu coi thường và khó tin của Mạc Bảo Bối.

- Anh không biết nên biểu đạt cảm nhận của anh như thế nào, nhưng trên thực tế anh xác thực là yêu em, anh nghĩ, thời gian sẽ chứng minh giúp anh.

- Được, tôi đánh cuộc thời điểm này một năm sau hẳn là anh đã cùng mỹ nhân trong ngực rồi, khi đó đoán chừng tôi đang ở nơi hẻo lánh nào đấy sắm vai nữ ma đầu của mình. - Mạc Bảo Bối tự châm chọc mình nói, không tin kiểu tình cảm vừa thấy đã yêu này.

- Tiền đặt cược là gì? - Ross cảm thấy hứng thú hỏi.

- Nếu như trong vòng thời gian một năm anh yêu bất kỳ một người phụ nữ nào khác, vậy anh cho tôi một trăm vạn. - Mạc Bảo Bối lộ ra đôi mắt to sáng lóng lánh, giống như giờ phút này tiền đang ở trước mặt.

Ross buồn cười nhìn đáng vẻ mê tiền của Mạc Bảo Bối, bất đắc dĩ gật đầu một cái.

- Được, nếu như không có, vậy thì em đồng ý cho anh một cơ hội.

- Có thể, tiền đánh cược này thế nào tôi cũng kiếm được, chẳng qua tôi sợ người ta nói tôi thắng không oanh liệt. Như vậy đi, trừ cơ hội anh nói ra, một năm sau mặc kệ đáp án là gì nữa tôi vẫn mời anh đi du lịch Seattle(*), bao gồm chi phí bạn đồng hành của anh cũng do tôi bỏ ra. - Mạc Bảo Bối sáng lạng đáp lời, khẳng định mình chắc chắn sẽ không thua.

(*) Seattle: thành phố cảng và là thành phố lớn nhất của bang Oa-sinh-tơn ở tây bắc nước Mỹ

- Cảm ơn! - Ross giơ ly để cao trong tay lên ra hiệu về phía Mạc Bảo Bối, nhìn thấy Mạc Bảo Bối mỉm cười giơ cái ly trong tay lên, khẽ cúi đầu, thưởng thức rượu ngon trong ly.

Sau khi hai người đạt được thỏa thuận, tâm tình của mình cũng buông lỏng xuống. Ross biết phòng bị trong lòng Mạc Bảo Bối rất khó đánh hạ, vì vậy sử dụng thời gian này giảm bớt chủ động xa lánh của Mạc Bảo Bối đối với mình, hơn nữa thừa cơ tạo ra cơ hội ỉn. Bởi vì anh biết rõ bây giờ Mạc Bảo Bối vẫn chưa mở ra cội nguồn sâu xa trong tình cảm, cho dù anh không có ở bên cạnh cô cũng sẽ không bị những người khác cướp đi, mà anh, nguyện ý chờ cô lớn lên.

Còn Mạc Bảo Bối lại tính toán trong lòng mình chắc chắn sẽ không thua, bởi vì cô từng xem một bài báo, nói rằng trong những người ngoại quốc, trong cuộc đời mỗi người sẽ vừa thấy đã yêu đối với 37 người, hơn nữa 70% phái nam vừa thấy đã yêu là ở độ tuổi 27 đến 37, cộng thêm Ross mới tới Trung Quốc lạ đất lạ người, trong lòng càng thêm cô đơn yếu ớt, càng dễ dàng nảy sinh kích động vừa thấy đã yêu đối với người khác phái, nhất là người khác phái dịu dàng.

Mà phụ nữ Trung Quốc, luôn luôn nổi tiếng dịu dàng trên quốc tế. Mạc Bảo Bối đã được học kiến thức tâm lý học, cộng thêm tính toán toán học tinh vi, cho rằng mình không thể không thắng.

Không biết, đường ray vận mệnh đã bắt đầu từ một khắc này, bản thân nắm lệch hướng rồi.

Hai người đạt được thỏa thuận xong thì nói chuyện trở nên vô cùng vui vẻ, nói đến lịch sử Trung Quốc bắt nguồn xa dòng chảy dài

và văn hóa tập tục Trung Quốc tinh diệu. Mãi đến khi Mạc Trường Thắng ở nhà đợi mấy giờ không có tin tức, lo lắng con gái mình đuổi Ross chạy mất đi rồi chơi với đám chị em, thiếu kiên nhẫn gọi điện thoại tới hỏi han tình huống như thế nào.

- Được rồi được rồi, đừng giải thích, thật sự cho là con không biết trong lòng ba nghĩ như thế nào sao, tự ba nghe một chút âm thanh đi. – Mạc Bảo Bối cầm điện thoại đưa tới trước mặt của Ross, ý bảo Ross mở miệng nói chuyện.

Mạc Bảo Bối nhận được điện thoại của Mạc Trường Thắng cũng đã biết chắc không có chuyện tốt lành gì, quả nhiên như bản thân dự đoán được, lão tử nhà mình không tin tưởng mình, lo lắng mình quăng đào chạy lấy người, sau khi biết hai người vẫn êm đềm với nhau càng có cảm giác không thể tin được, hỏi nhiều một câu, nhưng Mạc Bảo Bối vẫn không nhận được.

- Xin chào chủ tịch Mạc, cháu với quý thiên kim đang tâm sự chuyện xưa, tối nay rất vui vẻ. – Ross lễ phép nói.

- Vậy sao, vậy thì tốt, vậy thì tốt, tôi thấy trẻ nên cho rằng có chuyện gì, không ngờ hai đứa vẫn đang nói chuyện phiếm. – Mạc Trường Thắng không nghĩ con gái mình lại có thể đưa điện thoại cho Ross nói chuyện, lập tức xin lỗi, có chút xấu hổ.

Ross giơ tay lên nhìn xem, phát hiện trong lúc bắt tri bắt giác thì đã hơn mười giờ đêm, cho rằng Mạc Trường Thắng lo lắng quá muộn mà con gái mình vẫn trì trệ chưa về, không yên lòng gọi tới hỏi, vì vậy xin lỗi cười nói:

- Thật là ngại quá, không phát hiện trẻ như vậy rồi, cháu lập tức đưa cô ấy về nhà.

- Không có việc gì, không có việc gì, hai đứa tiếp tục trò chuyện đi. Hai người trẻ tuổi đề tài nhiều, trò chuyện nhiều một lát không có vấn đề, nếu không ngày mai lại đến cũng được. – Mạc Trường Thắng cười khà khà nói.

Mạc Bảo Bối cầm di động từ trong tay Ross qua, vừa lúc nghe câu nói cuối cùng của Mạc Trường Thắng, trong lòng buồn bực, trực tiếp nhấn tắt máy, sau đó ném điện thoại di động vào trong túi.

- Sao thế, đột nhiên lại không vui vẻ? – Ross nhìn về mặt Mạc Bảo Bối rõ ràng không vui hỏi.

- Nếu anh gặp phải lão tử tự tống con gái mình ra ngoài, có thể anh còn không vui hơn tôi. – Mạc Bảo Bối bĩu môi nói, trong lòng hận không thể lập tức trở về nhà mặt quay về phía lão tử của mình nổi đóa để giải tỏa ầm ục trong lòng.

- Bảo Bối xưng hô với cha thật đặc biệt, chẳng qua nhìn ra được tình cảm giữa hai người rất tốt. – Lần đầu tiên nhắc tới Mạc Trường Thắng, cảm thấy Mạc Bảo Bối gọi là lão tử rất kỳ quái, còn náo loạn một câu chuyện cười và hiểu lầm, sau đó Ross bí mật hỏi thăm những người khác, mới biết nguyên lai ý tứ trong câu đó của Tề Giai: ‘Lão tử này không phải là lão tử kia’.

- Đúng tốt lắm, chúng tôi vẫn luôn rất tương thân tương ái, không nhắc đến ông ấy tôi còn không biết, thì ra tôi yêu ba đại nhân nhà tôi như thế, thật sự hận không thể lập tức trở lại bên cạnh ông ấy đây! – Mạc Bảo Bối cười như không cười nói, khóe miệng có hơi cứng ngắc, rõ ràng nghĩ một đằng nói một nẻo.

Ross không hiểu nguyên do trong đó, nhưng cho rằng Mạc Trường Thắng hy vọng mình đưa Mạc Bảo Bối về nhà sớm một chút, cộng thêm ý tứ trên mặt chữ trong lời nói lúc này của Mạc Bảo Bối, vì vậy lễ độ đưa ra lời đề nghị ra về:

- Nếu đã thế, vậy thì anh đưa em về nhà được không?

- Dĩ nhiên, tôi sẽ vô cùng cảm kích anh. – Mạc Bảo Bối dứt lời, tay xách túi, bước đi đầu tiên.

Nhân viên phục vụ tự mình mở thang máy chuyên dụng đưa hai người đến đại sảnh khách sạn. Lúc thang máy đi xuống, trong quá trình đó dùng bộ đàm thông báo nhân viên khách sạn giám sát khu vực bên ngoài, dặn dò tổ nhân viên ở bãi đậu xe chuẩn bị tốt mang xe tới.

Các cô gái dẫn đường mỉm cười khom lưng tiễn đưa, trong miệng đồng thanh nói:

- Cung tiễn ngài Ross, cung tiễn tiểu thư Mạc, hoan nghênh lần sau lại đến.

Vừa bước ra cửa khách sạn, em trai ở bãi đậu xe đã điều chỉnh xong phương hướng rồi khỏi cho xe Ross, mở cửa xe ra, đứng ở cạnh cửa xe thể thao, cung kính chờ đợi Ross và Mạc Bảo Bối.

- Lần này tôi lái. – Mạc Bảo Bối trước Ross nhận lấy chìa khóa xe trong tay em trai ở bãi đậu xe, vừa cười nói với Ross, vừa vòng qua đầu xe đi tới chỗ ngồi lái đối diện.

- Bảo Bối- Ross muốn mở miệng ngăn cản, trong tư tưởng của anh phụ nữ hẳn không nên lái xe.

- Anh vừa mới uống rượu rồi, tôi lại không có. – Mạc Bảo Bối một bên mở cửa xe ở ghế lái ra, một bên nhướn lông mày nói, sau đó khom lưng cúi đầu ngồi vào chỗ ghế lái.

15. Chương 15: Tức Giận Đua Xe

- Anh uống đích thực là nước ép nho xanh Patong tinh khiết, không phải rượu. - Ross uống chiết xuất quả nho ngon không có độ cồn, vị có nồng hương rượu, nhưng lại không có cồn độ, dư vị hương quả nho thiên nhiên nhẹ nhàng, xa xỉ, được rất nhiều người trong giới thượng lưu lựa chọn.

- Mặc kệ là thứ gì, tóm lại đề trên nhãn chính là rượu, tôi cảm thấy anh lái xe không bảo đảm, cho nên, anh ngoan ngoãn ngồi đằng hoàng cho tôi, nếu không tôi lập tức bỏ lại anh. - Mạc Bảo Bối bất chấp tất cả, cho dù biết Ross không uống rượu cô cũng sẽ tìm được lý do để mình tự lái xe.

Vốn dĩ Mạc Bảo Bối mang thái độ khinh thị xe nhập khẩu, hơn nữa chiếc xe còn là loại xe làm cô có một đoạn thời gian đau lòng, nhưng tối nay cô rất muốn giải trừ một hơi buồn bực trong lồng ngực, sau đó về nhà họ Mạc sớm một chút.

Vừa giậm giày cao gót xuống, vừa nhả ly hợp đến một nửa hành trình, đồng thời từ từ nhả hết ly hợp, Mạc Bảo Bối đã không nhận được dùng sức đạp một cước lên chân ga, trong nháy mắt khởi động động cơ đến điểm đỏ, Cayenne màu trắng trong đêm giống như một tia sáng xông ra ngoài.

Shangri-La xây dựng trên đường lớn ở Giang Tân, ban đêm dọc theo đường đi rộng rãi ít xe, Mạc Bảo Bối dựa vào quen thuộc đối với con đường, hơn nữa rất rõ ràng thời gian từ đèn xanh sang đèn đỏ trên từng giao lộ trên tuyến đường, đi thẳng của rẽ thông suốt, vì vậy dọc đường không trở ngại.

Vượt qua xe xung quanh trên làn đường vút sáng như tia chớp. Mỗi lần đến gần Mạc Bảo Bối đều quyết đoán dùng tốc độ cao nhất, nhanh chóng vượt qua, kỹ thuật vượt qua cao siêu thành thực khiến Ross có vài phần kính trọng đối với Mạc Bảo Bối. Không nghĩ mặc dù Mạc Bảo Bối thoát nhìn xinh đẹp động lòng người, nhưng tính tình kiên cường quả cảm, ngay cả phong cách lái xe cũng làm người ta sợ hãi than thở như thế.

Đột ngột rẽ xuống dốc, một đường vòng cung biên độ hoàn mỹ, lúc xe thể thao xuống dốc, bánh xe nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất ba giây đồng hồ, cả chiếc xe bay lên không, Mạc Bảo Bối rùng mình, chuyển động tay sử dụng lực thắng phanh sau, khống chế xe thể thao sắp gây ra nguy hiểm.

Thắng gấp, Mạc Bảo Bối vững vàng dừng Cayenne trước cổng biệt thự của mình, gạt dây an toàn. Xe Mạc Bảo Bối cũng không tắt, lại nhắc giày cao gót lên, đi ra khỏi cửa xe.

- Nhớ giao hẹn tối nay, bây giờ là thời gian gia đình của tôi, tự mình đi tốt. - Mạc Bảo Bối cũng không quay đầu lại nói, hai mắt nhắm lại, lộ ra một hơi thở nguy hiểm.

Ross đã xuống xe đi theo sau lưng Mạc Bảo Bối, chuẩn bị cùng nhau vào cửa, nhưng nghe Mạc Bảo Bối nói như thế, mặc dù cảm thấy qua cửa mà không vào thì quá không lễ phép, nhưng cũng không đi tiếp nữa, sau khi đưa mắt nhìn Mạc Bảo Bối đi vào biệt thự, quay đầu lại tiến vào ghế lái, lái ô tô đi.

Mạc Bảo Bối vừa mới tiến vào phòng khách, chỉ thấy Mạc Trường Thắng và Lý Tổ Tổ hai người ngồi trên ghế sofa xem phim hoạt hình Tom & Jerry . Khóe miệng Mạc Bảo Bối co giật một chút, nghĩ thầm cũng chỉ có mẹ mình từng tuổi này mà còn có thể xem loại phim này.

Mang bộ mặt sa sầm Mạc Bảo Bối vươn tay nhỏ đưa túi cho chị cả Lưu, nhìn hai người xem ti vi cười khúc khích, đi tới.

Lý Tổ Tổ thấy con gái mình đến gần, tâm trí từ trên màn hình dời qua, ánh mắt chuyển sang con gái của mình:

- Con gái ngoan sao rồi? Tối hôm nay trò chuyện vui vẻ không?

- Ross không đưa con về sao? Sao không bảo cậu ấy vào ngồi một lát? - Mạc Trường Thắng quay cổ nhìn ra sau, hiệu quả cách âm siêu cao của biệt thự khiến Mạc Trường Thắng hoàn toàn không nghe thấy tiếng động xe thể thao.

- Rất vui vẻ, đề tài của chúng con hết sức ăn ý. - Mạc Bảo Bối nặn ra âm thanh từ trong miệng.

- Ba đã nói rồi, ánh mắt của ba con rất đặc biệt, một cái ba liền chọn trúng Ross, xem ra trời cao nhất định muốn hai đứa các con ở cùng nhau há..., ha ha. - Mạc Trường Thắng thấy Mạc Bảo Bối nói như thế, dương dương tự đắc trả lời, hoàn toàn không để mắt đến vẻ mặt Mạc Bảo Bối.

- Vậy sao, nhìn một cái lập tức biết chúng con là trời tác hợp à, ình là thần thánh sao? - Thấy lão tử hoàn toàn không để mắt đến tức giận của mình, Mạc Bảo Bối nổi giận nói. Giao tiếp với Mạc Trường Thắng vĩnh viễn đều phải phát huy tâm tình đến mức tận cùng, nếu không ông luôn luôn có cách xử lý làm thành như không nhìn thấy.

- Bảo Bối làm sao thế, có phải Ross có chỗ nào khiến con không hài lòng? - Lý Tổ Tổ thấy đột nhiên giọng con gái gia tăng, lúc này mới bắt tri bắt giác ý thức được con gái đang mất hứng.

- Hôm nay Ross không chọc tới con, nhưng có người khác chọc tới con. - Mạc Bảo Bối nhìn chằm chằm lão tử của mình, âm u nói.

Lúc này Mạc Trường Thắng mới nhớ lại một đoạn điện thoại đột nhiên bị cắt, lập tức chột dạ dời ánh mắt đi, toát mồ hôi lạnh nhìn màn hình ti vi.

Lý Tổ Tổ nghi ngờ ánh mắt quanh co giữa hai cha con này, không biết đến tột cùng hai người đang chơi cái bí hiểm gì.

- Thế nào, chột dạ hay là cảm thấy mình không có mặt mũi đối mặt? - Mạc Bảo Bối bề ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đến gần Mạc Trường Thắng, thân thiết kéo cánh tay Mạc Trường Thắng, ngọt ngào nói, chỉ là nội dung lời nói thật sự khác một trời một vực với giọng điệu.

- Bảo Bối, có phải là ba con chọc con mất hứng không? - Lý Tổ Tổ nhìn thấy thân thiết của con gái mình, mặc dù thấy con gái đang cười đến mức rất ngọt, Lý Tổ Tổ trời sinh thiếu một chút gân cốt nhất thời có chút nghi ngờ.

- Thím Lưu, thím đưa mẹ xinh đẹp của cháu lên lầu ngủ trước, hai ba con chúng cháu khơi thông tình cảm một chút. - Mạc Bảo Bối ra sức áp chế lửa giận trong lòng, cười nói.

- Bảo Bối hai người muốn nói gì mẹ không thể nghe sao? - Lý Tổ Tổ không chịu rời đi, không rõ chân tướng hỏi.

- Đây là bí mật giữa bọn con, giống như mẹ và con đều có bí mật vậy, không thể để cho người khác biết, chẳng qua con bảo đảm tuyệt đối không phải là chuyện gì xấu. Ngoan, mẹ lên trước đi, uống ly sữa tươi rồi ngủ! - Mạc Bảo Bối dụ dỗ mẹ xinh đẹp của mình, giọng nói dịu dàng.

- Vậy cũng tốt, hai người nói xong nhanh một chút rồi sớm nghỉ ngơi sớm, cũng không sớm nữa! - Lần này Lý Tổ Tổ lưu luyến không rời nói.

- Vâng, con hiểu rõ, mẹ đi trước, ngủ quá trễ là đại kỵ của dung nhan đấy! - Mạc Bảo Bối biết mẹ xinh đẹp của mình thích đẹp, nhất là bây giờ tuy rằng vẫn đang thời điểm thuở thanh xuân, nhưng thật ra rất gượng gạo với tuổi.

- Mẹ lập tức đi ngủ, Bảo Bối ngủ ngon. - Lý Tổ Tổ đứng dậy, cúi đầu hôn trán Mạc Bảo Bối, sau đó rời đi lên lầu nghỉ ngơi.

Mạc Bảo Bối đưa mắt nhìn Lý Tổ Tổ biến mất trên cầu thang xoắn ốc, nét mặt ngọt ngào trên mặt từ từ tan biến, tiếp theo đổi thành nét mặt lạnh lẽo, cặp mắt như phóng hỏa nhìn qua lão tử của mình.

- Khả khả, con gái ngoan à. - Trong lòng Mạc Trường Thắng tự biết tối nay chạy không khỏi chính sách tàn bạo của con gái, nhưng vẫn nỗ lực giãy giụa muốn giải thích lấy lòng.

- Ba xác định con là con ruột của ba sao? - Mạc Bảo Bối mặt lạnh hỏi, hai tay khoanh ở trước ngực.

- Dĩ nhiên, con đúng là kết tinh tình yêu của ba và mẹ xinh đẹp. - Mạc Trường Thắng lập ngồi ngay ngắn, nghiêm túc trả lời vấn đề.

- Ba xác định con không phải là tự bật ra từ trong một tảng đá sao? - Mạc Bảo Bối tiếp tục hỏi.

- Dĩ nhiên, con đúng là do mẹ xinh đẹp hoài thai mười tháng ngâm đắng nuốt cay mới sinh ra được! - Mạc Trường Thắng nhanh chóng trả lời.

16. Chương 16: Chúng Ta Gặp Nhau Trên Chiến Trường

Nhìn gương mặt xanh mét của Mạc Bảo Bối, trong lòng Mạc Trường Thắng than thở, sớm biết thì mình đã không nói một câu kia, nhưng lúc đó thật sự không ngờ con gái mình đột nhiên lại đoạt lấy điện thoại.

Ross hiểu lầm ý của ông, vì vậy Mạc Trường Thắng mới nóng nảy nói có thể không gấp gấp về nhà, đây vốn là lời nói giữa hai người đàn ông, hơn nữa với phong độ thân sĩ của Ross, cho dù Bảo Bối không về nhà cũng sẽ không xảy ra chuyện, cho nên ông mới yên tâm nói ra như vậy, không ngờ lại bị con gái mình nghe thấy.

Mạc Bảo Bối vốn dĩ nổi hỏa một bụng đối với Mạc Trường Thắng, khi cô nghe một câu đổ thêm dầu vào lửa kia của Mạc Trường Thắng thì cả người giận đến mức như khinh khí cầu thổi phồng.

- Con không biết thì ra ba đi theo người ngoại quốc lẫn lộn một thời gian về sau lại có thể trở nên thoáng vậy. Cái gì gọi là trò chuyện nhiều một chút cũng không có vấn đề, nếu không ngày mai về cũng được? - Mạc Bảo Bối buồn rười rượi nhìn chằm chằm ánh mắt của Mạc Trường Thắng, d. >đàn l.ê q.úy >đôn từng chữ từng lời hỏi.

- À. cũng không phải là ý đó. - Mạc Trường Thắng có chút lúng túng cười nói.

- Hình như con cũng không có ít hơn hay nhiều hơn một chữ mà, đây chính là nguyên lời của ba, thế nào ba quên rồi sao? Hay là tự ba cũng không biết mình có ý tứ gì? - Mạc Bảo Bối không chịu buông tha vấn đề này.

- Được rồi, ba sai lầm rồi con gái, ba không nên nói câu nói đó, ba bảo đảm sau này không bao giờ phạm sai lầm như vậy nữa, không bao giờ chộc Bảo Bối của chúng ta tức giận nữa có được không? - Mạc Trường Thắng vùng vẫy nội tâm một cái, cuối cùng lựa chọn cúi đầu nhận lỗi, ai bảo ông không chỉ là một nô lệ của vợ, còn là nô lệ của con gái.

- Lần này tốc độ nhận lỗi rất nhanh đó, không muốn tiếp tục vùng vẫy một chút sao? - Nhìn thấy Mạc Trường Thắng nhận lỗi, lúc này sắc mặt của Mạc Bảo Bối mới hòa hoãn lại, nhưng giọng điệu vẫn chanh chua trước sau như một.

- Không vùng vẫy, lần này ba thật sự sai lầm rồi. - Mạc Trường Thắng tiếp tục nhận lỗi, ai bảo bản thân không có việc gì đưa ra cái đề nghị kinh bạo vậy, còn không được chết tử tế bị con gái bắt ngay tại chỗ.

- Cũng đúng, chuyện đưa con gái mình vào tận trong nhà người khác hoặc là trên giường nói ra cũng không phải chuyện tình về vang gì. - Mạc Bảo Bối lạnh lạnh nói.

- Bảo Bối à, thật ra thì ba biết Ross sẽ không làm gì con nên mới nói vậy, nếu không đánh chết ba cũng sẽ không mở miệng. Con biết tính cách của ba, sao ba lại là loại người đẩy con gái vào hố lửa vậy chứ? - Mạc Trường Thắng lấy lòng lôi kéo góc váy của con gái, làm bộ đáng thương.

- Con vốn cho rằng con hiểu rõ tính cách của ba đó, nhưng gần đây hành vi của ba thật sự khiến con không thể lý giải, cho nên con cũng không dám nói mình biết rồi. Dù sao đại nhân nhà nào đó buộc con gái mười chín tuổi còn đang học trong trường của mình đi xem mặt, xem mặt còn chưa tính, lại có thể nửa đường hoài nghi nhân cách con gái mình gọi điện thoại kiểm tra, kiểm tra còn chưa thôi, lại có thể nói với một người mới gặp mặt con gái mình hai lần đêm có thể không về ngủ. Chuyện này nói ra hẳn làm cho người khác rất không thể tưởng tượng nổi. - Mạc Bảo Bối cười lạnh nói, không nhúc nhích chút nào.

Mạc Trường Thắng bị Mạc Bảo Bối nói, giống như mình xác thực đúng là người cha biến thái, càng thêm áy náy vô cùng.

- Bảo Bối, về sau ba sẽ kiên quyết phục tùng quan niệm của con, lấy tư tưởng của con làm động lực chủ, tuyệt sẽ không sẽ cho con thêm những phiền hà này. Con chính là thịt trong lòng lão tử, thân thể bị chọc tức cũng không đáng giá! - Mạc Trường Thắng tiếp tục lấy lòng, hoàn toàn không nhìn ra đây là một quan quân chính trị cấp bậc trên các sĩ quan khác, chứ đừng nói trọng tâm còn đường đường là chủ tịch Chính ủy.

Lửa giận trong lòng Mạc Bảo Bối được dập tắt một nửa, giờ phút này nhìn thấy lão tử vốn dĩ uy phong lẫm liệt nguyện ý thấp đầu nhận lỗi như vậy, trong bụng cũng mềm nhũn một chút, thủy chung là máu mủ tình thâm, lòng dạ Mạc Bảo Bối cứng rắn cũng phải mềm ra.

- Được rồi được rồi, bỏ tay của ba ra, váy con xúng sấp bị ba xoắn nát. - Mạc Bảo Bối ghét bỏ nói.

- Nói như vậy Bảo Bối con không còn tức giận? - Mạc Trường Thắng vui vẻ buông tay kéo góc váy.

- Nhưng ba nhớ kỹ cho con, nếu lại đẩy con vào hố lửa nữa, vậy chúng ta lập tức gặp nhau trên chiến trường! - Mạc Bảo Bối cảnh cáo nói.

- Sẽ không, ba cũng sắp thành khúc xương già rồi, lại đánh nhau thì mẹ xinh đẹp của con làm thế nào. Bảo Bối con về trẻ thể này nhất định mệt chết rồi, có muốn ăn khuya không, hay là muốn lên lầu ngủ? - Mạc Trường Thắng vui vẻ hỏi, chỉ cần con gái không tức giận thì thế nào cũng vui vẻ.

- Mới vừa ăn xong một bữa, sao còn ăn được, cũng không phải là heo. - Mạc Bảo Bối bị chọc tức rút cuộc nở nụ cười.

- Vậy ba công con lên lầu, đến đây, khi còn bé giờ tan học con học mệt về thường ngủ trên ghế sofa, đều là ba công con lên trên giường ngủ. - Mạc Trường Thắng ngồi xổm người xuống.

- Khi đó dáng người ba vẫn còn rất tốt, hiện tại bụng đều đã phát tướng rồi! - Mạc Bảo Bối nằm trên lưng của Mạc Trường Thắng, cảm khái nói.

- Năm tháng không bỏ qua người nào, hiện tại cái gì cũng thay đổi, hoàn cảnh và cả bạn bè bên cạnh, ngay cả con cũng trở mã thành cô gái lớn. - Mạc Trường Thắng cười trả lời, đi lên cầu thang xoắn ốc.

- Nhưng mà một nhà ấm áp chúng ta không thay đổi, vị mơ mơ màng màng nhỏ nhà chúng ta vẫn không tìm không phổi, hoàn toàn không biết thế giới hắc ám bên ngoài. Nhiều năm như vậy ba luôn vất vả, mẹ xinh đẹp có thể ở với ba là phúc khí của bà ấy, người này nếu đi theo người khác không chừng hiện tại khóc thành thế nào rồi đấy. - Mạc Bảo Bối nghĩ đến mẹ xinh đẹp mơ hồ nhà mình, giọng nói dịu đi rất nhiều.

- Thật may là chúng ta gặp được nhau, có con cũng là phúc khí của chúng ta. - Mạc Trường Thắng từ từ lên cầu thang, hưởng thụ một khắc ấm áp với con gái.

- Một nhà chúng ta phải vĩnh viễn tương thân tương ái (yêu thương lẫn nhau), tính khí con không tốt, thật may là lão tử đáng yêu của nhà chúng ta bao dung con, bằng không nếu ở cổ đại tội danh bất hiếu của con có thể rất lớn rồi. - Mạc Bảo Bối cười nhạo mình.

- Sẽ không, Bảo Bối nhà chúng ta đây gọi là thật tình, nhà chúng ta thật may là có con. Mỗi lần các chiến hữu của ba nhắc tới con, ba không biết đã kiêu ngạo bao nhiêu, bao nhiêu người con cũng không bằng Bảo Bối nhà chúng ta đây. - Mạc Trường Thắng lập tức chân chó, thâm tình nói.

- Tất nhiên, người bình thường có thể so sánh được với con sao? - Mạc Bảo Bối kêu ngạo.

Ngọn đèn nhà họ Mạc ảm áp chiếu vào hai bóng dáng tâm linh tương cận. Cha hơi phát tướng công con gái từ từ lên cầu thang, ánh đèn kéo dài bóng của hai người, rũ xuống trên sàn nhà, sưởi ấm toàn bộ căn nhà.

Hôm sau, lúc Mạc Bảo Bối ngủ mơ màng màng giật mình thấy lạnh buốt trên mặt, đưa tay chạm đồ trên mặt lại không có, cách một lát lại có cái loại cảm giác lạnh lẽo đó xuất hiện.

Mấy lần sau, Mạc Bảo Bối rút cuộc nổi giận từ trên giường nhảy bắn lên, trong miệng nổi giận quát:

- Thứ gì hả?

Viên Tử cười híp mắt quơ quơ cục đá cầm trong tay ở trước mặt của Mạc Bảo Bối:

- Cục đá.

- Đáng chết, quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác. - Mạc Bảo Bối nhỏ giọng mắng một câu, cơ thể mềm nhũn, nằm lại trên giường lớn mềm mại, giùng giàng muốn ước hẹn lần hai với Chu Công.

17. Chương 17: Tề Giai Phúc Hắc

Tề Giai trực tiếp đi về phía rèm cửa sổ, kéo một cái, ánh mặt trời 12 giờ trưa mùa hè mãnh liệt, chói mắt tràn vào phòng ngủ của Mạc Bảo Bối, ngoài cửa sổ còn truyền đến tiếng chim hót và tiếng của Mạc Trường Thăng.

Rèm cửa sổ phòng Mạc Bảo Bối được chọn là vải chuyên dụng để chắn nắng may trong hai tầng tơ lụa hồng nhạt, chức năng mùa đông cách lạnh, mùa hạ cách nhiệt, có tính riêng tư và hiệu quả cách âm rất tốt. Tề Giai kéo nó ra khiến ánh mặt trời và âm thanh truyền vào căn phòng.

- Cứu mạng, ai tới bắt hai yêu nữ này với! - Mạc Bảo Bối giống một con sâu lông, quần ga giường lăn lộn trên giường, khổ sở nhỏ giọng rên rỉ.

- Còn chưa chịu rời giường, cái đồ siêu lười cậu, đã sắp ăn cơm trưa mà cậu còn ngủ. - Viên Tử ngồi bên giường Mạc Bảo Bối cười nói, đưa tay giữ hai cánh tay Mạc Bảo Bối, muốn kéo cô dậy.

Mạc Bảo Bối không chút cử động, tiếp tục làm ỏ trên giường. Hơi sức Viên Tử không lớn hơn Mạc Bảo Bối, chỉ có thể nhìn Mạc Bảo Bối tiếp tục ngủ nướng mà không thể làm gì.

- Giai Giai cậu giúp tớ một chút, cậu xem Bảo Bối vẫn không chịu rời giường. - Viên Tử hờn dỗi gọi Tề Giai đứng ở bên cửa sổ, bắt mắt nhìn Mạc Bảo Bối cúi đầu vào gối.

- Mở Quốc ca. - Tề Giai nhàn nhạt liếc mắt nhìn, từ từ phun ra ba chữ.

Viên Tử vừa nghe, hai mắt tỏa sáng, xông tới sofa nhỏ lấy điện thoại di động trong túi trước mặt, cúi đầu mở ca khúc.

- Đứng lên! Không được làm nô lệ người ta! Đem xương máu chúng ta, xây trường thành mới của chúng ta! Dân tộc Trung Hoa.

Chỉ chốc lát sau, Quốc ca sôi nổi trong phòng ngủ của Mạc Bảo Bối.

Sau khi nghe Quốc ca, Mạc Bảo Bối lập tức tỉnh táo lại, rất cung kính đứng nghiêm ngay ngắn trên giường, cẩn thận lắng nghe Quốc ca.

Viên Tử nhìn thấy thì che miệng cười một tiếng, nghĩ thầm vẫn là Tề Giai có biện pháp, biết Mạc Bảo Bối có lòng yêu nước, hiểu đúng bệnh hốt đúng thuốc, chỉ một bài Quốc ca là có thể trực tiếp gọi tỉnh Mạc Bảo Bối.

Sau khi Quốc ca trình diễn xong, Mạc Bảo Bối lập tức ném gối về phía Tề Giai. Chẳng qua Tề Giai đã tính tốt rồi, nhẹ nhàng nghiêng người lập tức tránh thoát. dĩ,ên đ.àn l.ê quý đ.ôn Mạc Bảo Bối thấy vậy lập

tức quăng một cái gối khác tới Viên Tử, nhưng Viên Tử không chú ý tới, chỉ lo bỏ điện thoại vào lại túi, vừa vặn bị đập trúng.

Viên Tử vô tội vuốt má phải bị đập vào, mở đôi mắt tròn xoe, ánh mắt đáng thương mà nói ra:

- Tại sao luôn là tớ bị thương?

- Bởi vì trên đầu cậu không có mắt. - Mạc Bảo Bối lạnh lùng bỏ lại một câu nói, đi vào trong phòng tắm.

- Ai mà mở to mắt dài đến trên đỉnh đầu vậy? - Viên Tử kéo dài âm thanh hỏi, hầu như cô luôn là người trong những người không tránh khỏi tai họa.

- Giai Giai thì dài đấy, học người ta chút đi. - Tiếng Mạc Bảo Bối kèm theo tiếng đóng cửa phòng tắm cùng nhau truyền đến lỗ tai Viên Tử.

Viên Tử tò mò nằm sấp trên sofa, nhìn về phía Tề Giai vẫn đứng bên cửa sổ, quan sát tỉ mỉ.

- Nhìn ra mắt tớ dài ở chỗ nào chưa? - Tề Giai buồn cười nhìn Viên Tử, nhặt gối lên đi tới sofa.

- Không nghiên cứu ra được, chẳng qua tớ nghiên cứu ra được dường như cậu thật sự càng ngày càng phức tạp đấy. Tại sao rõ ràng là đề nghị của cậu, cuối cùng bị thương luôn là tớ? Công lực của cậu lại sâu thêm một tầng. - Viên Tử như ngộ ra điều gì nói, còn khoa trương dùng sức gật đầu một cái.

- Ai bảo cậu không phát triển nội tâm, cậu ấy ném cậu lập tức đứng ngoan ngoãn, chân dài như vậy cũng không biết né tránh sao? - Tề Giai nhặt một cái gối khác bên chân Viên Tử ném tới giường.

- Tớ cũng không có con mắt ở sau lưng, sao biết cậu ấy sẽ đột nhiên ném gối vào tớ? - Viên Tử ra vẻ đáng thương nhìn Tề Giai.

- Nhiều năm như vậy cậu còn chưa biết tính cách của cậu ấy, cậu thật đúng là không có nội tâm. Cậu giống con gái dì Lý hơn, đối với mấy chuyện thế này đều không để bụng. - Tề Giai khê cười nói, tính cách Viên Tử và Lý Tố Tố hết sức giống nhau, đều là trời sinh siêu ngu ngốc, càng thêm không tim không phổi, giống như ngăn cách với thế giới bên ngoài, luôn luôn vô tri vô giác.

- Bà ấy đâu chỉ không có nội tâm, quả thật là không tim không phổi. - Mạc Bảo Bối trên miệng ngậm bàn chải đánh răng, tóc rối bù đi ra khỏi phòng tắm, nói không rõ ràng, đi tới trước ống bút nhỏ trên bàn học của mình lấy một cây bút, xoắn tròn tóc dài, cố định đơn giản tóc dài ở sau ót, khinh bỉ liếc mắt nhìn Viên Tử, tiếp tục vào lại trong phòng tắm đánh răng.

- Giai Giai, cậu quản tính tình cậu ấy đi, có cô gái độc miệng vậy sao? - Viên Tử vĩnh viễn môi trông đợi chỉ vào Mạc Bảo Bối, không thuận theo rống giận, chỉ là âm thanh rên rỉ lấp bắp của cô không hề kiên quyết.

Tề Giai bất đắc dĩ vuốt trán, im lặng hỏi ông trời nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Tính tình hai người bạn tốt từ nhỏ đến lớn này thật khác xa nhau, luôn làm người khác đau đầu như thế. Rốt cuộc Tề Giai lựa chọn phong cảnh dọc theo sông ngoài cửa sổ.

Sau khi Mạc Bảo Bối tắm cấp tốc, kéo cửa phòng để quần áo. Cửa này áp dụng công nghệ khảm, nhìn ngoài mặt là một tủ sách, thật ra khi kéo ra, bên trong có một gian phòng kích thước 50 mét vuông, trái phải là hai hàng quần áo của Mạc Bảo Bối, chính giữa có một sofa bằng vải bố hình tròn, hai mặt trước sau đặt gương lớn sát đất.

Đi vào phòng để quần áo, Mạc Bảo Bối tiện tay lấy một cái váy hoa nhỏ thoải mái ở một bên, không kiêng kị gì cởi áo ngủ trên người xuống, trực tiếp ném vào trong thùng nhựa màu trắng. Mạc Bảo Bối khom lưng cầm một cái áo lót màu đen lên mặc vào, sau đó mặc bộ váy hoa nhỏ ra khỏi phòng để quần áo.

Viên Tử nhìn cả quá trình thay quần áo, trợn mắt hốc mồm.

- Này, con muỗi bay vào rồi. - Một bên Mạc Bảo Bối khép cầm Viên Tử lại, một bên tức giận nói.

- Oa, dáng người Bảo Bối thật đẹp, tớ thấy cũng sắp phun máu mũi. Tớ mà là đàn ông thì tốt rồi, eo thon nhỏ này, người kiêu ngạo này. - Viên Tử đắm đuối khoa chân múa tay trước ngực, cười hì hì không ngừng.

- Đồ háo sắc nhà cậu, không những mê trai mà còn mê gái. - Mạc Bảo Bối không bình tĩnh như Tề Giai, cộng thêm đối tượng bị háo sắc là mình, trực tiếp đẩy Viên Tử một cái, kéo cô nàng từ trong cảnh giới háo sắc về lại trạng thái thực tế bình thường.

- Ha ha, tớ vui tớ cao hứng, sao nào? - Viên Tử luôn luôn không cho rằng háo sắc của mình là một việc đáng xấu hổ, ngược lại dương dương tự đắc.

- Phải, cậu muốn thế nào thì thế đó, bụng của tớ đói rồi đi ăn cái gì trước, các cậu tự nhiên. - Mạc Bảo Bối đi thẳng ra cửa phòng.

Viên Tử quay đầu không tiếng động hỏi Tề Giai, Tề Giai nhún nhún vai đứng thẳng lên, đi theo xuống lầu.

Bước vào phòng ăn, thím Lưu đã làm xong một bàn thức ăn chờ ăn cơm rồi. Tề Giai và Viên Tử từ nhỏ thường xuyên đến nhà họ Mạc, cũng không khách khí tự nhiên dẫn đầu ngồi vào vị trí.

Sau đó Lý Tổ Tổ và Mạc Trường Thắng mới nắm tay tiến vào bàn cơm.

- Giai Giai da trắng, mang dây chuyền thạch anh vàng này thật đúng là đẹp mắt. - Lý Tổ Tổ nhìn thấy quà tặng mình tặng cho hai đứa nhỏ không bị tháo ra mà được đeo trên người, vui vẻ tán thưởng.

- Cảm thấy đẹp mắt, hơn nữa còn là di tặng, không nỡ tháo xuống. - Tề Giai mỉm cười nói. Da cô trắng nõn, mặc lên người một thân váy trắng có vẻ thực nữ ngọt ngào. Thạch anh vàng làm thành dây chuyền hoa hướng dương màu vàng khiến cô càng thêm nổi bật, xinh đẹp động lòng người.

18. Chương 18: Máy Ăn

- Cháu nhìn cũng đẹp mắt, chú Mạc chú thấy dây chuyền này của cháu đẹp mắt chứ? - Viên Tử đặc ý rướn cổ lên, như đứa trẻ muốn ăn đường, khoe ra dây chuyền thạch anh màu đỏ nhạt, làm thành hình trái tim bên trong khảm kim cương trên cổ.

- Đẹp mắt đẹp mắt, Viên Tử là một mỹ nhân nhỏ đeo cái gì cũng đẹp mắt! - Mạc Trường Thắng vui vẻ khen ngợi.

- Tất nhiên, Giai Giai, Bảo Bối các cậu có nghe thấy không, chú nói tớ là mỹ nhân nhỏ đấy! - Viên Tử đặc ý hả hê nói xong, kiêu ngạo ngẩng đầu, uốn ngược.

Mạc Bảo Bối khoa trương nhìn Viên Tử từ trên xuống dưới, sau đó cười lớn, Viên Tử giận đến hai tay nắm quyền, hận không thể chặn miệng Mạc Bảo Bối lại, nhưng biết rõ mình đánh không lại Mạc Bảo Bối nên chỉ có thể duy trì tức giận, diễnđàn lê.quý,đ/ôn trông đợi Tề Giai giúp đỡ.

- Ủ, sau này sẽ là đại mỹ nhân. - Tề Giai nhàn nhạt nhìn lướt qua, sóng nước chẳng xao nói, hoàn toàn không bị sóng ngầm bí mật của hai người ảnh hưởng đến.

Mạc Trường Thắng và Lý Tổ Tổ nhìn nhau một cái, cảm thấy mấy thiếu nữ cãi nhau rất ấm áp, mỉm cười giúp đối phương thêm thức ăn, khiến ấm áp này càng thêm tràn lan ra.

Sau đó ăn trái cây trên ghế sofa ở phòng khách.

Thím Lưu bê trái cây đã ướp lạnh tốt lên, trước tiên Viên Tử lập tức đưa tay bốc anh đào lên nhét vào trong miệng, bắt đầu ăn nồng nhiệt.

- Máy ăn. - Tề Giai cười nói, nhìn Viên Tử vui vẻ thoải mái ăn, trong giọng nói cảm giác ấm áp nhiều hơn.

- Cậu cứ theo cậu ấy, dù sao cái người tham ăn này ăn thế nào cũng không mập, thật không biết cậu ta ăn vào rồi đi đâu cả. - Mạc Bảo Bối ăn dưa hấu, nhìn bộ dạng Viên Tử vui vẻ ăn trái cây.

- Con gái có thể ăn là phúc, ai giống con thích uống rượu. - Lý Tổ Tổ hờn dỗi phàn nàn, nhắc đến việc nhà.

- Nói đúng, người ta là có phúc khí, không được nói máy ăn. – Sau khi Viên Tử nuốt cầm trên tay xuống, một tay lại cầm vải trong suốt đã bóc vỏ, nói xong tiếp tục khai chiến.

- Có nghe thấy không, máy ăn người ta nói đấy, phải gọi là phúc khí. - Mạc Bảo Bối nhìn về phía Tề Giai cười ha ha.

- Tuân lệnh, bà cô nhỏ của tôi. - Tề Giai tâm tình vui vẻ nhạo báng, chọc cho Mạc Trường Thắng và Lý Tố Tố vui vẻ cười to, lại khiến cho Viên Tử trợn tròn đôi mắt, mặt buồn bực.

- Chị Lưu, cắt nhiều trái cây một chút đưa lên đây đi, khẩu vị con bé này càng ngày càng tốt rồi! - Lý Tố Tố cười nói.

Chị cả Lưu cũng vui vẻ nhìn mọi người, tươi tắn đến nhà bếp lấy thêm trái cây.

- Vẫn là dì Lý tốt với cháu, đợi lát nữa bưng lên tất cả đều là của cháu nhé, chia cho chú và dì ăn, không chia cho hai người kia. - Viên Tử sừng mặt lên tức giận nói với Mạc Bảo Bối và Tề Giai đang cười lăn cười lộn.

- Được được được, không ăn, chúng tớ không giành với cậu. - Tề Giai vội vàng an ủi.

- Tại sao tớ không thể ăn, Giai Giai cậu nói đi? - Mạc Bảo Bối buồn bực nhìn về phía Tề Giai ý kiến.

- Cậu cũng không phải là máy ăn, ăn nhiều như vậy làm gì? - Tề Giai chau chau mày, nhìn Mạc Bảo Bối nhàn nhạt mở miệng.

- Đúng thế! - Mạc Bảo Bối suy nghĩ một chút, cảm thấy Tề Giai nói rất có lý, lập tức gật đầu một cái - Vậy cũng tốt, đều cho cậu ấy, tớ thề tuyệt không giành với cậu ấy.

Viên Tử nghe hai người người tới ta đi, giận đến không chịu được, chỉ có thể phồng khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn lên, buồn bực ăn trái cây, không để ý tới nhạo báng của hai người kia.

- Được rồi, hai người các con đừng bắt nạt Viên Tử bé nhỏ nữa, nhìn con bé rất đáng yêu, chịu thế nào được. - Lý Tố Tố thấy vậy vội vàng lên tiếng an ủi tâm hồn nhỏ bị thương của Viên Tử.

- Vẫn là dì thương cháu! - Viên Tử nuốt vào trái cây trong miệng, bổ nhào người vào lòng ngực Lý Tố Tố, vô cùng đáng thương nói.

- Dĩ nhiên, Viên Tử của chúng ta đáng yêu như thế, ai thấy mà không thương yêu chứ. Đến đây, dì thương à, không đau lòng nữa, hai đứa bọn nó xấu, không cần để ý đến chúng, chúng ta tới ăn trái cây, buổi chiều dì làm Ice Cream cho cháu ăn được không? - Lý Tố Tố ôm lấy Viên Tử trong ngực, tình thương của mẹ tràn ra nói.

Mạc Bảo Bối và Tề Giai không chịu được giật thót mình, nhìn nhau một cái, yên tĩnh im lặng rời khỏi nơi phòng khách làm người ta rợn cả tóc gáy này.

Trong ba người, Tề Giai thành thực chừng chạc nhất, Mạc Bảo Bối lại là một lưu manh bá khí. Tính tình hai người không có cách nào thỏa mãn tình thương muốn ôm ấp của mẹ cho Lý Tố Tố, duy chỉ có Viên Tử ngây thơ có thể làm cho bà phát huy tình cảm mẫu tử, vì vậy hai người Lý Tố Tố và Viên Tử vẫn luôn đặc biệt hợp ý.

Đi tới lầu ba, ngồi trên quầy bar nhỏ ở phòng khách trong lầu, Mạc Bảo Bối ngồi trên ghế chân cao, hai chân đung đưa trong không trung, không hứng thú uống bia ướp lạnh.

- Cậu thật đúng là không thể một ngày không rượu mà! - Tề Giai ngồi trên ghế mây, ngâm trà lại.

- Đây cũng không một loại rượu bình thường, dưỡng sắc làm đẹp đấy! - Mạc Bảo Bối cầm ly thủy tinh trong suốt hình tròn lên, nhảy xuống ghế chân cao, đi tới ngồi ở đối diện Tề Giai. Thiết kế phòng khách kiểu nông thôn, có thể thấy được thiên nhiên thực vật và chậu cảnh khắp nơi.

- Không phải trong bia có lát chanh sao, lại còn gọi là dưỡng sắc làm đẹp.... Cậu đây là ý vào hiện tại tuổi trẻ không biết yêu quý, sau này già rồi chúc cậu chịu đựng cho tốt, đến lúc đó đừng trách tớ không nhắc nhở cậu! - Tề Giai bỏ nước bỏ nước lọc đầu đi, ngắt đầu nhìn cái ly 500ml trong tay Mạc Bảo Bối, cảnh cáo.

- Yên tâm đi, tớ cũng không say rượu, hơn nữa hôm nay có rượu hôm nay say, không chừng tớ còn không sống tới ngày già cả nào đó. Bây giờ xã hội này hỗn loạn như vậy, chuyện gì cũng có thể xảy ra. - Mạc Bảo Bối không việc gì nói.
- Cho nên cậu đã quyết định thử một chút với Ross sao? - Tề Giai hỏi.
- Nói giỡn, làm sao có thể thử. - Mạc Bảo Bối kêu to, ngay sau đó nói ra thỏa thuận và đánh cược của hai người.
- Nghe qua, đánh cược này sẽ còn rất thú vị. - Tề Giai nghe xong lập tức phát biểu ý kiến cá nhân.
- Đây chính là cảm tưởng của cậu khi nghe xong? Xem ra rất bình tĩnh đấy, thế nào, có phải có lời gì muốn nói với tớ hay không? - Mạc Bảo Bối nhìn Tề Giai, muốn tìm kiếm chút gì từ cái vẻ mặt luôn là sóng nước chẳng xao đảo.
- Không có gì đặc biệt, cậu cũng đã nói chuyện gì cũng có thể xảy ra, những chuyện tình kia không ai có thể biết trước được, chẳng qua cậu đừng che mắt con tim của mình là tốt rồi. - Tề Giai trầm ngâm nói.
- Biết rồi đại triết học gia của tôi, nhưng cậu vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng một năm sau đi du lịch với tớ đi, bởi vì tớ một năm sau sẽ trở thành phú bà trăm vạn. - Mạc Bảo Bối vui vẻ cười nói.
- Được rồi, chớ đắc ý, để ly bia của cậu xuống, uống trà lài đi. - Tề Giai đưa trà lài pha ngon tới trước mặt của Mạc Bảo Bối, nhàn nhạt nói.
- Biết kỹ năng pha trà của cậu tốt, về sau nếu ai cưới cậu đúng là phúc khí đời trước đã tu luyện được, dịu dàng hòa nhã lại còn đa tài đa nghệ. - Mạc Bảo Bối nghe lời buông ly bia uống một nửa trong tay.
- Con nhỏ nghìn mặt cậu, không phải nói tớ phúc hắc ư, sao bây giờ đổi sửa lời nói rồi hả? - Tề Giai nhẹ nhàng hớp một hớp trà lài, cười mắng.
- Cậu đừng nói nghìn mặt..., dấu hiệu của phụ nữ là gì, đó chính là hay thay đổi chứ sao. - Mạc Bảo Bối cũng không nổi giận, cười nói tiếp.
- Dạ, cậu nói đều có lý, nhưng mà tớ vẫn nói nhiều thêm một câu, sau này hãy uống ít một chút, nhất là độ cồn cao. Tính tình cực đoan của cậu tớ thấy hơn phân nửa có liên quan với việc cậu thích rượu, cẩn thận có một ngày uống rượu hỏng việc. - Tề Giai nhìn Mạc Bảo Bối uống hết một ly trà lài lại lập tức lại bung ly bia lên cau mày nói.

19. Chương 19: Tớ Thích Rượu Nhưng Không Nát Rượu

- Nào có, ở trường học tớ thật sự được xưng là thù mị, hơn nữa tớ thích rượu nhưng không nát rượu, rất khỏe mạnh nhá.... Cậu nhìn tinh thần và cơ thể cường tráng cũng biết rồi! - Mạc Bảo Bối phản bác.

Sau giữa trưa ngày hè, hai thiếu nữ lẳng lặng uống trà, bàn về một chút chuyện cũ đã qua và một số chuyện vụn vặt.

Giữa chị em, cười đùa tức giận mắng đều nảy sinh một loại tình cảm.

Mạc Bảo Bối nghỉ hè vì thời tiết nóng bức nên lười biếng trải qua ở nhà. Mỗi ngày ngủ thẳng đến khi mặt trời lên ới rồi giường, ăn cơm trưa, nghe nhạc, xem phim, đọc sách, ngay sau đó lại ngủ trưa, ăn bữa tối. Đến buổi tối bơi lội trong bể bơi ở nhà hoặc nói điện thoại với Tề Giai, Viên Tử.

Ngày hôm đó, Mạc Bảo Bối mới vừa ngủ trưa dậy, mơ mơ màng màng ngồi trên ghế sofa lim dim hồi hồn.

- Tiểu thư Bảo Bối, đây là lễ phục buổi tối cô phải mặc, đồ trang sức hôm nay lúc ra cửa phu nhân đã phối xong đặt trên bàn trang điểm của cô rồi. Lão gia căn dặn bảo hôm nay ông ấy đi họp về tương đối trễ, trực tiếp đến thăm mi viện đón phu nhân cùng đến Đại sứ quán. Cậu Ross sẽ tới đón tiểu thư ra ngoài. - d.iễn đ.àn, l.ê. quý, đ.ôn Thím Lưu đặt hộp lễ phục trên bàn trước mặt Mạc Bảo Bối nói.

- Lễ phục? Hôm nay có bữa tiệc gì sao? - Mạc Bảo Bối nghi ngờ hỏi.

- Lần trước cậu Ross mời cô làm bạn gái cậu ấy, đi tham gia bữa tiệc ở Đại sứ quán Nga, cô quên sao? - Thím Lưu trả lời.

- À, vậy cũng được, dù sao mới năm giờ, giúp cháu chuẩn bị món điểm tâm ngọt lót dạ trước, cháu lại chọn mất chút. - Mạc Bảo Bối liếc mắt nhìn cái hộp, không mở ra nhìn lễ phục bên trong có cái dạng gì, trực tiếp ngã vùi đầu vào ghế sofa.

- Được rồi, tôi đi làm xoài miếng và trà buổi chiều thư Bảo Bối thích, bảy giờ rưỡi bữa tiệc mới bắt đầu cũng không gấp. - Thím Lưu gạt đầu một cái, dự định đem hộp đựng lễ phục để vào trong phòng trên lầu của Mạc Bảo Bối.

- Đúng rồi, có phải thím Nghiên có con trai sang năm thi tốt nghiệp trung học không, sao xin nghỉ lâu như vậy vẫn chưa tới? - Mạc Bảo Bối hỏi, trong nhà họ Mạc ngoài hai nhân viên bảo vệ cố định, còn có một người khác là thím Nghiên chuyên lo việc gia đình, còn thím Lưu bình thường chỉ phụ trách công việc trong phòng bếp. Nhưng sau khi thím Nghiên xin nghỉ tất cả mọi chuyện đều do thím Lưu xử lý cả, mỗi ngày bận tới mảy tới mạt, Mạc Bảo Bối không đành lòng mới hỏi thế này.

- Đúng vậy, thành tích con trai thím Nghiên năm nay không tốt, đàn ông nhà thím Nghiên lại đi ra ngoài làm nên đứa nhỏ không ai trông nom, vì thế bà ấy ở nhà lâu mấy ngày, giám sát con trai mình đến trường luyện thi, đã xin phép với phu nhân rồi, nói muốn chờ tháng chín khai giảng rồi trở về đi làm lại. - Thím Lưu cười trả lời.

- Vậy ngày mai thím hãy đến trung tâm giúp việc tìm trợ thủ có năng lực, một mình thím xử lý trong nhà này quá vất vả, nhớ phải tìm người quy củ gọn gàng, cháu không thích quá cá tính. - Mạc Bảo Bối dứt lời, ngã đầu tiếp tục ngủ.

- Ừm, được. - Nhìn thấy tiểu thư nhà mình suy nghĩ ỉn, thím Lưu vui vẻ đến phòng bếp làm món điểm tâm ngọt.

- Tinh linh linh. - Bên trên sofa truyền tới một hồi điện thoại vang.

Mạc Bảo Bối mơ màng mò mẫm nơi phát ra âm thanh, giùng giàng bò dậy.

Một mái tóc dài xoắn nhẹ tự nhiên xõa trên vai, thắt lưng váy ngủ lệch nghiêng sang một bên, phơi bày ra bờ vai nhỏ tròn trĩnh, lông mi cong dày xinh đẹp chớp chớp.

- A lô, ai đó? - Tiếng Mạc Bảo Bối thấp bé ngọt ngào, làm người ta say mê.

- Là anh, Ross.

- Làm gì? - Mạc Bảo Bối tức giận nói.

- Anh sắp đến nhà em, không biết công chúa xinh đẹp tối nay chuẩn bị xong chưa?

- Công chúa? Cái gì. hiện tại mấy giờ rồi? - Mạc Bảo Bối đột nhiên nhớ tới, mặc dù cô luôn không thích những bữa tiệc xã giao này, nhưng thân là ** cô không cách nào thoát khỏi, nhất là lão tử của cô đã thay cô đồng ý, cho dù không tình nguyện cô cũng phải tham dự đúng giờ.

- Không vội vàng, còn có thời gian, anh lập tức đến, đợi lát nữa gặp.

Bên đầu điện thoại kia truyền đến tiếng Ross dễ nghe, kỳ diệu trấn an tâm tình cuồng quít của Mạc Bảo Bối, nhìn thấy thím Lưu bưng món điểm tâm ngọt đi tới, lập tức cúp điện thoại:

- Hẹn gặp lại.

- Bây giờ đúng sáu giờ, không vội vàng. - Thím Lưu vừa để điểm tâm xuống vừa nói.

- Vậy thì tốt, làm cháu hoảng sợ. - Mặc dù Mạc Bảo Bối là người hùng hổ, tuy nhiên lại đặc biệt giữ vững quan niệm thời gian.

Biết thời gian còn kịp, Mạc Bảo Bối an tâm ăn xong điểm tâm, mãi đến khi chuông cửa trong nhà vang lên, nhân viên bảo vệ thông qua điện thoại video báo rằng Ross đã tới biệt thự.

Người Ross mặc âu phục màu đen, dưới bên trái cổ áo cắm một đóa hoa mai tinh xảo khéo léo, làm nổi bật tuần lãng tự nhiên của anh. Dáng người cao lớn trắng kiêu kết hợp với đường cong âu phục hàng hiệu lưu loát làm cho anh nhìn qua hào hoa phong nhã, là quý ông đẹp trai lịch lãm.

Mạc Bảo Bối cầm khăn lông ướt lên lau miệng, nhìn về phía Ross miệng huýt sáo.

- Thường thức không tệ, nhất là đóa hoa ở ngực. - Mạc Bảo Bối không tiếc tán thưởng.

- Cảm ơn, không biết anh có vinh hạnh được đưa công chúa đêm nay đi thay lễ phục xinh đẹp không? - Ross cười lộ ra hàm răng trắng bóc chỉnh tề, tao nhã, lễ độ khom lưng dò hỏi.

- Dĩ nhiên, tôi ban cho anh quyền này. - Mạc Bảo Bối cũng không hề khách khí vươn đôi tay ra.

Kể từ sau khi thỏa thuận với Ross, trong lòng Mạc Bảo Bối cũng không cảm thấy ghét kịch liệt đối với Ross như trước nữa.

Khom lưng ôm ngang Mạc Bảo Bối lên, Ross xoay chân không biết nên đi chỗ nào, nhưng vào lúc này thím Lưu nhanh nhẹn dẫn đường ở phía trước, làm người dẫn đường cho Ross ôm Mạc Bảo Bối trong ngực đi lên lầu ba của biệt thự.

Tổng diện tích biệt thự nhà họ Mạc hơn một ngàn ba trăm mét vuông, trừ vườn hoa, hồ bơi và với nông trường nhỏ ở ngoài, diện tích công trình thực sự chỉ có hơn bảy trăm mét vuông. Lầu một chủ yếu là phòng tiếp khách, toilet, phòng bếp, phòng ăn, phòng trà cùng với phòng của năm người giúp việc.

Lầu hai là không gian hôn nhân của Mạc Trường Thắng và Lý Tố Tố, lầu bốn là phòng khách, lầu năm chỉ thiết kế có một nửa diện tích, lấy giải trí nhà nhả làm chủ, bao gồm phòng đánh cờ, phòng karaoke, phòng thể thao, còn lại lầu ba là thiên hạ của Mạc Bảo Bối.

Băng qua đại sảnh thiết kế mười phần cổ xưa, thím Lưu mở cửa phòng Mạc Bảo Bối ra.

- Chờ tôi. - Mạc Bảo Bối vừa đến phòng lập tức tự động từ trên cánh tay của Ross nhảy xuống, chân không giẫm trên mặt thảm, cầm cái hộp trên bàn trang điểm lên chạy đến phòng để quần áo.

Kéo cửa phòng để quần áo lại, Mạc Bảo Bối lấy lễ phục Ross chuẩn bị ra, chau mày, tỏ vẻ thường thức tán thưởng đối với Ross, sau đó ung dung thay.

Một bộ lễ phục vàng chanh hơi xéo, eo thắt lại phác họa đường cong uyển chuyển của Mạc Bảo Bối, ở nếp gấp dát đầy kim cương mỏng làm eo càng thêm có vẻ quyến rũ động lòng người. Váy dài đến nơi trên đầu gối 10 cm, làn váy phiêu dật xinh đẹp, màu sắc đơn giản. Màu sắc chất liệu vải tính chất trơn bóng khiến Mạc Bảo Bối nhìn qua có một loại cảm giác khiêm tốn xa hoa, rồi lại hoạt bát hấp dẫn.

Trên cổ tay vẫn mang lắc tay hoa mai vàng, Mạc Bảo Bối lấy ra một cái trâm vàng búi tóc lên đơn giản. Một bộ phận cây trâm vàng này chạm khắc đóa hoa mai tinh mỹ, cùng với lễ phục và lắc tay tương thích lộ ra sự tinh tế lộng lẫy, vài sợi tóc rơi xuống hai má, lại tạo ra hơi thở dịu dàng, điềm tĩnh.

Ross nhìn thấy Mạc Bảo Bối trang điểm xong, đôi mắt trở nên thâm thúy, tỏa ra ánh sáng sâu xa.

20. Chương 20: Sóng Gió Dạ Tiệc

Đêm nay là ngày kỷ niệm tròn 10 năm Đại sứ quán ở Nga Trung Quốc, tham gia bữa tiệc đều là những nhân vật nổi tiếng, tuổi lớn, Mạc Bảo Bối nhìn lướt qua một cái thấy không quen biết mấy ai, tức thì vô cùng buồn chán bước theo Ross đi vào hội trường bữa tiệc.

- Jane. Ross! - Mới vừa vào trong đã có người tiến lên mở lời - I haven't seen you for along time. (đã lâu không gặp)

- Simon! - Ross nhìn thấy Simon rất vui mừng.

- Hey, how is everything going with you recently? (Hey, gần đây như thế nào?) - Simon tiến lên vỗ vỗ bả vai Ross, sau đó ôm nhiệt tình.

- Im fine, but very miss you. (Tôi rất khỏe, mặt khác rất nhớ anh.) - Ross cười nói, có thể nhìn thấy đồng bào là một việc khiến anh hết sức vui mừng, nhưng anh vẫn không quên giới thiệu Mạc Bảo Bối bên cạnh, đổi thành tiếng Trung giới thiệu - 欢迎来到. q.ủy-đ.ôn Đây là tiểu thư Mạc Bảo Bối, bạn gái tôi nay của tôi. Vị này là thượng tá Simon, lần này làm đại diện đặc biệt tới Trung Quốc chúc mừng tròn 10 năm vui vẻ.

- Rất hân hạnh được biết cô, cô gái Trung Quốc xinh đẹp. - Simon cười niềm nở, khen ngợi Mạc Bảo Bối.

- Tôi cũng rất hân hạnh được biết anh, hi vọng chuyến đi của anh đến Trung Quốc đầy hài lòng, vui vẻ. - Mạc Bảo Bối cười ngọt ngào đáp lời, lấy tư thái chủ nhân quốc gia trước mặt người ngoại quốc, hào phóng vươn tay ra bắt tay.

- Nhất định rồi, Trung Quốc lịch sử lâu đời, mỗi một sự vật đều làm người ta cảm thấy mới lạ, khó trách Ross bất luận như thế nào cũng muốn tới Trung Quốc của các cô. - Tiếng Simon trong trẻo, có sang sảng của quân nhân, mặc dù khẩu âm từng lời tiếng Trung Quốc rất nặng hơn nữa âm điệu cực kỳ không đúng tiêu chuẩn, nhưng không xấu hổ.

Mạc Bảo Bối nghe Simon cất lực nói tiếng Trung Quốc, mặc dù tiếng Anh của cô cũng không tệ lắm, nhưng cũng không tính dùng tiếng Anh nói chuyện với anh ta, bởi vì hiện tại bọn họ đang đứng trên lãnh thổ thuộc về Trung quốc.

- Nhìn ra được, tình cảm hai người rất tốt, anh đến khiến Ross rất vui mừng. - Mạc Bảo Bối nhìn ánh mắt kích động và hành động thân thiết trên cơ thể hai người, tự đáy lòng nói.

- Đúng vậy, lúc chàng trai này vừa mới tham gia chính trị, đã từng làm việc dưới tay tôi. Nhưng thiên phú ngoại giao của cậu ta cực cao, rất nhanh một đường thăng tiến, đi tới Trung Quốc. - Mặc dù Simon cố hết sức uốn nắn khẩu âm, nói chữ không rõ ràng lắm, nhưng kiêu ngạo để lộ ra ngoài từ lời nói lại vô cùng chân thực.

Trong lòng Mạc Bảo Bối hiện một trận xúc động, giao tình chính trị như vậy ở trên mảnh đất Trung Quốc này cực kỳ hiếm thấy, nhìn thấy tình nghĩa trong đôi mắt Simon đối với Ross, cũng có chút cảm động.

- Tôi muốn tới bên kia nghỉ ngơi trước một chút, chờ bữa tiệc chính thức bắt đầu anh đi tìm tôi được không? - Mạc Bảo Bối muốn để thời gian lại cho hai người ngoại quốc vừa gặp đồng hương này.

- Được, anh sẽ mau chóng đi tìm em. - Ross cũng không giữ lại, cười nhìn bóng lưng Mạc Bảo Bối rời đi.

Cách lúc bữa tiệc bắt đầu còn có mười phút, Mạc Bảo Bối thuận tay cầm một ly hồng trà ở khu thức uống, một mình ngồi trên ghế sofa bằng da thật trong khu nghỉ ngơi, nhìn bóng người di chuyển rất náo nhiệt trong hội trường bữa tiệc.

Người trong giới chính trị mượn thời cơ tiệc tùng, hoặc là hỏi thăm lẫn nhau, hoặc là nịnh nọt a dua, trên mặt của mỗi người đều tràn đầy tươi cười.

- Bốp! - Một tiếng vang thật nhỏ từ rèm cửa sổ phía sau ghế sa lon truyền đến.

Bởi vì bữa tiệc chưa bắt đầu, mọi người đang di chuyển khắp nơi trong khu đối diện nói chuyện, cũng không có người nghe thấy âm thanh rất nhỏ này. Nhưng đang yên tĩnh trong khu nghỉ ngơi, Mạc Bảo Bối lại nghe được cực kỳ rõ ràng.

Tò mò đi ra rèm cửa sổ phía sau, Mạc Bảo Bối chậm rãi kéo một góc rèm ra.

Một cô gái mặc váy dài đỏ rực bị hai người khác xô đẩy. Cô gái kia nhìn qua cùng lắm chỉ hai mươi tuổi đầu, hai người khác nhìn trên mặt tối thiểu cũng đã ba mấy tuổi rồi, không biết làm khó cô gái kia vì chuyện gì.

Chỉ có một cái khe hở nhỏ của bộ phận cửa sổ thủy tinh ngăn cách toàn bộ âm thanh, Mạc Bảo Bối không thể nào nghe tỉ mỉ rõ ràng nội dung đối thoại, nhưng theo cử chỉ nhìn ra được hai phụ nữ kia đang gây khó dễ cho cô thiếu nữ nọ, nhất thời khai hỏa toàn bộ lửa nóng, buông rèm cửa sổ xuống, nhắc chân đẩy cửa đi ra.

- Cái đồ tiện nhân nhà cô, lại có thể quyến rũ chồng của người khác, có xấu hổ hay không hả?
- Ý vào khuôn mặt hồ ly tinh, cũng không biết dùng thủ đoạn đùa bỡn gì đi mê hoặc đàn ông, thứ người như thế làm sao có thể muốn mặt được mặt, muốn đàn ông được đàn ông?

Hai phụ nữ đưa lưng về phía Mạc Bảo Bối chanh chua nói, thiếu nữ váy đỏ dựa lưng vào lan can cũng không tức giận, chỉ cao ngạo nâng cằm, giống như không hề nghe vào âm thanh của hai người phụ nữ này.

- Nói chuyện đi, cái con hồ ly tinh này, bày bộ dạng đó cho ai nhìn hả, thật là không đáng cho chị La, ban đầu đối với mày tốt như vậy, ai biết vừa quay đầu lại mày đã quyến rũ chồng người ta, bây giờ làm cho gia đình không được yên bình, mà mày vẫn có mặt mũi chạy tới tham gia bữa tiệc, cũng không nhìn một chút thân phận mình là gì!
- Đúng thế, loại người giống như mày sẽ không có kết cục tốt, mày cẩn thận làm tiểu tam sẽ không được chết tử tế!

Lời nói của hai phụ nữ hết sức cay nghiệt, nhưng cô gái váy đỏ vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, mặc dù không dám mở miệng phản bác nhưng cũng không chịu cúi đầu, quật cường nâng cằm, thời điểm nghe hai chữ “tiểu tam” mắt đẹp mày tú hơi nhíu.

- Thế nào, có mặt đi làm tiểu tam người ta, không có mặt thừa nhận à? - Một phụ nữ chỉ vào mặt cô gái váy đỏ đó, ngón tay hung tợn chọc gương mặt cô gái, mặc dù da không rách, nhưng để lại một dấu móng tay rất sâu.
- Các người nói xong rồi sao? Nói xong tôi phải vào, bữa tiệc sẽ lập tức bắt đầu. - Người thiếu nữ kia chậm rãi mở miệng hỏi.

- Muốn đi vào quyến rũ người hả, ở đây tất cả đàn ông mày thích đều đã kết hôn, thế nào, bây giờ đã không chờ đợi được nữa sao? - Âm thanh chói tai vang dội khắp phòng trong gió, nội dung trong lời nói khiến trong mắt cô gái váy đỏ có một chút nhếch nhác.

Nói xong lời nói chanh chua, này hai phụ nữ còn chưa hả giận, động tay lộn xộn trên người cô gái váy đỏ, mà cô gái kia cũng không tránh không né, mặc cho hai người phát tiết.

- Đủ rồi! - Mạc Bảo Bối rốt cuộc không nhìn nổi nữa, lên tiếng quát lớn.

Hai phụ nữ kia quay đầu lại nhìn thấy người ngăn cản lại là Mạc Bảo Bối, lập tức thu tay:

- Tiểu thư Mạc cô ra ngoài hóng gió sao?
- Đúng là ngại quá, để cho cô nhìn thấy loại người khó coi này, đều là thiếu nữ một tuổi, tiểu thư Mạc thật là đoan trang, phóng khoáng, hơn nữa lại giữ lễ yêu nước, lại có người lại chẳng biết xấu hổ quyến rũ đàn ông có vợ, đúng là khác nhau một trời một vực.

Mạc Bảo Bối thường thay Lý Tố Tố tham gia các bữa tiệc chính trị, bởi vì tính tình nóng nảy và tình cảm yêu nước sâu đậm của Mạc Bảo Bối, cộng thêm Mạc Trường Thắng quyền cao chức trọng, trong xã hội thượng lưu thành phố X đã có thể nói là tiếng tăm lừng lẫy rồi, vì vậy hai người phụ nữ này nịnh hót lấy lòng.

- Tôi mặc kệ giữa chuyện giữa mấy người, nhưng nơi này là Đại sứ quán Nga, không cần làm tôi mất thể diện trước mặt những người ngoại quốc. - Mạc Bảo Bối ngầm bi thương nói, trong mắt lộ ra vẻ không nhẫn được.
- Chúng tôi đã cẩn thận, nhìn thấy nơi này không có ai phát hiện, hơn nữa âm thanh cũng không truyền vào được mới dám. Tiểu thư Mạc cô đừng để ý, bây giờ chúng tôi đi ngay! - Lúc này hai phụ nữ mới ý thức được đây đang ở trong Đại sứ quán, ngộ nhờ hành động thế này bị người phát hiện, khó tránh khỏi sinh ra sóng gió.

21. Chương 21: Tình Bạn Đau Lòng

Mạc Bảo Bối gạt đầu một cái, bấy giờ hai phụ nữ này mới tay cầm tay cuống quýt rời khỏi ban công lộ thiên.

Chờ sau khi hai người kia rời đi, lúc này Mạc Bảo Bối mới đến gần trước mặt thiếu nữ nọ, nhàn nhạt nhìn người quen đó, trong mắt lạnh lẽo nhưng trong lòng lại có một dòng lửa di động đang từ từ nảy sinh.

Cô gái váy đỏ liếc mắt nhìn Mạc Bảo Bối, trong mắt có kinh ngạc rõ ràng, nhưng rất nhanh đã bị che giấu, cúi đầu tìm kiếm giày cao gót chẳng biết cô ném rơi lúc nào.

Mạc Bảo Bối mắt lạnh nhìn người khom lưng mang giày, lạnh lùng nói:

- Bán Hạ, đây chính là cuộc sống cậu muốn sao?

- Thì ra cậu chính là Mạc thiên kim danh tiếng lấy lòng, cảm ơn cậu giúp tớ giải vây. - Bán Hạ nhàn nhạt nói, mang giày cao gót xong, cúi đầu từ bên cạnh Mạc Bảo Bối đi qua.

Mạc Bảo Bối nắm chặt quả đấm muốn bình tĩnh lại, cuối cùng vẫn không nhịn được vươn tay nắm cổ tay Bán Hạ, ngăn cản Bán Hạ bỏ đi.

Cảm nhận được xúc cảm quen thuộc ở tay truyền tới, Mạc Bảo Bối nâng cánh tay Bán Hạ lên, chuyển tới trước mặt cô:

- Còn mang theo lắc tay tớ tặng cậu, sao giọng điệu nói chuyện lại lạnh nhạt như vậy, chẳng lẽ là quý nhân hay quên, đã quên mất chúng ta đã từng quen thuộc cỡ nào?

- Cậu đừng hiểu lầm, đây là thứ đồ trang sức đắt tiền duy nhất của tớ, cho nên lấy ra mang thôi, dù sao loại trường hợp xã hội thượng lưu này tớ không muốn mình quá nghèo mạt. - dĩ nhiên, àn. lê, q. quý đ.ôn Giọng nói Bán Hạ vẫn nhàn nhạt như cũ.

- Vậy sao? Tớ cho rằng hiện tại cậu hẳn là muốn cái gì có cái đó rồi, tớ không tin Lưu Chí Viễn tặng được Cayenne rất tốt cho cậu lại không tặng nổi cậu đồ trang sức. -Mạc Bảo Bối giễu cợt nói.

Bán Hạ mím môi, không mở miệng.

Nhìn Bán Hạ có chút đau thương, cơn giận dữ của Mạc Bảo Bối càng tăng thêm:

- Thế nào, thời điểm đánh nhau với tớ cậu đều luôn luôn xông thẳng vào trước mặt tớ, bây giờ đối phó hai người phụ nữ cậu lại không có sức đánh trả sao? Lúc nào thì cậu yếu đuối như thế, mấy câu nói đã khiến cậu câm miệng không nói được gì?

- Họ nói sự thật. - Rốt cuộc ở trước mặt của Mạc Bảo Bối, Bán Hạ cúi đỉnh đầu cao ngạo xuống, giọng có một chút run rẩy.

- Vậy cậu lập tức biến chuyện này thành không phải sự thật đi, rời khỏi tên đàn ông đó chẳng lẽ khó khăn như thế sao? Lộ Bán Hạ tớ biết cậu không phải đứa con gái yêu chuộng hư vinh. Đến tận cùng là cậu có cái gì khó nói ra lời, tại sao không thể nói với tớ? - Mạc Bảo Bối rống to với Lộ Bán Hạ.

Nhớ tới lúc mới vừa kết thúc kỳ thi cuối nửa tháng trước, Mạc Bảo Bối hăng hái, nhiệt tình chờ Lộ Bán Hạ ra khỏi trường thi, nhưng đợi mãi không được. Lúc cô buồn bực một mình đi ra trường học, dự định trở về nhà trọ của mình thì lại nhìn thấy Lộ Bán Hạ ngồi trong chiếc xe màu đỏ.

Khi cô đến gần, nhảy vào tầm mắt cô chính là cảnh xấu hổ người bạn quen thuộc của cô cùng một người đàn ông xa lạ khác có nụ hôn nóng bỏng.

Mạc Bảo Bối đờ đẫn nhìn một màn xảy ra trước mắt, chính mình không thể tin được ánh mắt của mình:

- Bán Hạ, cậu nói, cậu nói cho tớ biết, tớ vừa nhìn thấy không phải sự thật, có được không?

Lộ Bán Hạ hốt hoảng tránh né ánh mắt của Mạc Bảo Bối, không ngờ sẽ bị Mạc Bảo Bối nhìn thấy tại chỗ, xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu nhìn cô.

- Hắn là đàn ông có vợ cậu không biết sao? - Nhìn Lộ Bán Hạ không hề lên tiếng, Mạc Bảo Bối tức giận đập một phát vào cửa sổ xe Cayenne, phát tiết lửa giận trong lòng. Bản thân cô không thể tin được ánh mắt của mình, bạn tốt của mình lại là một tiểu tam.

- Bảo Bối, cậu lên xe trước rồi nói được không, nơi này rất nhiều người. - Lộ Bán Hạ khẩn trương nói, chỉ sợ sẽ khiến cho những bạn học khác chú ý. Thật may lúc này thí sinh trong trường học đã rời đi không còn nhiều lắm, chỉ còn tốp năm tốp ba người tạm biệt lẫn nhau rồi khỏi trường học, cũng không quan tâm chú ý chuyện của người khác.

Mạc Bảo Bối hít sâu một hơi, thô lỗ mở cửa xe ngồi vào chỗ cạnh tài xế, bánh xe Cayenne chậm rãi chuyển động, đại học y khoa dường như đi ngược lại bình thường, càng lúc càng xa.

Một màn chuyện cũ vang vọng trong đầu Mạc Bảo Bối, đó là lần đầu tiên cô phát hiện người bạn đơn thuần của mình đột nhiên biến thành một người thứ ba, loại tức giận đó làm cô khó có thể kiềm chế. Lúc ấy cô tức giận mắng một trận, sau đó trực tiếp trở về nhà ở Bắc Bộ, không ngờ sẽ gặp lại Lộ Bán Hạ vào nửa tháng sau.

- Nói cho tớ biết, tại sao? - Từ chuyện cũ phục hồi tinh thần lại, Mạc Bảo Bối nhỏ giọng, ngăn cơn giận của mình.

- Thật xin lỗi! - Lộ Bán Hạ cúi đầu, không dám nhìn thẳng Mạc Bảo Bối. Phá hỏng tình cảm của người khác cô cũng không muốn, nhưng cô không thể không làm như vậy.

- Cậu không có lỗi đối với tớ, là với vợ và con gái của Lưu Chí Viễn, là cậu làm một nhà bọn họ tan tành. Vừa rồi cậu tình nguyện chịu đựng tức giận của hai người kia đã nói lên cậu biết mình làm sai rồi, tại sao cậu không thể biết sai lập tức sửa?

- Tớ có nỗi khổ tâm riêng của tớ, nhưng bây giờ tớ không thể nói với cậu. Cậu coi tớ như một người thứ ba đáng xấu hổ đi, nói như vậy trong lòng của tớ sẽ còn dễ chịu hơn một chút. Tớ không nghĩ cậu chính là con gái của chủ tịch Mạc, nếu như tớ biết, tớ nhất định sẽ không tham dự, để cho cậu nhìn thấy một màn thế thảm như vậy. - Lòng của Lộ Bán Hạ sinh đau, bị những người khác lăng nhục như thế nào cô cũng đều có thể chịu đựng, nhưng bị chính người mình nhận định trong lòng là bạn rất tốt nhìn thấy, lại làm cho cô cảm thấy xấu hổ không dứt.

- Rời khỏi hắn, tớ coi cái gì cũng chưa từng xảy ra. - Mạc Bảo Bối nhìn ánh mắt của Lộ Bán Hạ, âm thầm nói.

- Thật sự xin lỗi, tớ không thể rời khỏi anh ta. - Hai mắt Lộ Bán Hạ ngậm ngùi, giống như nhìn thấy một đoạn tình bạn đã từng tốt đẹp sắp thật sự rời khỏi cô, nhưng lại không có sức xoay chuyển.

Hít sâu một hơi, Mạc Bảo Bối buông tay Lộ Bán Hạ ra.

- Tháo xuống. - Mạc Bảo Bối chìa tay phải về phía Lộ Bán Hạ, lửa giận trong mắt biến mất, ngược lại dâng lên một sắc thái lạnh nhạt.

Chậm rãi tháo lắc tay trên cổ tay xuống, tay Lộ Bán Hạ có chút run rẩy, lưu luyến không nỡ đặt một chuỗi lắc tay vàng vào lòng bàn tay Mạc Bảo Bối, ôm mặt bỏ chạy.

Đó là một chiếc lắc tay chạm trổ nét cổ xưa, điêu khắc những đóa hoa hướng dương tinh xảo khéo léo liên tiếp, chung một bộ cùng với lắc tay hoa mai đang đeo trên cổ tay Mạc Bảo Bối. Mặc dù dùng lượng vàng không nhiều lắm, nhưng là chế tác tinh tế hào phóng trang nhã, chi phí thủ công cao ngang so với giá trị lượng vàng.

Ngày đầu tiên bước vào đại học y khoa, Mạc Bảo Bối quen Lộ Bán Hạ, mặc dù hai người không cùng chuyên ngành, nhưng đó là người bạn tốt nhất thứ ba Mạc Bảo Bối nhận định trừ Tề Giai và Viên Tử thường xuyên qua lại.

Lộ Bán Hạ sinh ra trong một gia đình bình thường, cha là thầy thuốc Đông y, mẹ lúc còn trẻ là giáo viên thể dục. Lộ Bán Hạ là người nhỏ nhất trong nhà, luyện tập thể thao từ nhỏ nên cô nhanh nhẹn dẻo dai, sau năm nhất trung học còn tham gia câu lạc bộ võ thuật trong trường học, tính tình nhiệt tình, hoạt bát, đáng yêu. Hai cô gái ở gần nhanh chóng trở thành bạn tốt, có lúc gặp bất bình chuyện sẽ cùng nhau ra tay.

Vào thời điểm sinh nhật Lộ Bán Hạ, Mạc Bảo Bối tặng lắc tay cho Lộ Bán Hạ, lúc ấy còn nói giỡn nói đó là đại diện hai nhân tình chắc hơn vàng.

Nhìn Lộ Bán Hạ cô đơn rời đi, Mạc Bảo Bối nắm chặt lắc tay trong lòng bàn tay, cắn môi, dường như là tức giận Lộ Bán Hạ kiên quyết bỏ đi.

Cố gắng điều chỉnh tâm tình và hô hấp của mình, Mạc Bảo Bối liếc mắt nhìn lắc tay trong lòng bàn tay, cất bước rời khỏi ban công lộ thiên.

22. Chương 22: Mạc Bảo Bối Tức Giận

Bữa tiệc đã bắt đầu, giai điệu du dương, âm nhạc tràn đầy phong cách Nga nguyên thủy, vui vẻ phiêu đảng ở từng góc phòng bữa tiệc. Một đoàn hợp xướng đang cùng nhau diễn tấu mở màn trên đài. Phong cách trình diễn nhiều bộ âm tráng lệ cùng với phong cách Baroque bên trong Đại sứ quán Nga hỗ trợ lẫn nhau, càng tăng thêm phong cách hoa lệ khiêm nhường của Nga.

Giữa hội trường đại sứ Matvei trên năm mươi tuổi của Nga ở thành phố X ôm phụ nhân của mình nhảy múa xoay tròn, người chung quanh khen ngợi, một hình ảnh ấm áp tốt đẹp.

Ngay sau đó Mạc Bảo Bối lướt qua hội trường một cái, hai người phụ nữ vừa mới ức hiếp Lộ Bán Hạ đã rúc vào trong người chồng mình, trên mặt là nụ cười thân ái, đã sớm không thấy đáng về đàn bà chanh chua nữa, Lộ Bán Hạ cũng mỉm cười đứng bên người Lưu Chí Viễn.

Ross nhìn một cái lập tức thấy Mạc Bảo Bối, nhanh chóng đi tới bên cạnh cô.

Nhường mảy không tiếng động hỏi thăm Mạc Bảo Bối, cầm một ly thức uống lên tay đưa cho Mạc Bảo Bối.

- Không có việc gì, đi ra ngoài hóng mát một chút thôi. - Mạc Bảo Bối vươn tay muốn nhận lấy thức uống, thấy lắc tay nắm trong tay, phiên nào nhìn phương hướng Lộ Bán Hạ một cái, thấy túi ở ngực Ross, trực tiếp nhét vào, sau đó cầm thức uống lên uống một hơi cạn sạch.

- Xem ra tâm tình của em cũng không khá lắm, chúng ta đến khu nghỉ ngơi đi! - Ross phát giác cảm xúc của Mạc Bảo Bối, dịu dàng đề nghị.

- Ừ. - Mạc Bảo Bối cũng không có ý định cự tuyệt, trực tiếp đi về phía khu nghỉ ngơi vừa rồi.

- Nghe nói ăn đồ ngọt sẽ làm tâm tình tốt hơn, anh giúp em lấy ly kem, thích vị gì không? - Ross cũng không hỏi chuyện gì, mỉm cười nói.

- Không, tôi muốn ăn thịt, hiện tại tôi cần rất nhiều rất nhiều thịt. - Mạc Bảo Bối cắn răng nghiêng lợi, cặp mắt nhìn chăm chăm vị trí của Lộ Bán Hạ, nhìn Lộ Bán Hạ cười không thấy đáy ở trước mặt Lưu Chí Viễn, hận không thể phá nát xương Lưu Chí Viễn, mặt khác cũng tức Lộ Bán Hạ không chịu nói nỗi khổ tâm với mình.

Hung tợn nhìn chăm chăm tay Lưu Chí Viễn giở trò xấu xa trên người Lộ Bán Hạ, vừa thở phì phò vừa ăn thịt. Ross bắt chéo hai chân nghiêng người dựa vào ghế sofa bằng da thật, nhìn Mạc Bảo Bối đối diện mình, mỉm cười.

- Could we have a dance? (chúng ta có thể khiêu vũ không?) - Một phụ nữ ngoại quốc phong tình vạn chủng vươn tay tới trước mặt của Ross.

Thì ra lúc này mọi người đã rời rít tiến vào trong sàn nhảy, dàn hợp xướng nhiều bộ âm đã dừng lại, hiện tại trong hội trường là âm nhạc chậm rãi du dương. Giữa sàn có rất nhiều người ôm nhau nhảy múa nhộn nhịp.

- I would like to, but I already have a date! (ngại quá tôi đã có bạn nhảy). - Ross xin lỗi nhìn người phụ nữ gọi cảm đó nhún nhún vai, sau đó nắm ngón tay khép lại chỉ Mạc Bảo Bối.

- Oh, that is really a pity (thật tiếc nuối). – Người phụ nữ gọi cảm phóng khoáng rời đi.

Một tiết mục nhỏ xen giữa này cũng không hề ảnh hưởng đến Mạc Bảo Bối, chỉ thấy cô vẫn nhìn chăm chăm hai người nhảy múa phiêu dật trong hội trường. Một khúc kết thúc, Lưu Chí Viễn đó lại buông Lộ Bán Hạ ra, muốn mời một người phụ nữ khác tuổi cùng nhảy.

Thật ra thì trường hợp đàn ông muốn mời người phụ nữ đã kết hôn khác khiêu vũ này là bình thường, nhất là người kia còn là phu nhân cấp trên của mình, đây là một loại cử chỉ nịnh nọt, trên trường chính trị rất thường gặp. Nhưng giờ phút này Mạc Bảo Bối lại vô cùng căm tức, lúc Lưu Chí Viễn tiến vào sàn nhảy lần nữa, Lộ Bán Hạ rất nhanh đã bị mấy người phụ nữ đã lập gia đình vây lại, mặc dù nhìn qua một đoàn hoà thuận vui vẻ, nhưng trong lòng Mạc Bảo Bối cũng rõ ràng những người đó lại đang làm khó Lộ Bán Hạ.

Mạc Bảo Bối cắn chặt răng trắng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Lộ Bán Hạ lại có thể cam nguyện chịu đựng ức hiếp và những ngôn từ không thể chịu nổi kia, hơn nữa còn cười mà tiếp nhận. Cô biết Lộ Bán Hạ căn bản không phải một người dễ bị người khác ức hiếp, Lộ Bán Hạ trước kia nhất định sẽ tát ột cái, nhưng lúc này cô ấy lại chỉ cười phụ họa theo đề tài

- Jane. Ross, my name is Lucy. - Một nữ sinh Trung Quốc hai mươi mấy tuổi ngượng ngùng đến gần Ross, nói tiếng Anh sứt sọc muốn tự giới thiệu mình.

Lucy tên Trung Quốc là Quách Lộ Lộ, cha là phó cục trưởng cục thuế, tham quan tiêu chuẩn, nhưng Quách Lộ Lộ lại là một thiếu nữ nhát gan như chuột, lớn hơn ba tuổi so với Mạc Bảo Bối, khi còn bé từng lớn lên cùng Mạc Bảo Bối trong một đại viện. Đi học thì thành tích luôn không tốt, sau khi tốt nghiệp cha cô ta thường đưa theo cô ta tham gia các loại bữa tiệc, nhìn bộ dạng hôm nay xem ra là đi theo cha mình tham dự dạ tiệc, thuận tiện tìm kiếm một ứng cử viên làm chồng.

- Lộ Lộ, quay về luyện tốt tiếng Anh đi, hiện tại anh ta thuộc về em, chị có ý với anh ta thì lát nữa trở lại, bây giờ chúng em có chuyện phải làm, nhường cái. - Mạc Bảo Bối không khách khí nói xong, kéo Ross đi ngang qua người Quách Lộ Lộ đi về hướng Lộ Bán Hạ.

Quách Lộ Lộ xấu hổ nhìn hai người rời đi, giận mà không dám nói gì, gương mặt xấu hổ đến đỏ rực, vài cô gái theo cha tham dự dạ tiệc cười trộm, nhìn Quách Lộ Lộ xấu mặt.

- Sao vậy? - Ross không hiểu hỏi, theo bước chân của Mạc Bảo Bối đi tới.

- Mời cô gái kia khiêu vũ. - Mạc Bảo Bối chỉ vào Lộ Bán Hạ - Đừng hỏi tại sao, nhảy xong thì trực tiếp đưa cô ấy đến cho tôi, ở trên xe chờ tôi.

Mạc Bảo Bối nói với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng tới bên người Lộ Bán Hạ. Lúc này Mạc Trường Thắng đang trò chuyện cùng với đại sứ Matvei, ánh mắt Lý Tổ Tổ nhìn thấy con gái của mình vừa muốn gọi, lại thấy cô vội vã đi, dùng ánh mắt kỳ quái theo dõi con gái mình.

- Vị tiểu thư Trung Quốc xinh đẹp này, xin hỏi tôi có thể nhảy cùng cô không? - Ross khom lưng giữ lễ tiết, vươn tay hướng về phía Lộ Bán Hạ, chờ đợi cô đáp lại.

Vốn là một nhóm người hò hét ầm ỉ, nhìn thấy hai người đột nhiên xuất hiện, trong lúc nhất thời lại hết ý kiến. Lộ Bán Hạ kinh ngạc nhìn Ross, tiếp theo lại không rõ chân tướng nhìn Mạc Bảo Bối.

Dùng một loại ánh mắt sắc bén nhìn Lộ Bán Hạ, bức bách Lộ Bán Hạ trong ánh nhìn hung ác của cô đặt tay vào lòng bàn tay của Ross.

Ross cầm tay Lộ Bán Hạ, xoay tròn ưu nhã một cái, ôm lấy Lộ Bán Hạ tiến vào trong sàn nhảy, nhẹ nhàng nhảy múa cùng với âm nhạc tuyệt vời, chọc ắt mấy người phụ nữ lộ ra ánh sáng hung hăng, nhất là về mặt khó có thể hình dung của Lưu Chí Viễn rơi vào trong mắt của Mạc Bảo Bối trước tiên, càng làm cho cô xác định Lưu Chí Viễn đó hoàn toàn biết tình cảnh Lộ Bán Hạ, nhưng vẫn lựa chọn bỏ mặc không để ý tới.

- Tiểu thư Mạc, sao bạn trai cô lại muốn mời những cô gái khác khiêu vũ, cô không tức giận sao? - Một người phụ nữ duyên dáng sang trọng nhìn Lộ Bán Hạ trong sàn nhảy, cười nói.

- Là của tôi chính là của tôi, không phải của tôi cho dù cột vào bên cạnh cũng vô ích, mọi người nói có đúng không? - Mạc Bảo Bối có hàm ý nói, cười tươi vô tội, gương mặt vô hại chọc cho mấy người phụ nữ hơi buồn bực trong lòng.

Ý tứ của Mạc Bảo Bối làm sao họ lại không hiểu, mặc kệ bọn họ là bất bình vì bạn mình, hay là không ưa tiểu tam mách khố, hoặc hơn là chỉ nhằm chán giết thời gian đi bát quái theo thói, mặc kệ từ loại tâm tính nào đi làm khó Lộ Bán Hạ thì bản thân đàn ông có chân, đàn ông tình nguyện đi tới bên cạnh ai cũng sẽ không có người chĩa súng vào, tất cả đều là tình yêu nam nữ mà thôi.

- Tiểu thư Mạc nói phải. - Mấy người phụ nữ lúng túng phụ họa, nhanh chóng từng từng người tản đi.

23. Chương 23: Lửa Giận Ngút Trời, Thời Khắc Sinh Tử

Bãi đậu xe.

Mạc Bảo Bối giẫm giày cao gót thủy tinh chín centimet xuống, cả người giống như bị một ngọn lửa đỏ thiêu đốt.

Bây giờ Ross đang nghiêng người dựa vào cửa xe Cayenne, chờ đợi Mạc Bảo Bối xuất hiện.

Vào một khắc Mạc Bảo Bối xuất hiện, việc thành lui thân, cúi đầu một cái, ngồi vào vị trí ghế lái, nhường không gian lại cho hai người Mạc Bảo Bối và Lộ Bán Hạ.

Không ngờ, Mạc Bảo Bối không hề nói câu nào, lúc Ross còn chưa kịp đóng cửa xe đã một thoáng nín lấy cổ áo của Ross, dồn lực kéo Ross ra ngoài ghế lái. Mạc Bảo Bối lại dùng lực kéo cổ tay Lộ Bán Hạ, nhét vào chỗ cạnh ghế lái, dưới ánh mắt sững sốt của Ross khởi động chân ga.

Ross nhìn Mạc Bảo Bối rời đi, lấy điện thoại di động ra: “Simon, give me the key to your car.” (Simon, giao chìa khóa xe của anh cho tôi).

Simon vừa mới khiêu vũ xong, bị một cuộc điện thoại không đầu không đuôi của Ross làm ngắc ngứ cả người, “Ok, just a minute.” Ngay sau đó lập tức đồng ý, vội vàng rời khỏi hội trường bữa tiệc, đến bãi đậu xe đưa chìa khóa xe cho Ross.

Nhận được chìa khóa xe của Simon, Ross cảm kích cho Simon một cái ôm, sau đó ngồi lên trên xe chuyên dụng tạm thời của Simon, khởi động chân ga, đi ra khỏi Đại sứ quán.

Với tính tình nổi hỏa của Mạc Bảo Bối lúc này, cô nhất định sẽ lựa chọn đường lớn hướng tây, bởi vì cô cần phát tiết, mà đưa xe chính là việc Mạc Bảo Bối làm trong lúc muốn phát tiết, cho nên Ross theo bản năng lập tức phân tích tâm lý Mạc Bảo Bối, tay lái chuyển một cái, sang đường lớn hướng tây, nơi đó chỉ cần qua tám giờ tối, lượng xe sẽ giảm bớt, hơn nữa là con đường rộng rãi.

Cầm chìa, nhấn ga, Mạc Bảo Bối thuần thục điều khiển thân xe khổng lồ trên mặt đất nhẹ nhàng bay lên, lớp xe nhập khẩu vạch ra hai đường cong đẹp mắt song song với mặt đất.

Lộ Bán Hạ còn chưa kịp thắt dây an toàn tức thì sợ đến mặt mũi thất sắc. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cơ thể cô không thể như Mạc Bảo Bối phấp phồng theo xe được mà phải thay đổi tư thế, thỉnh thoảng va chạm vào cửa xe, không thể làm gì khác hơn cơ thể quay ngược lại đối mặt với ghế ngồi, hai tay giữ thật chặt ghế bằng da thật, cố gắng cố định để cơ thể của mình không bị lắc lư ra ngoài.

Sau khi chiếc xe tiến vào quỹ đạo vận hành, chiếc xe đến gần điểm rẽ đường phía tây, lúc này chiếc xe đã chuyển hướng vào khúc quanh, hiện ra trạng thái under, Mạc Bảo Bối dùng sức nắm chặt tay lái, bắt đầu đổi ngược phương hướng, nhấn ga hết cỡ. Lộ Bán Hạ nhìn về mặt sông phía trước, ánh đèn neon xinh đẹp dần trở nên xa vời mỏng manh, bị dọa sợ đến mồ hôi lạnh tuôn ra, mắt thấy Cayenne sắp muốn lao ra mặt sông, rốt cuộc hét rầm lên: “Á. . . .”

Mạc Bảo Bối tỉnh táo liếc mắt nhìn Lộ Bán Hạ, âm thanh bình tĩnh từ trong miệng chậm rãi phun ra:

- Tại sao?

- Lưu Chí Viễn uy hiếp tớ! – Hiện tại Lộ Bán Hạ tâm tình hoảng sợ, khiến cô không cách nào tiếp tục kiên cường, sụp đổ khóc, hét lớn tiếng, thế giới nội tâm lập tức bị Mạc Bảo Bối công phá.

Sau khi thoát ra khỏi khúc quanh, Mạc Bảo Bối lập tức giảm dần tốc độ động cơ, đồng thời hạ trục bánh xe khỏi phục chạm đất.

Sau khi ra khỏi khúc quanh bánh sau của Cayenne khôi phục trạng thái chạm đất, tất cả đều đang nằm trong bàn tay, Mạc Bảo Bối cười thầm, tâm tình lập tức rất tốt.

Trải qua một kiếp sống chết, Lộ Bán Hạ sợ đến toàn thân phát run, sau khi ra khỏi khúc quanh lập tức xui lơ trên ghế lái phụ, cả người không sức lực, nhìn cảnh đêm phía trước, ngực phập phồng không ngừng.

Mạc Bảo Bối thả chậm tốc độ xe dần dần, cuối cùng dừng ở sát ven đường.

- Cậu có chuyện gì để Lưu Chí Viễn uy hiếp cậu? Đợi chút, hắn ta là phụ trách khu đông, có phải trong nhà cậu có chuyện gì xảy ra phải không? Nói cho tớ biết, luật pháp sẽ đứng về phía chính nghĩa. - Mạc Bảo Bối bắt lấy Lộ Bán Hạ vội vàng hỏi.

- Bảo Bối, đây là tớ tự nguyện, tớ tự nguyện làm kẻ thứ ba. - Lộ Bán Hạ cúi đầu, không dám đối mặt với Mạc Bảo Bối.

- Cậu cảm thấy tớ sẽ tin tưởng cậu sao? Rõ ràng cậu không cam lòng như vậy, rõ ràng trong ánh mắt của cậu có đấu tranh, tại sao cậu cứ quật cường không chịu nói ra thế hả? - Mạc Bảo Bối lắc lắc bả vai Lộ Bán Hạ, muốn làm cô tỉnh táo lại.

- Không cam lòng thì có thể như thế nào, đây là vận mệnh. - Lộ Bán Hạ tự giấu cười, cam chịu số phận.

- Vận mệnh nằm ở trong tay mình, cũng không phải do ai an bài. Lưu Chí Viễn chẳng qua chỉ là một nhân viên công vụ nhỏ bé, nếu không phải hắn cưới La Âm Hi, đường làm quan của hắn cũng sẽ không thuận lợi như vậy. Hiện tại nhà họ La thất thế, hắn lập tức bỏ vợ bỏ con. Cậu cảm thấy người như vậy đáng giá cho cậu vì hắn như thế sao?

- Mặc kệ hắn là ai, nhà chúng tớ cũng thiếu nợ hắn, tớ chỉ có thể đi trả nợ.

- Cậu không dùng cái gì tốt khác, tại sao nhất định phải dùng cái phương thức này. Lưu Chí Viễn hoàn toàn biết làm như vậy sẽ khiến cậu bị xã hội khiển trách, hắn căn bản là cố ý, vừa tổn thương La Âm Hi đồng thời cũng đang hành hạ cậu. Cầm thú như vậy cậu còn không lợi dụng luật pháp để áp chế hắn!

- Cậu chỉ biết ba tớ là một thầy thuốc Đông y, lại không biết năm đó ông ấy là phó viện trưởng bệnh viện thành phố. Năm đó sở dĩ ông ấy từ chức là bởi vì một mạng người bị mất trong tay ông ấy, mặc dù trên luật pháp xử là sự cố chữa bệnh, nhưng ba tớ vẫn luôn không yên lòng, cho nên tự nhận lỗi từ chức.

- Cái gì? - Mạc Bảo Bối kinh ngạc nhìn Lộ Bán Hạ, cũng không biết chuyện năm đó ba Lộ Bán Hạ đã từng là phó viện trưởng.

- Sự cố chữa bệnh này liên lụy đến rất nhiều người, chi tiết trong đó tớ không tiện nhiều lời. Tóm lại, chỉ cần Lưu Chí Viễn không nói gì, tớ cũng sẽ luôn luôn làm kẻ thứ ba thế này, dù là chịu đựng dư luận nhiều hơn nữa, tớ cũng không thể rời khỏi anh ta. - Lộ Bán Hạ tránh né ánh mắt của Mạc Bảo Bối, chuyện cũ đã xảy ra cô phải một mình gánh chịu, bởi vì hiện tại nếu như cô không đứng ra, người nhà của cô sẽ không có một ngày yên tĩnh.

- Tớ giúp cậu, nếu là sự cố chữa bệnh, vậy thì không phải một mình ba cậu sai lầm.

- Không, Lưu Chí Viễn sẽ giúp tớ.

- Chẳng lẽ mở miệng với tớ khó khăn như thế sao? Cậu tình nguyện cúi đầu trước tên cặn bã kia cũng không chịu tìm tớ nhờ giúp đỡ sao? - Mạc Bảo Bối tức giận nâng cằm Lộ Bán Hạ lên, bức bách đối mặt mình.

- Nếu như tớ phản bội anh ta, vậy thì người nhà của tớ sẽ không được yên bình, tớ không thể làm như vậy.

- Lộ Bán Hạ đau thương nói - Đó là chuyện người một đời trước, bây giờ ba tớ đã già, ông ấy chịu không nổi giày vò, tớ là trưởng nữ trong nhà, là tớ đi cầu xin Lưu Chí Viễn, anh ta đang giúp tớ, gánh tiếng xấu kẻ thứ ba tớ cũng sẽ không hối hận, tớ không thể phản bội thỏa thuận giữa hai người, nếu không anh ta sẽ không bỏ qua cho tớ.

- Hắn dám uy hiếp cậu, tớ đi tìm hắn. - Mạc Bảo Bối giận đến dùng sức đập vào tay lái.

“Tĩnh linh linh. . . .” Trên ghế sau vang lên chuông điện thoại di động, thật ra thì tiếng chuông vẫn chưa từng dừng lại, chỉ là trước đó Mạc Bảo Bối quá mức chuyên chú trong đua xe, không hề chú ý tới thời.

- Không, cậu đừng đi, là tớ tự nguyện bị anh ta uy hiếp, tớ biết rõ quan chức của ba cậu cao hơn anh ta, nhưng chuyện này chỉ có anh ta mới có thể giúp được tớ, cậu đừng đi, có được không? - Lộ Bán Hạ cầu xin Mạc Bảo Bối, nước mắt đảo trong hốc mắt.

- Cậu. . . . - Mạc Bảo Bối bị Lộ Bán Hạ làm giận không nhẹ, nổi giận đẩy Lộ Bán Hạ ra, đưa tay vươn tới chỗ ngồi phía sau lấy túi, móc điện thoại di động trong túi ra, Mạc Bảo Bối nhìn thấy là số lạ, nhấn lên nút trả lời: “Có chuyện mau nói.”

- Bảo Bối, em ở đâu? – Bên đầu kia điện thoại truyền đến giọng lo lắng của Ross.

24. Chương 24: Anh Bảo Tôi Bình Tĩnh Thế Nào

Khi Ross nhìn thấy Mạc Bảo Bối, Mạc Bảo Bối đang bóp cổ Lộ Bán Hạ, Lộ Bán Hạ yên tĩnh mặc cho Mạc Bảo Bối đẩy cô lên mũi xe, nhìn Mạc Bảo Bối tức miệng mắng to, hỏi cô tại sao không có tương lai như vậy, tại sao không chịu để mình giúp một tay, tại sao muốn cúi đầu trước thế lực xấu.

Sau khi dừng xe xong, Ross lao ra khỏi cửa xe, một tay kéo Mạc Bảo Bối ra.

- Anh buông tôi ra, để cho tôi bóp chết cậu ta, chết sạch sẽ. - Mạc Bảo Bối giận đến giọng phát run.

- Bảo Bối, em bình tĩnh một chút, có chuyện gì không thể giải quyết em nói cho anh biết. - Ross vòng chặt một tay ở eo Mạc Bảo Bối, một cái tay khác giữ hai tay quơ múa của Mạc Bảo Bối.

- Bình tĩnh, anh bảo tôi bình tĩnh thế nào, bạn tốt của tôi đi làm tiểu tam bị người ta chỉ trích nói bóng nói gió, hơn nữa lại còn khẳng định một mực không chịu quay đầu lại, cũng không chịu nhận giúp đỡ của tôi, anh bảo tôi làm sao nuốt cái khẩu khí này xuống, bảo tôi làm sao có thể không nổi giận? - diễn,đàn.lê q.,uý đ.ôn Mạc Bảo Bối cực kì tức giận mắng to, hai con mắt đỏ ngầu.

- Mỗi người đều có nỗi khổ tâm của riêng mình, cô ấy đã trưởng thành, có thể quyết định chuyện của mình, em áp đặt can thiệp cũng vô ích, dù sao cuộc đời của cô ấy là cô ấy sống chứ không phải em. - Ross chậm rãi trấn an tâm tình ở bên tai Bảo Bối, đôi tay không dám buông ra.

Lộ Bán Hạ không còn sức lực vượt cổ, thở gấp gấp không khí trong sạch.

Ross chưa từng thấy qua cô gái quật cường như vậy, ở hội trường bữa tiệc anh thấy ánh mắt Lộ Bán Hạ quật cường, rõ ràng hoàn cảnh xung quanh bết bát như vậy, tuy nhiên vẫn không chịu cúi đầu, cố gắng mỉm cười.

Mà lúc này, cho dù sinh mạng bị uy hiếp, cô cũng không chịu thốt ra một tiếng, cứ như vậy mặc cho Mạc Bảo Bối trút hết tức giận, trên mặt không có chút cảm xúc nào, chỉ yên tĩnh nhìn Mạc Bảo Bối, sau đó mỉm cười.

Mạc Bảo Bối nhìn Lộ Bán Hạ, thở hổn hển muốn tránh thoát trói buộc của Ross, lại bị Ross ôm thật chặt vào trong ngực, cô chỉ có thể như một con mèo nhỏ liều mạng giãy giụa trong ngực Ross.

Ross nhìn Lộ Bán Hạ, dịu dàng hỏi:

- Tự em có thể lái xe về không?

- Được. - Lộ Bán Hạ gật đầu một cái.

- Em lái xe quay về Đại sứ quán Nga, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Trên đường chú ý an toàn, có chuyện gì cứ gọi vào điện Bảo Bối, tôi sẽ nhận. - Ross không hề buông Mạc Bảo Bối ra, lo lắng tính khí cô không tốt lại sẽ nhào tới, không thể làm gì khác hơn là trước tiên làm Lộ Bán Hạ chuyển vị trí, hơn nữa lúc này bữa tiệc vẫn chưa kết thúc, ba người bọn họ cứ thế này đột nhiên rời đi sẽ làm người khác chú ý.

- Buông tôi ra! - Mạc Bảo Bối tức giận đánh bụng của Ross.
- Cám ơn anh! - Lộ Bán Hạ cảm kích nhìn Ross, chui vào ghế lái, lái xe đi.
- Người ta đã đi anh có thể buông tôi ra rồi đó. - Mạc Bảo Bối cảnh cáo, giọng có tức giận.

Lúc này Ross mới buông trôi buộc đối với Mạc Bảo Bối, nhưng ngay sau đó, Mạc Bảo Bối lập tức vung một quyền. Ross có tính cảnh giác cực cao đảo mình tránh né, nhưng vừa mới tránh qua, quyền thứ hai của Mạc Bảo Bối rất nhanh đã đụng tới mặt.

Vốn là chỉ muốn phát tiết tức giận một chút, lại không ngờ rằng Ross cũng là một người luyện võ, lại có thể dễ dàng tránh khỏi tấn công của mình, lần này Mạc Bảo Bối sẽ không chịu bỏ qua cho Ross, từng quyền bức bách, nhất định không thể không phân cao thấp với Ross.

Ross nắm cổ tay Mạc Bảo Bối:

- Bảo Bối, đừng làm rộn.
- Hừ, đánh thắng tôi hãy nói, hôm nay không để tôi phát hết tức giận ra ngoài, ngày mai tôi liền làm một trận lửa trong nhà Lưu Chí Viễn. - Mạc Bảo Bối tức giận không dứt, vặn eo một cái, xoay tròn đá sau.

Bởi vì tư thế đá quá lớn, vảy ngắn của Mạc Bảo Bối bị vén đến bắp đùi, lộ ra quần lót màu vàng, nhưng Mạc Bảo Bối cũng không ngại, thấy Ross vậy mà hạ thất lưng một cái lập tức tránh được đá sau của mình, càng thêm giận đến không chịu được.

Mạc Bảo Bối tránh thoát trôi buộc của Ross, một tay chủ động kéo vảy tới ngang hông, lộ ra quần lót kiểu đáy bằng an toàn, hai chân mở ra, phần gối chân trước và chân sau gấp, mũi chân lên trước, tay trái bày ra tư thế con dao, tay phải che ngực, cực nhanh chém tới cổ của Ross.

Ross lắc mình tránh qua, một tay giữ tay trái bày ra tư thế con dao của Mạc Bảo Bối, một cái tay khác giữ chặt eo Mạc Bảo Bối, tới phía sau của cô, buộc chặt bằng cách ôm Mạc Bảo Bối ở trước ngực.

- Anh đã đánh thắng em, bây giờ có phải là có thể nghe anh nói rồi không hả? - Hơi thở của Ross phun vào bên tai Mạc Bảo Bối, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Bảo Bối đỏ vì tức giận.
- Anh chờ đấy, một ngày nào đó tôi nhất định sẽ đánh thắng anh. Anh chẳng qua là ỷ vào ưu thế chiều cao, không có gì to tát cả. - Mạc Bảo Bối buống bình không chịu nhận thua. Mặc dù mang giày cao gót chín centimet, nhưng chiều cao vẫn cách xa, cô chỉ có thể bị cơ thể cường tráng, mạnh mẽ của Ross ôm thật chặt, dán vào đường cong của anh, cảm nhận được bắp thịt rắn chắc của Ross.
- Đúng là một con mèo hoang nhỏ, tính tình em thật đúng là lưu manh giống trong truyền thuyết, hôm nay coi như cuối cùng anh cũng thấy được. - Ross cười trên chọc Mạc Bảo Bối. Vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy có người lại có thể dùng chiêu thức chém cổ, hơn nữa còn chém thẳng dứt khoát, hoàn toàn không hề nương tay.

Người bình thường đều sẽ cảm thấy cổ là một nơi rất yếu ớt, trừ phi là ôm quyết tâm thật sự phải giết chết, cũng sẽ không có người đang thời điểm đánh nhau hung hãn như vậy tùy tiện bóp chặt cổ đối phương không thả, nhưng Mạc Bảo Bối lại không nương tay chút nào, một thân chí khí lưu manh đã thấy rõ hiển nhiên rồi.

- Vậy anh hãy ít chọc tôi đi, tôi không phải là một người sẽ nương tay. - Mạc Bảo Bối hừ lạnh một tiếng.
- Anh làm sao dám đùa chọc bà cô nhỏ em đây, anh ngày ngày thấp nhang thơm cầu nguyện còn không kịp đấy! - Ross nhớ tới lần đầu tiên mình gặp Mạc Bảo Bối, chuyện Tề Giai nói thấp nhang thơm cầu nguyện, cười khê một tiếng.
- Tôi đang sống rất tốt, anh đốt nhang cái gì, có người nguyện rửa người khác như anh sao? - Mạc Bảo Bối tức giận dùng sức đẩy cánh tay một cái.

Ross thuận thế lui về phía sau:

- Oh. lực đâm của em thật đúng là không nhỏ! - Bạo dạng Ross như bị thương nghiêm trọng, một tay vuốt lông ngực, làm bộ đáng thương nhìn Mạc Bảo Bối nói.

- Sai rồi, tôi vừa mới đẩy phía bên phải, không phải bên trái. - Mạc Bảo Bối nhìn Ross khoa trương trước mặt, khoe miệng lộ ra nụ cười nhạt, nhưng rất nhanh lại trở lại trạng thái mặt không biểu cảm, lạnh lùng nhìn Ross luống cuống tay chân đổi tay thành vuốt lồng ngực bên phải.
- Lực tay em quá lớn, đó là đau liên đới. - Ross mím môi, một đôi mắt thâm thúy lộ ra sắc thái vô hại thuần khiết.
- Không phải, một chiêu lúc này của tôi là càn khôn đại na di, mặc dù đánh vào bên trái, nhưng đau ở bên phải, vừa rồi anh đau không sai. - Mạc Bảo Bối bịa chuyện nói, phối hợp Ross khoa trương diễn trò.
- Nghe thấy em nói, hình như bên trái thật sự đau hơn, chỉ là càn khôn đại na di đó là võ thuật Trung Hoa cổ xưa gì sao? Tại sao anh chưa từng nghe nói qua? - Ross thấy Mạc Bảo Bối khôi phục tâm tình, buông lỏng không ít, tiếp tục diễn trò đấu sức với cô.
- Đó là một loại ma pháp, có rảnh rồi tôi dạy cho anh. - Mạc Bảo Bối nói xong, không nhịn được cười lên, rồi lại không muốn để cho Ross nhìn thấy, lập tức quay lưng lại đi về phương hướng xe.
- Được, đây là ước định của chúng ta. - Ross vui mừng đi theo sau lưng Mạc Bảo Bối, vui vẻ nói lớn tiếng, có thể dễ được Mạc Bảo Bối vui vẻ khiến cho anh cảm thấy rất thỏa mãn.

—— Lời ngoài lề ——

Chương sau, Ross sẽ bắt đầu phản kích

25. Chương 25: Càn Khôn Đại Na Di

Sáng sớm, chính là khi mệt mỏi ngủ say.

Bên trong căn phòng toàn màu hồng ấm áp, Mạc Bảo Bối còn đang trong mộng.

Một trận ngứa, Mạc Bảo Bối nằm trên giường đưa tay sờ mũi một cái, lật người, lộ ra quần lót màu hồng.

Ross nhìn Mạc Bảo Bối không động đậy chút nào trước mắt, rốt cuộc biết mức độ ngủ say của cô tới đâu rồi. Anh đã kêu lên nhiều lần mà không có hiệu quả, vì vậy cầm một cái lông vũ trang trí đến trên chọc lỗ mũi Mạc Bảo Bối, nhưng cô không sợ nhột, chỉ lật người thôi.

Nhìn người nằm ở chính giữa giường, cơ thể vận vẹo đến cực hạn ôm một búp bê vải lớn, Ross buồn cười tiếp tục công việc vĩ đại gọi Mạc Bảo Bối dậy.

- Bảo Bối, rời giường. - Ross cúi đầu kêu ở bên tai Mạc Bảo Bối, vươn tay đẩy đẩy bả vai của cô.
- Tôi nói này Ross, kêu như cậu thì có kêu tám trăm năm nữa nó cũng không tỉnh, phải lớn tiếng hơn, hét điên cuồng liên tục không gián đoạn lên ở bên tai của nó mới được, hoặc là trực tiếp vén chăn của nó lên. - Mạc Trường Thắng thấy Ross đã lên lầu kêu gần nửa tiếng vẫn chưa xuống, liền đoán không nhịn được tự mình chạy tới kiểm tra.

Kết quả, cách Ross dùng thật sự là quá dịu dàng, quá thân sĩ rồi.

Vì vậy, Mạc Trường Thắng tính nôn nóng không nhịn được ra tay giúp đỡ.

Dồn khí đan điền, hai tay bày ra tư thế hình vòm:

- Bảo Bối Bảo Bối Bảo Bối Bảo Bối rời giường đi, nếu không rời giường thì vén chăn đấy!
- Trước sau vẫn còn giữ lại cho con gái chút thể diện, cũng giữ lại tình một con đường lui, không dám vén chăn con gái ở trước mặt Ross, mặc dù bình thường ông thường làm như vậy, nhưng cuối cùng Mạc Trường Thắng vẫn lựa chọn hô lớn lên, hô xong thì lui về phía sau một bước, chuẩn bị chạy đi.
- Gọi hồn! - Mạc Bảo Bối không chịu nổi âm thanh lớn thế, nhanh chóng bị đánh thức, thở phò phò ngồi dậy, lên tiếng mắng chửi, một đầu tóc dài xinh đẹp hỗn độn rối tung.

- Hi, buổi sáng tốt lành! - Ross tức thời chào hỏi.

- Tốt cái rắm, lão tử con cho ba biết. - Mạc Bảo Bối không để ý tới Ross, trực tiếp chỉ vào Mạc Trường Thắng chuẩn bị mắng.

- Lão tử con hiện tại không có rảnh lắng nghe con giáo huấn, bác Tề của con vẫn còn ở lầu dưới làm khách đây, ba rút lui trước. - Mạc Trường Thắng chạy mất như một làn khói, lời nói chưa xong người cũng đã không thấy bóng dáng.

Mạc Bảo Bối thở phì phì đánh gối hoa nhỏ, căn môi nhìn cửa phòng đã trống trơn.

- Anh làm gì thế? - Mạc Bảo Bối bất đắc dĩ nắm quả đấm đánh một quyền vào không khí, sau đó giọng điệu rất tà ác hỏi Ross.

- Anh. không phải em đồng ý dạy võ thuật cổ cho anh sao? - Thật ra thì Ross chỉ muốn xem bộ dạng cô bé đáng yêu một chút thôi, chẳng qua sợ dọa đến cô bé đáng yêu.

- Võ thuật cổ cái gì, khi nào thì tôi có cái loại này hả? - Mạc Bảo Bối mê mang hồi tưởng.

- À, em nói đó là ma pháp, còn nói có rãnh rồi sẽ dạy cho anh, chuyện buổi tối mấy ngày trước, ở trên đường lớn phía tây, nhớ lại chưa? - Ross nhắc nhở Mạc Bảo Bối nhớ lại.

- Anh nói cái quỷ gì đấy, tôi mà có ma pháp thì hiện tại lập tức đưa anh ra khỏi hành tinh. - Mạc Bảo Bối khổ sở than thở, cơ thể mềm nhũn, lần nữa trở về giường lớn của cô, hoàn toàn quên sạch sẽ những lời nói hươu nói vượn của mình.

- Em quên sao? Càn không đại na di á! - Ross vô tội dùng đôi mắt thâm sâu của anh nhìn chằm chằm Mạc Bảo Bối, tuy anh biết Mạc Bảo Bối lúc ấy căn bản là lừa gạt mình nhưng lại làm như không biết.

- À! Anh nói càn khôn đại na di ấy hả, đó là võ công rất cao thâm..., anh không học được, ngoan, nhanh lên một chút về nhà ăn cơm đi, như vậy mới là đứa bé ngoan, lúc này chị buồn ngủ không được ồn ào đến chị biết không? - Mạc Bảo Bối đột nhiên nhớ tới mình có nói qua, nhưng cô thật sự rất muốn ngủ, cũng không muốn thảo luận cái đề tài này với Ross, nhắm mắt lại vỗ vỗ cái ót của Ross.

Về mặt Ross hết sức ngây ngô, đơ miêng sững sờ nhìn Mạc Bảo Bối vỗ đầu mình mấy cái.

Luôn luôn là đáng về điều ngoa cường hãn, chợt thay đổi lớp vỏ dịu dàng động lòng người, Ross thật sự có chút không quen, nhất là dưới tình huống ý thức Mạc Bảo Bối hỗn loạn, lại có thể tự xưng chị, nuốt nuốt nước miếng, thích ứng bộ dáng dịu dàng này của Mạc Bảo Bối.

- Ô, đã mười giờ, nên rời giường ăn điểm tâm, nếu không dạ dày không thoải mái. - Ross len lén tránh khỏi tay nhỏ bé ở sau ót của Mạc Bảo Bối.

- Dạ dày tôi là tường đồng vách sắt, yên tâm! Không có việc gì. - Mạc Bảo Bối buồn bực nói.

- Nhưng cứ lâu dài như vậy không tốt, hơn nữa buổi tối sẽ không ngủ được, để lâu mà nói sẽ ảnh hưởng tới sinh trưởng trở mã của em. - Ross chuyển con người xanh, giọng điệu giống như lừa gạt đứa nhỏ nói.

- Ảnh hưởng gì chứ..., không để cho tôi ngủ mới có thể ảnh hưởng sinh trưởng trở mã của tôi đấy, tôi van xin anh mà..., tối tôi đi coi phim điện ảnh đến một giờ rưỡi mới về nhà, để cho tôi ngủ tiếp một lát thôi! - Mạc Bảo Bối không nhận được mở mắt, nhìn Ross.

- Vậy cũng được, anh nhìn em ngủ. - Ross thấy vậy cũng không dám nói thêm điều gì.

Ngược lại Mạc Bảo Bối nghe vậy phồng quai hàm lên, tức giận trừng mắt nhìn Ross.

- Sao thế? - Ross bị trừng đến không giải thích được.

Lăn mình một cái, Mạc Bảo Bối nhảy xuống giường, vừa đi tới phòng tắm vừa nói:

- Tôi ăn bom.

Nổi giận tắm cấp tốc xong, Mạc Bảo Bối kéo cửa phòng để quần áo ra, đi vào.

Ross bật cười nhìn Mạc Bảo Bối biến mất sau cửa, đi tới ghế sofa.

- Không cho nhìn lên! - Nghe vang tiếng Ross đi lại, Mạc Bảo Bối từ trong phòng để quần áo hét to.
- Anh không có! - Ross bị âm thanh bật ra thình lình của Mạc Bảo Bối dọa đến sợ hãi giờ cao hai tay, giải thích - Anh chỉ đi tới ghế sofa thôi!
- Anh lặp lại lần nữa. - Mạc Bảo Bối nhanh chóng mặc một cái váy vào, lớn tiếng trách móc.
- Anh chỉ đi từ cạnh giường đến ghế sofa thôi, không có ý muốn nhìn lên, anh thề! - Ross chỉ trời thề thốt, mặc dù lúc này Mạc Bảo Bối hoàn toàn không nhìn thấy.
- Mạc Bảo Bối mặc váy xong, ba chân bốn cẳng đi ra, đứng ở trước mặt của Ross, vẻ mặt như đưa đám nhìn, ngậm bí thương nói:
- Tôi căn bản không đóng cửa lại, một người đàn ông bình thường biết một người phụ nữ khác đang ở trong phòng cởi hết quần áo để thay mà không muốn nhìn trộm, anh nói là vì cái gì?
- Đó là. - Ross mở miệng, lại lập tức bị ngắt lời.
- Hơn nữa người phụ nữ này được coi là người trong lòng anh, anh lại có thể không có bất kỳ động lòng nào, làm sao có thể, ôi, đúng, có thể, đó chính là trong lòng anh căn bản không phải thật sự yêu thích tôi hoặc là không coi tôi là phụ nữ. - Mạc Bảo Bối chỉ vào Ross lộ ra nụ cười đen tối.
- Anh chỉ tôn trọng riêng tư của em **, không phải không thích em. - Ross bắt đắ dĩ nhìn Mạc Bảo Bối, không hiểu được sao suy nghĩ của cô thay đổi chóng mặt vậy.
- Anh chắc chắn? - Mặt Mạc Bảo Bối vốn định mỉm cười, lập tức trầm xuống.
- Chắc chắn, chính là bởi vì anh thích em cho nên càng thêm quý trọng em tôn trọng em. - Ross kín đáo đưa tình nhìn Mạc Bảo Bối. Hôm nay cô mặc váy ngắn liền thân sát người màu xanh dương đậm, thiết vai kẻ nghiêng lộ ra bắp vai tròn trắng như tuyết, rất đáng yêu, có vẻ hoạt bát dễ thương lại không mất hấp dẫn.
- Được rồi, tùy anh. - Mạc Bảo Bối không lấy được đáp án mong đợi, buồn bực tránh ra trước, tâm tình sa sút.

26. Chương 26: Đùa Giỡn Ross

Sau khi ăn xong, vườn treo lộ thiên, lầu năm, biệt thự nhà họ Mạc.

Người Ross mặc đồng phục thái cực quyền màu trắng, tức cười nhìn Mạc Bảo Bối nằm trên ghế bãi biển điểm hoa nhỏ, vẻ mặt có cảm giác vô tội.

Đúng, không sai, Ross anh tuấn, phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong giờ phút này cực kỳ tức cười. Đồng phục thái cực quyền vốn dĩ rộng thùng thình, mềm mại, sau khi mặc vào phải có cảm giác bênh bồng nhẹ nhàng, phiêu dật như thần tiên, nhưng lúc này căng chặt trên người Ross, đồng phục thái cực quyền làm từ tơ lụa màu trắng dãn thật chặt cơ thể Ross, mỗi một bắp thịt đều có cảm giác giống như sắp từ trong tơ lụa bật ra.

Tay áo bầy phần cộng thêm quần chín phần, chân trần.

Mắt xinh đẹp của Mạc Bảo Bối xuyên qua kính mát lớn lướt một cái, cố nén ý cười.

- Bảo Bối, bộ quần áo này của em hình như không vừa người lắm! - Ross nhìn nhìn cánh tay mình, bởi vì căng quá mức, anh hoàn toàn không cách nào duỗi hai tay ra, chỉ có thể nửa cong, tư thế đứng như đại vương trên núi, dĩ nhiên đây là một tư thế khô hài.

Lo lắng sẽ không nhịn được cười một trận, Mạc Bảo Bối vội vàng cúi đầu uống một hộp bia đá:

- Khụ khụ! Không biết, tôi thấy vừa vặn với anh, như vậy có thể trợ giúp anh dồn khí đan điền, tăng cao hiệu quả.
- Được rồi, đã thế thì chúng ta bắt đầu đi! - Ross chau chau mày, không nói gì thêm.

“Bốp” một tiếng, tiếng vỗ tay của Mạc Bảo Bối vang lên, cầm hộp điều khiển ti vi trên bàn gỗ nhỏ bên cạnh ghế dựa bãi biển nhấn một cái, trên mặt tường màu trắng lập tức xuất hiện hình ảnh một nhóm người trung niên đang đánh thái cực quyền.

- Đối diện mặt tường, đứng nghiêm ngay ngắn, hai mũi chân hướng về phía trước, nhẹ nhàng hấp thụ khí. - Mạc Bảo Bối nghiêm nghị nói.

Ross vừa dựa theo âm nhạc nhẹ nhàng chậm rãi, nghe lệnh của Mạc Bảo Bối, vừa nhìn động tác chậm của người dạy trên vách tường, học tập.

- Khí thế, nghe, lập mở hai chân, giơ hai cánh tay trước, cong chân theo như tay. - Mạc Bảo Bối thoải mái, nhàn nhàn nhìn động tác có phần cứng nhắc của Ross, trong đầu đều là ý tưởng đùa giỡn.

Đối mặt thủ đoạn đùa giỡn rõ ràng như vậy, Ross một mặt làm thành không biết, mặt khác cũng muốn xem một chút đến tột cùng Mạc Bảo Bối sẽ có thủ đoạn gì, dĩ nhiên, trong lòng anh vẫn đang âm thầm tính toán để xảy ra thất bại hợp lý.

- Rất tốt, bây giờ ôm tay thu chân, xoay người bước lên, cúi người thấp một chút, tốt, tiếp tục, khom người thẳng tay xuống. - Ngôn ngữ dạy học của Mạc Bảo Bối có bài có bản, phối hợp video.

Cả người Ross có phần hít thở không nổi, quần áo chật ních cộng với anh khom người, lập tức ghì chặt toàn thân anh, nhưng anh cũng không hề lộ ra vẻ mặt khổ sở, ngược lại hòa theo trang bị âm nhạc thái cực quyền trên tường cùng với ngôn ngữ chỉ dạy của Mạc Bảo Bối, từng bước từng bước thực hiện học tập.

- Chiêu thứ bảy, tả lâm tước vĩ, bây giờ từ từ quay người buông tay, rút tay thu chân, rất tốt, ổn định không cần lắc lư là được rồi, tiếp theo quay người nhắc chân lên, dang ngang cánh tay. - Mạc Bảo Bối ngồi xếp bằng hai chân, nón lá rộng lớn cộng thêm kính mát bảo vệ cô rất tốt, không hề bị ánh mặt trời dữ dội và tia cực tím chiếu vào.

”Bạch, roạt. - Cùng với một tiếng vang thật lớn, tiếp đó chính là âm thanh vải rách vụn vạt.

Quần áo của Ross oanh liệt rách ra.

Lòng ngực dưới ánh mặt trời có vẻ trắng trẻo không mất cường tráng, trên cơ bụng sáu múi còn mắc vài rách rũ xuống, quần vốn dĩ căng chặt lúc này nhìn qua cũng biến thành rộng thùng thình rồi.

Mạc Bảo Bối há hốc miệng, sững sờ nhìn vóc người khỏe đẹp của Ross, phun một ngụm bia đá ra ngoài.

- Khụ khụ khụ. - Mạc Bảo Bối kịch liệt ho khan, gạt kính mát lớn và cái nón ra một cái, chặt vật không chịu nổi.

- Em không sao chứ? - Ross thấy vậy, tiến lên nhẹ nhàng vỗ sau lưng Mạc Bảo Bối, giọng nói dịu dàng không thay đổi.

- Tôi. khụ khụ, không có chuyện gì, phải là tôi hỏi anh có chuyện gì hay không mới đúng, âm thanh vừa rồi ** như vậy, mang tới hiệu quả thị giác quá kinh người rồi, tôi nhất thời không khống chế được. - Mạc Bảo Bối nhạo báng mình nói.

- Không có việc gì, còn rất mát mẻ. - Ross hài hước mà cười cười, dưới ánh mặt trời lóe ra hàm răng trắng bóc chính tề.

Mạc Bảo Bối nhìn nụ cười chói mắt dưới ánh mặt trời của Ross, tức thời cảm thấy mình là người có lỗi, lại có thể giết hại một người đáng thương vô tội. Người ta chỉ tìm đến mình tâm sự chút thôi, kết quả mình lập tức đổ tất cả tức giận khi ngủ dậy lên người người ta.

- Nếu không, trước hết anh đến phòng tôi thay bộ đồ đi! - Mạc Bảo Bối sinh lòng áy náy, nhất là Ross rất rõ ràng là một người thông minh, tuy nhiên hoàn toàn tự nguyện học thái cực quyền gì đó với cô, người vô tư dâng hiến như Ross khiến Mạc Bảo Bối đột nhiên cảm thấy mình thật hèn hạ, hạ lưu.

- Nghe em. - Ross thấy Mạc Bảo Bối không ho khan nữa, đứng dậy, thu bàn tay vỗ nhẹ sau lưng Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối đứng dậy, chuẩn bị bước đi, chợt phát hiện mông đẹp của Ross ưỡn lên ngạo nghễ, quần lót màu trắng bao chặt lấy cái mông rắn chắc, theo hai chân đi lại một trước một sau, lộ ra đường cong.

- A. - Mạc Bảo Bối chợt kêu lên – Quần anh cũng rách rồi, gió thổi thì giống như lá cờ tách khỏi cột cờ, lộ bắp đùi đấy!

- Anh mới nói anh rất mát mẻ mà! - Ross lúng túng nhìn Mạc Bảo Bối, hai chân khỏe đẹp lộ ra đường cong trong gió.

- Được rồi, tôi sai rồi, tôi ngàn sai vạn sai không nên tức giận vì tình dục, làm hại anh chật vật thế này. Chúng ta đi thay quần áo nhanh đi, để lát nữa bị người khác phát hiện còn tưởng rằng tôi ngược đãi anh. - Mạc Bảo Bối giờ tay đầu hàng, khí giận rồi giường đã tản hết, khôi phục lý trí.

Trở lại phòng của Mạc Bảo Bối, Ross đứng trong phòng để quần áo to lớn, thông qua kính trước sau hai mặt nhìn tình hình toàn thân mình. Cũng vì nhếch nhác của mình mà cảm thấy buồn cười.

- Đừng cười, anh chờ ở đây, tôi đi lấy quần áo của anh tới đây, ngàn vạn lần không được đi ra ngoài, nếu không bị người khác nhìn thấy tôi sẽ thảm. - Bị nhìn thấy cô bí mật ức hiếp Ross như vậy, chắc hẳn là bị lột da, nhất là dưới tình huống lúc này trong nhà còn có khách.

Mạc Bảo Bối tìm được phòng thay quần áo của Ross ban này, kết quả khổ sở tìm không được quần áo của Ross, gấp đến mức lục loạn khắp nơi.

- Tiểu thư Bảo Bối, cô tìm cái gì? - Quản lý gia đình tạm thời mới tới đứng ở cửa phòng, nhìn Mạc Bảo Bối làm phòng cho khách rồi thành một nùi hỏi.

- Quần áo, chị có nhìn thấy không? - Mạc Bảo Bối cũng không quay đầu lại hỏi, động tác trên tay không ngừng, dùng sức lấy mặt ghế sofa da nhân tạo ra, muốn nhìn một chút xem có ném xuống mặt ghế hay không.

- Là hai món trên tay tôi đây sao? Tôi mới thu dọn lại căn phòng nhìn thấy liền đem đi giặt, đang chuẩn bị cầm đi phơi. - Quản lý gia đình giờ chậu gỗ cầm trên tay lên, cho Mạc Bảo Bối thấy rõ ràng quần áo bên trong.

Mạc Bảo Bối nhìn thấy quần áo trong tay quản lý gia đình thì mặt lập tức cứng đờ.

Cảm giác đáy lòng có một trận gió lạnh thổi qua, Mạc Bảo Bối di chuyển bước nhỏ, đến gần quản lý gia đình, không dám tin nhìn quần áo của Ross đã bị giặt xong ướt nhẹp.

- Tiểu thư Bảo Bối, sao thế? - Quản lý gia đình không biết gì nhìn Mạc Bảo Bối.

- Không có, chị làm rất khá, phát hiện có quần áo bẩn lập tức giặt, rất chịu khó. - Mạc Bảo Bối dè nén run rẩy trong lòng, nghĩ một đằng nói một nẻo tán dương, dù sao quản lý gia đình này mới đến hôm qua, không hiểu tình huống là chuyện có khả năng, hơn nữa xuất phát điểm của chị ấy là tốt.

27. Chương 27: Á! Có Đàn Ông Ở Trần

Rũ bả vai, Mạc Bảo Bối trở về phòng, nhìn thấy Ross đã cởi bỏ đồng phục thái cực quyền rách mướp, chỉ mặc một cái quần lót ngồi trên ghế sofa xem tivi, mà trên tivi đang chiếu Hồng Lâu Mộng .

Ross đang xem nhiệt tình nhìn thấy Mạc Bảo Bối quay lại, ngẩng đầu cười một tiếng với cô.

- Tôi vừa mới giúp anh giặt sạch quần áo, bây giờ đang để người làm sấy khô thật nhanh giúp anh rồi, nếu không sao anh chờ một chút? - Mạc Bảo Bối cười nói, lời nói úp mở.

- Được, vậy anh đi tắm trước. - Ross phối hợp đứng dậy tiến vào phòng tắm.

Lúc này Mạc Bảo Bối mới xụi lơ trên ghế sofa, hai chân đặt trên mặt bàn gỗ nghệ thuật, khăn cầu ngàn vạn lần đừng có người không có chuyện gì chạy đến tìm cô, chỉ cần quản lý gia đình tạm thời Tiểu Mỹ nhanh chóng đem quần áo hong khô tới mặc vào thì không có vấn đề nữa rồi.

Mà sở dĩ dự Ross đi tắm thật sự là bởi vì đáng người anh ta đúng là quá tốt.

Mạc Bảo Bối nuốt ngụm nước miếng, trong lòng phiền muộn khát nước cầm ly nước trên mặt bàn lên, ngửa đầu uống sạch.

- Róc rách. . . . - Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, chộc cho Mạc Bảo Bối không khỏi khát nước, không biết rõ bản thân xảy ra chuyện gì, nhìn thấy cơ thể Ross lại phản ứng lớn vậy.

Không nhịn được muốn nhìn một cái, biết rất rõ ràng cách một cánh cửa cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng ánh mắt Mạc Bảo Bối cứ không nhịn được nhìn sang.

- Cũng không phải chưa từng nhìn qua cơ thể đàn ông, có cái gì khác biệt đâu, chẳng qua là ột chút, cường tráng một chút, tỷ lệ tốt hơn một chút mà thôi, làm gì mà kinh hoàng, Mạc Bảo Bối mảy tỉnh táo một chút cho tao! - dĩ.ễn đàn lệu quý đ.,ôn Tự trách vỗ ột, Mạc Bảo Bối tự lảm bảm.

“Cốc cốc cốc!” đang lúc Mạc Bảo Bối ảo não không thôi, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

- Chuyện gì? - Mạc Bảo Bối cất giọng hỏi.

- Bảo Bối con ở trong phòng à, ba nói thế nào cũng không giúp được con, anh Viên Bân của con cũng đã tới, nói lát nữa sẽ lên tìm con. - Ngoài cửa truyền đến tiếng Mạc Trường Thắng.

- Ôi, con biết rõ rồi, đợi lát con sẽ xuống ngay thôi, con và Ross đang xem Hồng Lâu Mộng, con và anh ta đang bàn luận về ý tứ trong đó! - Mạc Bảo Bối hốt hoảng trả lời, chột dạ vội chỉnh âm thanh ti vi lớn một chút.

- Vậy thì tốt, ba đi xuống trước, các con chờ xem hết hãy xuống, hai cô bé cũng ở đây! – Tiếng Mạc Trường Thắng dần dần đi xa.

Mạc Bảo Bối thả lỏng, vội vàng chạy đến cửa phòng tắm:

- Đây, tay chân anh nhanh nhẹn lên, tôi đi lấy quần áo cho anh.

- Ủ, được, chuyện đó làm phiền em. – Giọng Ross cùng với tiếng nước chảy truyền ra.

Sờ sờ trái tim nhỏ, Mạc Bảo Bối đã quăng những thứ tâm tình lòng phiền ý loạn ra sau đầu, giờ khắc này cô chỉ nghĩ mau đóng gói xong Ross, đưa xuống lầu dưới, cũng không ai biết cô đã từng đổ hết khí giận vì rời giường lên trên người Ross, hơn nữa còn làm ra một đống vấn đề xấu hổ ở phía sau.

- Téng teng! Có thêm vui mừng ngoài ý muốn hay không hả? – Vừa mới đẩy cửa phòng ra, Viên Tử đột nhiên nhảy ra, sung sướng ôm eo Mạc Bảo Bối, giọng vui vẻ biểu hiện ra tâm tình tốt của cô.

- Viên Tử, sao cậu lên đây, tớ lập tức đi xuống với cậu, đi thôi. - Mạc Bảo Bối sững sốt một trận, không ngờ cô nàng này lại đột nhiên xuất hiện, lo lắng chuyện lộ tẩy, lập tức kéo cô ấy muốn đi ra ngoài.

- Không gấp gáp, chúng ta cũng đều tới, đi vào trong ngồi một chút đi! - Tề Giai mỉm cười từ phương hướng quầy rượu đi tới, sau lưng còn có Viên Bân đi theo.

- Đã lâu không gặp, Bảo Bối! - Viên Bân sáng lạng chào hỏi, người ột mét tám hợp với da thịt màu đồng cổ khiến cho anh có vẻ đẹp trai rực rỡ như ánh mặt trời.

- Đã lâu không gặp. mọi người đều tới. - Trong lòng Mạc Bảo Bối chợt thoáng qua một loại ý niệm không tốt.

- Đúng vậy, cái ngạc nhiên này rất lớn chứ, anh trai tớ anh ấy nghĩ lẽ quân đội cho nên về nhà. Sau này cậu về đại học sẽ không gặp anh tớ nữa, đúng dịp gặp lại, đi, chúng ta đi vào nói chuyện phiếm thôi. - Viên Tử hưng phấn ôm cánh tay Mạc Bảo Bối, thân thiết nói.

- Phòng tớ quá buồn chán, hay là chúng ta ra đại sảnh phía ngoài đi, nơi đó rộng rãi, hơn nữa còn có thức uống. - Mạc Bảo Bối liêu chết bảo vệ cửa, không để cho đám người Viên Tử đi vào.

- Chỗ của cậu ngoại trừ trà hoa tử mang tới thì chính là các loại rượu, ở đâu ra cái thức uống gì khác, ít nhất trong phòng cậu còn có nước tinh khiết, vẫn là vào phòng thôi! - Tề Giai kéo cánh tay khác của Mạc Bảo Bối, cười híp mắt nhìn Mạc Bảo Bối, chen vào trong cửa phòng.
 - Tình cảm mấy cô nàng các em vẫn tốt như vậy, giống hệt trước kia. - Viên Bân nhìn một nhóm các cô gái, cười lộ ra hàm răng.
 - Đúng vậy đúng vậy, tình cảm của bọn em. thật sự rất tốt! - Mạc Bảo Bối vừa trả lời, vừa dùng sức đẩy hai người ra khỏi cửa phòng, không cho các cô vào cửa. Viên Tử thì luôn luôn tùy tiện nhiệt tình quá mức, nhưng hành động của Tề Giai cảm giác là lạ ở chỗ nào đó, nhất là nhìn khuôn mặt Tề Giai tươi cười dịu dàng như vậy, trong lòng Mạc Bảo Bối cảm thấy bộc phát một luồng âm u khó nói lên lời.
 - Đi vào nhanh một chút, chúng ta đã rất lâu không cùng nhau vào trong phòng cậu vừa nghe ca nhạc vừa tán gẫu rồi, nhanh lên một chút nhanh lên một chút, tớ cũng sắp đợi không kịp rồi đây! - Người Viên Tử đã chen vào đến bên trong, vô cùng nôn nóng nói.
 - Đúng vậy đó Bảo Bối, cũng lâu như vậy không gặp được Viên Bân, cậu phải chiêu đãi người ta thật tốt mới được. - Mặt mày Tề Giai hớn hở như cũ, nhìn Viên Bân, một dáng vẻ khéo hiểu lòng người.
 - Ừm, đúng là như vậy. Viên Bân em nhớ anh cũng thích uống rượu, trong tủ rượu của em còn để một chai Trúc Diệp Thanh 86 năm, anh nhất định sẽ thích. - Mạc Bảo Bối vội vàng nháy mắt về phía Viên Bân.
 - Được. - Viên Bân không hiểu vì sao Mạc Bảo Bối không cho vào cửa phòng, chẳng qua ngay sau đó lại nghĩ, hiện giờ cô gái nhỏ trưởng thành đương nhiên có không gian nhỏ của mình **, không thích người khác tùy tiện vào phòng, trong lòng cũng không để ý, lập tức hòa theo.
 - Mấy đứa tụi con ở chỗ này loạn thành một đám, đã xảy ra chuyện gì sao? - Giọng của Tề Quốc Đống đột nhiên tham gia vào, giọng ông vẫn vậy, tao nhã lịch sự.
 - Bảo Bối, mấy đứa nhỏ này sao đứng hết ở cửa ra vào mà không vào trong nói chuyện phiếm? Ba với bác Tề của con đang chuẩn bị ra đình ở vườn hoa đánh bóng bàn, lại nhìn thấy mấy đứa âm ỉ ồn ào ở chỗ này.
 - Mạc Trường Thắng phóng khoáng mà cười nói, từ sau lưng Tề Quốc Đống đi ra.
 - À, bởi vì con. - Mạc Bảo Bối mở miệng chuẩn bị giải thích.
 - Bảo Bối, em ở ngoài cửa làm gì thế? - Tiếng Ross bất ngờ từ trong cửa phòng truyền ra.
- Lòng Mạc Bảo Bối lập tức mát lạnh, tự nhiên sinh ra dự cảm xấu.
- Tề Giai thừa dịp thời khắc Mạc Bảo Bối sững sờ, đưa tay đẩy cửa phòng ra.
- Ôi! - Mọi người miệng đồng thanh sợ hãi than.
- Chỉ thấy tóc Ross ướt nhẹp, nửa người dưới chỉ dùng một cái khăn tắm bao quanh, đứng ở trong phòng, kỳ quái nhìn mọi người đứng ở ngoài cửa, mở miệng, lộ ra hàm răng trắng bóc, cười chào hỏi:
- Mọi người tốt lành!
- Mạc Bảo Bối nhúc nhích quay người, kinh hoàng nhìn thấy Ross lại có thể chỉ dùng khăn tắm của cô bọc bộ phận quan trọng, Tề Giai lập tức đỏ mặt quay qua chỗ khác.
- Á. có đàn ông ở trần! - Viên Tử kêu lên, hai tay che mắt, đổ mắt đến mang tai.

28. Chương 28: Thất Lễ Với Ross, Có Phải Nên Chịu Trách Nhiệm Hay Không

Mạc Bảo Bối cũng hít một hơi khí lạnh, mọi người kinh ngạc lộ ra ánh mắt nghi ngờ ở trên người Ross, thế nhưng anh lại giống như không biết chút nào, thoải mái hỏi thăm, còn đi về phía trước một bước, vươn tay lắc lắc.

Nhìn khăn tắm tràn ngập nguy cơ trên hông Ross, Mạc Bảo Bối ba chân bốn cẳng lên trước, trước mặt Ross kích động một phát, một tay đè khăn tắm bên hông Ross lại, một tay đẩy Ross đi vào trong phòng tắm.

Ross chột trượt chân, ngã ra phía sau.

Mạc Bảo Bối lập tức trở mắt nhìn khăn tắm trong tay mình, cả người tức thì cứng ngắc, không thể tin nhìn về phía trước, chỉ thấy Ross giờ phút này đứng như như lờ Viên Tử, trần trụi đứng ở trước mắt của mình, cơ thể không che đậy chút nào hiện ra ở trước mắt Mạc Bảo Bối.

- Oh, Bảo Bối em xem được rồi thì mau trả khăn tắm lại cho anh đi! - Ross chẳng qua chỉ loạng choạng lui về sau mấy bước, chân bước một bước liền đứng vững vàng, d-iễn đàn l:ê quý đ:ôn nhưng vừa vận bầy cơ thể ra trước mắt Mạc Bảo Bối. (đằng nào cũng thấy mà ><>)

- Hai người các cháu xuống lầu trước xem cơm trưa xong chưa! - Mạc Trường Thắng kịp phản ứng đầu tiên, vỗ bả vai Tề Giai và Viên Tử, đẩy hai người đến hướng cầu thang.

Mạc Bảo Bối sững sờ gờ cánh tay lên, đưa khăn tắm cầm trong tay cho Ross, cực kỳ lúng túng, hận không thể lập tức đào cái động vùi mình vào.

Cả người Mạc Bảo Bối hoàn toàn lộ ra trạng thái dờ dẫm, trong đầu đều là thân thể Ross, liệu mạng muốn khua rớt hết ra, chung quy lại luôn không tự chủ hiện ra trong đầu.

- Ngài Mạc! - Mở cửa phòng ra, quản lý gia đình tạm thời Tiểu Mỹ mới tới cầm quần áo xếp thật chỉnh tề trong tay.

- Vào đi. - Mạc Trường Thắng nhìn thấy Tiểu Mỹ cầm quần áo của Ross trên tay, có chút kỳ quái, nhưng lúc này cũng không phải thời điểm để hỏi tới.

- Xin lỗi không tiếp được nữa, cháu đi thay quần áo một lát. - Ross mỉm cười nhận lấy quần áo trên tay Tiểu Mỹ, đi vào phòng tắm.

- Đến cùng là xảy ra chuyện gì? - Mạc Trường Thắng nghiêm túc hỏi.

Tề Quốc Đống và Viên Bân yên lặng ngồi trên ghế sofa, dù sao đây là chuyện nhà họ Mạc, bọn họ cũng không tiện hỏi tới, chỉ là trong mắt Viên Bân có một ít sắc thái cô đơn, nhìn không có ánh mặt trời như trước nữa.

- Thật ra thì. - Mạc Bảo Bối giải thích chuyện từ đầu tới đuôi một lần, cũng không giấu giếm hành vi ác liệt đồ khí giận vì ngủ dậy lên trên người Ross của mình, vào thời khắc này chỉ cần có thể giải thích sự trong sạch của mình, so với cái gì cũng quan trọng hơn.

Khi Ross thay quần áo xong đi ra, vừa lúc Mạc Bảo Bối khai báo hết toàn bộ mọi chuyện.

- Ross, con gái của tôi nói sự thật sao? - Khuôn mặt Mạc Trường Thắng nghiêm nghị, khí thế lăm lăm.

- Bác yên tâm, cháu nhất định sẽ chịu trách nhiệm! - Ross chột cuối một góc 90 độ về phía Mạc Trường Thắng, gương mặt thành kính và nghiêm túc.

- Chịu trách nhiệm cái gì hả, anh nói tiếng ngoài hành tinh à? - Mạc Bảo Bối bất ngờ nghe Ross nói như thế, lập tức nhảy lên.

- Bảo Bối em yên tâm, anh sẽ chọn một ngày thật tốt tới cửa cầu hôn, nhất định sẽ không để cho trong sạch của em bị tổn hại! - Ross đưa tình đắm đuối nhìn Mạc Bảo Bối lần nữa.

- Ông trời của tôi ơi, lúc nào thì tôi cần anh chịu trách nhiệm thế..., chúng ta nói chuyện cho rõ, anh kéo thành chuyện tình quái quỷ gì đấy? Tôi vừa mới giải thích qua rồi, tôi thật sự xin lỗi vì phát cáu với anh, tôi sai lầm rồi, về sau tôi không dám nữa. Bây giờ tôi nói xin lỗi xong rồi, anh lập tức tha thứ cho tôi, chuyện cũng giải quyết xong xuôi. - Suy nghĩ của Mạc Bảo Bối bị lời nói bật ra thành linh của Ross làm cho có chút xốc xếch không chịu nổi.

- Không có việc gì, anh tuyệt đối không để ý. - Ross mỉm cười nói, trong giọng nói có cưng chiều.

- Được rồi, lão tử, bác Tề hai người nghe, anh ta đã tha thứ cho con, hiện tại chuyện gì cũng không có, chúng ta đi xuống lầu ăn cơm trưa thôi! - Mạc Bảo Bối nói xong lập tức kéo hai người muốn đi.

- Đợi chút, lúc này chúng ta đều nhìn thấy rõ ràng, đúng là Ross tha thứ cho con, con cũng không cần Ross chịu trách nhiệm, nhưng Ross thì sao? - Mạc Trường Thắng đột nhiên hỏi.

- Anh ta thì thế nào? - Mạc Bảo Bối cau mày, không giải thích được.

- Cậu ấy đã bị con nhìn hết trơn rồi, sao con có thể không chịu trách nhiệm với cậu ấy chứ? Trung Quốc chúng ta là một nước lễ nghi, con vừa thất lễ với Ross, chẳng lẽ không phải chịu trách nhiệm đối với cậu ấy sao? - Lời nói Mạc Trường Thắng vang vọng có lực.

- Con. - Mạc Bảo Bối nhất thời nghèo từ, không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

Ross mong đợi nhìn Mạc Bảo Bối, mắt thoáng qua một tia sáng giảo hoạt, nhưng nhanh chóng chìm vào trong đôi mắt sâu thâm tình.

- Đúng vậy Bảo Bối, từ nhỏ trong số mấy đứa nhỏ cháu là người cực kỳ có ý thức trách nhiệm, mặc kệ đụng phải chuyện gì đều gánh vác hết sức. Lúc này cháu phải nói một câu. - Tề Quốc Đống trầm ngâm chốc lát, con gái ông đánh giá cao chàng Ross này, ông có thái độ muốn cùng bạn tốt nỗ lực hợp hai người lại, lập tức không giúp đỡ.

- Ross cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cho cậu một cái công bằng, người Trung Quốc chúng tôi có tình có nghĩa là nhất, nói cái gì chính là cái đó, chỉ cần cậu có lý thì có thể đi khắp thiên hạ. Bây giờ cậu nói một câu, cậu có thật lòng muốn Bảo Bối nhà chúng tôi chịu trách nhiệm không, cậu cứ nói. - Mạc Trường Thắng vỗ Ross bả vai, khì khải nói.

- Nếu Bảo Bối không cần cháu phụ trách, vậy thì để Bảo Bối chịu trách nhiệm đối với cháu thôi! - Ross mỉm cười không thay đổi, giọng nói giống như tắm gió xuân biểu thị công khai tâm tình tốt của anh.

Một câu nói của Ross, ba người vui mừng, một người cô đơn, còn một người tức điên.

Cái người sắp tức điên đó chính là Mạc Bảo Bối. Thế nào cô cũng nghĩ không thông vì có gì lại phát sinh tới bước này, đầu cô trống rỗng.

Đợi lúc cô phục hồi tinh thần, trong phòng đã chỉ còn lại hai người cô và Viên Bân rồi.

- Viên Bân, có phải em rất thảm? - Giọng Mạc Bảo Bối trống rỗng, hai mắt vô hồn.

- Anh nghĩ, chú Mạc và bác Tề chắc sẽ không nhìn lầm người, hơn nữa anh thấy được Ross thật sự rất yêu thích em. - Viên Bân cố gắng hết sức để lời nói của mình có vẻ nhẹ nhõm một chút, nuốt khổ sở xuống trong lòng.

- Trên đời này sao có thể có chuyện hoang đường như vậy? Đến cùng em đã làm chuyện xấu gì? - Mạc Bảo Bối nhìn Viên Bân, hoàn toàn không nghe vào lời nói của anh, chỉ đắm chìm trong thế giới của bản thân.

- Em không có, anh ta rất thích hợp với em cũng rất cưng chiều em, nếu không làm sao sẽ nguyện ý chịu đựng em đùa giỡn nhiều như vậy mà vẫn cam tâm tình nguyện đây? - Viên Bân an ủi, đồng thời cũng đang rạch một vết thương trong lòng mình.

- Viên Bân, anh nói em có cần phải đi thấp nhang thuận tiện ăn một chén mì sợi chân heo không? Nhất định là trước kia em làm quá nhiều chuyện xấu, hiện tại báo ứng tới rồi! - Mạc Bảo Bối một bộ mặt nước nỏ, làm bộ đáng thương nhìn Viên Bân.

- Con bé ngốc, em là một cô gái tốt, chuyện có lẽ không hề xấu giống em nghĩ vậy đâu, sao em không thử chung đụng với anh ta, có lẽ em sẽ thay đổi cái nhìn. - Viên Bân sờ sờ đầu Mạc Bảo Bối, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

Mạc Bảo Bối tự động loại bỏ toàn bộ lời nói của Viên Bân, sau khi suy tư một lát, đột nhiên đứng thẳng lên, trong miệng lẩm bẩm:

- Thấp nhang, mì móng giò. Thấp nhang, mì móng giò. - Đi ra ngoài cửa.

Viên Bân nhìn bóng lưng Mạc Bảo Bối rời đi, lúc này mới khổ sở nhắm hai mắt lại, không dám nhìn cô gái tốt đẹp đó nữa, cứ để cho anh yên lặng bảo vệ tiên nữ nhỏ trong lòng anh thôi.

29. Chương 30: Thấy Hết Sẽ Phải Chịu Trách Nhiệm Đó Là Chuyện Thể Kỳ Trước

Khóe miệng Ross nâng lên, cười vui vẻ.

Phong cảnh chợt hiện lên ngoài cửa xe không hề được chú ý, Ross tập trung tất cả ánh mắt ở trên người của Mạc Bảo Bối.

- Mặc dù anh không cẩn thận bị em nhìn hết sạch, cũng rất muốn em chịu trách nhiệm với anh, nhưng anh không ép em, em hoàn toàn có thể không để ý yêu cầu của anh. Dù sao anh không phải người Trung Quốc, em không cần phải dùng lễ nghi quy cách trong nước đối với anh. - Ross đáng thương nói.

- Anh biết bây giờ là thời đại nào rồi không? - Mạc Bảo Bối chợt cười hỏi.

- Năm 2012, có gì sao? - Ross bị câu hỏi bất ngờ nảy ra của Mạc Bảo Bối làm cho không hiểu gì.

- Thấy hết sẽ phải chịu trách nhiệm đó là chuyện thể kỳ trước, chúng ta đều là người trưởng thành, nhìn một chút anh cũng không mất một miếng thịt nào, tôi cũng sẽ không bị chìm lông heo. Kiến thức Trung Quốc anh học được chỉ là văn bản, diễn biến trên dưới 5000 năm của Trung Quốc cho tới bây giờ đã không còn loại trách nhiệm này rồi. Anh cảm thấy lý do tôi không phản kháng là gì? - d>iễn đ.àn>l.ê.quy.đ-ôn Mạc Bảo Bối cảm thấy buồn cười không thôi vì ý nghĩ đơn thuần của Ross.

- Là gì? - Ross không hiểu.

- Muốn biết? Được thôi, trước hết anh nói cho tôi biết tất cả trùng hợp này đến tột cùng là cái phân cảnh nào có vấn đề? - Mạc Bảo Bối không nghĩ ra, cẩn thận hồi tưởng lại, ngoài nụ cười Tề Giai coi là có chút quỷ dị, mọi người biểu hiện đều rất bình thường, nhưng dù là cười đến quỷ dị, cô cũng không nghĩ ra Tề Giai rốt cuộc đã động tay động chân gì.

- Mọi thứ thật sự chỉ là một trùng hợp, chẳng qua là anh cố ý ngã xuống mà thôi, anh hoàn toàn không tính đến em lại đột nhiên tới kéo khăn tắm của anh. - Ross vô tội nói.

- Làm sao nói vậy, con mắt nào của anh nhìn thấy tôi kéo khăn tắm của anh chứ..., tôi chỉ muốn giúp anh cố định tốt khăn tắm, tránh cho dơ bẩn ánh mắt của Giai Giai, Viên Tử thôi, ai biết anh lại có thể hèn hạ như vậy, gài bẫy tôi, anh là đồ điên hay là thể nào đấy? - Vừa nghĩ tới là Mạc Bảo Bối nổi giận, nhất là còn ở trước mặt nhiều người như thế, vì thể diện cô không nhịn được.

- Anh chỉ là muốn đến gần em thêm chút thôi.

- Tôi thật sự điên rồi mới có thể đánh cược với anh, phải sớm đoạn tuyệt toàn bộ với anh cả đời không qua lại với nhau mới đúng, không không sinh ra nhiều chuyện thể này!

Mạc Bảo Bối không chịu được vò vò tóc, sắp phát điên, nhìn thấy trên khúc cua có một chiếc xe thể thao màu lửa đỏ chói mắt, trong lòng có phần kỳ quái, không nhận được tăng tốc chân ga, muốn đi chứng thực suy nghĩ trong lòng mình.

- Em không có nói không thể sử dụng thủ đoạn, hơn nữa, em cũng dùng với anh không phải sao?

- Thủ đoạn gì, xin anh có thể dùng từ ngữ dễ nghe hơn được không, hơn nữa rốt cuộc tôi giở thủ đoạn gì?

- Ngày hôm trước con gái phó cục trưởng cục thuế đột nhiên xuất hiện ở dưới lầu nhà anh. Ngày hôm qua trong nhà vệ sinh anh thiếu chút nữa bị người ta tố cáo vô lễ, thật may là lúc ấy ở trong đại sứ quán của anh có camera, người kia mới không vu oan anh. Em nói những chuyện này có liên quan gì đến em không?

- Dĩ nhiên không có, chẳng qua lúc nói điện thoại với Viên Tử tôi có nói địa chỉ của anh, đúng lúc bị Quách Lộ Lộ đi ngang qua nghe thấy thôi, ai biết chị ta lại có thể đi tìm anh. Còn chuyện vô lễ tôi thật sự không biết, không bằng. anh nói cho tôi nghe đi!

Đôi mắt đẹp của Mạc Bảo Bối lóe lên, tò mò nhìn Ross, tốc độ xe duy trì trong mức cao, từ từ tiến tới gần một chiếc xe thể thao màu lửa đỏ.

- Thời điểm anh ở trước nhà vệ sinh đột nhiên có một phụ nữ xông vào, còn hỏi anh có phải rất nhớ nhung cô ta không, anh vừa mới phản bác lời của cô ta..., không thể ngờ cô ta oa oa khóc lớn nói anh vô lễ với cô ta, vừa nói còn vừa cởi quần áo.

Nhớ tới cái người phụ nữ ăn mặc trang điểm lộng lẫy, khắp người Ross nổi da gà hết lên.

- À, ngày đó chúng ta ăn cơm ở Shangri-La tôi từng gặp qua cô gái đó, vừa đúng có một lần tụ họp với bạn học cũ đúng phải ở nhà vệ sinh, cô ta nói cô ta rất thích anh, vì vậy tôi liền nói anh đang công tác ở đâu, sau đó nói anh là người ngoại quốc rất cởi mở. Tôi cũng không biết cô ta lại có thể làm như vậy, lòng của phụ nữ thật đúng là kim dưới đáy biển mà.

Mạc Bảo Bối lược bớt rằng cô chọn trúng một người phụ nữ cuồng lang nhất từ trong quán rượu, sau đó nói với cô ta cô có một người bạn ngoại quốc rất thích cô ta, đã từng thấy qua cô ta một lần đến hiện tại còn nhớ mãi không quên. Sau đó tùy tiện nói nơi công tác của Ross cho cô ta, nhưng thật sự không ngờ rằng cái người phụ nữ đó quả thật chính là phụ nữ hương thôn hoang dã, thấy Ross lập tức muốn bá vương ngành thượng cung (cường gian), thượng không được lại còn giở trò chanh chua, đánh đấm.

- Vậy sao? Thì ra là trùng hợp như vậy! - Ross gật đầu một cái, ngay sau đó nhún nhún vai, rõ ràng lời nói dối cũng lập tức tin.

- Dĩ nhiên, tôi là một thiếu nữ thuần khiết cỡ nào, tin tôi sẽ. gặp quý! - Đuổi theo chiếc xe thể thao màu đỏ kia, mặt của Mạc Bảo Bối lập tức trầm xuống, chậm rãi hạ thấp tốc độ xuống, ổn định đi theo chiếc xe kia.

Dĩ nhiên Ross cũng nhìn thấy chiếc Cayenne màu đỏ kia, thu hồi ánh nhìn chăm chú nhiệt liệt đối với Mạc Bảo Bối, đổi thành ánh mắt ung dung, nhẹ nhàng nói:

- Hắc (kiểu cười đều), chúng ta lên tới trên núi là muốn làm gì đây?

- Hắc đầu của anh, không nhìn thấy chiếc xe trước mặt kia sao? - Mạc Bảo Bối trừng mắt liếc Ross, tâm tình lão đại khó chịu.

- Bảo Bối, tâm tình em sao dễ dàng không tốt như vậy, thoải mái một chút, có lẽ không tệ giống như em nghĩ, cô ấy trước sau là bạn tốt trong lòng em không phải sao? - Ross không hiểu tại sao tình cảm Mạc Bảo Bối đối với cô gái Lộ Bán Hạ đó phân hóa lưỡng cực thế. Rõ ràng coi trọng bạn vậy, nhưng trên ngôn từ chung quy lại giống như kẻ địch.

- Bởi vì tính khí tôi xấu! - Mạc Bảo Bối trả lời dứt khoát, chuyển tay lái một cái, cướp được đường xe của một người khác, ngang hàng với chiếc xe màu đỏ.

Xuyên qua cửa sổ xe, mặt của Mạc Bảo Bối lập tức trầm xuống.

Bên trong xe Cayenne màu lửa đỏ, Lộ Bán Hạ ngồi ở chỗ lái, mặc áo dây thấp ngực, ngực nửa lộ, mà tên đàn ông ngồi ở chỗ kế tay lái lại đang rất hứng thú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đờ đờ của Lộ Bán Hạ, trong miệng không biết đang nói những gì.

Rất rõ ràng, tên đàn ông kia nói làm Lộ Bán Hạ rất không vui.

Lộ Bán Hạ cũng không hề chú ý tới Mạc Bảo Bối bên cạnh, Mạc Bảo Bối gấp đến độ hạ cửa kính xe xuống, muốn để cho Lộ Bán Hạ thấy rõ.

Chợt, tên đàn ông chỗ cạnh ghế lái đưa tay bóp ngực Lộ Bán Hạ một cái, trong miệng không biết nói những gì, chọc cho sắc mặt của Lộ Bán Hạ càng thêm tệ, tuy nhiên vẫn vô cùng ẩn nhẫn.

Nhìn thấy cái này, Mạc Bảo Bối giận đến nổi điên, tăng tốc đi tới, quay đuôi một cái, chuẩn xác dừng xe trước mặt chiếc xe màu đỏ.

Đột nhiên bị chiếc xe ngoài ý muốn chặn ngang trước mặt, Lộ Bán Hạ sợ hết hồn vội đạp thắng xe, hai chiếc xe chỉ thiếu khoảng cách mấy centimet sẽ đụng vào. Sắc mặt tên đàn ông ngồi ở bên cạnh Lộ Bán Hạ bị dọa đến tái xanh.

Kéo cửa xe Lộ Bán Hạ ra, Mạc Bảo Bối kéo Lộ Bán Hạ một cái.

Người của Lộ Bán Hạ mặc dù bị Mạc Bảo Bối kéo ra ngoài xe, nhưng dây an toàn vẫn còn trên người, thật may là trang bị dây an toàn của Cayenne co giãn cực tốt.

Ross lo lắng nhìn một màn, vội vàng đưa tay ra trước giúp Lộ Bán Hạ cởi dây an toàn trên người để tránh bị thương.

30. Chương 31: Truy Cứu Năm Đó

- Cô bệnh thần kinh à, lái xe kiểu gì vậy? - Lưu Chí Viễn khôi phục tinh thần lại, giận đến tức miệng mắng to, một bên cởi dây an toàn ra đi xuống xe xem một chút đến cùng là ai dám cả gan lái xe như vậy.

- Tôi lái xe kiểu gì không tới phiên Lưu Chí Viễn anh mở miệng, tránh qua một bên cho tôi đi! - Mạc Bảo Bối găm thét, nhìn Lưu Chí Viễn rõ ràng là quần tú lịch sự, lại nhiều lần làm ra cái loại chuyện đê tiện đó, nếu không phải cô tận mắt nhìn thấy, cô còn không biết thì ra khi Lộ Bán Hạ ở bên cạnh hẳn bị đối xử như vậy.

- Cô nói cái gì? - Lưu Chí Viễn xông tới trước mặt của Mạc Bảo Bối, lúc chuẩn bị mở miệng mắng chửi người, đột nhiên lại cười - Thì ra là Mạc đại tiểu thư, khó trách lớn lối như vậy.

- Anh biết tôi thì tốt, tôi cảnh cáo về sau anh không được chạm vào cô ấy cho tôi, nếu không đừng trách lòng dạ tôi độc ác. - Mạc Bảo Bối chỉ vào Lộ Bán Hạ, nói lời tàn nhẫn với Lưu Chí Viễn.

- Mạc đại tiểu thư có lời gì tự nhiên phân phó là được, nhưng nếu là cô gái này thì cô ta tự động muốn tới cho tôi chạm, cô nói tôi nên làm như thế nào đây? - Lưu Chí Viễn cười đến bộ dạng như vô lại, d)iềnđ)ànle)q)uýđ)ôn ánh mắt chuyển qua lại ở trên ngực đầy đà của Lộ Bán Hạ.

- Con mẹ nó anh thu cặp mắt dâm dăng của anh lại đi. Bán Hạ, thứ mà cà bông như vậy cậu cũng nguyện ý chịu uất ức, mắt của cậu rớt ra ngoài rồi sao? - Mạc Bảo Bối nhìn thấy dáng vẻ tiểu nhân của Lưu Chí Viễn, tức giận càng lên cao thêm.

- Bảo Bối, cậu đừng xía vào. - Lộ Bán Hạ quát cường nói, một màn thảm hại của mình lần nữa bị chính bạn tốt thấy, Lộ Bán Hạ lộ vẻ có chút không đất dung thân. Ở phía sau mọi người, mặc kệ uất ức cỡ nào cô đều có thể cắn chặt răng và nuốt máu, nhưng ở trước mặt của Mạc Bảo Bối, cô không muốn mình như vậy bị cô ấy nhìn thấy.

- Ngài Lưu, tôi nghĩ có một số việc giữa đàn ông nói chuyện một chút sẽ tốt hơn. - Ross thấy vậy, lấy ra tư thái quan Ngoại giao của anh.

Từ sau bữa tiệc lần trước, Ross liền đi góp nhặt tài liệu liên quan đến Lộ Bán Hạ, không ngờ phát hiện một số chuyện, giờ phút này là thời khắc anh đứng ra giúp đỡ cô gái yếu đuối này.

- Thì ra là ngài Ross danh tiếng lẫy lừng, bề tôi dưới váy Mạc đại tiểu thư quả nhiên đều không thể khinh thường. - Lưu Chí Viễn nhạo báng nói.

- Miệng sạch sẽ một chút cho tôi. - Lửa nóng của Mạc Bảo Bối lập tức bị kích thích, buông ràng buộc với Lộ Bán Hạ ra, một quả đấm rơi vào bụng của Lưu Chí Viễn.

- Anh nghĩ ngài Lưu có thể không kịp chờ đợi muốn cùng anh hàn huyên chuyện y học xảy ra năm đó, không bằng chúng ta đến kia bên ngồi xuống từ từ nói đi. - Ross buồn cười nhìn Mạc Bảo Bối, cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn đối với việc cô đột nhiên ra tay. Kéo Lưu Chí Viễn lùi hơn anh một cái đầu, chạy về phía sân cỏ bên cạnh.

Lưu Chí Viễn giận mà không dám nói gì chỉ có thể tức giận nhìn Mạc Bảo Bối, không cam lòng bị Ross mạnh mẽ kéo ra.

Mặc dù Lưu Chí Viễn bị Ross mạnh mẽ kéo ra, nhưng cũng không phải thật lòng muốn cùng Ross nói chuyện, mà chỉ cho Ross chút mặt mũi thôi.

- Chuyện giữa anh và tiểu thư Lộ tôi có nghe được ít, đây là ân oán người đời trước, tôi thấy cũng không cần phải kéo đến trên người thế hệ sau. Tiểu thư Lộ là người vô tội, buông tha cô ấy đi! - Ross tận lực lễ độ nói.

Nhưng Lưu Chí Viễn này lại cau mày:

- Ngài Ross, tôi kính trọng anh là quan Ngoại giao xuất sắc, thêm cha của tiểu thư Mạc lại là quan to tôi không dám chọc cô ta, bị đánh một quyền này tôi cũng nhận vậy, nhưng anh cũng không phải quan viên thuộc về Trung Quốc chúng tôi, nên hôm nay tôi cũng không khách khí nói một tiếng, chuyện của tôi còn chưa tới lượt anh để ý tới.

- Vậy sao? Như vậy người sau lưng điều khiển sự cố y học năm đó là ai anh cũng không sợ bị người khác biết sao? - Ross cười sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, giọng điệu nhàn nhã nói.

- Anh có ý tứ gì? Điều khiển cái gì? - Sắc mặt Lưu Chí Viễn đột nhiên thay đổi mạnh.

- Tôi có ý gì trong lòng tôi anh biết rõ, người đang làm thì trời đang nhìn, theo người Trung Quốc các anh nói thì đó chính là lưới pháp luật tuy thưa nhưng khó lọt, chuyện này thật sự muốn điều tra mà nói cũng không khó, chẳng qua ông cụ Lộ thiện lương, năm đó không truy cứu, ngày nay cũng không muốn nhắc tới. Tiểu thư Lộ trẻ tuổi bị anh lợi dụng nhưng cũng không bày tỏ, chuyện này cứ như vậy không rõ ràng. - Ross nhớ đến nội dung tài liệu bạn tốt Joshua đưa mình, bỗng nhiên trên mặt có loại cảm giác bị đè nén.

Cảm nhận được khí thế trên người Ross chuyển biến, Lưu Chí Viễn đỏ mặt hơi trộm.

- Tôi không hiểu rõ anh nói chuyện gì, tôi với Lộ Bán Hạ là quan hệ yêu thương cả hai phía cùng vui vẻ, mặc dù tôi có vợ con, nhưng tình yêu cũng không có ai đúng ai sai, tôi cũng sẽ ly hôn. - Lưu Chí Viễn không chịu thừa nhận, cố chấp cho rằng Ross chỉ phô trương thanh thế thôi.

- Năm đó anh chỉ là một nhân viên công vụ nho nhỏ vừa mới ra xã hội, chợt lấy được trái tim tiểu thư nhà họ La, từ đó một đường thăng tiến. Bây giờ nhà họ La sa sút, theo lý anh phải nên ở bên cạnh trợ giúp nhà họ La vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng anh lại hoàn toàn ngược lại. Không những không hề trợ giúp nhà họ La, trái lại còn bỏ đá xuống giếng, bỏ vợ bỏ con còn chưa tính, còn cố ý đưa tiểu thư Lộ tới nhục nhã vợ của anh, đây là vì cái gì? - Ross cười khê, ánh mắt nhìn về phía Lưu Chí Viễn trở nên khinh thường.

- Chuyện nhà họ La không phải do tôi tạo thành, quốc gia tước đoạt thế lực nhà họ La, tôi chỉ thuận theo quốc gia không hề lui tới với quan lại tham ô nữa mà thôi. Về phần vợ chồng chúng tôi chẳng qua là tình cảm không hợp. - Lưu Chí Viễn ra sức biện giải mình.

- Vậy sao? Năm đó cha anh đột nhiên bị tai nạn xe cộ, kết quả ở trên bàn phẫu thuật bởi vì chảy máu quá nhiều, dung lượng máu giảm xuống kịch liệt, sau khi cấp cứu thất bại thì tử vong. Mà lúc ấy một chủ xe khác vẫn sống, sau ngày thứ ba lập tức dẫn đến một trận tranh luận y học, trận tranh luận y học đó thiếu chút nữa làm mất mạng người. Sau này bác sĩ mổ chính trên bàn giải phẫu đã tự nhận lỗi từ chức, trận tranh luận y học cuối cùng đưa ra tòa án. Chẳng qua bởi vì cuối cùng tuyên bố kết quả là tử vong bình thường mà không phải là vì sao cả, cho nên người thân của người chết cũng không hề nhận được bồi thường. - Ross nhìn ánh mắt của Lưu Chí Viễn, chậm rãi kể rõ.

Trong lòng Lưu Chí Viễn run sợ nhìn Ross, không ngờ Ross lại có thể rõ ràng đối với chuyện năm đó như vậy. Năm đó hẳn vẫn chỉ là một sinh viên, đi học xa quê, chờ hẳn biết tai nạn xe cộ của cha là sau khi về đến nhà, cha đã mất, hẳn học tập luật pháp chuyên nghiệp, kiểm tra xe cha thấy lúc ấy đã đạp thắng xe, tuy nhiên vẫn xảy ra tai nạn xe nghiêm trọng như thế, cảm thấy chuyện này có điểm kỳ lạ, lập tức hỏi thăm người ngoài một chút.

Sau đó hẳn cho rằng chuyện này đúng là một âm mưu, là kế hoạch tai nạn xe của một người khác. Vì thư ký năm đó được bầu bằng phiếu nên có thể giành đồng cảm của mọi người, cho nên tìm cha hẳn làm người chết thế, chẳng qua không ngờ thật sự làm ra án mạng. Kết màn chính là người kia cuối cùng lại thắng những thư ký được đề cử khác, trở thành thư ký tỉnh ủy thành phố X.

- Làm sao anh biết? - Chân Lưu Chí Viễn hơi nhũn ra.

- Năm đó chuyện tình tai nạn xe của nhà họ La bị cho rằng là đối thủ xuống tay, cho nên người được phiếu thông qua trở thành thư ký năm đó, ông ta đương nhiên không dám truy cứu nhiều lại chuyện như vậy, mà ông cụ Lộ lại là một người vô tội không biết sự tình. Sau đó chuyện này tự nhiên không có ai nhắc lại, nhưng anh thông minh quá bị thông minh hại, anh trợ giúp đối thủ năm đó sửa lại án xử sai, vắn ngã cha vợ anh, nhưng theo chuyện này bày rõ, những thứ mạng nhện dẫu ngựa khác tự nhiên cũng lộ ra cả. - Ross thấy tiếc nhìn Lưu Chí Viễn.

Lưu Chí Viễn là một người rất thông minh, chỉ tiếc, thông minh của hắn lại dùng trong báo thù, hại người hại mình.

31. Chương 32: Ngoan, Khóc Ra Là Được Rồi

Mạc Bảo Bối tức giận trợn mắt nhìn Lộ Bán Hạ, một mái tóc dài xinh đẹp tung bay trong gió.

Váy ngắn màu xanh dương đậm bó sát người cũng không hề trở ngại động tác linh hoạt của cô, kéo Lộ Bán Hạ tới Mazda, mở cửa xe, sau đó nhét vào.

Lộ Bán Hạ tự biết sức mình không lớn bằng, chỉ có thể thuận theo động tác của cô, nhưng đôi mắt đẹp vẫn luôn nhìn phương hướng Lưu Chí Viễn, trong lòng lo lắng mơ hồ, rồi lại hi vọng Ross có thể giúp mình.

- Tớ thật sự hận không thể cạy đầu cậu ra, đến tột cùng bên trong chứa những thứ gì? Cái thứ đồ hồng đỏ cậu cũng không chịu buông tay sao? - Mạc Bảo Bối chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp nhìn Lộ Bán Hạ.

- Cậu không biết, nhà chúng tớ nợ anh ta. - Lộ Bán Hạ rũ mắt, nhàn nhạt nói.

- Chẳng lẽ cậu không thể làm thành lương tâm bị chó ăn hết một lần sao? Nợ? Là hắn nói với cậu? Thứ người như thế nói cậu cũng tin, cậu nói cho tớ biết, bác trai bác gái có biết tình trạng của cậu hay không?

- Hai tay Mạc Bảo Bối ôm ngực, nhìn Lộ Bán Hạ ngồi trên ghế.

- Anh ta nói chuyện mà lúc tớ còn nhỏ cũng biết một chút, anh ta không nói sai, năm đó ba tớ đích xác là bởi vì chuyện kia mới phải từ chức. Hiện tại ba tớ đã lớn tuổi, tớ không thể nói chuyện này cho ông ấy biết. Ông ấy là một bác sĩ y đức cao thượng, sự kiện năm đó đối với ông ấy là đã kích rất lớn, cho nên sau này ông ấy không hề tham gia vào Tây y nữa, mà lựa chọn Trung y, bởi vì chuyện kia khiến ông ấy không cầm nổi dao giải phẫu nữa rồi. - Lộ Bán Hạ nhớ tới cha già của mình, giọng điệu ôn hòa.

- Cậu gạt ba mẹ của cậu chạy đến? Cậu có biết nếu bọn họ biết sẽ rất đau lòng hay không? Chuyện năm đó làm sao cậu có thể xác định là lỗi ba cậu, sao có người lại hiểu thảo, hiền lành ngu ngốc như cậu chứ! - Mạc Bảo Bối nghĩ đến bạn tốt của mình cứ như vậy hồ đồ đem sự trong trắng của mình cho đồ cặn bã, giận đến nội thương.

Lộ Bán Hạ nghe được lời này, trên mặt có phần đau thương.

Dù sao Lộ Bán Hạ chỉ là một thiếu nữ mười chín tuổi, chưa trải qua sự đời, bị Lưu Chí Viễn khích bác đã thông suốt, lập tức tin lời của hắn. Cộng thêm năm đó cha cô xác thực thấy thẹn với người thân của người chết đó mới từ chức, vì vậy nhược điểm trong lòng nhanh chóng đã bị tên Lưu Chí Viễn tâm cơ bắt được, miệng lưỡi nở hoa tẩy não và thông suốt Lộ Bán Hạ.

Lưu Chí Viễn vừa lấy tình để cảm động, nửa vừa uy hiếp Lộ Bán Hạ muốn đến cửa đi tìm người nhà cô. Cô sợ đến không biết làm sao, rất nhanh bị Lưu Chí Viễn lợi dụng, mà tâm tính cô cao ngạo còn cự tuyệt bạn tốt giúp một tay.

Nếu không phải Ross sinh nghi trong lòng, hỏi thăm chuyện năm đó rõ ràng, chuyện này còn chưa có giải quyết nhanh như vậy.

Sau khi Ross phơi bày mọi chuyện, tức thì Lưu Chí Viễn sợ đến dúi nhủn ra.

Không lâu sau đó, Lưu Chí Viễn lập tức chạy chậm một hồi, chạy trở về Cayenne, nhìn Ross, hoảng sợ lái xe bỏ đi.

Mạc Bảo Bối nhìn Ross kỳ quái, không hề ngăn cản Lưu Chí Viễn rời khỏi, bởi vì cô nhìn ra Ross đã giải quyết chuyện này, vậy thì cô cũng không cần thiết lại tiếp tục tham dự một quyền. Huống chi một quyền cô vừa đánh vào bụng Lưu Chí Viễn kia cũng không hề nung tay, đoán chừng trở về, sau này cũng sẽ tím bầm nửa tháng.

“Huýt.” Mạc Bảo Bối quay về phía Ross thối từng hơi sáo:

- Đây, không nhìn ra anh thật là có thủ đoạn, anh vẫn luôn giả bộ vô hại, tôi thật đúng là thiếu chút nữa coi anh là người thuần khiết vô tội rồi, xem ra so với anh, tôi vẫn còn quá non nớt.

Những lời này Mạc Bảo Bối nói từ đáy lòng, mặc dù tính tình cô nóng nảy, rất dễ dàng kích động, nhưng cũng không có nghĩa là cô không có đầu óc và điềm đạm. Ross có thể làm lên quan Ngạo giao xuất sắc thế này, trong bụng không có chút lòng dạ là không thể nào, hơn nữa có thể thiết kế được để rõ ràng mình đã tiến vào bẫy rập mà vẫn không tìm được lý do nổi giận, đó không phải người bình thường đều có thể làm được.

Mà Lưu Chí Viễn nào đó, tuy chỉ có một chút khôn vặt nhưng chính là một người từ tầng dưới chót bắt đầu leo lên, cũng sẽ không đơn giản chút nào.

- Em quan tâm thì sẽ bị loạn, anh cũng chỉ là người đứng xem sáng suốt mà thôi. - Ross khiêm tốn nói.

- Đây là xảy ra chuyện gì? - Lộ Bán Hạ nhìn Lưu Chí Viễn bỏ đi, không hiểu nhìn Ross. Từ trên nét mặt Lưu Chí Viễn cô đã nhìn ra chỗ không đúng, cái tên đàn ông kiêu ngạo tự cao đó chưa bao giờ lại hốt hoảng và sợ hãi như vậy.

- Thật ra thì, năm đó cha của em. - Ross nhìn thiếu nữ đáng thương bị lừa, một năm một mười nói ra tất cả mọi chuyện tình vi năm đó, hi vọng cô không cần khẳng khẳng một mực nữa, bị người tâm cơ lừa gạt.

Lộ Bán Hạ nghe được thì vẻ mặt tức giận, hận không thể lập tức bắt lấy Lưu Chí Viễn tại chỗ, ăn tươi nuốt sống hắn. Mãi đến khi Ross kể xong, Lộ Bán Hạ lập tức nhảy xuống xe, kích động đến toàn thân phát run.

Mạc Bảo Bối đi theo tay chân lạnh lẽo của Lộ Bán Hạ lại, không để cho cô kích động.

- Buông tớ ra, Bảo Bối! - Giọng Lộ Bán Hạ gần như là nén trong cổ họng rồi phát ra tiếng, bởi vì giờ phút này cô tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, tất cả tức giận đều phóng thích hết ra ngoài.

- Bán Hạ, muốn chửi thì chửi ra ngoài, muốn khóc thì khóc trên vai của tớ, được không? - Mạc Bảo Bối đau lòng ôm bả vai Lộ Bán Hạ, nhìn cơ thể cô run rẩy, dịu dàng nói.

- Tên khốn đó, tên cặn bã, cậu có biết thiếu chút nữa hắn phá hủy cuộc đời của tớ không, hắn lại có thể lừa gạt tớ như thế. Cậu bảo sau này tớ đối diện với người khác thế nào đây? - Lộ Bán Hạ rống to, cô dâng hiến lần đầu tiên của con gái cho tên cầm thú kia, còn trở thành tiểu tam người người khinh thường, vốn tưởng rằng cô vì người nhà cái gì cũng có thể nhịn, nhưng tên khốn kia lại có thể lợi dụng cô ngu ngốc và thiện lương làm ra loại chuyện như vậy.

- Đúng, hắn khốn kiếp, luật pháp sẽ áp chế hắn. - Với tính của Mạc Bảo Bối, há có thể dễ dàng để Lưu Chí Viễn đi như vậy, chẳng qua lúc ấy cô tin nhiệm Ross, với năng lực làm việc của Ross, nếu ra tay lập tức không còn đường sống vẹn toàn, như vậy cũng không cần dơ bẩn tay của mình, nói không chừng còn bị tên tiểu nhân đó dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào để cản ngược lại một cái, cho nên, Mạc Bảo Bối cũng không ngăn cản Lưu Chí Viễn bỏ chạy.

- Tớ không cam lòng, Bảo Bối, đời này tớ còn ngẩng đầu làm người thế nào, tớ vĩnh viễn cũng sẽ không quên tớ đã từng là một người phụ nữ bản thể này, hu hu. - Rốt cuộc Lộ Bán Hạ không chịu đựng nổi đã kích như vậy, khóc lớn tại chỗ.

- Ngoan, khóc ra được rồi. - Mạc Bảo Bối vỗ sau lưng của Lộ Bán Hạ, thương tiếc an ủi bạn tốt nhất thời hồ đồ bị người ta lợi dụng. Trong lòng chợt có một loại kích động, bạn tốt của cô không thay đổi, cũng không phải là một tiểu tam yêu chuộng hư vinh mà là một thiếu nữ ngu ngốc bị lừa gạt mà thôi.

Nhìn hai cô gái nhỏ, Ross nhảy bèn đi trước ngồi vào chỗ ngồi lái xe, để không gian phía ngoài lại cho hai người, để Mạc Bảo Bối đi an ủi tâm hồn cô thiếu nữ giờ phút này đang yếu ớt.

32. Chương 33: Chủ Động Tới Cửa Tìm Ross

Ngày thứ ba, quả nhiên tòa án xử phạt Lưu Chí Viễn, tội danh là tham ô 500 vạn nguyên tài sản quốc gia. Thời điểm nhận được tin tức này, Mạc Bảo Bối đang cùng Tề Giai còn có Viên Tử bầu bạn với Lộ Bán Hạ.

Lộ Bán Hạ bị chuyện này đả kích, Mạc Bảo Bối không dám để một mình cô về nhà, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại đến nhà Lộ Bán Hạ, nói giữ Lộ Bán Hạ ở nhà cùng nhau qua nghỉ hè. Cha mẹ nhà họ Lộ biết Mạc Bảo Bối, cũng rất yên tâm đồng ý, đều không lộ ra sơ hở gì.

Bốn cô gái trẻ cùng vui ở quầy bar trên lầu ba của Mạc Bảo Bối uống đồ uống. Lộ Bán Hạ mặt mũi tiều tụy, không nói một câu.

- Giai Giai, Lưu Chí Viễn tham ô công quỹ quốc gia những 500 vạn nguyên, tại sao chỉ xử giam cầm hạn cả đời thôi, sao không phải tử hình? - Viên Tử và Tề Giai biết đại khái chuyện tình của Lộ Bán Hạ, nhưng Mạc Bảo Bối cũng không nói ra chuyện năm đó, cho nên Tề Giai, Viên Tử chỉ coi Lưu Chí Viễn là tham quan thôi.

- Luật hình sự về phương diện tội tham ô nhận hối lộ này xác thực không phù hợp tình hình quốc gia chúng ta, cũng có chỗ sơ hở nghiêm trọng, khiến không ít tham quan chui lọt kẽ hở pháp luật. d//iễn đàn l/ê qu/ý đ/ôn Lưu Chí Viễn là người thông minh như vậy, mặc dù ăn hối lộ trái pháp luật, nhưng thái độ nhận lỗi rất tốt, còn hợp tác nộp tiền hối lộ ra. Nếu không phải hạn tiêu mất hơn phân nửa, không thì tội đa hán cũng chỉ bị xử mười năm kiếp sống tù giam.

Tề Giai biết người Lưu Chí Viễn này, chẳng qua chưa từng nghĩ đến một người bộ dạng ôn tồn nho nhã thế, nhưng sau lưng lại làm loại chuyện này, không khỏi có chút lo lắng thay người nhà Lưu Chí Viễn.

- Không phải nói điều 382 luật hình sự pháp, nhân viên làm việc cho quốc gia ăn hối lộ 10 vạn trở lên, phán xử ngoài 10 năm tù, trường hợp nghiêm trọng tử hình, đây những 500 vạn lại không thể phán tử hình sao?

- Viên Tử buồn bực kêu lên tức tối, cảm thấy đời người bất công. Theo như đạo lý của cô mà nói, những thứ người ăn hối lộ trái pháp luật đó, một khi tra ra mặc kệ tham bao nhiêu cũng nên phán xử tử hình hết mới đúng.

Mạc Bảo Bối nhìn tờ báo trong tay, hưng hăng nuốt bia đá trong tay vào, vò tờ báo thành một cục ném vào trong thùng rác, đi tới bên người Lộ Bán Hạ.

Tề Giai và Viên Tử không biết Lộ Bán Hạ người đau như cắt, nhưng Mạc Bảo Bối lại biết. Có điều khi nhìn thấy bộ dạng nửa chết nửa sống này của Lộ Bán Hạ, cô cũng rất tức giận.

- Không cần dùng bộ dạng điệu bộ này đối diện với tớ, đều đi qua rồi, không phải sao?

Mạc Bảo Bối có phần tức giận mắng, cào cào mái tóc, không biết nên làm sao để an ủi bạn tốt của mình.

- Bảo Bối cậu đừng vội, để Bán Hạ ở lại một mình cũng tốt, loại chuyện khúc mắc như vậy không phải nói gỡ là có thể gỡ. - Tề Giai nhìn Mạc Bảo Bối phiền não, trấn an.

Mạc Bảo Bối cũng biết loại chuyện này người khác không thể giúp một tay, nếu như người trong cuộc không chịu bỏ qua mà nói, người khác cuống cuống như thế nào đi nữa cũng không có ích lợi gì. Nhưng khi nhìn thấy bạn tốt ngày trước vui vẻ của mình, đột nhiên cứ nửa chết nửa sống như vậy, thật sự làm cô khó chịu trong lòng. Cô vẫn tình nguyện để Lộ Bán Hạ dùng những lời nói lạnh nhạt kia trên tức cô, chứ không cần cô ấy an tĩnh như vậy, giống như không có linh hồn.

Lúc tâm phiền ý loạn, Mạc Bảo Bối hoặc là đánh nhau, hoặc là đua xe, hoặc là uống rượu, nhưng lúc này cô uống rượu cũng vô dụng, lại càng không tìm được người đánh nhau, Mạc Bảo Bối chợt nhớ tới ánh mắt của Ross.

Nghĩ đến đôi mắt màu xanh lá cây tự nhiên xa xăm, luôn luôn bình tĩnh, chợt cảm thấy có chút an lòng.

- Tớ đi ra ngoài đi một chút, các cậu ở với cậu ấy.

Mạc Bảo Bối nghĩ đến cái gì phải đi làm cái đó, đứng lên, cầm bảo bối hàng lá mây tre đặt ở trên quầy bar lên, đi thẳng.

Viên Tử nhìn Mạc Bảo Bối rời đi, la hét:

- Này, cậu cứ bỏ lại chúng tớ mà đi thế à, vậy chúng tớ làm thế nào?

Tề Giai nhún nhún vai, tình huống như thế cũng không phải lần đầu tiên, Mạc Bảo Bối luôn luôn là người muốn làm gì thì phải làm cái đó, ai cũng không ngăn cản được. Dù sao cũng không cần lo có ai có thể làm hại được cô, ngược lại là bên cạnh Lộ Bán Hạ lại cần họ làm bạn hơn.

Bạn của bạn, chính là bạn của mình, huống chi có thể được Mạc Bảo Bối coi như chị em thì không nhiều lắm.

Nếu không nhiều lắm, như vậy Tề Giai phải chăm sóc giúp một tay, nếu không một mình Mạc Bảo Bối ở miền nam thật sự sẽ không còn bạn bè tri kỉ gì nữa rồi.

Mạc Bảo Bối chưa từng đến chỗ ở của Ross, nhưng lại biết ở đâu, nguyên nhân rất đơn giản, tài liệu về Ross đã từng được Mạc Trường Thắng liệt kê ra cặn kẽ, mà Mạc Bảo Bối không có bản lãnh gì khác, nhưng trí nhớ lại đáng để kiêu ngạo.

Dừng xe ở trước mặt một cái biệt thự Duplex, Mạc Bảo Bối vừa xuống xe lập tức nhìn thấy Ross một thân nhàn nhã đang đứng trên ban công lầu hai nhìn mình.

Hôm nay trên người Bảo Bối mặc một cái áo sơ mi chiffon màu trắng, bả vai có thiết kế nếp gấp, có vẻ hoạt bát đáng yêu. Dưới người mặc một chiếc váy ngắn màu xanh dương nhạt eo cao, cả người thoát nhìn tràn đầy thanh xuân hoạt bát, chỉ là lúc này trên mặt cô lại lộ ra trầm muộn hiếm có.

Cửa biệt thự của Ross mở rộng, giống như sáng sớm đã biết Mạc Bảo Bối sẽ đến.

- Uống gì? - Ross từ trên cầu thang xoắn ốc lầu hai xuống, nhìn Mạc Bảo Bối bộ mặt buồn bực hỏi.

- Rượu mạnh, rượu có thể làm quên hết phiền não. - Mạc Bảo Bối vừa nói, vừa thả mình vào ghế sofa mềm mại, giọng có hơi mệt mỏi.

Cả ngày lẫn đêm nhìn về phía Lộ Bán Hạ, nhưng không cách nào tháo khúc mắc của cô ấy, loại cảm giác đó khiến cho cô thấy rất thất bại.

Ross nghe vậy, chau chau mày, kéo một loạt tủ lạnh dưới cầu thang xoắn ốc ra, lộ ra tầng tầng các chai rượu sắp hàng, ngón tay quen thuộc lấy ra vài thứ nguyên liệu và dụng cụ anh cần, cổ tay lên xuống trên quầy bar thủy tinh, giúp Mạc Bảo Bối pha rượu.

Tư thái Ross pha rượu rất tự nhiên, tràn đầy cảm giác đàn ông, nhưng rất đáng tiếc chính là lúc này Mạc Bảo Bối hoàn toàn không có lòng dạ nào thưởng thức.

Dùng hai miếng chanh trang trí, bỏ ống hút to vào, Ross đưa Trường Đảo Băng Trà đã pha xong cho Mạc Bảo Bối, sau đó ngồi xuống ở bên cạnh cô.

- Trường Đảo Băng Trà, tay nghề cũng không tệ lắm. - Mạc Bảo Bối gửi một cái nói, mặc dù cô không uống, nhưng một người yêu rượu vẫn có chút nghiên cứu đối với rượu các quốc gia, không uống, không chứng tỏ chưa có ngửi qua, mà vừa vặn Mạc Bảo Bối có một khứu giác và vị giác nhạy bén.

Nếu như là vào bình thường, chắc chắn Mạc Bảo Bối sẽ xì mũi coi thường, nhưng hôm nay tâm tình của cô đặc biệt phiền não không giải thích được, có lẽ là phiền não vì Lộ Bán Hạ, có lẽ là vì thời tiết nóng ran, có lẽ là khó được lúc nhìn thấy Ross lại có thể thuận mắt rất nhiều, cho nên Mạc Bảo Bối không nói hai lời lập tức rót nửa ly Trường Đảo Băng Trà vào trong bụng.

Người biết uống rượu có hai loại, một loại là uống từ từ, mặc kệ là uống bia hay là rượu đỏ, còn có một loại người, bất luận cầm trên tay chính là thứ rượu gì, đều buồn bực một hộp là hết, mà rất dễ nhận thấy Mạc Bảo Bối thuộc về loại người sau.

Bỏ thêm nửa ly Trường Đảo Băng Trà xuống bụng, Mạc Bảo Bối tức thì cảm thấy tinh thần sảng khoái, đá dép trên chân, vùi trong góc của ghế sofa.

Ross cười nhìn cử động của Mạc Bảo Bối, trong mắt có chút dịu dàng. Rất rõ ràng, Mạc Bảo Bối tới đây là quyết định nhất thời, nếu không Mạc Bảo Bối tuyệt đối sẽ không mang dép thể này ra cửa.

- Tôi cảm thấy gần đây mình rất thất bại, dường như chuyện gì cũng không thuận, Lưu Chí Viễn, Bán Hạ, còn có cái thời tiết đáng chết! – Giọng Mạc Bảo Bối tức giận.

Thiếu nữ một khi tức giận liền không dứt, ngay cả trước khi ra cửa giẫm lên một hòn đá cũng cảm thấy tức giận.

- Nói một chút.

Ross nhìn Mạc Bảo Bối phát bực bội ra, cầm hai chân cuộn lại của Mạc Bảo Bối lên, để cho cô thoải mái giắt trên đùi của mình, lấy dựa lưng bên cạnh nhét vào hông của Mạc Bảo Bối, giúp cô chỉnh vị trí thoải mái.

33. Chương 34: Ánh Mắt Mơ Màng

Nhìn ánh mắt Mạc Bảo Bối bắt đầu mơ màng dần, khóe miệng Ross lộ ra một nụ cười.

Mặc dù tửu lượng Mạc Bảo Bối lớn hơn nữa, nhưng vẫn không chống đỡ được Trường Đảo Băng Trà Ross pha. Bản thân Trường Đảo Băng Trà cũng đã đủ mạnh rồi, trải qua Ross điều chế khéo léo, càng phát huy Trường Đảo Băng Trà đến tận cùng, cộng thêm Mạc Bảo Bối uống rượu quá mạnh, vài hộp đã uống hết sạch 500 mililit Trường Đảo Băng Trà Ross điều chế.

Mạc Bảo Bối chính là luôn thích rượu, trong tay có rượu, sao lại cự tuyệt, chẳng qua lại không hề nghĩ tới Trường Đảo Băng Trà như thế mà mạnh, hơn nữa tác dụng chậm mười phần, diễn đàn l:ê quý đ:ôn một ly thấy đầy mà chỉ cảm thấy có chút nhẹ nhàng.

Nhìn gương mặt Ross tuần lãng, cảm thấy bắt đầu hoa mắt.

- Anh ngồi yên, không được nhúc nhích. – Giọng Mạc Bảo Bối sau khi uống rượu hiện ra một loại khàn khàn nhân nhật, lại lộ ra hấp dẫn.

Cảm giác bóng dáng Ross dong đưa khiến cho đầu cô có chút choáng váng. Mạc Bảo Bối mất hứng bĩu môi, thấy Ross dong đưa mãnh liệt như cũ, càng thêm mất hứng, muốn một phát bắt được Ross, lại ước đoán khoảng cách sai lầm, lập tức mất trọng lượng, ngã trên ghế sofa.

Ross thấy vậy cũng biết đại khái Mạc Bảo Bối đã có phần đã say rồi, cười ngồi xuống bên người Mạc Bảo Bối, muốn đỡ cô, nhưng không hề ngờ được Mạc Bảo Bối lại vươn tay ra, lão đảo nghiêng ngã đứng lên.

Mặc dù lo lắng Mạc Bảo Bối sẽ không cẩn thận đụng vào hoặc đập đầu vào chỗ nào đó, nhưng Ross biết cá tính Mạc Bảo Bối vẫn luôn mạnh hơn một cô gái thường, cho dù hiện tại có hơi mơ hồ cũng không thể trở nên mềm mại, cho nên không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, cặp mắt nhìn chăm chăm Mạc Bảo Bối, để phòng ngừa vừa có tình huống đột phát là có thể lập tức cứu vãn.

Mặc dù trước kia Mạc Bảo Bối có uống rượu, nhưng chưa bao giờ quá say, không phải cô thật sự đủ mạnh mẽ hùng hân, mà bởi vì cô chưa gặp phải Ross phức tạp thế này. Hôm nay Ross có lòng muốn cho Mạc Bảo Bối say, nào có đạo lý không say.

Mạc Bảo Bối chỉ có cảm giác đầu mình phát ra mê muội lơ mơ, vốn chỉ cảm thấy Ross dong đưa mãnh liệt ở trước mắt mình, ai biết vừa đứng lên đã cảm thấy lòng bàn chân cũng nhũn ra rồi.

Ý thức được có cái gì không đúng, Mạc Bảo Bối tức giận trợn trừng mắt nhìn Ross, nhưng giờ phút này mắt cô say mơ màng lơ đãng, trông như vậy hoàn toàn không có hiệu quả tức giận, ngược lại như thiếu nữ nũng nịu.

- Anh cho tôi uống thuốc gì? - Phản ứng đầu tiên của Mạc Bảo Bối là hạ thuốc mê.

Trên TV thường có chuyện ông chú già bị ỉn dùng thuốc mê làm hại thiếu nữ, không nghĩ tới hôm nay lại có thể rơi xuống đầu cô, hơn nữa còn là mình tự đưa tới cửa.

Giờ khắc này Mạc Bảo Bối hận không thể một gậy gõ tỉnh mình, làm sao lại đột nhiên tâm phiền ý loạn, tâm phiền ý loạn còn chưa tính, làm sao lại nghĩ đến Ross vậy? Nghĩ đến còn chưa tính, lại còn hấp tấp chạy tới nhà người ta.

Nhìn Mạc Bảo Bối rất rõ ràng đang suy nghĩ lung tung, Ross bắt đầu nói:

- Bảo Bối, là em uống say.

- Nói hươu nói vượn! - Mạc Bảo Bối không chút nghĩ ngợi bật ra khỏi miệng.

Cơ thể mềm nhũn, say lão đảo sắp muốn ngã xuống.

Ross nhìn Mạc Bảo Bối đứng không vững, trong mắt có một chút ánh sáng mong đợi chớp qua, bởi vì, phương hướng Mạc Bảo Bối sắp ngã xuống là hướng về phía anh, cho nên, Ross tuyệt không gấp gáp.

“Bịch” một tiếng, rốt cuộc Mạc Bảo Bối ngã xuống, ngay giữa trong ngực Ross.

Hai tay Ross lập tức lui về phía sau đặt trên ghế sofa, không dám đụng vào cơ thể Mạc Bảo Bối, khẩn trương nói:

- Anh là quân tử, động khẩu không động thủ.

Mạc Bảo Bối vốn định mắng to Ross là sắc lang, kết quả bị Ross trách móc một câu, tức khắc buồn bực, chán chường đặt mông ngồi xuống.

Mạc Bảo Bối ngã xuống đối mặt với Ross, lúc này giùng giàng từ trong ngực Ross bò dậy sau đó trực tiếp ngồi, dĩ nhiên là đặt mông ngồi trên đùi Ross rồi.

Nhưng giờ phút này đại não của Mạc Bảo Bối có phần nhẹ nhàng, hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác gì.

- Tôi không hề uống say, tửu lượng của tôi rất tốt, lúc nào thì bị một ly rượu làm ngã, tôi cũng không phải là Viên Tử. - Mạc Bảo Bối cố chấp không buông đề tài uống say. Cô cũng không muốn bị cho rằng là cái loại người một ly đã gục, đây đúng là thật xin lỗi uy danh “ngàn chén không say” của cô.

- Được được được, em không hề say, chẳng qua trước tiên để anh dẫn em đi rửa mặt cho tỉnh táo một chút có được không?

Ross dịu dàng dụ dỗ Mạc Bảo Bối, đừng nhắc tới có bao nhiêu ga lăng, thật sự tuyệt đối không chủ động ăn đậu hũ của Mạc Bảo Bối. Dĩ nhiên, Mạc Bảo Bối ngồi xồm ở trên đùi Ross thế này cũng chưa tính là Ross sơ sài, mà chuyện Mạc Bảo Bối ngồi lên đùi của anh không liên quan gì tới anh.

- Không cần, tôi cũng không uống rượu say, tỉnh táo cái gì? - Mạc Bảo Bối tức giận nhìn Ross chằm chằm.

Cô là thần rượu “ngàn chén không say”, làm sao có thể uống rượu say, nói giỡn.

- Được, vậy trước tiên em đọc hết chữ trên này cho anh nghe thử, nếu không anh làm sao tin tưởng em? - Ross vươn tay thon dài ra, lấy một phần tài liệu ở trên mặt bàn thủy tinh công nghiệp chống đạn ra.

- Đây là thứ gì? - Mạc Bảo Bối cầm phần tài liệu này mơ hồ nhìn.

Ross cười quay phần tài liệu lại, để Mạc Bảo Bối thấy rõ ràng.

- Em đừng để ý tới, nhìn đọc anh nghe một chút, như vậy anh mới có thể tin tưởng em! - Ross nhìn Mạc Bảo Bối ngồi xồm trên chính đùi mình, nhất là nhìn thấy đôi môi mềm mại ngon miệng của cô thì hận không thể cắn lên một cái, tuy nhiên anh vẫn cố nén, sắm vai một nhân vật cổ đại nổi tiếng— Liễu Hạ Huệ.

Mặc dù đầu Mạc Bảo Bối có hơi mơ hồ, nhưng trong lòng vẫn có tính khí lưu manh, chỗ nào chấp nhận được Ross nói như vậy chứ, lập tức chăm chú nhìn chăm chăm nội dung trên thỏa thuận kia.

- Xét thấy. bên A là. - Mạc Bảo Bối chăm chú nhìn sơ qua một lượt, nhưng đối với một người mất say mê mang lời đồn mà nói, thể chữ bốn ký tự rậm rạp chằng chịt thật sự là quá nhỏ, cô thoát nhìn cổ hết sức, muốn nghiêm túc nhìn một hàng chữ trước mắt đã lập tức hoa mắt.

Mạc Bảo Bối khó khăn tiếp tục xem, không nói lời nào, cau mày, không chịu thừa nhận bản thân đã uống say.

Ross nhìn Mạc Bảo Bối rõ ràng không thấy rõ nội dung, vừa muốn lấy giấy thỏa thuận trong tay Mạc Bảo Bối, vừa dùng giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng tiếp tục nói:

- Không cần miễn cưỡng.

Cảm giác giọng Ross giống như mang theo vài phần đồng tình, Mạc Bảo Bối thở phò phò bắt lấy bản thỏa thuận không thả, cố chấp muốn chứng minh mình không hề say.

- Thế này đi, bằng không em viết tên của mình ra, chỉ cần em viết ổn rồi, coi như em không có say, hơn nữa còn là.

Ross giao hoạt lộ ra nụ cười, không sợ bị Mạc Bảo Bối nắm thót chút nào.

- Tôi viết ra anh phải thừa nhận tôi là “ngàn chén không say”, hơn nữa còn là thần rượu, nữ vương tửu quốc (quốc gia của rượu)! - Mạc Bảo Bối lập tức tiếp lời.

- Được, đồng ý. - Ross sáng khoái nói, lấy bút máy đã sớm chuẩn bị ở một bên ra, đưa cho Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối trực tiếp vươn về cơ thể vẫy phía trước, ngồi trên hông của Ross, đặt bản thỏa thuận lên phía trên lồng ngực nở nang của Ross, nhắc bút chuẩn bị viết xuống tên tuổi của cô.

Ross thấy thế, cười lật tới tờ cuối cùng của bản thỏa thuận, đưa một vị trí trống không dưới bên B nhắm ngay đầu ngọn bút của Mạc Bảo Bối.

- Hình như viết không rõ ràng lắm. - Thấy Mạc Bảo Bối viết xong, Ross lập tức khó khăn nói.

- Làm sao có thể, tôi viết chính là nét đẹp ý hay, được gọi là mộc mạc có lực, chữ chữ ngay thẳng, làm sao có thể không rõ ràng lắm, nhất định là ánh mắt của anh không tốt, tôi viết lại cho anh. - Một tay Mạc Bảo Bối vỗ vào bả vai Ross, nhắc bút lại muốn viết ra tên của cô.

34. Chương 35: Sắc Tâm

- Đợi chút, anh giúp em đổi giấy rồi em viết tiếp. - Ross nhìn Mạc Bảo Bối mơ màng, đặt một bản thỏa thuận mới khác ở trước ngực của mình, sau đó nâng cổ tay Mạc Bảo Bối, nhắc nhở cô có thể hạ bút rồi.

Mạc Bảo Bối mơ mơ màng màng để chứng minh mình tỉnh táo, hoàn toàn không biết Ross làm tay chân gì trong đó, gọn gàng linh hoạt ký tên đồng ý.

Cầm hai phần thỏa thuận kết hôn lên, Ross quan sát hồi lâu, cười cất vào, một phần bỏ vào trong két sắt, trình trọng lên mặt mã khóa, còn có một phần bỏ vào trong túi xách nhỏ của Mạc Bảo Bối.

Tuổi Mạc Bảo Bối thật sự còn khá nhỏ, chuyển đi đến cuộc sống trong trường đại học lại màu sắc rực rỡ, muôn màu muôn vẻ, Ross chỉ có thể ra hạ sách này, trước tiên bắt nhốt người ở bên cạnh mới là thuật cai trị. dĩ nhiên đàn lệ q, uy đ.ôn Cho nên sáng sớm đã chuẩn bị xong thỏa thuận kết hôn, ai ngờ không đợi anh tìm tới cửa, trái lại Mạc Bảo Bối chủ động quang lâm (tới nhà), gặp phải cơ hội tốt như vậy, sao Ross lại chịu buông tha thời cơ quá tốt này.

Tác dụng chậm của một ly Trường Đào Băng Trà đã qua bỏ thêm nguyên liệu kia rất nặng, Mạc Bảo Bối chỉ cảm thấy da đầu càng ngày càng nặng trĩu, ngay cả vẻ tỉnh táo và cảnh giác cuối cùng cũng từ từ biến mất hầu như không còn.

Giây giụa đứng lên, một tay khoác trên bả vai Ross, cả người Mạc Bảo Bối lập tức xụi lơ xuống.

Ross tay lạnh mắt lệ vớt Mạc Bảo Bối vào trong ngực, tâm tình rất tốt vỗ vỗ khuôn mặt trắng nõn nà, đỏ bừng bừng của Mạc Bảo Bối, mỉm cười khê cong lưng, ôm ngang Mạc Bảo Bối ở trước ngực, cất bước đi về phía cầu thang hình xoắn ốc.

- Cô nàng này, nhẹ như vậy, sau này anh phải nuôi em có thịt một chút! - Áng chừng thể trọng của Mạc Bảo Bối, Ross thì thầm nói, trong lòng đã bắt đầu kế hoạch nuôi vợ ra làm sao.

- Ừm. - Mạc Bảo Bối cảm thấy trên người nóng lên, có hơi khó chịu ngâm nga ra ngoài, giùng giàng muốn đẩy thứ gì đó dính trên người ra, bởi vì cô cảm thấy thứ dính vào người mình thật sự quá nóng.

Ross chẳng qua chỉ giữ chặt Mạc Bảo Bối thêm, sợ Mạc Bảo Bối thật sự bị rơi ra, sẽ tổn thương đến cô.

Một người đàn ông bình thường, lúc ở đơn độc cùng cô gái bản thân thích vốn cơ thể đã phát nóng lên, nhất là cô gái mình thích còn uống rượu say mất mê mang, hơn nữa với cơ thể cao lớn của anh vừa lúc thấy thân hình hoàn mỹ của cô gái, nhiệt độ càng thêm tăng vọt. Dính vào người Mạc Bảo Bối dĩ nhiên chính là lửa nóng ** từ Ross rồi.

Đến cửa phòng, một chân Ross khê dùng sức giậm ba cái trên mặt đất, thanh điều khiển cửa phòng lập tức mở ra.

Nhẹ nhàng đặt Mạc Bảo Bối trên mặt giường lớn mềm mại, Ross ngồi xếp bằng, nhìn Mạc Bảo Bối say mụ mị, nhìn cô như là một tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp, suy nghĩ kỹ lưỡng.

Đôi môi mềm mại, da thịt nhẵn nhụi, xương quai xanh khêu gợi, hai chân thon dài, cánh tay mảnh khảnh, Ross nhìn mê mẩn, cổ họng không nhịn được nuốt xuống.

Đang lúc hormone kích thích trong cơ thể Ross không nhịn được, Mạc Bảo Bối lật người một cái, lộ ra quần lót nhỏ đáng yêu, Ross rút cuộc không nhịn được muốn quỳ rũ cô tới.

Ross chậm rãi trêu chọc sợi tóc của Mạc Bảo Bối, ghé vào bên tai nhẹ nhàng hỏi:

- Bảo Bối, em nóng hay không?

- Ừ, nóng. - Giọng Mạc Bảo Bối có phần khàn khàn nhàn nhạt, không trong trẻo giống bình thường, ngược lại có một loại tư vị mềm giọng, lại cực kỳ hấp dẫn.

Ross nhẹ nhàng tựa vào bên người Mạc Bảo Bối, nhìn tư thái kiều mỵ đáng yêu của cô, trong người càng thêm nóng vọt lên.

- Có muốn giúp em cởi quần áo không? Cởi quần áo sẽ không nóng nữa! - Ross khó có thể chống cự, dẫn dụ Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối đột nhiên lật người, chớp lông mi cong dày vênh lên, nhìn Ross chỉ cách ở trước mắt mình không tới 3 cm, ánh mắt có chút mê ly nhưng vẫn long lanh, miệng mở ra, lộ hàm răng trắng chỉnh tề, dường như muốn nói điều gì, nhưng đầu khê chếch lộ ra dáng vẻ suy tư, ngậm miệng.

Vốn là lưng Mạc Bảo Bối quay về phía Ross, cho nên dù là Ross dựa vào cũng chỉ là dựa vào sau lưng của Mạc Bảo Bối, nhưng Mạc Bảo Bối nghiêng người, hai người lập tức mặt đối mặt, cơ thể dán chặt vào nhau, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở từ đối phương, Ross tức thì có phản ứng của đàn ông.

- Không muốn. - Bịu môi, khẩu ngữ của Mạc Bảo Bối có phần hàm hồ làu bàu.

- Vậy em muốn cái gì? - Ross không dám lộn xộn, chỉ sợ sẽ dọa đến Mạc Bảo Bối, bởi vì giờ khắc này chính bắp thịt toàn thân anh cũng đã căng thẳng lên, chỉ sợ chạm vào là nổ ngay.

Lại muốn tìm Mạc Bảo Bối trêu chọc, nhưng sợ sẽ dọa đến Mạc Bảo Bối, Ross có chút tiến lùi đều khó.

Đổi lại là anh trước kia, nếu quả thật muốn quyến rũ Mạc Bảo Bối, chắc chắn sẽ không mâu thuẫn, nhưng đối mặt là cô gái mình yêu thích, muốn, rồi lại không muốn, khiến cho nội tâm anh bất đầu giằng co.

- Tôi muốn uống nước. - Miệng hơi phát khô, tiếng Mạc Bảo Bối càng thêm khàn khàn, nhưng lại phát ra một sắc thái thần bí.

Bên trong phòng còn có cả một máy lọc nước, Ross lật người rời khỏi người Mạc Bảo Bối, giúp Mạc Bảo Bối rót một ly nước tinh khiết.

Nhìn khuôn mặt Mạc Bảo Bối đỏ bừng bừng trên giường, Ross quyết định chờ Mạc Bảo Bối uống hết nước, anh lập tức ra khỏi căn phòng để tránh mình suy nghĩ lung tung.

Đỡ Mạc Bảo Bối dậy ngang lưng, Ross đút nước vào trong miệng Mạc Bảo Bối.

- Còn muốn. - Mạc Bảo Bối giống như lữ khách trong sa mạc đã lâu không gặp mưa, uống xong một ly còn muốn uống nữa.

Ross có chút muốn ột cái tát lên trên mặt mình, sớm biết thì đã không pha rượu mạnh như vậy, nhưng hối hận tới cũng không kịp, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, lại giúp Mạc Bảo Bối rót một ly nước.

Rót nước xong, Ross dựa theo tư thế đỡ Mạc Bảo Bối dậy lúc này, muốn nâng eo của Mạc Bảo Bối đỡ cô dậy. Ai biết mặc dù mắt Mạc Bảo Bối mơ màng, nhưng thấy Ross đã rót nước xong, nóng nảy tự mình muốn bỏ dậy, lại đụng phải cánh tay Ross, cả ly nước lập tức vẩy vào trước ngực.

Nước tinh khiết lạnh lẽo làm thấm ướt cả một mảnh quần áo trước ngực Mạc Bảo Bối, nhưng Mạc Bảo Bối không hề để ý, trái lại rất vui mừng, bởi vì cơ thể nóng lên của cô được lạnh lẽo giải phóng.

- Ha ha. thật mát. - Mạc Bảo Bối ngốc nghếch nhìn Ross, vui mừng nói.

Ross nhìn bề mặt dưới quần áo ướt đầm, đường cong phái nữ của Mạc Bảo Bối lộ liễu, lại không bị không chế mà nhìn, hai con ngươi xanh lá càng thêm tối, trở nên sâu xa.

Không thể động, cô ấy là người phụ nữ mảy yêu mến, không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Ross nỗ lực hít thở, lại hít thở, cảnh cáo bản thân phải không chế ** của mình.

- Nhưng. - Mạc Bảo Bối lầu bầu, mặc dù cảm thấy trên người lạnh lẽo, nhưng sau cảm giác lạnh lẽo là ướt át khiến cho cô rất không thoải mái, giãy giụa cơ thể, muốn cởi quần áo dính dính trên người xuống.

- Đứng dậy! - Ross nhìn thấy Mạc Bảo Bối muốn cởi quần áo của mình xuống, sợ đến kêu to.

Chỉ nhìn như vậy đã không chịu nổi, nếu để cho Mạc Bảo Bối cởi quần áo vậy thì còn lên tới đâu, cho nên Ross bị dọa sợ đến kêu to.

Cái này nếu bị người khác biết, khẳng định cười nửa ngày, cô gái mình yêu thích cởi quần áo mình lại cảm thấy sợ hãi, thật đúng là đủ mất mặt.

- Được. - Mạc Bảo Bối biết điều nói, cũng thật sự yên tĩnh lại, không hề uốn éo người nữa.

35. Chương 36: Hiểm Khi Nghe Lời

Ross âm thầm thở dài một hơi.

Nhưng không thể để mặc Mạc Bảo Bối với quần áo đã ướt sũng trên người, Ross không thể làm gì khác hơn là đau đầu suy nghĩ, hay là trước dùng cái mền bọc Mạc Bảo Bối lại, sau đó sẽ giúp cô thay một bộ quần áo khác cho ổn.

- Anh giúp tôi. - Mạc Bảo Bối làm bộ đáng thương nhìn Ross, chỉ chỉ quần áo trên người.

- Được, ngoan một chút, anh đi lấy cho em một bộ quần áo để thay được không? - Ross vỗ vỗ đầu nhỏ của Mạc Bảo Bối, dịu dàng dịu dỏ cô gái nhỏ đáng yêu.

Mạc Bảo Bối kích động gật đầu, ánh mắt nở nụ cười.

Nhìn Mạc Bảo Bối như cô gái nhỏ, Ross vui vẻ gật đầu một cái, vào trong tủ quần áo âm tường lấy tùy ý một cái áo sơ mi trắng ra ngoài.

Bình thường Mạc Bảo Bối luôn rất cường hãn, Ross muốn nhìn bộ dạng thiếu nữ ngây thơ của Mạc Bảo Bối cũng không có cơ hội, nhưng lúc này đúng là hết sức thỏa mãn tâm nguyện của anh.

Mở ga giường ra, bọc cả người Mạc Bảo Bối lại, Ross đang chuẩn bị duỗi tay vào trong ga giường giúp Mạc Bảo Bối cởi váy ra, kết quả bởi vì Mạc Bảo Bối uốn qua uốn lại nên đoán chừng là sai vị trí rồi, khi trên tay truyền đến xúc cảm mềm mại thì toàn thân lập tức cương cứng.

- Anh đang làm gì? - Mạc Bảo Bối nhìn Ross, hai mắt long lanh, đáng vẻ ngây thơ thuần khiết khe khẽ hỏi.

Ross lúng túng buông tay ra, không biết trả lời như thế nào, mặc dù thật sự không phải anh cố ý, nhưng trên thực tế anh xác thực là đã chiếm tiện nghi của Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối hoàn toàn không để ý tới Ross, nhanh nhẹn từ trong ga giường lặn ra.

Nhìn Ross không ra tay giúp đỡ, Mạc Bảo Bối không thể làm gì buộc lòng tự mình vươn tay cởi quần áo.

Hừ, không giúp một tay thì thôi vậy, dù sao chính cô có tay có chân, sẽ không cần anh giúp một tay đấy.

Mạc Bảo Bối luôn luôn là đứa trẻ tự mình ra tay để cởi no áo ấm, giờ phút này uống say vẫn là như thế. dĩ nhiên dĩ nhiên là vậy. Thấy Ross không có ý định trợ giúp mình, không thể làm gì khác hơn là chu miệng bày tỏ bất mãn, rồi lại không hề nói gì nữa, bản thân cúi đầu cố gắng muốn cởi bỏ quần áo.

Không tìm được nút áo, tính nóng vội của Mạc Bảo Bối đi lên, trực tiếp muốn đẩy áo đi lên trên đầu, kết quả lại che kín đầu, váy cởi không xong không nói, còn làm inh chặt vật đến không chịu nổi.

Ross không đành lòng đành phải thở dài, đưa tay ra giúp một cái, sau đó làm bộ nhìn ra những nơi khác, để phòng ngừa thú tính của mình đại phát.

- Á á. - Mạc Bảo Bối bị khó chịu trong quần áo có phần đáng thương kêu oai oái.

- Được rồi, ngoan! - Ross làm sao chịu được thấy bộ dáng đáng thương uất ức của cô gái nhỏ yêu mến, vội vàng dịu dàng dỗ dành, quả thật chính là coi Mạc Bảo Bối thành một đứa nhỏ ba tuổi mà dỗ.

Rút váy ra, Ross lập tức mặc áo sơ mi trắng vào.

- Không thoải mái. - Mạc Bảo Bối chỉ nịt ngực của mình, bày tỏ không thoải mái. Vải đệm dày cộm nặng nề lấn áp, hút dưỡng khí, khiến cho cô rất không thoải mái, nếu như không lấy xuống cô sẽ cảm thấy khó thở.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, Ross khổ sở nhắm hai mắt lại, cắn răng một cái, cởi cái áo sau lưng ra, nhanh chóng bọc áo sơ mi vào, sau đó nhanh chóng cài xong nút áo.

Tốc độ càng nhanh thì càng dễ dàng phạm sai lầm, mà lúc này sai lầm lớn nhất chính là đụng phải da thịt trên cơ thể Mạc Bảo Bối. Lần nữa không cẩn thận chạm đến da thịt mềm mại cơ thể kia thì Ross dứt khoát mở mắt, tay chăm chú cài nút áo, để ăn Ice Cream vô cùng mỹ vị.

- Chết sớm siêu sinh sớm! - Ross an ủi mình.

Đầu đầy mồ hôi rồi cuộc cài xong cái nút áo cuối cùng, Ross thô lỗ dùng một tay kéo áo xuống, gần như chạy trốn vào trong phòng tắm.

Một bước vào trong bồn tắm kiểu cảm ứng, nước lập tức rào rào từ đầu đến chân. Ross cứ ngỡ ngác như vậy hết mười phút. Sau khi cảm thấy lửa nóng trên người lui xuống một chút xiu thì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa mở mắt lập tức phát hiện trên tay mình vẫn còn cầm váy nhỏ của Mạc Bảo Bối, tay chân luống cuống không biết phải nên làm sao đây, thấy thùng máy giặt quần áo trống lập tức ném vào, nhấn khởi động, tiếp tục quay lại bồn tắm tắm.

Cởi quần áo, Ross dứt khoát quảy bột lên tấm, thoải mái dựa lưng vào bồn tắm, nhắm mắt dưỡng thần.

Nghĩ thầm lúc này Mạc Bảo Bối cũng không ra được, phỏng chừng kế tiếp sẽ ngoan ngoãn ngủ. Dù sao cô đã say mơ mơ màng màng rồi, cũng nên ngủ một giấc thật tốt.

Nhớ tới ý muốn quyến rũ của mình ban đầu, Ross rung mình sợ hãi. Về sau anh tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện như vậy nữa, dù sao đã nhận rõ mình nhất định không nỡ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cần gì làm ình khó chịu, cuối cùng còn phải tới mức đi tắm nước lạnh.

Đối với hành động của mình, Ross xét đến cùng, nghĩ ra hai nguyên nhân, một là Mạc Bảo Bối thật sự quá mê người rồi, thứ hai chính là bản thân anh thật sự bị ma quỷ ám. Anh đã ba mươi ba tuổi rồi, cũng không phải thằng nhóc hai mươi ba trẻ tuổi, thế mà lại không khống chế được hành vi của mình, cho nên, đây là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Tự giễu cười cười, Ross đã trừ hết lửa không còn nhiều lắm, đưa tay vuốt mặt một cái, chuẩn bị đứng dậy thay một bộ quần áo sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái.

“Cạch” một tiếng, cửa mở ra rồi.

Ross vốn là đã bước một chân ra khỏi bồn tắm, nghe tiếng động lập tức rụt trở về.

Quả nhiên, Mạc Bảo Bối lão đảo chỉ chực ngã bước vào trong phòng tắm, nhìn ra được ánh mắt vẫn mơ màng, nhưng bộ dạng thì hình như tinh thần cũng không tệ lắm, bước chân tối thiểu ổn hơn rất nhiều.

- Hả?

Mạc Bảo Bối kỳ quái kêu một tiếng, cảm thấy trong bồn tắm có tiếng vang, cả người lập tức bị một cánh cửa thủy tinh hấp dẫn qua.

Dùng sức đẩy cửa kính phòng tắm, Mạc Bảo Bối chu miệng, quẹo cái đầu nhỏ nhìn Ross ngồi trong bồn tắm.

Thấy Mạc Bảo Bối đột nhiên lại gần, Ross lập tức gập hai cái chân dài lên che chắn bộ phận khó xử, hít sâu một hơi nhìn Mạc Bảo Bối, hạ quyết tâm, định không động ta không động.

Mạc Bảo Bối thấy thế mơ mơ màng màng, vừa mới mặc tử tế quần áo xong cô thật sự chớp mắt 20 phút, nhưng vô đại não say rượu bắt đầu buông thả adrenalin, cả người lại bắt đầu từ từ tỉnh táo lại.

Nghe được tiếng nước chảy, Mạc Bảo Bối bắt đầu tò mò, vì vậy lập tức đẩy cửa phòng tắm ra.

Theo lý thuyết phòng tắm của Ross vốn có chốt mở vân tay, dưới tình huống không khóa còn có thể dùng âm thanh điều khiển, Mạc Bảo Bối vốn không thể xông vào. Nhưng lúc đầu Ross đi vào quá gấp, trong lúc nhất thời quên đóng cửa lại mất, thế là cho Mạc Bảo Bối có cơ hội lợi dụng.

Mạc Bảo Bối nhìn thấy không đủ rõ ràng, cố gắng làm cơ thể lại gần Ross, cố gắng muốn nhìn một chút hình dạng Ross trông thế nào.

Người vào, vậy ta liền lui.

Ross lui về phía sau nhiều nữa, lần đầu tiên cảm thấy mình thật hoang đường, mỹ nhân đưa vào trong miệng mà bản thân lại còn phải trốn tránh.

- Ồi. - Mạc Bảo Bối tráng lệ rơi xuống nước, người cố gắng vươn vào trong bồn tắm, kết quả cuối cùng chính là đầu rơi vào trong bồn, bởi vì Ross lùi lại nhiều lần, cộng thêm Ross vốn trong trạng thái trốn tránh cho nên không có cách nào ngăn cản trước thảm kịch xảy ra với Mạc Bảo Bối.

Cảm thấy hạ thân mình bị đầu Mạc Bảo Bối đụng xuống, khổ sở cau mày, rồi lại cực kỳ bất đắc dĩ thở dài, một tay xách cổ áo sau của Mạc Bảo Bối lên.

36. Chương 37: Đúng Là Một Tiểu Yêu Tinh

Xách Mạc Bảo Bối từ trong nước lên, Ross cũng không thể trực tiếp ném người ra ngoài, không thể làm gì khác đành một tay giữ chặt cầm Mạc Bảo Bối, không để cho cô cúi đầu nhìn thấy thứ không nên thấy, sau đó từ trong nước đứng lên, xách ra khỏi bồn tắm.

Mạc Bảo Bối bị ướt rất không thoải mái, vùng đôi tay muốn giãy giụa.

- Á! Oh my God, em thật đúng là tiểu yêu tinh. - Ross bị một tay của Mạc Bảo Bối nắm cơ ngực, khổ sở kêu thảm, trực tiếp đổi thành vác, dứt khoát để mặt Mạc Bảo Bối hướng lên trần nhà khiêng trên vai.

- Thả tôi xuống, cứu mạng, có giặc cướp! - Mạc Bảo Bối kêu ầm ĩ, không nghe ra cảm giác sợ hãi, ngược lại cảm thấy giọng điệu mềm mại có chút khàn khàn trầm thấp, giống như một loại hưởng thụ.

Ross không để ý tới tiếng thét của Mạc Bảo Bối, vác cô thẳng đến bên giường, trực tiếp dùng mền bọc Mạc Bảo Bối lần nữa, bọc cả người chặt chẽ, sau đó đôi chân nhanh chóng đi tới trước mặt tủ quần áo của mình mở cửa ra, chuẩn bị thần tốc mặc quần vào.

Giờ phút này Ross hận không thể mọc ra bốn cánh tay, luống cuống tay chân mặc quần lót vào, đang dự định mặc quần dài nhàn nhả vào thì lại cảm thấy sau lưng có một loại cảm giác bức bách.

Quả nhiên, thời điểm khi anh vừa mới kéo quần đến một nửa, quần lại bị kéo rơi xuống mắt cá chân.

Cơ thể cứng ngắc quay đầu lại, thì ra Mạc Bảo Bối loạn choạng, ngo ngoáy mở cái mền ra, hai ba bước lập tức nhào tới Ross, kết quả ước chừng khoảng cách sai lầm, cả người rập đầu té xuống đất, hai tay vẫn còn lôi kéo quần Ross, trực tiếp cùng với tư thế vật rơi tự do kéo quần Ross xuống.

- Người xấu, tôi muốn đồng quy vu tận (cùng đến chỗ chết) với anh! - Mạc Bảo Bối ngẩng đầu lên, khí thế hào hùng hô to một tiếng, sau đó ót lẩn ra sàn nhà.

Ross nhìn thấy Mạc Bảo Bối còn có hơi sức hô to, liền biết té không đau, tức thì thấy may mắn trên sàn nhà của mình có một tầng keo màng bảo hộ, vốn dĩ muốn bảo vệ sàn nhà không bị hư hại, kết quả lúc này lại làm Mạc Bảo Bối chịu ít đau đớn một chút.

Thở dài một cái lần nữa, Ross ngồi xổm người xuống, gỡ tay của Mạc Bảo Bối ra.

Ai biết Mạc Bảo Bối vậy mà hơi sức vô cùng lớn, kiên quyết không chịu buông quần Ross ra. Ross thấy vậy đành ảo não rút chân, sau đó lấy một cái quần từ trong tủ quần áo mặc vào. Sau khi chắc chắn quần áo trên người mình tốt rồi mới khom lưng ôm lấy Mạc Bảo Bối.

- Hu hu. thật đáng thương. - Ôm lấy Mạc Bảo Bối xong, Ross mới phát hiện vành mắt Mạc Bảo Bối lại đỏ, bộ dạng đáng thương, nhất thời tâm cũng rối rắm vào cùng một chỗ.

- Bảo Bối không khóc, không đáng thương, có phải té đau không? - Ross ngồi bên giường, đặt Mạc Bảo Bối ở trên đùi, nhẹ nhàng vạch tóc của cô ra, nhìn một dấu vết màu đỏ au trên trán.

Nhìn cô gái nhỏ đáng thương uất ức, Ross hận không thể tự mình chịu đau đớn này thay cô, nhẹ nhàng thổi trên trán cô, an ủi tinh thần Mạc Bảo Bối.

- Đau đau. - Mạc Bảo Bối bĩu môi, hệt như đứa con nít.

Nhìn Mạc Bảo Bối hồn nhiên ngây thơ, nhất thời có một dòng nước ấm đánh thẳng vào trái tim Ross. Mạc Bảo Bối đáng yêu ngoan ngoãn thế này bình thường nhìn thấy ở đâu, cũng chỉ có lúc cô uống say về sau mới có thể thả cô gái nhỏ trong lòng cô ra.

Dù sao, vẫn chỉ là thiếu nữ mười chín tuổi.

Mặc dù bình thường ngoài mặt là một người hung hãn như vậy, nhưng chung quy chỉ có mười chín tuổi thôi.

Không thể quá vội, không thể ép cô ấy. Ross vừa vuốt ve cái trán Mạc Bảo Bối vừa nghĩ tới.

Ôm Mạc Bảo Bối, Ross nhớ tới thời gian trước anh đi du lịch Dương Sóc, từng nhìn thấy người cha trần an đứa con vì đi bộ ngã mà khóc lớn. Người cha đặt đứa con trên đùi thế này, sau đó nhẹ nhàng vỗ phần lưng, nhíp chân, sau đó đứa con dần dần an tĩnh lại.

- Không đau, ngoan. - Ross vừa run chân, vừa vỗ lưng của Mạc Bảo Bối, dịu dàng nói.

Quy luật lay động và giọng nói làm yên lòng người khiến trước mắt Mạc Bảo Bối dần dần trở nên mơ hồ, rất nhanh đã quên mất đau đớn trên trán, nhắm mắt lại dựa vào hông vai Ross, tiến vào mộng đẹp.

Nhìn Mạc Bảo Bối trong tay vẫn nắm thật chặt quần không thả như cũ, Ross mỉm cười ôm Mạc Bảo Bối nằm xuống, dựa vào nhau ngủ.

Mặt trời xuống phía tây, nhanh chóng tối đi.

Mạc Bảo Bối không hề mơ, ngủ rất say, cho đến khi cảm thấy đói bụng mới yếu ớt tỉnh lại.

Cảm giác ngang hông có loại cảm giác áp lực, còn tỏa ra một sự ấm áp, đó là cánh tay của một người.

Mạc Bảo Bối lập tức tỉnh táo, bật một cái lập tức ngồi dậy, một tay dùng sức gạt cánh tay ngang hông kia xuống.

Cố gắng nhớ lại, Mạc Bảo Bối chỉ nhớ rõ mình ở trong nhà cùng với Bán Hạ, không thích bộ dạng nửa chết nửa sống của cô ấy. Lúc cô buồn bực lại nhớ ánh mắt của Ross, vì vậy nào cô nóng lên tìm tới cửa, tiếp đó nói một đồng có rồi không có, Ross an ủi mấy câu xong thì pha chế cho cô một ly rượu ngoại.

Sau đó. không có.

- Đáng chết, Ross anh đứng lên cho tôi. - Ý thức được có cái gì đó không đúng, Mạc Bảo Bối giận đến rống to.

Đều là ly rượu gây họa, nếu không phải cô nổi nóng buồn bực thì sẽ không uống hết cái loại rượu đó, lại còn say. Cô căn bản là không thể một ly sẽ say, nhất định là rượu kia có vấn đề gì, cô rất có tự tin đối với tử lượng của mình.

Ross chậm rãi tỉnh lại, phát hiện trời đã tối rồi, trong phòng đưa tay không thấy được năm ngón, vì vậy vỗ tay phát ra tiếng, trong phòng lập tức tản mát ra ánh đèn màu vàng nhu hòa, chiếu sáng tất cả bên trong phòng.

Trên người Mạc Bảo Bối chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng của Ross, tay áo còn bị xắn lên, hai cái chân dài trắng như tuyết lộ ra, trong con người xinh đẹp phát ra tức giận.

- Anh nói, ly rượu kia có vấn đề gì? - Trước tiên Mạc Bảo Bối lập tức cho rằng ly rượu có vấn đề.

- Đó là Trường Đảo Băng Trà. - Ross ngồi dậy theo, mặt đối mặt với Mạc Bảo Bối.

- Anh nghĩ một ly Trường Đảo Băng Trà chuốc ngã tôi? - Mạc Bảo Bối chất vấn, nhớ rằng cô đường đường là nữ vương tử quốc (quốc gia của rượu), lúc nào thì uống rượu say, quả thật nói giỡn.

- Em chưa bao giờ uống rượu ngoại quốc, cho nên không thích ứng, nhất là giữa hai loại rượu ngoại quốc và Trung Quốc tồn tại khác biệt rất lớn, cho nên. - Ross ung dung nói.

Mạc Bảo Bối hít sâu một hơi, điểm này người uống rượu hàng năm như cô cũng biết, giống như cô uống cạn ba chai rượu vang đỏ không có bất kỳ cảm giác gì, nhưng nếu đổi thành ba chai rượu trắng cùng mức độ, ba chai liền bắt đầu có chút cảm giác không dám uống nữa.

Nhưng nếu muốn nói một ly đã ngã vậy thì quá ảo rồi. Mặc dù nói Trường Đảo Băng Trà xác thực là một loại rượu mạnh dễ dàng say nhất.

- Hơn nữa, một ly lớn vậy, nhiều gấp năm lần khách sạn bên ngoài bán, em uống nhanh như vậy dĩ nhiên. - Thấy Mạc Bảo Bối còn có nghi ngờ, Ross mở miệng lần nữa, vả lại không nói đến Mạc Bảo Bối uống say, cho Mạc Bảo Bối đủ sĩ diện.

Mạc Bảo Bối nhìn chằm chằm thẳng vào Ross, muốn xem xem trong đôi mắt anh rốt cuộc có thành phần lo lắng không, dùng cái này để phán đoán Ross có nói dối không.

37. Chương 38: Em. Anh Nhất Định Phải Nói Sao?

Ross ở trên quan trường gần mười năm, bản lĩnh trên mặt anh cũng đã sớm đạt đến cảnh giới xuất thần nhập quỷ, ở trước mặt Mạc Bảo Bối đòi nào lại lộ ra dáng vẻ lo lắng.

- Coi như anh không nói dối, nhưng tại sao tôi lại ngủ cùng anh ở đây? - Mạc Bảo Bối nhìn bố trí căn phòng một chút. Đơn giản hào phóng, khiêm tốn xa hoa lại không đáng ghét, có một loại hơi thở quý tộc trầm tĩnh, cảm giác rất giống với Ross. Nhưng cô xuất hiện ở trên giường Ross, thật sự không thể không khiến cô cảnh giác.

- Em. anh nhất định phải nói sao? - Ross hỏi.

- Dĩ nhiên, hơn nữa tốt nhất anh nói rõ ràng tỉ mỉ cho tôi. - Mạc Bảo Bối cắn răng nói, nếu Ross không thể cho cô một giải thích tốt, như vậy cô không ngại dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

Ross cúi đầu, nhìn quần còn chưa buông ra trên tay Mạc Bảo Bối, sau đó lộ ra một loại vẻ mặt phức tạp, bộ dạng giống như rất không muốn nói, nhưng lại không thể không nói.

Mạc Bảo Bối theo ánh mắt của Ross nhìn thấy trên tay mình lại có thể cầm một cái quần không thả, bị dọa đến vội vàng buông ra. Đó là một cái quần đàn ông, chủ nhân cái quần rất rõ ràng là Ross, nhìn vết cào trên quần, một luồng khí lạnh chợt ập vào lòng Mạc Bảo Bối.

- Em uống say liền nói em muốn ngủ, vì vậy anh lập tức đưa em lên để ngủ, anh vốn muốn để em xuống nhưng em nắm chặt không thả, còn.

Ross mới vừa nói tới chỗ này, tức thì dẫn tới một ánh mắt bén như kiếm của Mạc Bảo Bối.

- Thật, không tin em nhìn vết cào trên quần này, vốn dĩ sức của em cũng không nhỏ, sau khi uống say càng lớn hơn, cho nên thật sự không phải là anh không muốn né ra, mà chính là trốn không thoát.

Ross vội vàng chuyển về mặt bị hù dọa, khẩn trương giải tội ình.

- Vậy tại sao quần vẫn ở trên tay tôi? - Mặt của Mạc Bảo Bối đen lại, giọng lạnh rét buốt.

- Sau đó em lại khát muốn uống nước, kết quả đổ, không thể không cởi quần áo. Anh thực không có cách nào, không tin em nhìn cái ly trên mặt đất kia, chính là em đổ. - Ross chỉ vào cái ly trên đất, cái ly phủ một lớp chất dẻo, rơi xuống bên cạnh chân giường, im hơi lặng tiếng giúp Ross chứng nhận.

Nội tâm Mạc Bảo Bối kêu rên một tiếng, cảm giác sự trong sạch của mình bị phá hủy.

Mặc dù đáy lòng đã tự động liệt mình vào hình tượng lang sói, nhưng trên mặt vẫn rất lãnh tĩnh nhìn Ross.

- Nói tiếp. - Mặt của Mạc Bảo Bối cứng ngắc, tối tăm.

- Sau khi em cởi xong rồi nói không cho anh mặc vào, không phải, là đuổi theo anh lột sạch anh mới thôi, anh thật sự không ngăn cản em được, mệt mỏi không còn hơi sức nữa, cuối cùng thừa dịp em không dễ dàng gì ngủ thiếp đi lập tức lên mặc quần áo, nhưng anh thật sự quá mệt mỏi, hơn nữa, đây là phòng của anh. - Ross không tiếp tục nói hết, nhưng ý tứ không cần nói cũng biết.

Đây là phòng của anh, anh muốn ngủ, tại sao không ngủ ở đây.

Lý do bá đạo như vậy nếu đổi là người khác nhất định còn chưa chấp nhận, choáng mà, nhà anh lớn như vậy, chẳng lẽ chỉ có một cái phòng thôi sao? Anh đi nhiều hai bước sẽ mệt chết anh sao? Không thể nào! Sẽ không mà anh lại còn dám ngủ ở đây.

Nhưng, cổ tình Mạc Bảo Bối chính là nhân vật bá vương, cho nên lý do như vậy vào lúc này ngược lại thành công. Bởi vì nếu như là cô, cô cũng làm như vậy, đồ của cô chỗ của cô, không có lý do gì vì khiêm nhượng người khác mà làm mình uất ức, cho nên sau khi nghe xong, Mạc Bảo Bối im lặng.

Yên lặng xuống giường, sau đó nhìn chung quanh, không thấy được quần áo của cô, vì vậy bắt đầu tưởng tượng mình đến tột cùng có bao nhiêu cuồng dã, hít một hơi, yên lặng nằm trên mặt đất.

Ross thấy cử động của Mạc Bảo Bối, đầu tiên là nghi ngờ tiếp đó bừng tỉnh hiểu ra, ngay lập tức lại lộ ra ánh mắt đàn ông giống như sói nhìn Mạc Bảo Bối vĩnh viễn không lên.

Mông Mạc Bảo Bối rất tròn hơi vểnh, vểnh lên góc độ lớn làm lộ ra quần nhỏ màu hồng phía dưới, chọc cho hai mắt Ross nhiễm ánh sáng sâu kín lẫn nữa, con ngươi vốn màu xanh nhạt sâu hơn.

Mạc Bảo Bối không tìm được quần áo của mình tâm lạnh phân nửa, trong đầu không nhìn được hiện ra hình ảnh mình xé rách quần áo, nhất thời cảm thấy mình thật sự không phải là người, một cái tát lên trên mặt, thậm chí một tiếng bản thân không bằng cảm thán.

Hành động của Mạc Bảo Bối kịp thời kéo Ross đã bắt đầu chuẩn bị dong ruỗi lơ lửng trong lòng. Ross muốn ngay lập tức đuổi những hình ảnh tà ác trong đầu mình đi, xuống giường, bế Mạc Bảo Bối từ trên mặt đất lên.

- Anh làm gì thế? - Mạc Bảo Bối bị nhắc lên bấp thập toàn thân căng thẳng, kích động mà hỏi.

Ross không nói tiếng nào, một tay trực tiếp vòng quanh Mạc Bảo Bối, bế theo vào trong phòng tắm, mở máy giặt quần áo ra.

Ôm quần áo của mình từ trong thùng máy giặt, Mạc Bảo Bối buồn buồn không nói lời nào.

Máy giặt quần áo tự động toàn bộ đã tự động giặt xong hơn nửa sấy khô, thời điểm Mạc Bảo Bối lấy áo lót màu hồng ở phía trên cùng ra, lúng túng dùng vớ bọc áo lót lại, không muốn để cho Ross nhìn thấy.

Dĩ nhiên mắt Ross nhìn thấy hết những động tác nhỏ đó, thế nhưng cười không nói, làm bộ như không biết, để Mạc Bảo Bối xuống, tự mình đi ra ngoài phòng tắm.

Mạc Bảo Bối khẩn trương nhìn Ross đi ra ngoài, cẩn thận quan sát cửa phòng tắm đã khóa lại rồi, lạnh nhạt nhanh chóng cởi áo sơ mi trên người xuống, thay quần áo của mình.

Sau khi thay xong, nhìn áo sơ mi trắng trên đất, Mạc Bảo Bối vốn không muốn lo, lại nghĩ đến thật ra thì Ross cũng không hề làm gì sai, còn bị mình làm phiền tối, không thể làm gì khác hơn là lại nhặt áo lên, ôm trong tay rồi mới đi ra khỏi phòng tắm.

Chờ Mạc Bảo Bối ra khỏi phòng tắm, trong phòng đã không còn bóng người rồi, Mạc Bảo Bối đành phải tự mình tìm hiểu đi xuống lầu.

Thì ra là, Ross đã đi xuống lầu trước nấu ăn.

Nhìn dáng vẻ Ross buộc tạp dề bận rộn trong phòng bếp kiểu mở, Mạc Bảo Bối đột nhiên cảm thấy có loại ấm áp chảy xuôi trong lòng, ngay sau đó lại lắc đầu, cảm thấy là mình suy nghĩ quá nhiều, hoặc là đói quá mức rồi.

Lề mề đến gần trong phòng bếp, Mạc Bảo Bối dựa vào cửa, lẳng lặng nhìn Ross đang bận rộn.

- Sẽ xong nhanh thôi, em uống ly nước trước đi, anh để trên bàn rồi! - Ross quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ vào bàn ăn hình chữ nhật cách đó không xa.

Mạc Bảo Bối liếm liếm đôi môi, say rượu đích thực là có hơi miệng đắng lưỡi khô.

Nghe lời đi tới bàn ăn, ngoan ngoãn uống nước ấm, lẳng lặng chờ đợi bữa ăn tối của Ross.

Nhìn đồng hồ treo tường mười phần cổ xưa trên tường, cây kim chỉ thực tế lúc này đã chín giờ tối, bây giờ mới phát hiện thì ra cô ngủ lâu như vậy, bỏ lỡ bữa ăn tối khó trách sẽ đói bụng.

Mạc Bảo Bối ngay cả uống nước cũng tràn đầy cuồng dã, ba ngụm lập tức uống xong nước rồi, nhàm chán quan sát nhà Ross.

- Tăng tăng. bữa ăn tối mỹ vị dâng lên, mời công chúa đáng yêu thưởng thức! - Ross nhanh chóng bưng hai đĩa thức ăn tối, cười nói.

Nhìn thịt bò hành tây, trứng chần nước sôi, còn có một phần rau xà lách trong đĩa, mùi thơm nhàn nhạt xông tới mặt, không quá nồng mà mùi thơm ngát, Mạc Bảo Bối cảm thấy ngon miệng, cúi đầu ăn.

Ross rất vui mừng Mạc Bảo Bối đã nể mặt đối với tài nấu nướng của mình như vậy, vừa cười nhìn Mạc Bảo Bối vừa cùng ăn. Nhìn khéo miệng Mạc Bảo Bối dính nước sốt, lập tức dịu dàng đưa tay giúp cô lau đi, trong lòng ấm áp.

38. Chương 39: Du Lịch Giải Sầu

Dua xe một đường thẳng về nhà, Mạc Bảo Bối như chạy trốn khỏi cửa ngôi nhà Ross.

Bên trong biệt thự nhà họ Mạc, Mạc Trường Thắng đang xem TV với vợ, nhìn thấy con gái Bảo Bối nhà mình về, vui vẻ lên tiếng chào hỏi:

- Bảo Bối, mau tới đây xem đại kết cục!

Mạc Bảo Bối tựa như nghe tựa như không, một mình lướt qua phòng khách, trực tiếp đi lên lầu.

Mạc Trường Thắng có chút kỳ quái nhìn bóng dáng của Mạc Bảo Bối, tự lẩm bẩm:

- Sao Bảo Bối không để ý tới mình?

Lý Tổ Tổ nũng nịu vỗ cánh tay Mạc Trường Thắng một cái:

- Con gái lớn đương nhiên là có chuyện của mình, bây giờ anh phải bắt đầu thích ứng lùi về tuyến khác đi..., không thể quấy rầy Bảo Bối của chúng ta biết không?

- Bảo Bối nhà chúng ta không để ý tới anh, thật may là còn có mẹ xinh đẹp của nó, hắc hắc! - Một tay Mạc Trường Thắng ôm eo của Lý Tổ Tổ, cười khúc khích nói, cảm thấy được vợ thể này, chồng còn có đòi hỏi gì nữa. (cười hắc hắc giống cười đều)

Lại nói Mạc Bảo Bối lê dép của cô trở lại địa bàn trên lầu ba, mở đèn ở quầy rượu. Cô nhìn thấy phòng của Lộ Bán Hạ đã khép chặt rồi, khe hở trên sàn nhà không có ánh sáng truyền ra, biết đã ngủ, tức thì thở dài, tự mình quay về phòng.

Đá dép rơi xuống, ném túi đi, Mạc Bảo Bối nhào lên giường lớn.

- Á!

Một tiếng kêu thảm thiết âm tiết cao của nữ chân động làm màng nhĩ Mạc Bảo Bối cũng sắp hỏng.

Trong bóng tối, Mạc Bảo Bối luống cuống tay chân bịt miệng người nọ.

Nghe tiếng Mạc Bảo Bối cũng biết là Viên Tử rồi, không có ai có thể sánh ngang giọng cao của cô nàng này. Nằm trên người Viên Tử, Mạc Bảo Bối bịt miệng cô thật chặt còn phải dành một cái tay ra giữ chặt tay vùng loạn khắp nơi của Viên Tử.

- Tổ nói Viên Tử cậu có thể nhỏ giọng dùm một chút hay không, cậu cho rằng đây là hiện trường xảy ra thảm án à? - Mạc Bảo Bối liếc mắt.

Viên Tử thấy Mạc Bảo Bối đã đi lâu như vậy mà vẫn chưa về, có hơi cảm thấy lo lắng, liền ngủ lại để phòng ngộ nhờ Mạc Bảo Bối về nhà rồi muốn tìm người bày tỏ hoặc là chia sẻ. Nhưng cô tham ngủ thành thói, không đợi tới mười giờ đã ngủ mất rồi, đang ngủ đột nhiên bị người khác đè lên, cô còn tưởng rằng là quỷ đè giường, cho nên sợ đến kêu to.

Biết là Mạc Bảo Bối quay về, Viên Tử gật đầu một cái, bày tỏ mình đã biết tình huống.

Buông Viên Tử ra, Mạc Bảo Bối lật người một cái nằm ở bên người Viên Tử.

Sau khi Viên Tử tỉnh táo lại, tinh thần kích động muốn nằm trên bả vai Mạc Bảo Bối:

- Bảo Bối có phải cậu đi tìm trai đẹp người lai đó không hả? Như thế nào? Có phát triển ra cái tuyến lửa nóng gì hay không?

Mạc Bảo Bối vừa nghe cũng có phần buồn bực, cô cũng không biết có phải hôm nay tinh thần quá kém hay là như thế nào, lúc Ross dùng ngón tay giúp mình lau đi nước sốt ở khóe miệng, đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, hơn nữa sau đó Ross không giải thích được nói chuyện phun hơi thở ở bên tai của cô, cô bị dọa đến bỏ chạy nhanh như chạy lấy mạng.

- Như thế nào như thế nào? Có phải trai đẹp người lai xuất ra sức quyến rũ khí phách cường đại phái nam chinh phục cậu không? - Viên Tử tò mò hỏi, cô thật sự rất muốn biết đến tột cùng hai người này xảy ra chuyện gì.

Ghét bỏ tối tăm, Viên Tử dứt khoát mở đèn bàn đầu giường lên, ánh đèn mờ nhạt lập tức ấm áp cả phòng, cũng xua đuổi bóng tối.

- Viên Tử à! - Mạc Bảo Bối nhìn Viên Tử mặt mũi tràn đầy hưng phấn, chợt nghiêm túc kêu lên.

- Đến. - Viên Tử chào kiểu nghi thức quân đội như đứa trẻ, sau đó vui vẻ tựa sát vào trong ngực Mạc Bảo Bối, mặt dày mày dạn làm ồ.

Mạc Bảo Bối vốn muốn thảo luận một chút vấn đề của mình với Viên Tử, bị Viên Tử làm ột cái như vậy, lập tức lườm, bắt đắ dĩ hỏi:

- Cậu đang làm gì đây?

Làm ồ giống như một con mèo đáng thương, còn dùng sức chui vào trong ngực cô, là dạng gì thế này? Muốn chui ra cái ồ hay là sao?

- Tổ đang làm một chuyện rất vĩ đại, chính là làm nũng trong truyền thuyết, như vậy cậu sẽ nói mọi chuyện cho tổ biết, có đúng hay không hả? - Viên Tử nâng khuôn mặt đáng yêu của cô lên, cười híp mắt nói.

Mạc Bảo Bối vuốt trán, nhúc đầu nói:

- Ủ, cậu rất rất vĩ đại, ít nhất đuổi tâm tình buồn bực của tổ chạy rồi, nhưng giá cao là có chút nhúc đầu.

- Vậy cậu có kể chuyện trai đẹp người lai với tổ không? - Viên Tử từ trong hờ vai Mạc Bảo Bối chui ra, mắt sáng lấp lánh nhìn Mạc Bảo Bối.

- Nói, tại sao không nói, ai bảo cậu làm chuyện vĩ đại quá như vậy chứ! - Mạc Bảo Bối vừa bực mình vừa buồn cười vỗ vỗ gò má của Viên Tử, hai tay chống ra sau, tựa vào gối đầu trên đầu giường.

Viên Tử hưng phấn ngộ nguậy một mạch, sau đó nằm nghiêng, ôm bắp đùi Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối kể đầu đuôi ngọn ngành chuyện đã xảy ra với Viên Tử, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô ấy, thuận tiện còn trả lời một số chi tiết, thắc mắc của Viên Tử, ví dụ như vẻ mặt của cô lúc đó như thế nào, hoặc là ly rượu kia màu gì.

- Ôi, thật là lãng mạn mà! - Sau khi Viên Tử nghe xong, hăm mộ phát ra thở dài.

- Lãng mạn cái đầu ấy, nghe xong mau ngủ. - Mạc Bảo Bối nhìn đồng hồ cổ kính trên vách tường một chút, đã mười hai giờ khuya, đối với máy ăn với ngủ như Viên Tử quả thật cũng đã coi như là nửa đêm canh ba rồi, vội vàng thúc giục.

- Biết rồi, tổ ôm cậu ngủ được không? - Viên Tử mở đôi mắt căng tròn như đứa bé, nói xong thuận tiện dùng cả tay chân ôm lấy Mạc Bảo Bối.

- Vậy cũng phải để tổ tắm rồi nói, buông tay. - Mạc Bảo Bối nhìn Viên Tử như bạch tuộc quấn lên mình, một tay đẩy.

Viên Tử biết trước khi ngủ Mạc Bảo Bối nhất định phải tắm, không dám lơ mắ, không thể làm gì khác hơn là ảo não buông tay.

Mạc Bảo Bối tắm cấp tốc xong, Viên Tử đã sớm ngủ đến thở to. Nhìn khuôn mặt ngủ say của Viên Tử, trong lòng Mạc Bảo Bối ấm áp một hồi. Mặc dù Viên Tử là chị đại ngốc nghếch, nhưng lại có thể làm cho cô cảm nhận được rất nhiều ấm áp.

Lại qua mấy ngày, cảm xúc của Lộ Bán Hạ vẫn không hề khôi phục, không khí cả người trầm lặng, không có nửa chút tức giận. Cuối cùng Mạc Bảo Bối quyết định muốn dẫn cô đi ra ngoài giải sầu, nếu không liên tục buồn bực cũng không cách nào tháo mở nút thắt của cô.

Vội vàng sắp xếp vé máy bay đi Tam Á, cũng không quan tâm Lộ Bán Hạ có đồng ý hay không, trực tiếp lôi đi.

Dù rằng tâm tình Lộ Bán Hạ vẫn còn rất tệ, nhưng khi nhìn thấy Mạc Bảo Bối cố gắng muốn giúp mình thoát khỏi bóng đen như thế, tuy trong lòng vẫn khổ sở nhưng cũng phối hợp với cô.

Sân bay Phượng Hoàng.

Vừa xuống máy bay, Mạc Bảo Bối đã cảm thấy nhiệt độ thay đổi, mặc dù tháng tám là lúc giữa hè, nhiệt độ cao phổ biến cả nước, tuy nhiên cũng không nóng như Tam Á, chẳng qua thật may là cô đã có võ trang đầy đủ.

Ở trên máy bay đã thay xong quần dài chấm đất, áo sơ mi màu trắng ống tay rộng thùng thình che chắn cơ thể cực kỳ chặt chẽ, kem chống nắng đặc hiệu 50+, kính mát, nón lá mây tre rộng lớn.

- Hô, mặc dù mặc nhiều khó chịu nhưng tốt hơn là phơi nắng, thật may là hành lý gửi vận chuyển đến khách sạn nếu không sẽ mệt mỏi hơn. - Khắp người Mạc Bảo Bối đều là mồ hôi, vừa đi ra sân bay vừa nói.

Lộ Bán Hạ cầm khăn tay màu xanh dương nhạt trong túi lên, giúp Mạc Bảo Bối lau mồ hôi, sau đó gấp thành hình chữ nhật cột vào cổ tay Mạc Bảo Bối, chảy mồ hôi thì có thể trực tiếp giơ tay lên lau mồ hôi.

39. Chương 40: Bán Hạ Xuất Kích

Đi dưới ánh nắng mặt trời, mặc dù thời tiết rất nóng cũng không cảm thấy buồn bực. Bầu trời xanh thẳm, mây bay nhẹ nhàng, ngay cả trong không khí hình như cũng có mùi vị nước biển.

Mạc Bảo Bối giơ túi mây tre lên, đưa tay cầm một chiếc xe taxi lại.

Mở cửa xe, Mạc Bảo Bối ngồi vào trước.

Ngồi vào trong xe xong lại cảm thấy có cái gì không đúng, có một luồng khí nóng quanh quẩn quanh người, hơn nữa nghe âm thanh hơi thở đó hẳn là một người đàn ông.

Mạc Bảo Bối chậm rãi ngẩng đầu lên, đụng phải một đôi mắt thâm sâu.

- Đi xuống. - Giọng người đàn ông lạnh lẽo, mang theo sự mất kiên nhẫn.

Tâm tình Mạc Bảo Bối vốn đang tốt lập tức bị một câu nói này kích cho phát hỏa, dùng sức đập ghế ngồi, rống lên:

- Này, anh là ai, bà cô tôi không xuống chính là không xuống anh có thể làm gì?

Thật là năm hạn xui xẻo, vừa ra khỏi cửa liền gặp tên đàn ông tự cho là đúng thế này.

Nhìn quần áo mặc trên người một chút thấy cũng cầu kỳ, thấy thế nào cũng không giống tên vô lại, sao lại nói khó nghe vậy chứ? Mạc Bảo Bối quan sát cẩn thận người đàn ông kia. Con mắt của người đàn ông này dài hẹp nhưng không nhỏ, mắt có phần cong, nhưng ánh mắt lại không phải người lương thiện, cả hơi thở cho người khác cảm giác cương quyết, không bị trói buộc.

Người đàn ông kia nghe lời nói của Mạc Bảo Bối, không vui nhú mày.

Lâm Thiên Vũ rất không thích phụ nữ, nhất là không thích phụ nữ la lớn, cô gái giống như mèo hoang bên cạnh này khiến cho anh thật lòng không thích. Nếu không phải xe chuyên dụng của anh tạm thời có vấn đề, anh sẽ không đi ngồi loại taxi giá rẻ này.

- Đuổi bọn họ xuống. - Lâm Thiên Vũ luôn luôn tin phụng (tin tưởng và chấp hành) chân lý có tiền có thể điều khiển cả ma quỷ, móc một xấp tiền mặt từ trong bóp da ra, có ít nhất hai ngàn đồng.

Lộ Bán Hạ đứng ở bên ngoài xe còn chưa kịp lên xe, thấy tình huống vậy vốn dĩ không muốn nhiều chuyện, vừa định khuyên Mạc Bảo Bối lên một chiếc xe khác, kết quả nghe thấy người đàn ông cuống vọng đó nói một câu như vậy, trong lòng lập tức cũng có phần không vui, chen lẫn vào, ngồi ở bên cạnh Mạc Bảo Bối.

- Đến trước xếp trước có thứ tự là phẩm chất đẹp, anh tài xế, tôi thấy trên mui xe anh dán ký hiệu thanh niên mẫu mực, chắc hẳn phải là một người công chính nghiêm minh. - Lộ Bán Hạ nhìn Mạc Bảo Bối cẩn thận rồi thở phào, biết cô lại muốn nổi đóa, chỉ sợ Mạc Bảo Bối đánh nhau với người ta tại chỗ, vội vàng nói.

Có thể dùng phương pháp văn minh giải quyết chuyện vậy vẫn nên văn minh một chút thì tốt hơn. Phương pháp văn minh thật sự không giải quyết xử lý được thì dùng bạo lực giải quyết vẫn còn kịp.

- Có nghe hay không? Quý ông phẩm chất tốt đẹp này! Anh có không? Nhìn dáng vẻ của anh chắc không có à? Có muốn tôi thuận tiện bán cho anh một chút không, ai bảo tôi phẩm chất tốt tràn lan, gặp thứ người như anh cũng có thể ôn hòa nhã nhặn.

Mạc Bảo Bối âm dương quái khí nói xong, không ngừng chen lấn qua người đàn ông, thật sự chen lấn người đàn ông vào vị trí góc.

- Chuyện này. nếu không mấy người thương lượng một chút, ở đây thuê xe cũng rất nhanh. - Đường nhiên tài xế muốn kiếm hai ngàn đồng này rồi, nhưng lại không muốn nói trước mặt, ngộ nhỡ hai cô gái nhỏ thoát nhìn không dễ chọc này phát giận với anh, công việc lập tức mất.

Ai làm ăn ở cái chỗ Tam Á này đều biết muốn thuê xe căn bản là rất khó, so với chen xe buýt còn lâu hơn, trừ phi bạn vận khí tốt, nếu không nhất định phải có đầy đủ kiên nhẫn mới được.

Lâm Thiên Vũ giận đến cực kỳ tẻ, không muốn nhìn thấy mặt mũi Mạc Bảo Bối đáng ghét khó ưa này, trực tiếp đẩy hai ngàn đồng tới trước mặt của Lộ Bán Hạ:

- Đi xuống, đây đã đủ cho các cô gọi tắc xi mười lần rồi!

Lộ Bán Hạ không chút cử động, lẳng lặng nhìn Lâm Thiên Vũ, không cười cũng không giận.

Lâm Thiên Vũ chợt bị vẻ mặt của Lộ Bán Hạ trấn áp, đột nhiên cảm thấy hành động của bản thân hình như là một hành động rất đáng xấu hổ, nhưng anh nhanh chóng khôi phục lý trí lại. Trong mắt anh, nguyên sơ chính là tiền bạc quyết định toàn bộ thế giới.

- Vị này hình như rất có tâm yêu thương, tôi sẽ giúp anh quyên tiền này cho trẻ em Tứ Xuyên, nếu như anh muốn làm một người làm chuyện tốt không lưu danh xin mời xuống xe, nếu như không muốn thì viết tên họ phương thức liên lạc ra, chẳng qua số tiền anh quyên thật sự quá nhỏ, đoán chừng người ta biết cũng sẽ không đặc biệt tới phỏng vấn người thiện tâm như anh.

Lộ Bán Hạ chợt nở nụ cười, cô cười rất đẹp, cũng rất trí mạng.

Có tiền không nhận mới là đứa ngốc, cho nên, Lộ Bán Hạ trực tiếp bỏ tiền vào trong bóp da, sau đó lại xuống lệnh đuổi khách.

Mạc Bảo Bối vốn định đoạt lấy khoản tiền kia, nện vào mặt cái tên đàn ông đáng ghét để tiết mỗi hận trong lòng, nhưng khi nhìn thấy Lộ Bán Hạ thể mà khôi phục lý trí trước kia, dùng đầu óc thông minh của cô phản kích hoàn mỹ, này so với cô động tay có thể có tính công kích hơn, dù sao đã kích ** và đã kích tinh thần cũng không phải cùng một cấp bậc.

Hai mắt Lâm Thiên Vũ khóa thật chặt Lộ Bán Hạ lại. Rất tốt, cô gái này anh nhớ, ngàn vạn lần đừng để cho anh gặp lại, nếu không.

Mở cửa xe, Lâm Thiên Vũ không hề tổn môi lưỡi nhiều nữa, trực tiếp đi xuống xe.

Nhìn người đàn ông xuống xe, Mạc Bảo Bối vội vàng đóng cửa xe, kích động ôm Lộ Bán Hạ, la to nói:

- A a a. Bán Hạ của tớ Bán Hạ của tớ, rốt cuộc cậu quay về rồi, tớ rất nhớ cậu có biết không hả?

Mạc Bảo Bối hưng phấn vì Lộ Bán Hạ rốt cuộc trở lại bộ dạng lúc trước, làm một người tính cách không phạm ta ta không phạm người, nhưng nếu người phạm ta vậy thì quyết không nường tay. Vốn tưởng rằng Bán Hạ bị đã kích nhất định không muốn xen vào việc của người khác nữa, kết quả ngày đầu tiên vừa mới đến Tam Á bạn tốt của cô lập tức khôi phục bản tính, thế làm sao có thể bảo cô không vui vẻ cao hứng.

Lộ Bán Hạ bắt đầu dĩ mặc cho Mạc Bảo Bối ôm mình, nhưng trong lòng lại rất cảm động, có một người bạn như thế, cô còn có đau thương được cái gì đây.

Vỗ vỗ cái ót Mạc Bảo Bối, Lộ Bán Hạ cười nói:

- Được rồi cô nương, tớ sắp bị cậu ôm đến không thở nổi, trước nói với tài xế đi đâu, tránh cho người ta đợi vô ích.

Tài xế cảm kích nhìn Lộ Bán Hạ một cái, người tốt vẫn là tiểu thư này, đáng đáp nhìn qua là đáng vẻ rực rỡ hào phóng, còn có tâm tư như vậy, còn người đáng vẻ thoát nhìn là đáng vẻ tiểu thư xinh đẹp đáng yêu đó, cần bản chính là một lưu manh.

- Hả? Đi đâu à? - Mạc Bảo Bối bị hỏi như vậy cũng bối rối.

- Cậu đừng nói cậu quên mất? Không phải cậu nói cậu sắp xếp xong khách sạn rồi sao? - Lộ Bán Hạ bắt đầu dĩ thở dài, quả nhiên nói người thì vẻ vang, phải đi làm thì không làm được.

Mạc Bảo Bối đích thực chính là người miệng lưỡi lợi hại, bộ dạng nói năng như đạo lý lớn, nhưng thật sự muốn cô động tay đi làm lại là một chuyện khác.

- Tớ đã sắp xếp xong xuôi mà, tớ bố trí Viên Tử giúp tớ sắp xếp khách sạn xong cả, là phòng có cảnh biển đấy! - Mạc Bảo Bối lấy lòng cười nói, cô thật đúng là quên mất chuyện khách sạn ở đâu.

- Vậy còn không gọi điện thoại hỏi Viên Tử một chút, cậu với Viên Tử quả thật là phối hợp tuyệt vời, một thoát nhìn ngây ngốc lại có năng lực làm việc, một thoát nhìn khôn khéo lại mơ hồ muốn chết. - Lộ Bán Hạ cười mắng, không có biện pháp với Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối cười cười, ảo não buông Lộ Bán Hạ ra, sau đó lấy điện thoại từ trong túi.

40. Chương 41: Gặp Lại Người Đàn Ông Đáng Ghét

Khách sạn nằm ở vịnh Hải Đường, vừa vặn nằm trong một danh lam thắng cảnh, cảnh quan tự nhiên, bờ cát 17 cây số được rừng mưa nhiệt đới vây quanh trùng điệp, hấp dẫn rất nhiều du khách.

Đây là một khu nghỉ dưỡng, nhà ăn trong khách sạn trang trí nhiều chủ đề khác nhau, còn có các cơ sở giải trí, bao gồm golf, bóng bàn, bowling, hồ bơi, cùng với hội quán dưỡng sinh đa chủ đề, có thể an dưỡng nghỉ ngơi rất tốt.

40 phút đường xe đã đến khách sạn, hành lý cũng đã được người của khách sạn đem vào phòng trước đó rồi. Nhân viên khách sạn bưng thức uống giải khát mát mẻ lên, áp chế khí nóng vẫn còn bốc lên trên người. Mạc Bảo Bối và Lộ Bán Hạ đi thay trang phục trên người trước, thuận tiện tắm rửa sạch sẽ, đổi một bộ quần áo thoải mái đi tới nhà ăn.

Buổi trưa ăn trên máy bay, bữa ăn của máy bay thật sự khiến Mạc Bảo Bối khó có thể nuốt xuống, nếu không phải dựa vào mấy thanh chocolate để chống chịu, cô đã sớm đói đến nổi ngực dán vào lưng rồi.

Tháng tám ở Tam Á cũng không phải mùa đông đúc, cho nên người ở khách sạn cũng không phải quá nhiều, thế nhưng tiếng động trong khách sạn vẫn vô cùng sôi động như cũ. Dọc theo đường đi đi ngang qua mấy cơ sở giải trí và phòng cà phê đều chật đầy người, Mạc Bảo Bối không nhận được than thở.

Khách sạn kiệt xuất có thể vẫn như thường vào mùa kinh doanh không chạy nhất định là một nơi bán rượu ngon, nếu không chi phí đắt đỏ như vậy ai bằng lòng tiêu tốn. Thật may là cô còn nhỏ có tiền gửi ngân hàng, số tiền đó có thể tiêu hết được.

Viên Tử sắp xếp khách sạn vì thời gian tương đối gấp gáp cho nên chỉ có thể đặt được nơi không cao lắm, nhưng không ảnh hưởng họ ngắm cảnh biển, chẳng qua khoảng cách từ khách sạn đến đường lớn xa một chút mà thôi.

Nguyên nhân là khu nhà ở đây theo phong cách nhà vườn, mỗi tòa nhiều nhất 6 tầng, cho nên phân bố tương đối rộng, mang đến chút gánh nặng trong lòng cho người lười đi ăn cơm, nhất là người lười như Mạc Bảo Bối, băng qua n hành lang lớn, cộng với đường thủy như mê cung, rốt cuộc đã đi đến nhà ăn.

Nếu đi tới Tam Á, phải lựa chọn đại tiệc hải sản, mặc dù cũng không phải Mạc Bảo Bối đặc biệt thích ăn hải sản, nhưng ra bên ngoài đương nhiên là phải nhập gia tùy tục, nếu không ăn thịt thì chỉ cần ở nhà là có thể ăn được loại thịt tốt rồi.

Bởi vì mới hơn bốn giờ chiều, chưa tới thời gian đi ăn, cho nên trong nhà ăn chỉ có số ít người đói không chịu được giống như họ ở đây, rất dễ dàng tìm một vị trí có cửa sổ. Bên ngoài phòng ăn là hồ bơi ngoài trời chia thành từng phần riêng.

Chọn tôm hùm, sò điệp, nhím biển, nghêu lựa, ốc vôi voi, ngoài ra còn có một con cá mú, để người nhà bếp đi chế biến, Mạc Bảo Bối lập tức hưng phấn cầm máy ảnh SLR của cô lên bắt đầu suy xét.

- Wow, một đại đội mỹ nữ, một so một đều hấp dẫn! - Điều chỉnh ống kính một chút, chuyển trạng thái chụp có tầm nhìn thích hợp nhất, Mạc Bảo Bối vừa nhìn qua camera vừa than thở.

- Wow, lại có người cởi bikini dây ra phơi nắng nữa, quả nhiên là người nước ngoài, vô cùng phóng khoáng!

Mạc Bảo Bối hưng phấn quan sát qua từng cái một, gặp phải cái cảm thấy hứng thú nhìn lâu mấy lần, tùy tiện cho ý kiến bình luận, hoàn toàn coi camera trở thành ống nhòm để sử dụng.

- Bán Hạ Bán Hạ, cậu nhìn ra ngoài hướng 4 giờ, một đôi tình nhân mặc bikini màu đỏ thắm, lần đầu tiên tớ nhìn thấy bikini cũng có đồ chơi, ôi.

Mạc Bảo Bối hưng phấn gọi Lộ Bán Hạ quan sát, Lộ Bán Hạ không cưỡng được cô, dù sao cũng trong lúc rảnh rỗi, tức thì ngẩng đầu quay ra ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy một đôi tình nhân đang trong nụ hôn nóng bỏng.

Tầm mắt vừa mới quay lại, cười nhạt trên mặt Lộ Bán Hạ lập tức cứng lại.

Là người đàn ông đó, thật là vận khí không tốt. Lộ Bán Hạ làm như không hề nhìn thấy, không nhìn thẳng vào Lâm Thiên Vũ.

Lộ Bán Hạ có thể làm thành không hề nhìn thấy, nhưng Lâm Thiên Vũ lại lập tức chú ý đến hai người từ lúc hai người mới bước vào nhà ăn. Nguyên nhân có ba cái, thứ nhất là do âm thanh kêu gào của cô gái đó ban tặng, nào có cô gái nào nhìn thấy phải nữ giới thì hưng phấn như vậy, thứ hai chính là đồ các cô mặc, nghỉ ngơi ở Tam Á lại có thể mặc kín đáo vậy, nửa người dưới váy dài còn phải kết hợp với áo khoác ống tay dài, thứ ba chính là Lâm Thiên Vũ từng gặp họ, hơn nữa hóa thành tro anh cũng nhận được.

Hai cô gái đáng ghét này, lại có thể làm hại anh ở dưới ánh nắng chiếu chói chang dữ dội hơn nửa giờ, cuối cùng vẫn không gọi được xe, vẫn là xe riêng của anh được sửa xong tài xế quay lại đón anh.

Nhớ tới vừa mới chạt vật không chịu nổi, Lâm Thiên Vũ liền nhíu mày, từ trước đến giờ anh chưa từng bị làm tức như vậy.

Quyên tiền sao? Rất tốt, rõ ràng dám can đảm không nhìn sự hiện hữu của anh.

Lâm Thiên Vũ vẫy vẫy tay, gọi quản lý nhà ăn, nói mấy câu ở bên tai của ông ta.

- Bán Hạ, cậu làm sao vậy? - Mạc Bảo Bối xem xong rồi cảm thấy không còn hứng thú cất máy ảnh, nhìn thấy Lộ Bán Hạ có hơi kỳ quái lập tức hỏi.

- Không có gì, hải sản tới rồi, ăn đi! - Lộ Bán Hạ không dám nói người đàn ông kia cũng ở trong nhà ăn này, tránh cho Mạc Bảo Bối tức giận còn chưa tiêu chạy đi đánh người.

- Nghe mùi bay lên cũng không tệ lắm, khởi động. - Mặc dù không đặc biệt thích ăn, nhưng bụng trống không khiến cho cô cảm thấy hải sản này quả thật chính là mỹ vị đến cực điểm, Mạc Bảo Bối ăn đến say sưa ngon lành.

- Chậm một chút, cũng không có người giành với cậu. - Lộ Bán Hạ uống nước buồn cười nói. Cô không có kén chọn, cho nên bữa ăn mấy bay cô vẫn ăn được, vì vậy không thấy đói bụng, ăn một chút đã no rồi.

- Tiểu thư, đây là cá napoleon(*) chưa kịp bung lên, là ngài Lâm đặc biệt căn dặn đưa lên cho hai vị, hi vọng hai vị thích. - Quản lý mang theo cá napoleon vừa mới chế biến xong, cung kính nói.

(*) Cá napoleong nguyên gốc cv tên tiếng Anh là Wrasse Humphead

Mạc Bảo Bối không giải thích được hỏi:

- Ngài Lâm nào?

Lộ Bán Hạ dĩ nhiên biết ngài Lâm kia là vị nào rồi, chỉ là không ngờ anh ta sẽ làm như vậy. Không biết đến cùng anh ta có ý gì nên không nói lời nào, tục ngữ nói không sai, địch không động ta không động.

- Ngài Lâm Thiên Vũ. - Quản lý nhà ăn trả lời xong hết, lập tức lui xuống, chỉ sợ Mạc Bảo Bối hỏi vấn đề gì nữa ông không biết trả lời như thế nào mới phải.

Mạc Bảo Bối dứt khoát đứng lên tìm chung quanh, hết nhìn đông tới nhìn tây nhìn nhà ăn, rốt cuộc nhìn thấy Lâm Thiên Vũ ở phía sau một gốc cây.

- Ôi trời, ngài Lâm thật sự là hào phóng, cá napoleon cũng không phải là thứ có thể ăn được dễ dàng thế này, lão nhân gia tôn quý đương nhiên ăn được, nhưng loại người thô thiển chúng tôi ăn sợ đau bụng.

Mạc Bảo Bối bưng cái đĩa cá napoleon lên, vừa nói vừa đi tới trước bàn ăn của Lâm Thiên Vũ, trả một đĩa napoleon lại cho Lâm Thiên Vũ. Cô sẽ không nhận loại vàng đồ nhọ lòng son của người hối lộ đâu. Cô đường đường là con gái tốt dân tộc Trung Quốc, tuyệt không bị người ta hối lộ.

Lộ Bán Hạ chỉ nhìn cũng không hề tham dự, nhàn nhã uống nước. Ban ngày ra quá nhiều mồ hôi, cô cần bổ sung dưỡng khí nhiều hơn một chút mới được.

- Tiểu thư, cô.

- Oh, tiểu thư đang ngồi trên đài, anh muốn mang ra ngoài thì phải đến quán đêm. Mạc Bảo Bối cố ý vặn vẹo lời nói của Lâm Thiên Vũ, trực tiếp cắt đứt, một người phẩm hạnh như thế nào một cái là đã có thể nhìn ra, người Lâm Thiên Vũ này rõ ràng đã có mục đích mà đến.

Mạc Bảo Bối sẽ không tin tưởng một người rõ ràng mới cần răng nghiêng lợi với mình, mấy giờ không thấy mà có thể đối tốt với mình như vậy, rõ ràng chính là chồn chúc tết gà —— không có tâm tốt.

41. Chương 42: Chevrolet Cruze

Trước giờ Lâm Thiên Vũ chưa từng gặp qua phụ nữ cay cú thế này, hơn nữa nói chuyện không lưu tình một chút nào. Trước kia anh nào có gặp được phụ nữ như vậy, cô này không phải quá hư vinh chứ, anh chịu đối tốt với họ thì nên cười trộm rồi, sao còn có thể nói lời nói lớn lối thế kia.

- Cha mẹ của cô dạy cô lễ nghi thế sao? - Lâm Thiên Vũ bị cướp lời rốt cuộc không nhịn được nữa.

- Lễ nghi? Tôi có làm ra chuyện tình lễ nghi thần thánh gì với anh sao? Tôi chỉ biết nói một câu, gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, giống như anh vậy đó. - Mạc Bảo Bối khinh bỉ nhìn Lâm Thiên Vũ, thấy thế nào cũng cảm giác đây là loại phú nhị đại (con cháu nhà giàu), tự cho là phong lưu cầm tiền trong nhà phô trương giàu sang tán gái.

Mặc dù Lâm Thiên Vũ là người liều lĩnh, nhưng không biết đối đáp lời của Mạc Bảo Bối như thế nào.

Anh lẩn lộn trên thương trường hơn mười năm, đến địa vị ngày hôm nay, có người nào không muốn nịnh hót lấy lòng anh, thế nhưng hai cô gái này, đáng chết lại không để anh ở trong mắt.

Nếu là đang làm việc, Lâm Thiên Vũ có phương pháp xử lý đánh bại Mạc Bảo Bối, nhưng vô môn thì làm sao tranh được với lưu manh nổi tiếng Mạc Bảo Bối cơ chứ. Mỗi một câu của Mạc Bảo Bối đều trộn lẫn vào nhau, hoàn toàn khác biệt với không khí nghiêm túc của Lâm Thiên Vũ. d,i,ễn đà,n l,ệ qu,ý đ,ô,n Lâm

Thiên Vũ chỉ thích hợp nói thao thao bất tuyệt, nhưng không thích hợp cãi vã với người ta, nhất là với Mạc Bảo Bối nổi tiếng ngoan độc.

Lộ Bán Hạ biết Mạc Bảo Bối vừa mở miệng sẽ lợi hại, trong trường hợp trước công chúng cũng không sợ Mạc Bảo Bối ăn thiệt thòi, uống xong thức uống trong ly, giơ tay lên gọi một nhân viên phục vụ.

- Cho tôi một ly nước chanh. – Cô cần bổ sung vitamin.

Dù rằng Lâm Thiên Vũ tức giận, mắt nhìn chăm chăm Mạc Bảo Bối cảm tức, tuy nhiên cũng không để sót tiếng Lộ Bán Hạ. Cô gái kia lại còn dám coi anh thành con hát, thậm chí xem đến thú vị.

Nghĩ tới đây Lâm Thiên Vũ đã cảm thấy mình rất thất bại. Rõ ràng anh luôn luôn là người đứng trên ngọn núi cao nhất, hôm nay đột nhiên bị hai cô gái nhỏ thế này làm thành trò cười. Anh cảm thấy thanh danh mất hết, nhất là nhìn thấy quản lý nhà ăn hết sức lo lắng, càng giận đáng sợ hơn.

- Rất tốt, rượu mời không uống chỉ muốn uống rượu phạt. - Lâm Thiên Vũ tức giận, vũ trụ nhỏ muốn bộc phát.

- Nếu như anh mời tôi uống rượu, tôi nhất định theo cùng, bắt kể rượu gì. - Mạc Bảo Bối lộ ra nụ cười thắng lợi hả hê, cười đến vô cùng phách lối, chau mày nhún nhún vai, sau đó hất mái tóc xinh đẹp, nghênh ngang rời đi.

Mạc Bảo Bối cười trở lại bên người Lộ Bán Hạ, làm dấu hiệu chiến thắng. Lâm Thiên Vũ giận đến nắm tay cũng đã nổi gân xanh.

- Tổng giám đốc, lại có điện thoại. - Một hồi tiếng chuông vang lên, trợ lý bên cạnh Lâm Thiên Vũ đưa điện thoại di động cho anh.

Lâm Thiên Vũ nhận lấy điện thoại, nói mấy câu, lập tức ra cửa rời khỏi nhà ăn.

Mạc Bảo Bối và Lộ Bán Hạ vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, mãi cho đến 18 giờ mặt trời đã xuống phía tây, nhìn phong cảnh xinh đẹp, vồng lác lác cạnh bể bơi, hồ bơi xanh lam, sân cỏ gọn gàng sạch sẽ chen những bông hoa nhỏ xinh. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, đưa tay cởi quần áo trên người.

Cởi áo sơ mi ống tay dài, thắt lưng, sau đó kéo cao váy dài nửa người đến ngực, một thân mát mẻ đi ra phía sau.

Nhà ăn kề ngay hồ bơi, từ cửa sau đi ra ngoài chính là cảnh sắc xinh đẹp. Lúc này đi qua bàn của Lâm Thiên Vũ, áp-phích thông báo hấp dẫn lực chú ý của Mạc Bảo Bối.

- Do tập đoàn Thiên Thịnh làm chủ, câu lạc bộ đại lý xe Đông Phương đảm nhận tranh tài lái xe, hình thức cũng không tệ lắm. - Mạc Bảo Bối cầm áp-phích lên có chút háng hái nhìn, khoe miệng chứa đựng một cái mỉm cười.

- Động lòng sao? Thời gian ghi danh đã hết hạn rồi, đáng tiếc. - Lộ Bán Hạ biết Mạc Bảo Bối thích đua xe, kỹ thuật lái xe cũng không quá tệ, chẳng qua không kịp thời gian ghi danh cũng không có cách nào, trong giọng nói lộ ra tiếc nuối.

Lật mặt khác, phía trên ghi chú cặn kẽ rõ ràng bối cảnh hoạt động, thời gian hoạt động, địa điểm và đối tượng hoạt động, bố trí hoạt động cùng với các loại giải thưởng làm động lòng người.

Mạc Bảo Bối vốn là có chút thất vọng, nhưng thấy trong phân cách đối tượng hoạt động lại có du khách, lập tức hưng phấn lại.

- Xem ra trời không tuyệt ta, nhất định giải thưởng lớn mười vạn này chính là của tớ rồi, chúng ta có thể rất sung sướng ở nơi này chơi đến khi đi học. - Mạc Bảo Bối tràn đầy tự tin.

Vì tránh né Ross, cô vốn dĩ không chuẩn bị trở về sớm như vậy, nhưng dù sao cô không có năng lực kiếm tiền, tiền trên người đều là góp nhặt sinh hoạt phí lâu tử cho cô. Với mức độ tiêu hao ở Tam Á, tối đa cũng chỉ đủ cho hai người bọn họ chơi chừng mười ngày, nếu như có mười vạn này, cô cũng không cần vì chuyện tiền bạc mà rầu rĩ.

Vui chơi thỏa thích bên trong hồ bơi rộng lớn, buổi tối đến dãy quán rượu bên trong khách sạn ca hát uống rượu. Ngày hôm sau ngủ thẳng đến buổi trưa, sau đó rời giường ăn cơm đọc sách, xế chiều đến hội quán đường sinh đa chủ đề làm SPA, cạo gió, ngâm chân, xoa bóp mát xa vân vân, cho đến sau khi mặt trời xuống núi hai người mới ăn mặc mát mẻ đi đến bãi biển chơi.

Năm ngày sau, Ngũ Chỉ Sơn.

Nội thành Ngũ Chỉ Sơn núi vây quanh ba mặt, phía bắc có Bào Pha Lĩnh(*), phía đông có Đại Lĩnh, Hồ Báo Lĩnh và Cao Lĩnh độ cao 393 mét so với mực nước biển. Phía nam có Nam Lĩnh, tạo thành thế vây quanh. Núi non trùng điệp chập chùng, tầng lớp rõ ràng, quang cảnh tuyệt đẹp, nhưng bởi vì khoảng cách khá xa Tam Á, cho nên khai thác du lịch không phải quá phát triển, vì vậy đơn vị chịu trách nhiệm rất dễ dàng thông qua cửa ngõ chính quyền chặn một đoạn đường núi lại làm địa điểm đua xe.

Vì tham gia thi đấu, một ngày trước Mạc Bảo Bối kéo Lộ Bán Hạ đến các đại lý thuê xe vòng vo nửa ngày, suy xét đến đường xá Ngũ Chỉ Sơn tốt hơn, Mạc Bảo Bối cũng không lựa chọn xe việt dã, mà lựa chọn Chevrolet Cruze tính năng vận động tốt hơn. Quét thẻ căn cước, lại nhờ Viên Bân chuyển khoản hai mươi vạn làm tiền thế chấp, Mạc Bảo Bối hưng phấn lái Chevrolet Cruze đi.

Không dám yêu cầu tiền người trong nhà là bởi vì cô đua xe vẫn không để người trong nhà biết, nếu biết được cô tham gia tranh tài lái xe đoán chừng sẽ không được ủng hộ, cho nên Mạc Bảo Bối trực tiếp tìm tới Viên Bân.

Cho tới nay Mạc Bảo Bối luôn cho rằng Cruze bề ngoài hung hãn lại cất giấu một cái tâm dịu dàng. Không chỉ là thân xe bền rắn ưu tú và hệ thống giảm xóc tốt, còn có thiết bị luyện tập cùng với động lực hoàn hảo. Lúc Mạc Bảo Bối lựa chọn xe cũng rất thích Cruze, nhưng cân nhắc xuất phát từ tính năng sử dụng, cuối cùng vẫn lựa chọn Mazda, dù sao không gian cô dùng xe đại đa số là ở nội thành.

Cô đến đại lý xe Ngũ Gia, cuối cùng mới hạ quyết tâm ở nơi này, bởi vì bình thường đại lý xe này luôn làm hoạt động đua xe, rất nhiều xe đều đã trải qua thay đổi để dùng cho đua xe. Mất nước miếng nửa ngày mới xin được ông chủ đồng ý cho cô thuê ba ngày.

Trải qua ba giờ đường xe, rốt cuộc Mạc Bảo Bối và Lộ Bán Hạ chạy tới nơi diễn ra.

** Mặt trời, bắt đầu khởi động đám đông, ký giả tin tức truyền thông, trên mặt từng người một đều là vẻ mặt kích động.

Vì khí thế, Mạc Bảo Bối xuất hiện một thân màu đen, trên đỉnh đầu mang theo mũ lưỡi trai và đeo mắt kính to che kín khuôn mặt của cô rất chặt chẽ, cũng không phải làm thần bí, mà là cô thật sự rất sợ tia tử ngoại.

Đua xe siêu cấp tốc độ và đối kháng cuồng dã đối với người yêu thích có lực hút trí mạng, mà gần tới giờ so tài, tất cả mọi người ở địa điểm đều kích động.

42. Chương 43: Đọat Thức Ăn Của Hạo Tử(*)

(*) Nhân vật này sắp xuất hiện, tên là Trịnh Hạo thôi nhưng bản cv để vậy nên TG giữ nguyên là Hạo Tử với lại để thế này đỡ gượng hơn, có lẽ do cách xưng của người TQ hay thêm bớt từ vào tên.

- Xin chào, đây là hồ sơ của tôi. - Bằng tốc độ nhanh nhất tìm được địa điểm ghi danh, Mạc Bảo Bối vội vàng hai tay dâng hồ sơ lên.

- Vừa lúc danh sách còn dư lại chỗ cho người cuối cùng, nhanh chóng điền xong bảng rồi đến đợi ở khu so tài. - Nhân viên làm việc vui vẻ nhận lấy tư liệu, nhìn điều kiện phù hợp, lập tức thành lập hồ sơ cá nhân của Mạc Bảo Bối rất nhanh trong máy tính.

Sau khi ghi danh xong, Mạc Bảo Bối đi theo hướng dẫn viên tiến vào khu đợi cuộc so tài. Mà Lộ Bán Hạ cũng chỉ có thể ở lại bên ngoài chờ đợi, chờ đợi tranh tài bắt đầu và cố gắng trợ giúp Mạc Bảo Bối.

Người tới đây so tài trừ mười du khách có mặt, còn lại là thành viên cũng có chút thực lực và kinh nghiệm của câu lạc bộ xe, thậm chí cũng có tay đua xe chuyên nghiệp, bên cạnh của bọn họ không thiếu đội cổ động viên, cho nên bên ngoài người ta tập nập.

Lộ Bán Hạ bởi vì chưa quen những gì liên quan tới cuộc sống nơi đây. Rất nhanh đã bị đám đông chen ra bên ngoài. Giơ tay lên nhìn thời gian cách tranh tài còn tới một giờ, cộng thêm Mạc Bảo Bối ghi danh tham gia cuối cùng được sắp xếp thi trận sau cùng, cho nên cô còn rất nhiều thời gian, tức thì nhún nhún vai, dứt khoát lùi ra bên ngoài.

Lộ Bán Hạ một thân quần dài màu xanh nhạt hợp áo sơ mi tay dài và nón cói dùng che nắng, lùi ra bên ngoài đi ngược lại bày ra thân hình duyên dáng và diện mạo diễm lệ, nhanh chóng đưa tới cái nhìn chăm chú của rất nhiều chàng trai trẻ tuổi tính tình cởi mở, có vài người thậm chí còn huýt gió với cô.

Nâng tay phải lên, hàm răng cắn ngón tay dùng điện thoại và ngón út, ngón tay chĩa vào đầu lưỡi, thổi hơi, thời gian ngắn ngủi tiếng huýt sáo có lực từ trong miệng Lộ Bán Hạ phát ra.

Phương thức Lộ Bán Hạ huýt gió khác biệt với người khác, người bình thường đều dùng ngón cái và ngón trỏ, nhưng cô có thói quen đeo ngón tay giả (cái ngón dùng điện thoại cảm ứng, search gg) thì ngược lại, lợi dụng đuôi ngón tay dùng điện thoại và ngón út tiến hành phụ trợ, tiếng huýt sáo của cô đưa tới rất nhiều tiếng cười và tiếng reo hò của mọi người, nhưng cô lại giống như không hề nhìn thấy, cười tránh ra.

Mua một chai nước uống ướp lạnh, Lộ Bán Hạ tìm được một góc an tĩnh ngồi nghỉ ngơi.

Lộ Bán Hạ vừa mới ngồi xuống không bao lâu, một chiếc Cayenne màu lửa đỏ từ dưới chân núi theo đường núi quanh co mà lên, Lộ Bán Hạ trên chỗ cao vừa lúc thấy rõ, trong mắt lộ ra vẻ đau thương.

Mặc dù mấy ngày nay cô biểu hiện giống như trước kia, nhưng trong lòng khổ sở chỉ có chính cô biết. Lúc nhớ tới vẫn còn đau lòng. Sau khi Lưu Chí Viễn đi tù, Lộ Bán Hạ cũng đã chủ động giao nộp Cayenne màu đỏ lại cho cơ quan xử tham ô, hi vọng tăng thêm tội danh của Lưu Chí Viễn.

Nhớ tới bản thân đã từng sai lầm, Lộ Bán Hạ cười khổ không thôi, nếu hạ quyết tâm muốn giải thoát ra ngoài, vậy thì, hãy quên đi những ký ức đó và bắt đầu lần nữa.

Lúc Lộ Bán Hạ uống đồ uống lạnh chạy vào trong góc yên lặng hóng mát, cuộc so tài trong vùng đã bắt đầu như dầu sôi lửa bỏng, tiến hành khởi động nóng người rồi. Khi bóng dáng nhỏ nhắn của Mạc Bảo Bối tiến vào trong sân, tất cả mọi người chú ý tới cô bé này, dù sao trong đám người dự thi mười phần ** đều là phái nam, tay đua xe phái nữ lác đác có thể đếm được không nhiều hơn mười.

Khi người khác đều đang điều chỉnh xe, Mạc Bảo Bối lại mở máy điều hòa không khí ngủ gật. Thời hạn ghi danh đến mười giờ hết hạn, cô còn phải đến trước thời gian ghi danh một chút xíu, cho nên sáu giờ sáng sớm cũng đã rời giường, cô rất buồn ngủ, phải nuôi dưỡng tinh thần mới có thể phát huy bản lĩnh.

Trong radio trước mặt sân đấu bình luận viên nói lời văn hoa cảm xúc mãnh liệt, lại thành bài hát ru con cho Mạc Bảo Bối.

Người đua xe sát bên nhìn thấy nhếch miệng lên cười một chút, sau đó lòng tin mười phần khởi động hệ thống, cố gắng điều chỉnh xe đến trạng thái tốt nhất, hai mắt lại không nhìn được nhìn Mạc Bảo Bối lâu hơn.

Theo thời gian đưa ra, tổ đua xe thứ nhất đã bắt đầu rồi, trận đấu vòng loại này tổng cộng chia làm vì 25 tổ, mỗi tổ sáu người. Đấu loại đơn giản thôi, trong thời gian quy định đến điểm cuối, bởi vì tốc độ là cốt yếu nhất.

Mạc Bảo Bối đã biết quy tắc tranh tài, đối với tốc độ như vậy hoàn toàn là một đĩa đồ ăn, cho nên cũng không quá nghiêm túc đi tranh tài, dù sao vừa mới bắt đầu cô cũng không muốn tạo ra danh tiếng gì, đến lúc đó rước lấy phiền toái không cần thiết. Đợi cô vào trận chung kết sẽ lại tung bản lĩnh ra, đến lúc đó vô địch cũng đã trở thành sự thật rồi, sẽ tiết kiệm được rất nhiều phiền toái.

Đấu loại vòng thứ nhất trôi qua cũng đã đào thải phần lớn tay đua, chỉ còn lại ba mươi sáu người chia làm 6 tổ tranh tài.

Vòng tranh tài thứ hai vẫn dựa theo thứ tự mã số sắp hàng, sắp xếp thời gian và địa điểm xong xuôi sau đó mọi người tản ra, đoàn tay đua có thể tự do hoạt động, ăn bữa trưa và nghỉ ngơi, tranh tài vòng ba tiếp đến tới buổi trưa mới bắt đầu.

Sau khi Mạc Bảo Bối giao xe và chìa khóa xe cho nhân viên làm việc bảo quản xong, lập tức đi ra ngoài tìm kiếm Lộ Bán Hạ.

Vòng quanh hai vòng trước sau vẫn không nhìn thấy Lộ Bán Hạ, Mạc Bảo Bối bất đắc dĩ một mình đến phòng nghỉ cho tay đua. Lúc tiến vào trong sân cô lại không thể mang những vật khác, điện thoại di động đã giao cho Lộ Bán Hạ cất giữ rồi, cho nên cô hoàn toàn không cách nào liên lạc với Lộ Bán Hạ, cộng thêm nhân số tại hiện trường thật sự là quá nhiều, Mạc Bảo Bối cũng đành phải thôi, dù sao Lộ Bán Hạ đã khôi phục tâm tình, không ai có thể ức hiếp cô ấy.

Cầm thẻ mã số đưa xe đi nhận đồ uống và phần cơm nhanh, Mạc Bảo Bối nhìn phòng nghỉ ngơi tạm thời đầy ắp người, thở dài, đi tới bên cạnh.

Bởi vì bị vây lại, cho nên khu phục vụ cuộc so tài và phòng nghỉ ngơi tạm thời xây dựng phía sau vừa vặn là sau lưng Ngũ Chỉ Sơn, tạm thời rào lưới sắt ước chừng đến một mét rưỡi. Mạc Bảo Bối cầm thức ăn nhanh và đồ uống từ khe hở lưới sắt dịch ra ngoài, sau đó lui về phía sau mấy bước nhảy vọt lật người ra khỏi vòng vây, tìm cái bóng cây trực tiếp ngồi trên đất.

- Ha ha. - Một tiếng cười trầm thấp từ bên cạnh Mạc Bảo Bối truyền đến, Mạc Bảo Bối cúi đầu ăn cơm nghỉ ngơi ngẩng đầu lên.

Bữa ăn sáng còn chưa kịp ăn nữa, Mạc Bảo Bối đã sớm đói đến nổi ngực dán vào lưng, đang lúc ăn như hổ đói nghe tiếng đàn ông xa lạ, lập tức cảnh giác nhìn lên, chỉ thấy một người đàn ông mặc quần áo thể thao màu trắng đang nhìn cô.

- Em rất đói bụng sao? - Người đàn ông cười hỏi, lộ ra hàm răng, da thịt màu lúa mì làm nổi bật lên hàm răng của anh ta, vô cùng trắng.

- Anh là ai? - Mạc Bảo Bối nuốt thức ăn vào trong miệng, nhấp một hớp đồ uống.

- Trịnh Hạo, tay đua xe thứ 149. - Giọng Trịnh Hạo đơn giản có lực, thoát nhìn tràn đầy ánh mặt trời, cũng không để ý quần áo màu trắng trên người, ngồi trên đất giống hệt Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối liếc mắt nhìn Trịnh Hạo, cảm thấy là một người không có tính chất uy hiếp, lập tức yên tâm lại nghiêm túc ăn cơm, không thể không nói mặc dù điều kiện đơn sơ, nhưng thức ăn của đơn vị chịu trách nhiệm vẫn vô cùng ngon.

Trịnh Hạo cười nhìn Mạc Bảo Bối, cũng không nhiều lời, yên tĩnh ăn cơm.

- Vừa rồi anh hỏi tôi vấn đề gì? - Mạc Bảo Bối ăn xong thức ăn trong tay rồi, cảm thấy còn chưa đủ no bụng, bắt đầu thấy thèm thức ăn của Trịnh Hạo.

- Em rất đói bụng sao? - Trịnh Hạo hỏi lần nữa.

- Đúng, tôi rất đói. - Mạc Bảo Bối lớn tiếng trả lời, sau đó liền long lanh nhìn hộp cơm trong tay Trịnh Hạo, không chớp mắt một cái nào nhìn chăm chăm, lộ ra ánh mắt khát vọng.

43. Chương 44: Anh Đúng Là Người Tốt

Mạc Bảo Bối nghĩ thầm: “Tôi cũng không tin dưới điện áp mạnh mẽ của tôi anh còn có thể thông thả ung dung ăn cơm, tôi cũng không tin anh không có nửa điểm đồng cảm, tôi cũng không tin anh.”

Suy nghĩ trong lòng một lúc, rốt cuộc Trịnh Hạo hiểu rõ ý tứ của Mạc Bảo Bối, vô cùng khẳng khái đưa một nửa hộp cơm mình vừa mới ăn cho Mạc Bảo Bối.

- Anh không đói bụng, cho em ăn. - Trịnh Hạo nói xong có chút ngượng ngùng, người ta tên gọi gì còn không biết, làm sao lại ăn thức ăn thừa của mình chứ.

Vừa muốn cầm về, Mạc Bảo Bối đã nhanh tay nhanh chân lấy qua.

Nói giỡn, thịt béo vậy đến miệng còn có lý do đưa ra bên ngoài à.

- Cảm ơn, anh đúng là người tốt, tôi sắp đói chết rồi! - Mạc Bảo Bối vừa ăn say sưa ngon lành vừa nói, nghĩ anh chàng này coi như cao cả.

Trịnh Hạo cười cười, cảm thấy cô gái nhỏ bên cạnh này rất thú vị, vốn dĩ anh không chuẩn bị tham gia thi đấu, nhưng chủ cuộc thi là bạn tốt, vừa lúc hôm nay anh mới đến Tam Á, vốn chỉ là muốn tham gia buổi lễ mừng khách sạn của bạn tốt thành lập tròn ba năm mà thôi, đừng phải hoạt động đua xe, anh lập tức trực tiếp ghi danh tham gia.

Sau khi máy bay hạ cánh đã mau chóng chạy tới địa điểm diễn ra rồi, không ngờ đã sắp bắt đầu, không ngờ còn có người vào sân chậm chạp hơn anh nữa. Từ khi Mạc Bảo Bối vào anh cũng đã chú ý tới, một cô gái nhỏ thoát nhìn rất lười biếng, không thấy được diện mạo thể nào, nhưng ngủ trước trận đấu lại để lại ấn tượng cho anh.

Vốn định giữa trận đi tìm bạn tốt, ai biết bạn tốt lại mất tích không thấy, giao toàn quyền cuộc tranh tài lại cho đơn vị chịu trách nhiệm, vì vậy anh cũng chỉ đành một mình tìm một chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Không ngờ tới lại có thể nhìn thấy cô gái nhỏ đi trễ đó, dáng vẻ của cô thoát nhìn rất trẻ tuổi, bộ dạng như học đại học. Anh thật sự không thể tưởng tượng được cô gái nhỏ đáng dấp đáng yêu thế này vậy mà thích đua xe, mặc dù thành tích chỉ coi là trung bình, nhưng khi nhìn kiểu thành thạo của cô, tài lái xe hẳn vẫn chưa phát huy hết.

- Ôi, ăn thật là ngon, đơn vị làm chủ cũng không tệ lắm, còn tưởng rằng thức ăn không ra gì phải ra bên ngoài ăn cơm với bạn đấy. Nếu không phải không tìm được bạn lại không có tiền ra ngoài ăn cơm, tôi sẽ phải bỏ lỡ thức ăn ngon thế này!

Sau khi Mạc Bảo Bối ăn xong, hít sâu khổ sở, tiếp đó cảm khái nói.

Trịnh Hạo vội vàng đưa đồ uống trong tay mình cho Mạc Bảo Bối, cười nói:

- Tập đoàn Thiên Thịnh kinh doanh chuỗi khách sạn ăn uống, cho nên thức ăn sẽ không quá tệ.

- Ồ, cái này tôi thật đúng là không biết. - Mạc Bảo Bối cười hì hì uống nước. Dù sao hiện tại cô chỉ quan tâm tiền thưởng vô địch mà thôi, người nào cho không quan trọng.

- Nhìn em nhỏ nhắn, nhưng ăn được rất nhiều. - Trịnh Hạo không hề dễ giận vậy, một phần thức ăn cho dù là người đàn ông cũng đủ ăn, nhưng cô gái nhỏ bên cạnh lại ăn thêm một nửa phần, khẩu vị đúng là rất tốt.

- Tôi đói mà, ai bảo tôi là đứa nhỏ khốn khổ, vì kiếm chút lộ phí chịu nhiều đau khổ sáu giờ đã từ Tam Á chạy tới, hoàn toàn không kịp ăn điểm tâm. - Mạc Bảo Bối làm bộ đáng thương nói.

Nụ cười sáng lãng của Trịnh Hạo đã chinh phục tính cảnh giác của Mạc Bảo Bối, hơn nữa thời điểm Mạc Bảo Bối không tức giận vẫn là một nữ sinh nhỏ rất đáng yêu, cho nên ngược lại hợp với Trịnh Hạo.

- Vậy là em tới Tam Á du lịch sao? - Trịnh Hạo nhìn dấp dấp da mịn thịt mềm của Mạc Bảo Bối, dáng vẻ thoát nhìn cũng không giống là dân bản xứ Tam Á.

- Đúng vậy, tôi tên là Mạc Bảo Bối, thành phố X, anh thì sao? - Mạc Bảo Bối cảm thấy rất hứng thú đối với anh chàng Trịnh Hạo này, vả lại vào lúc này không có chỗ ngủ, lại không biết Bán Hạ ở nơi nào, cô phải tìm một chút chuyện giết thời gian.

- Anh mới du học từ nước Mỹ quay về, là một nhiếp ảnh gia, thời gian tới anh đang chuẩn bị đến thành phố X, đến lúc đó mời em ăn cơm có được không? - Trịnh Hạo vui vẻ nói.

Thời gian một buổi trưa, Mạc Bảo Bối đã thân quen với Trịnh Hạo, hai người trao đổi số điện thoại lẫn nhau, khi đài phát thanh thông báo thì trở lại địa điểm đua xe.

Vòng thứ hai thể lệ cuộc tranh tài là so tài từng tổ nhỏ, mỗi đội nhỏ lấy ba người tiến vào trận chung kết. 18 tuyển thủ vẫn tranh tài ở Ngũ Chỉ Sơn vào hai ngày sau, Mạc Bảo Bối và Trịnh Hạo dĩ nhiên thuận lợi vượt qua kiểm tra.

Sau khi vòng đấu loại kết thúc, Mạc Bảo Bối đợi đến khi đám đông tản đi vẫn không tìm được Lộ Bán Hạ, tức thì cho rằng cô ấy đã quay về khách sạn trước. Nhớ đến trên người Lộ Bán Hạ có mang ví tiền cô cũng rất yên tâm, trực tiếp một mình lái xe trở về Tam Á.

Thời điểm đến Tam Á đã là tám giờ tối, Mạc Bảo Bối quay về phòng tắm rửa sạch sẽ vẫn không nhìn thấy Lộ Bán Hạ, vì vậy dùng điện thoại của khách sạn gọi cho Lộ Bán Hạ.

- Bán Hạ, cậu ở đâu, tớ đang ở khách sạn, không tìm được cậu tớ liền về một mình. - Mạc Bảo Bối mặc một cái váy dây màu nước, hoa lan màu lam đậm nở rộ bên phải trước ngực cho đến thắt lưng, vạt áo hiện ra nếp gấp. Vải tơ lụa Tô Châu làm nổi bật vóc người càng thêm duyên dáng, váy dài trên đầu gối hai mươi cm khiến cho hai chân thon dài của cô càng dài hơn.

Dựa vào lan can ban công vươn dài đến hồ nước, Mạc Bảo Bối vừa uống đồ uống vừa trò chuyện điện thoại với Lộ Bán Hạ.

- Cậu về là tốt rồi, ở đâu để tớ đi tìm cậu!

Nghe Lộ Bán Hạ cũng đã trở lại Tam Á, Mạc Bảo Bối yên tâm, nghĩ tới tụ hợp lại với cô.

Có điều Lộ Bán Hạ lại không nói ra địa điểm, ngược lại quan tâm Mạc Bảo Bối có phải là không ăn cơm tối, dặn dò cô nhanh đi ăn cơm, cô ấy sẽ mau chóng về khách sạn.

- Vậy cũng được, tớ thật sự là đói bụng, vậy tớ đi ăn cơm trước, buổi tối gặp lại.

Cúp điện thoại, Mạc Bảo Bối xách theo túi nhỏ đi ra ngoài tìm nhà ăn.

Mới vừa bước vào khu ăn uống, xa xa Mạc Bảo Bối đã nhìn thấy bóng lưng Trịnh Hạo.

- Hì, Hạo Tử. - Mạc Bảo Bối vui vẻ chạy đến bên người Trịnh Hạo, nhìn thấy người quen cảm giác cũng không tệ lắm, bởi vì cô không muốn ăn cơm một mình lắm, nhất là khách sạn ở khu dưỡng sinh này, nhà ăn cũng rất lãng mạn mê người, một người ăn cơm lòng cảm thấy rất chua xót.

- Bảo Bối, thì ra em cũng ở khách sạn này, thật có duyên phận đấy! - Trịnh Hạo thấy Mạc Bảo Bối cũng rất bất ngờ, vui mừng chào hỏi.

- Đúng vậy, xem ra chúng ta nhất định là bạn bè, cùng nhau ăn cơm được chứ? - Mạc Bảo Bối vui vẻ chào hỏi, buổi trưa ăn thức ăn của người ta, buổi tối phải bồi thường cho người ta.

- Được, vừa lúc bạn của anh thả bồ câu (thất hẹn) với anh, anh đang không biết tìm ai cùng ăn cơm đây. - Trịnh Hạo nhớ tới cái tên Lâm Thiên Vũ đột nhiên mất tích đó, cảm thấy buồn bực. Anh biết Lâm Thiên Vũ cũng không phải một người hay thả bồ câu, hơn nữa cậu ta cũng rất coi trọng lần thi đua xe này.

- Đi thôi, bạn em vẫn chưa trở về. - Mạc Bảo Bối thấy Trịnh Hạo đáng thương hơn so với cô, tâm tình tốt, cười kéo cổ tay Trịnh Hạo đi tới nhà ăn.

- Chúng ta không vào bên trong, anh dẫn em đến một nhà hàng có chút đặc sắc hơn, hơn nữa hải sản ăn rất ngon, bảo đảm em sẽ thích, vả lại chúng ta còn có thể lái xe đi. - Trịnh Hạo đã ăn ở nhà ăn của tập đoàn Thiên Thịnh, vừa khéo lần trước lúc tới Tam Á ra ngoài hóng gió thấy một khách sạn đặc sắc khác.

- Được, đi thôi, chẳng qua em lái xe, anh có biết em thích Kiều Long của anh bao nhiêu không? Đây chính là xe việt dã quân dụng, anh có thể thu về tay cũng không sợ bị người ta ghen tỵ à? - Mạc Bảo Bối hưng phấn mà nói, không kịp chờ đợi lôi kéo Trịnh Hạo bước đi.

44. Chương 45: Trận Chung Kết (đầu)

Kết cấu Kiều Long cũng không có y theo mô hình xe hiện có trong nước, mà thiết kế hoàn toàn độc lập, có quyền sở hữu hoàn toàn. Các linh kiện có thể hơn 100, quốc sản hóa, thực hiện nghiên cứu phát triển hoàn toàn tự chủ, trong đoàn thể một người ngoại quốc cũng không có, đây là một số điểm Mạc Bảo Bối thích nhất.

Chuyên gia tổng thiết kế Chu Bách Sơn cũng là người Mạc Bảo Bối rất bội phục, chỉ tiếc chính là việt dã Kiều Long có khả năng thông đường và độ chống thấm thấu di=ễn đàn l.e q.úy đ=ôn hiện áp dụng phổ biến thăm dò địa chất, dầu hỏa, thủy lợi, chữa cháy rừng rậm các loại, hầu như là làm quân dụng khá nhiều, cộng thêm chi phí đắt đỏ, cũng không thích hợp làm xe dùng hằng ngày.

Cho nên, Mạc Bảo Bối chỉ đơn thuần là thích, cũng chưa từng nghĩ tới muốn mua, trước kia cũng chỉ nhìn người khác lái qua, lúc ấy có một đoàn xe biểu diễn, đội xe Kiều long 70 hoàn thiện, biểu diễn các loại hạng mục leo núi, trèo vượt tường đứng thẳng cao 55 cm, vượt qua chiến hào 70 cm, khiến Mạc Bảo Bối kinh sợ là xe trời, luôn nhao nhao muốn thử, chỉ tiếc không có cơ hội.

Hào hứng mở ra kiều Long trong giấc mộng, Mạc Bảo Bối thật sự cho rằng mình là một nhân vật kiệt xuất lớn, kiều ngạo bằng ngang qua đường.

- Anh biết ngay em giữ lại thực lực. – Sau khi Mạc Bảo Bối phiêu một cái xinh đẹp, tự đáy lòng Trịnh Hạo thở dài nói, trong mắt tràn đầy thương thức.

- Với cái nhìn của anh, kỹ năng nhỏ của em đây có thực lực giành được vô địch hay không? - Mạc Bảo Bối nghiêng đầu hỏi.

- Có. - Ngoại trừ anh ra, không ai có tài lái xe có thể vượt lên trên em rồi.

- Anh nói như vậy thật là dễ nghe lại êm tai, thế này đi, em đoạt vô địch sẽ mời anh lặn xuống nước. - Mạc Bảo Bối vui mừng nói, trong lúc nói chuyện phiếm, mặc dù cảm thấy Trịnh Hạo sảng lãng đáng yêu như cậu bé lớn, tuy nhiên lại có sự sáng suốt và năng lực phân tích cực mạnh.

- Được. - Trịnh Hạo vui vẻ lên tiếng, trong lòng đã âm thầm hạ quyết tâm.

Nơi Trịnh Hạo đề cử là một nhà hàng hải sản đặc biệt, đặc biệt ngay ở chỗ nó là một nhà hàng mười phần cổ kính, gác gỗ sơn hồng cộng thêm tám biển chữ vàng sáng lấp lánh, ngay cả nhân viên phục vụ cũng nên gọi là tiểu nhị. Mạc Bảo Bối cho Trịnh Hạo một ánh mắt tán thưởng, trước mặt kệ ăn có ngon hay không, thứ sở hữu của Trung Quốc đã làm cô vui vẻ.

Đã là chín giờ rưỡi tối, người ăn hải sản dần dần ít đi, vào một phòng ăn trên lầu hai, chọn sò biển, con hào, nhím biển, tôm vàng, tôm muối tiêu trắng, cháo bào ngư sốt, sò điệp hấp, cải bó xôi xào tỏi, cá mực muối tiêu vân vân, tràn đầy một bàn lớn, Mạc Bảo Bối mừng rỡ cười khúc khích.

Xuyên thấu qua cửa sổ, bên ngoài là một vùng nước biển yên tĩnh, dưới đèn lồng chiếu soi, rất có cảm giác đêm Tần Hoài (tên một con sông), Mạc Bảo Bối vui vẻ hưởng thụ thức ăn ngon tâm tình hòa hảo, ăn đến cực kỳ vui vẻ.

Bữa cơm này ăn suốt ba giờ, Mạc Bảo Bối và Trịnh Hạo hai người rất có cảm giác chỉ hận không gặp sớm, hai người đều mê xe, thông qua nói chuyện phiếm phát hiện còn có chung rất nhiều sở thích, tỷ như bọn họ đều thích du lịch, thích loại cảm giác nói đi là đi, tự do, không câu nệ.

Đợi đến thời điểm Mạc Bảo Bối trở lại khách sạn lần nữa đã là nửa đêm, nhìn thấy Lộ Bán Hạ đã ngủ cô cũng không đánh thức cô ấy, trực tiếp ngã đầu ngủ ở bên cạnh.

Sáng sớm ngày hôm sau hai người đều xưa nay chưa thấy rời giường sớm hơn bảy giờ một chút.

Lê thân ra phòng ngoài trên ban công, hai người mỗi người dựa vào một cái ghế mây đối diện, trên bàn gỗ tử đàn ở giữa bày một số đồ uống và kem nhân viên khách sạn đưa tới.

Mặc dù Mạc Bảo Bối tỉnh, nhưng đầu vẫn còn có chút hỗn loạn, nhắm mắt dưỡng thần gác chân lên cái ghế, lắng nghe âm nhạc êm ái.

Tuy Lộ Bán Hạ tỉnh táo hơn chút, nhưng tinh thần cũng không phải quá tốt, Mạc Bảo Bối còn chưa hỏi chuyện tối ngày hôm qua, cô cũng không biết nên hay không nên nói cho Bảo Bối.

Vào cái ngày thi đấu đua xe đó, cô gặp người đàn ông kia, sau đó bị uy hiếp lên xe của anh ta, rồi một mình đi tới nơi khác.

Lâm Thiên Vũ cũng không phải đơn giản như ngoài mặt vậy, mặc dù thoát nhìn ngoài mặt vô mồm là Mạc Bảo Bối chiếm thượng phong, nhưng nếu nói đến âm mưu thủ đoạn, làm sao lại là đối thủ của Lâm Thiên Vũ chứ. Vẫn không nên nói với Bảo Bối tốt hơn, nếu không với tính tình của Bảo Bối chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, đến lúc đó thua thiệt chỉ là Bảo Bối.

Lộ Bán Hạ suy nghĩ một chút, quyết định không nói chuyện giữa cô và Lâm Thiên Vũ cho Mạc Bảo Bối.

- Đi thôi, chúng ta ra ngoài đi chơi đi, hay là cậu muốn đi luyện xe một chút, nếu không sẽ tới trận chung kết mất rồi. - Lộ Bán Hạ lên tinh thần hỏi Mạc Bảo Bối, hai người bọn họ đã ngồi đối diện không nói gì thế này một giờ.

- Không cần, những tay lái xe kia tớ đã xem qua, dù sao vẫn chưa dễ trong mắt. - Mạc Bảo Bối lười biếng nói một câu, quyết định đi chơi, nếu không sẽ lãng phí thời gian tốt.

Trang bị tốt lần nữa, họ đi ra ngoài lặn xuống nước, đi chơi thuyền buồm, hai cô nữ sinh nhỏ chơi cực kỳ vui vẻ. Sau khi trải qua một ngày vui đùa, Mạc Bảo Bối có hơi không tìm không phổi cũng đã quên muốn hỏi chuyện Lộ Bán Hạ tối hôm qua rồi.

Địa điểm trận chung kết.

Mặc dù tay đua ít hơn nhưng hiện trường càng thêm đồ sộ, thậm chí còn có đài truyền hình truyền thẳng tới đây làm truyền hình trực tiếp, tình huống vô cùng sôi động. Một số đơn vị cơ sở gần như được điều động hoàn toàn, chỉ là duy trì trật tự an ninh đã hơn trăm người.

Bởi vì là trận chung kết nên cho phép bên cạnh tay đua có một trợ lý, Lộ Bán Hạ dĩ nhiên không thể bỏ qua làm trợ lý. Trải qua đêm hôm đó, đã biết thân phận của Lâm Thiên Vũ, Lộ Bán Hạ âm thầm lo lắng Mạc Bảo Bối có thể bị gài bẫy không, tinh thần có chút không tập trung.

- Bán Hạ? Hôm nay bộ dạng cậu giống như tinh thần không được tốt lắm, có gì sao? - Mạc Bảo Bối mặc đồ đơn vị làm chủ phát ra, không yên tâm hỏi. Cô đã kêu Bán Hạ nhiều lần mà không có câu trả lời lại, hơn nữa cứ ngẩn người.

- Tớ không sao, tớ đi toilet một lát, có thể tối hôm qua ngủ không được ngon giấc, có phần ngẩn ngơ, tớ đi rửa mặt. - Lộ Bán Hạ cười nói, lúc này cô cũng không thể gây trở ngại cho Bảo Bối, còn phải làm Bảo Bối lo lắng ngược lại cho cô

Vội vã rời khỏi bên cạnh Mạc Bảo Bối, Lộ Bán Hạ tìm kiếm phòng khách quý khắp nơi. Vừa rồi cô nhìn thấy Lâm Thiên Vũ chờ một nhóm quản lý cấp cao đi vào trong đó. Cô phải tìm được Lâm Thiên Vũ nói rõ ràng, mặc dù cô không hiểu về đua xe, tuy nhiên cũng biết nếu có người cố ý xuống tay chân hoặc làm cái gì ở trong xe mà nói, nhất định rất nguy hiểm, cô không thể để cho chuyện như vậy xảy ra.

- Tiểu thư, chỗ này không thể đi vào. - Một người vệ sĩ mặc âu phục màu đen ngăn cản Lộ Bán Hạ.

- Tôi tìm ngài Lâm Thiên Vũ, làm phiền anh giúp tôi truyền lời một tiếng được không? - Lộ Bán Hạ thành khẩn nói.

- Thật xin lỗi, mời đi ra ngoài, nơi này là chỗ tư nhân không chấp nhận bất kỳ hình thức quấy rầy nào. - Vệ sĩ có chức trách của mình, anh cũng không phải giúp người khác truyền tin, cho nên, vệ sĩ rất không khách khí nói.

- Nhưng mà tôi thật sự có việc gấp tìm ngài Lâm Thiên Vũ, anh hãy giúp tôi nhấn lại một tiếng thôi! - Lộ Bán Hạ nghe bên ngoài truyền đến tiếng còi khẩn trương vào sân, tâm tình loạn hơn rồi.

Tất cả tay đua xe vì lý do công bằng và an toàn. Vào lúc một giờ trước phải giao xe cho đơn vị làm chủ, nhân viên chuyên nghiệp do đơn vị làm chủ bố trí đi điều tra đo đạc xăng xe đua sử dụng có hợp cách hay không, hơn nữa tiến hành kiểm tra an toàn xe đua.

45. Chương 46: Trận Chung Kết (giữa)

Với tính cách thù dai của Lâm Thiên Vũ, ngày đó trong nhà ăn hải sản, Bảo Bối không cho anh ta mặt mũi như vậy, anh ta làm sao có thể không báo thù. Với thủ đoạn của anh ta, muốn động tay động chân một cách hoàn hảo hoàn toàn là có khả năng.

- Tiểu thư, nếu cô không đi mà nói, vậy tôi cũng chỉ đành phải tự mình tiễn cô đi ra ngoài. - Vệ sĩ bị Lộ Bán Hạ dây dưa có phần không được bình tĩnh, dứt khoát trực tiếp đẩy Lộ Bán Hạ ra ngoài.

Lộ Bán Hạ cũng đã từng luyện võ thuật, bản lĩnh nhanh nhẹn, một cái lập tức tránh được, quay người muốn mạnh mẽ tiến vào khu nghỉ ngơi, vệ sĩ kia cũng không phải ngồi không, một cái lập tức vác Lộ Bán Hạ treo ngược trên bờ vai.

- Oái. anh làm gì thế, thả tôi xuống! - Lộ Bán Hạ giật mình, hét lên, phương thức bị treo ngược vác trên vai khiến cho Bán Hạ có chút sung huyết não, bất mãn lớn tiếng hô lên.

Tiếng còi vào sân kéo dài ba phút, càng về phía sau thì càng dồn dập, làm cho người ta có cảm giác rất cấp bách. Lộ Bán Hạ đã xem trước lịch trình, một khi vào sân sau đó chính là hâm nóng sân, diễn đàn lễ quý, đơn tay đua có thời gian 10 phút để thích ứng với điều chỉnh của chiếc xe, tiếp đó lập tức chuẩn bị bắt đầu so tài.

- Tôi muốn gặp Lâm Thiên Vũ, Lâm Thiên Vũ có ở đây không hả? - Lộ Bán Hạ cố hơn không được, vì an toàn thân thể của Mạc Bảo Bối, lớn tiếng hét lên về phía khu nghỉ ngơi.

Vệ sĩ vừa nghe thấy Lộ Bán Hạ hô lên, dưới chân đi ra ngoài nhanh hơn, đến ngoài cửa, trực tiếp ném xuống một cái, trở tay liền đẩy cửa đóng lại.

Thật may là hôm nay làm trợ lý, Lộ Bán Hạ mang giày thể thao, nếu là giày cao gót chân đã sớm trật ra.

Vặn eo xoay tròn một vòng, Lộ Bán Hạ vững vàng đứng trên mặt đất, lộ ra nụ cười, thầm nói: may mắn lão nương mạng lớn, bản lĩnh linh hoạt.

Khi Lâm Thiên Vũ đang đàm luận liên quan đến công việc với mấy người quản lý ở bên trong phòng khách quý, đột nhiên nghe tiếng ồn ào phía ngoài, nơi này là tạm thời xây dựng, hiệu quả cách âm vốn cũng không phải là quá tốt, cộng thêm sau đó Lộ Bán Hạ lại rống to mấy tiếng, đủ để Lâm Thiên Vũ nghe.

Khi anh đi ra tới, vừa lúc nhìn thấy vệ sĩ vác Lộ Bán Hạ trên vai ném xuống đất, sợ đến nghẹn một hơi trong cổ họng, nhưng sắc mặt anh lại không đổi, chỉ bước nhanh tới bên cạnh Lộ Bán Hạ thôi.

Vệ sĩ kia là một người phương bắc thân ột mét chín, cơ thể cường tráng, còn Lộ Bán Hạ nhìn qua lại nhỏ nhắn như vậy, thật sự khiến Lâm Thiên Vũ lo lắng. Mặc dù nhìn thấy Lộ Bán Hạ linh hoạt đứng vững vàng, còn chưa thoát hết lo lắng hỏi:

- Thế nào? Có tổn thương tới chỗ nào hay không?

- Lão nương dễ dàng bị thương như vậy thì làm sao so chiêu với thuộc hạ của lão nhân gia anh chứ! - Lộ Bán Hạ nhìn thấy Lâm Thiên Vũ, toàn bộ tức giận đều đổ lên trên người Lâm Thiên Vũ, đột nhiên như thể thật đúng là làm cô sợ hết hồn.

- Cô tìm tôi có chuyện gì? - Thấy Lộ Bán Hạ có sức hít thở rống lên mười phần cũng biết cô không sao.

- Đương nhiên có chuyện mới có thể tìm anh rồi, nếu không tôi rảnh chắc! - Lộ Bán Hạ không quên dự tính ban đầu của cô.

Lâm Thiên Vũ đi theo Lộ Bán Hạ tới ngoài cửa, trong khoảng thời gian ngắn Lộ Bán Hạ không biết làm sao mở miệng cho tương đối thích hợp. Nhìn điệu bộ Lâm Thiên Vũ cũng biết anh ta không phải một người dễ dàng chịu thua, lúc ấy Mạc Bảo Bối nói nhiều làm cho anh ta tức giận lại không xuống đài được như vậy, làm sao có thể không báo thù, nhất là sau khi biết Lâm Thiên Vũ lại là tổng giám đốc của tập đoàn

Thiên Thịnh thì càng thêm lo lắng. Ngày đó lúc ở nhà ăn hải sản, Mạc Bảo Bối phá Lâm Thiên Vũ trước mặt nhiều thuộc hạ như vậy, làm sao có thể để Mạc Bảo Bối tốt hơn đây?

Lâm Thiên Vũ nhìn Lộ Bán Hạ rồi rầm rôi đấu tranh, không biết cô gái này đến tốt cùng muốn làm gì. Mà nói cũng rất kỳ quái, rõ ràng anh không phải là một người vì sắc đẹp mà thay đổi, hơn nữa cô gái này nói chuyện lại cay nghiệt thế, anh phải rất ghét mới đúng, nhưng khi anh nhìn thấy cô gái này yếu ớt lại không nhìn được đau lòng, một khắc vừa mới nhìn thấy thì tâm cũng không khỏi tự chủ nhói đau.

- Anh bỏ qua cho Bảo Bối. - Lộ Bán Hạ nghe trong sân đã truyền đến đếm ngược thời gian ba phút, chỉ sợ xe Mạc Bảo Bối vừa lái ra ngoài thì có vấn đề, đến lúc đó lại không thể cứu vãn.

- Có ý tứ gì? - Lâm Thiên Vũ nheo mắt lại.

- Anh hãy yên tâm đi, Bảo Bối cậu ấy sẽ không vô địch, lúc này tôi mới thả vào trong túi áo của cậu ấy tờ giấy bảo cậu ấy không cần phải vô địch rồi, thậm chí về ba cũng không thể. - Lộ Bán Hạ nói một hơi ra ngoài, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Lâm Thiên Vũ.

- Cô cứ nắm chắc cô gái đó có thể được vô địch vậy sao? - Lâm Thiên Vũ rất không cao hứng, cũng không phải thật sự để ý cô gái đáng chết Mạc Bảo Bối được vô địch, mà là Lộ Bán Hạ lại có thể coi anh trở thành loại người quá quái thế.

Lăn lộn trên thương trường nhiều năm, người lừa ta gât dĩ nhiên thấy cũng nhiều, nhưng uy tín thương nhân nên có anh vẫn có, hơn nữa đối thủ của anh vẫn luôn cùng địa vị và cấp bậc, chỉ là một học sinh giống như Mạc Bảo Bối mà thôi, hoàn toàn còn chưa vào được con mắt của anh chứ đừng nói sẽ đối phó cô ta.

Mạc Bảo Bối đó có tài đức gì, có thể làm cho Lâm Thiên Vũ này vào trường hợp phải đối phó với cô ta chứ?

- Nếu Bảo Bối muốn được, thì nhất định có thể có được. Nhưng anh yên tâm, cậu ấy nghe lời của tôi nhất, tôi nói cậu ấy không thể thì nhất định không thể, anh đừng tổn thương cậu ấy có được không? - Lộ Bán Hạ nói xong lời cuối cùng giọng điệu gần như là van xin.

Lâm Thiên Vũ không vui nhíu mày, đêm hôm đó cho dù anh bức bách thế nào, cô gái này vẫn không chịu thỏa hiệp cũng không chịu cúi đầu, nhưng hôm nay vì Mạc Bảo Bối đó lại có thể chịu cúi đầu với anh như vậy, cái nhận thức này khiến Lâm Thiên Vũ rất không vui.

- Vậy chúng ta mỗi mắt mong chờ đến cùng cô ta có thể nghe lời cô không vô địch hay không! - Lâm Thiên Vũ quay đầu đi thản nhiên nói, anh không thích loại cảm xúc mình không cách nào khống chế đó, cho nên anh không thể cứ nhìn ánh mắt của cô gái Lộ Bán Hạ này.

Thật ra thì, Lâm Thiên Vũ cũng đang giúp Lộ Bán Hạ tìm cái bậc thang xuống, bởi vì có Trịnh Hạo ở đây, cô gái kia hoàn toàn không thể giành được vô địch.

- Ý của anh là sẽ không bắt đầu những việc động tay động chân của anh nữa sao? - Lộ Bán Hạ vẫn cho rằng Lâm Thiên Vũ đích xác đã động tay chân, chỉ là chưa phải thời điểm quan trọng nhất sẽ không xuất ra thôi, nếu Bảo Bối không phải vô địch thì có thể an toàn.

Lâm Thiên Vũ gật đầu một cái, anh không ngại người khác hiểu lầm anh, đã ở địa vị này, chuyện uất ức hơn thế này anh cũng gặp qua, anh cũng không phải một người giỏi giải thích.

Sau khi lấy được đáp án khẳng định, trong lòng Lộ Bán Hạ thoải mái hơn, vội vàng chạy ra phía sau đài quan sát xem Mạc Bảo Bối tranh tài.

Cuộc so tài thứ nhất là kỹ năng, người dự thi lái chiếc xe đua của mình, trong sân vẽ hình chữ “ ”. Xe xuất phát từ vị trí quy định, rẽ vào nét thẳng đứng bên trong khu vực chữ “ ”, tại đó chạy vào các vị trí khác, chạy ra khu chữ “ ” là hoàn thành tranh tài, thời gian càng ngắn, đạt điểm càng cao.

Mạc Bảo Bối có số điểm cao nhất trong vòng đầu tiên, 18 người dự thi sử dụng thời gian dài nhất chính là năm phút đồng hồ, nhanh nhất là Trịnh Hạo và Mạc Bảo Bối, thời gian hoàn thành chỉ dùng ba phút hai mươi tám giây, còn về số hai là bốn phút mười giây, thời gian chênh lệch cách xa như thế nên giành được tiếng vỗ tay và tiếng reo hò của người xem trên toàn sân.

46. Chương 47: Trận Chung Kết (cuối)

Trận so tài thứ hai là chui vào chỗ dừng xe, khoảng cách giữa hai cọc với xe dài hơn 10cm, cố gắng hết sức trong thời gian ngắn đưa xe vào chỗ dừng xe, đầu xe cách rời hai cái cọc ở chỗ đậu khoảng 5cm, sườn xe nằm chính giữa nơi cắm hai cái cọc, thời gian càng ngắn điểm số càng cao.

Trận thứ ba là đua trực tiếp, bởi vì giới hạn đường núi, khoảng cách chỉ có 800m, nhưng trái lại cũng tăng cao khó khăn, bởi vì xe vừa mới đi đã phải dừng lại thì phải suy tính để trong thời gian ngắn có khả năng tăng tốc.

Trận thứ tư là đua đường rẽ vây quanh núi, từ chân núi đi tới đỉnh núi, tốc độ của ai nhanh nhất, bắt được lá cờ của tập đoàn Thiên Thịnh đầu tiên, điểm số của người đó cao nhất, cuối cùng tính trung bình đạt được qua bốn trận, đưa ra xếp hạng.

Dù sao Mạc Bảo Bối cũng không phải tay đua huấn luyện chuyên nghiệp, bình thường ra ngoài đua xe cũng sẽ không có người giành chỗ đậu với cô, cho nên cũng không am hiểu, vòng thứ hai chỉ giành được vị trí thứ tư.

Vào trận thứ ba Mạc Bảo Bối vẫn vững vàng giữ ghế số một.

Nhìn điểm số trung hòa trước mắt, mặc dù Mạc Bảo Bối chỉ xếp đến vị trí thứ hai, hơn nữa điểm số lại vô cùng sít sao, trong lòng Lộ Bán Hạ vẫn có chút khẩn trương, ngón tay không ngừng rời lên, chỉ sợ Mạc Bảo Bối không nghe lời giành được vô địch.

Thời gian toàn bộ cuộc tranh tài hầu như Lâm Thiên Vũ đều ở đây nhìn qua hướng Lộ Bán Hạ. diển đàn lễ quý đôn Nhìn thấy cô bất an, thời điểm thấy trận so tài thứ hai Mạc Bảo Bối về thứ tư thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt là nét mặt kích động, vòng thứ ba lại được thứ nhất thì trong lòng khẩn trương và lo lắng, anh không nhận được đến gần cô.

- Thế nào? Lo lắng cái gì? - Lâm Thiên Vũ vịn lan can hỏi.

Lúc này hai người bọn họ đang đứng ở ven lan can từ trên nhìn xuống đội đua xe chạy xuống dưới núi. Đài quan sát này vì có bảo vệ ngăn cản nên không có ai bước vào, tuy nhiên Lộ Bán Hạ có thể đi vào được, hoàn toàn là Lâm Thiên Vũ ra lệnh thông qua điện thoại, cho nên vào giờ phút này hai người bọn họ đơn độc ở chung.

- Tôi sợ Bảo Bối giành được vô địch, khúc quanh và rẽ uốn gấp là thế mạnh của Bảo Bối, nếu như Bảo Bối nghiêm túc mà nói, số 149 kia nhất định không thể giành vô địch rồi. - Giọng điệu Lộ Bán Hạ không phải hài lòng cũng không phải là kiêu ngạo, mà là lo lắng.

Lúc này Lộ Bán Hạ hy vọng nhất người thắng là chiếc xe số 149 đó, nhưng lại sợ Mạc Bảo Bối không chịu thua, nhất là thời điểm cô ấy đang lái xe không biết có khi sẽ quên sạch sẽ lời mình nhắn không còn một mống.

- Sao cô lại nắm chắc cô ta nghiêm túc là có thể thắng như vậy? - Mặc dù rất kinh ngạc một thiếu nữ mười chín tuổi có thể có được tài lái xe tốt thế, nhưng anh nhìn ra dù sao vẫn còn quá non rồi, có Trịnh Hạo ở đây, cô ta muốn thắng rất khó.

- Tôi từng ngồi xe cậu ấy lái. - Nhớ tới một đêm ở ranh giới sống chết, ánh mắt của Lộ Bán Hạ có hơi mờ đi. Lúc đó sao cô dần như thế ngu xuẩn như thế, thậm chí không tiếc dả thương lòng của Bảo Bối, nói ra lời nói trái lương tâm tổn thương tới Bảo Bối, nếu không phải Bảo Bối kiên trì không buông tha cô, sợ rằng hiện tại bản thân cô vẫn chỉ là một tiểu tam, một người thứ ba người phỉ nhổ thôi.

Nhìn thấy thần thái Lộ Bán Hạ có cái gì đó không đúng, Lâm Thiên Vũ rất muốn ôm cô cho cô cảm giác an toàn, bởi vì khi phụ nữ yếu ớt thường lộ ra ánh mắt đó, làm cho anh rất muốn bảo vệ cô thật tốt.

Nhưng lý trí chiến thắng, Lâm Thiên Vũ chỉ nhẹ nhàng quay đầu, không nhìn Lộ Bán Hạ nữa.

Toàn thân Mạc Bảo Bối cũng tràn đầy căng thẳng, tranh tài thể này khiến cô có được cảm giác thỏa mãn trước nay chưa có.

Lúc tiếng còi truyền tới trong nháy mắt, xe Mạc Bảo Bối giống như một viên đạn bắn ra ngoài, vừa bắt đầu đã chiếm được thế chủ động, vượt lên dẫn đầu.

Lâm Thiên Vũ nhìn ra sau, ánh mắt từ từ trở nên tĩnh mịch, anh từng xem Trịnh Hạo tranh tài trên đường đua không ít, phản ứng của Trịnh Hạo đều luôn luôn là đứng đầu, không có lý nào hôm nay sẽ chậm, tuy chỉ có một giây đồng hồ, nhưng đối với cuộc so tài so mà nói, cũng là mấu chốt quyết định thắng thua.

Phiêu dạt qua khúc quanh thứ nhất, kỹ thuật của xinh đẹp đáng kinh ngạc của Mạc Bảo Bối làm toàn thể người xem trực tiếp càng thêm tán dương, còn Lộ Bán Hạ lại ủ rũ cúi đầu, xem ra, Bảo Bối không thể không thắng.

Kế tiếp là ba khúc cua liên hoàn, từng cái đường rẽ hầu như hiện ra độ cong 100 độ, vì không để cho xe trượt, các tay đua cũng cố gắng giảm bớt tốc độ xe, chỉ có một chiếc xe vẫn dùng tốc độ nhanh hơn chạy nước rút tới, đi theo chính là Trịnh Hạo vốn đã chậm lại, lúc nhìn thấy Mạc Bảo Bối tăng tốc cũng tăng tốc chạy theo.

Hành động này càng làm cho âm thanh ở hiện trường càng khuếch đại lên. Đoàn người dọc theo trên đường núi nhanh chóng bị hâm nóng lên, tiếng hoan hô và tiếng reo hò gần như lan tràn ra, cả ngọn núi giống như có thể rung chuyển.

Đang thời điểm đến gần trung tâm khúc cua, tất cả mọi người ngưng hoan hô và hò reo, bởi vì, sống chết đang ở trong nháy mắt, khắp nơi đều yên tĩnh tới cực điểm, thậm chí ngay cả gió cũng có thể nghe rõ ràng từ phương hướng nào thổi qua.

Lộ Bán Hạ thấy vậy, yên lặng xoay người.

Vốn dĩ Mạc Bảo Bối cũng đã dẫn đầu rất nhiều, sau khi qua ba khúc cua này, những người khác muốn đuổi theo kịp căn bản là chuyện không thể nào, nhìn khoảng cách Mạc Bảo Bối kéo ra với những người khác, vị trí số một không phải của Mạc Bảo Bối thì không thể.

- Cô không lo lắng cho cô ta sao? - Lâm Thiên Vũ nhướn lông mày, rất kinh ngạc vì lúc này Lộ Bán Hạ vậy mà xoay người không nhìn, khoảnh khắc này ngay cả những người không quen biết cũng đang lo lắng cho cô gái kia, chẳng lẽ cô gái trước mắt không lo lắng sao? Mặc dù anh không thích Mạc Bảo Bối đó, nhưng dũng khí của cô ta xác thực có thể khen.

- Khúc cua khó qua hơn so với đây cô ấy cũng có thể nhẹ nhõm vượt qua, hơn nữa, địa điểm xung quanh là mặt biển, hiệu quả thị giác so với cái chỗ này đáng sợ hơn. - Lộ Bán Hạ nói, không phải là cô không lo lắng, mà là cô tin tưởng Mạc Bảo Bối có thực lực đó.

- Cô ta thật sự khiến tôi lau mắt mà nhìn. - Lâm Thiên Vũ gạt đầu một cái, như thể xem ra, Mạc Bảo Bối đó đúng là cũng không phải cô gái không có đại não ngu ngốc.

- Anh đồng ý sẽ không động thủ, sẽ không đổi ý chứ, anh yên tâm, mặc dù Bảo Bối được vô địch, nhưng tôi sẽ đồng ý yêu cầu ngày đó của anh. - Lộ Bán Hạ thản nhiên nói.

- Cô xác định cô muốn làm như vậy sao? - Lâm Thiên Vũ hỏi lần nữa.

- Anh không có vợ, hơn nữa chúng ta sẽ không xảy ra tình cảm thật. - Lộ Bán Hạ cười nói, vừa nhìn theo hướng dẫn tới cờ màu vì xe Mạc Bảo Bối cũng sắp đến.

- Rất tốt, cô đã nói như vậy, vậy tôi sẽ tiếp nhận. - Lâm Thiên Vũ cười, bởi vì anh cũng không hề làm gì mà cuối cùng lại thắng được ích lợi anh muốn.

Mặc dù đây là một việc rất đáng để vui mừng, tuy nhiên nó là vì Mạc Bảo Bối đó cho nên Lâm Thiên Vũ lại không vui mừng nổi nữa rồi.

Mạc Bảo Bối rất nhanh lấy cờ màu xuống, đón nhận chụp hình lưu niệm, sau đó vui mừng ôm eo của Lộ Bán Hạ, cười đến đỏ bừng cả khuôn mặt. Mười vạn nhé, đây chính là lần đầu tiên cô dựa vào chính mình

kiếm được tiền, có thể bảo cô không cảm thấy hưng phấn sao? Từ trước đến giờ cô cũng chưa từng nghĩ mình thích đua xe lại có thể kiếm được tiền.

- Xem ra, cô vẫn chưa hiểu rõ bạn của cô đấy! - Lâm Thiên Vũ nhìn thấy hai cô gái thân mật ôm nhau khăng khít, chưa chát nói một câu, chẳng qua trên mặt vẫn cười híp mắt phủ dãi lụa vô địch lên giúp Mạc Bảo Bối, bởi vì, anh là người đại diện đơn vị làm chủ.

47. Chương 48: Ross Tức Giận Đột Kích (đầu)

- Cái quái gì thế hả? - Khi Mạc Bảo Bối nhìn thấy Lâm Thiên Vũ đích thực là sưng sốt một chút, chẳng qua cũng không thấy phải kinh ngạc, nhưng lại nói một câu làm cô không giải thích được.

- Cô gái này nói cô nhất định sẽ nghe lời của cô ta..., sẽ không được vô địch. Cô nói, giữa các cô có phải là không có hiểu rõ và tin tưởng lẫn nhau? - Vào giờ phút này Lâm Thiên Vũ chỉ muốn phá hư tình cảm giữa hai cô gái, vì họ ôm nhau khiến anh cảm thấy rất chói mắt.

- Xảy ra chuyện gì? Lúc nào thì cậu nói với tớ không cho tớ vô địch hả? - Mạc Bảo Bối nghe thấy, rơi vào trong sương mù, không hiểu nhìn Lộ Bán Hạ.

Lộ Bán Hạ tiến lên lấy ra một tờ giấy trong túi áo Mạc Bảo Bối, tờ giấy kia còn gấp rất chỉnh tề, bấy giờ cô mới hiểu được Mạc Bảo Bối hoàn toàn không hề xem qua tờ giấy.

Mạc Bảo Bối cầm lấy tờ giấy nhỏ mở ra, phát hiện bên trong quả thật là Lộ Bán Hạ viết muốn cô không được vô địch, hơn nữa giọng điệu còn đặc biệt nghiêm túc.

Cứ như vậy, Mạc Bảo Bối đại khái lập tức đoán được tại sao tên Lâm Thiên Vũ này nói chuyện âm dương bát quái như vậy, vừa xé tờ giấy, vừa bĩu môi, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Lâm Thiên Vũ.

- Nếu như tôi mà nhìn thấy này tờ giấy, tôi nhất định sẽ không vô địch, nhưng không phải là vì e sợ anh có thể trả thù, mà là không muốn Bán Hạ lo lắng cho tôi. Bây giờ tôi đã vô địch rồi, thật sự xin lỗi nhé, xem ra chúng tôi chỉ còn có thể ở Tam Á chơi thật đã đến khi đi học. - Mạc Bảo Bối không ưa nhất chính là vẻ mặt tự cho là đúng của Lâm Thiên Vũ, nói chuyện mà con mắt cũng lườm phải nhìn anh ta.

Thật ra thì Lâm Thiên Vũ tức giận không phải vì lời nói của Mạc Bảo Bối, mà là thái độ của Mạc Bảo Bối.

Nhưng dưới con mắt mọi người, anh không muốn gặp phải rắc rối, tránh cho các ký giả viết loạn, không thể làm gì khác hơn là làm thành không hề nhìn thấy.

- Vị tiểu thư Mạc này, có thể mời nói vài lời cảm nghĩ khi giành được vô địch hay không? - Chủ trì đài truyền hình trực tiếp lấy được sự đồng ý của các nhân viên bảo vệ và quản lý, chen đến bên cạnh Mạc Bảo Bối và Lâm Thiên Vũ mỉm cười phỏng vấn.

- Dĩ nhiên, cảm nghĩ của tôi là: cảm cả khoản tiền thưởng này tôi sẽ được chơi sảng khoái thật đã ở Tam Á.

- Mạc Bảo Bối dí dỏm nghiêng đầu, sau đó sảng lãng nói.

- Mạc tiểu thư thật là hài hước, nhìn cô tuổi rất trẻ, không biết từ mấy tuổi cô bắt đầu đua xe đây? Vừa rồi xem tài lái xe của cô cũng sắp giỏi hơn so với rất nhiều tay đua chuyên nghiệp rồi.

- À, về cái vấn đề này, đại khái thiên phú của tôi có thể trả lời anh, anh hướng microphone vào trán tôi, nói không chừng có đáp án. - Ý Mạc Bảo Bối là mình có chút thiên phú, chẳng qua dùng cách nói hài hước mà nói.

.

Tiếp nhận xong phỏng vấn trực tiếp của đài truyền hình, lại có rất nhiều báo thể thao, báo tài chính kinh tế, tạp chí văn văn tiến hành phỏng vấn. Do đây là lần đầu tiên tập đoàn Thịnh Thiên mở rộng hoạt động, Lâm Thiên Vũ tìm mười mấy tạp chí tòa soạn báo khác nhau, thời gian mỗi người phỏng vấn nửa giờ.

Là vô địch, lúc thì ký kết hiệp ước cuộc thi, sau thì có tiếp nhận phỏng vấn vô nghĩa này nọ, Mạc Bảo Bối vốn dĩ muốn vô bàn rồi đi, nhưng muốn thì vẫn còn mười vạn tiền thưởng chưa cầm, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại tính tình ngồi xuống, Lộ Bán Hạ cũng ở một bên an ủi tâm tình của cô.

Đợi đến khi Mạc Bảo Bối trở lại khách sạn đã là hơn hai giờ khuya rồi. Lâm Thiên Vũ lo lắng Mạc Bảo Bối quá mệt mỏi cộng thêm ban đêm lái xe nguy hiểm, cho nên để tài xế đưa họ về khách sạn. Mạc Bảo Bối xác thực đúng là mệt đến cả người rồi, sáng khoái đồng ý, bản thân nằm ở chỗ ngồi phía sau, gối lên đùi Lộ Bán Hạ ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Mạc Bảo Bối có cảm giác đụng một vách tường rộng rãi, ấm áp.

Hả? Sao giống như mình đang di động? Mạc Bảo Bối bị gió thổi có chút dấu hiệu sắp tỉnh táo lại, tuy nhiên cảm giác bản thân tựa như đang di động.

Tiếng nhịp tim? Kỳ quái, Bán Hạ hoàn toàn không thể ôm mình đứng lên mà? Vậy là ai đây?

Nghĩ tới đây, Mạc Bảo Bối giật thót mình, lập tức tỉnh táo lại, một tay đè ở bả vai của người nọ, hai chân duỗi ra, lật người từ trên cánh tay của người nọ nhảy xuống.

Còn chưa có cảm giác hai chân dẫm lên mặt đất, Mạc Bảo Bối đã cảm thấy bên eo của mình đột nhiên có một sức mạnh nâng lên trên.

Đáng chết, người này có thôi hay không đây. Hai tay Mạc Bảo Bối chột chấy, muốn văng ra khỏi người nọ, sau đó lộn ngược một cái đứng thẳng ra sau.

Nhưng tất cả cũng chỉ giống như đang trong suy nghĩ, thời điểm còn chưa kịp thay đổi động tác, người Mạc Bảo Bối một tay bị giơ lên sau cổ áo, một tay tự giữ chặt cổ tay, không thể động đậy.

- Này Lâm Thiên Vũ anh đối phó tôi để làm gì, tôi còn thiếu gì anh à? Chịu nhiều đau khổ giúp anh làm nhiều tuyên truyền như vậy, anh còn không vui lòng là thế nào chứ? - Mạc Bảo Bối tức miệng mắng to.

Sau khi từ trong miệng Lộ Bán Hạ biết được thân phận của Lâm Thiên Vũ, Mạc Bảo Bối chẳng những không tức giận chuyển khách sạn, ngược lại còn vô lại yêu cầu Lâm Thiên Vũ cho hai cô ở khách sạn miễn phí, hơn nữa còn muốn dời vào trong biệt thự. Lâm Thiên Vũ đồng ý, nhưng Mạc Bảo Bối cảm giác Lâm Thiên Vũ nhất định bụng dạ hẹp hòi, cho nên lúc này mới gây khó dễ ỉn.

- Lâm Thiên Vũ! - Giọng trầm thấp của người đàn ông, mơ hồ tiết lộ ra một sự tức giận.

Mạc Bảo Bối vốn còn đang liều mạng giãy giụa, chột nghe âm thanh, sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng được. Đây hoàn toàn không phải là giọng Lâm Thiên Vũ, giọng nói này rất quen thuộc, giọng điệu có chút nhàn nhạt rồi lại có cảm giác nói không ra được gì.

- Ôi chào. đại ca, bằng không trước tiên ngài thả tôi ra đi! - Mạc Bảo Bối nuốt nước miếng một cái, thận trọng nói, cô đã đoán được là ai.

- Đừng mơ tưởng! - Giọng điệu Ross lạnh lẽo, nói xong, trực tiếp nâng Mạc Bảo Bối lên đi vào khách sạn.

Lộ Bán Hạ đứng ở bên cạnh xe nhìn Ross rời đi, sau đó từ trong xe móc ra một đồng hồ, đều là bằng khen, cúp, còn có cờ thưởng và bục nhỏ của Mạc Bảo Bối, đành thở dài chấp nhận gánh vác về phòng thôi.

- Ôi ôi, Ross lão đại, ông anh, ông chú. - Mạc Bảo Bối cố gắng muốn kêu gọi chú ý của Ross, nói thật, bị ghim chặt như vậy thật sự rất không thoải mái.

- Anh hãy để ý tôi một chút đi, tôi sắp bị lão nhân gia anh ghim chết, tự tôi có thể đi! - Mạc Bảo Bối hét to.

Ross yên lặng không lên tiếng, qua một phút, sau đó mới đổi tư thế, kẹp Mạc Bảo Bối trong nách, Mạc Bảo Bối vốn nhỏ nhắn, bị kẹp như vậy, lại giống đứa trẻ cứng đầu cứng cổ bị cha mang về nhà dạy dỗ.

Đối với cái tư thế này, thật lòng Mạc Bảo Bối càng không thích hơn.

- Đại ca, đổi tư thế lại đi, thế này cũng quá xấu hổ rồi, sau khi tôi mười tuổi đã không có ai đối với tôi. như vậy rồi. - Mặt Mạc Bảo Bối đầy vạch đen, Ross cũng không phải là lão tử của cô, tại sao kẹp cô vậy chứ.

Ross ấn thang máy, đã sắp ba giờ khuya rồi, thang máy nhấn một cái lập tức mở ra.

Thấy Ross giống như không để ý tới mình, mà cô từ đầu tới đuôi cũng chưa hề nhìn thấy sắc mặt của Ross. Không biết bây giờ mặt đen thui của anh có bao nhiêu đáng sợ, vậy nên cũng không sợ chỗ chết uốn éo người, muốn tránh thoát.

- Ông anh! Ông chú! Ông bác! Ông nội! Này anh nghe lời tôi nói không đó hả, cho chút phản ứng thì chết người hay bị làm sao sao? - Mạc Bảo Bối bị chọc giận, mỗi câu đều không lên tiếng là có ý gì, để ột mình cô tựa như kẻ ngu la to vậy là có ý gì.

“Tinh!” Thang máy đến, Ross trực tiếp lấy thẻ mở cửa phòng ra, vào phòng, người còn chưa đến gần phòng khách, từ xa đã lập tức ném Mạc Bảo Bối ra.

48. Chương 49: Ross Tức Giận Đột Kích (giữa)

Cả người Mạc Bảo Bối rơi xuống ghế sofa mềm mại, mặc dù không cảm thấy đau đớn, nhưng cảm giác không trọng lượng từ trên không hạ xuống làm cô sợ hết hồn.

“Phịch.” Mạc Bảo Bối lăn lộn, từ trên mặt ghế sofa giùng giàng bò dậy.

- Này, anh làm gì khuôn mặt thối thế, tôi cũng không có nợ anh. - Mạc Bảo Bối nhìn thấy Ross đang ôm cánh tay nhìn mình, gương mặt đen thui lù, ánh mắt rất không vui.

- Ai cho em chạy đi? - Ngày đó sau khi Mạc Bảo Bối say rượu, hôm sau anh liền bị phái đi Bắc Kinh họp. Cuộc họp này kéo dài cả tuần lễ, chờ lúc anh trở về lại biết được Mạc Bảo Bối đã đi Tam Á du lịch.

Ross vốn định cho Mạc Bảo Bối một chút thời gian không muốn ép buộc chặt như vậy, nhưng nhìn thấy Mạc Bảo Bối trên TV lại có thể học người ta đi chơi đua xe, giành vô địch thì cũng thôi đi, có điều cô lại hoàn toàn không muốn về nhà, còn muốn tiếp tục ở Tam Á chơi tiếp.

Một mặt Mạc Bảo Bối đích thực là vì giúp Lộ Bán Hạ giải sầu không có sai, nhưng mặt khác cũng muốn trốn tránh anh. Ross cảm nhận được Mạc Bảo Bối thông suốt đối với tình yêu nam nữ, nếu lúc này buông tay để Mạc Bảo Bối rời đi mà nói, rất có thể sẽ bỏ qua rất nhiều chuyện, cho nên anh lập tức định một chuyến bay đi tới Tam Á sớm nhất.

Từ miệng Viên Tử biết được khách sạn Mạc Bảo Bối và Lộ Bán Hạ vào ở, liền trực tiếp tìm tới cửa.

Vì chặn Mạc Bảo Bối lại, cho nên Ross ở cửa vào duy nhất của khách sạn đợi hơn hai giờ, rốt cuộc đợi được xe của Mạc Bảo Bối và Lộ Bán Hạ. Vì đua xe khiến cho khuya khoắt vẫn chưa ngủ, lửa nóng của Ross lên thêm rồi.

- Tôi đi đâu mắc mớ gì đến anh? - Mạc Bảo Bối nghĩ thầm: lúc nào thì lão nương đi đâu đến phiên anh quản? Chẳng lẽ lão nương đi đâu còn phải xin phép một tiếng với anh sao?

- Vốn là không liên quan, nhưng mà bây giờ có liên qua, đưa tay. - Một tay Ross duỗi ở trước mặt của Mạc Bảo Bối, một tay kia lấy thứ gì trong ngực.

- Cái gì? - Mạc Bảo Bối nghi hoặc không thôi, nhưng vẫn không tự chủ được đưa tay ra.

Ross lấy ra một cái hộp, mở ra.

- Tôi không muốn! - Mạc Bảo Bối nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương bên trong hộp, lập tức muốn rút tay lại.

Đáng tiếc, Ross đã nhanh một bước nắm cổ tay Mạc Bảo Bối rồi, một tay cầm chiếc nhẫn kim cương lên muốn đeo nhẫn vào ngón giữa trên tay trái của Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trong lòng cũng đã không nhịn được bồn chồn sợ hãi, nhìn thấy Ross còn muốn đeo vào ngón giữa tay trái của cô, nào có không biết ý tứ của Ross, lập tức hết sức

phản kháng. dĩ nhiên đàn l.ê q.úy đ=ôn Tây thì không rút ra được rồi, không thể làm gì khác hơn là nắm bàn tay thật chặt, nếu không Ross sẽ đeo chiếc nhẫn kim cương lên ngón tay của cô.

- Buông ra! - Mặc dù sức lực Ross lớn hơn nhiều so với Mạc Bảo Bối, nhưng lúc này Ross chỉ có một cái tay, cũng hoàn toàn không thể làm sao để cầm được tay Mạc Bảo Bối, thử một lát, liền dứt khoát ra lệnh trực tiếp.

- Tại sao phải nghe anh, tôi nói tự nhiên anh lại không không giải thích được đeo cái thứ đồ hư gì cho tôi là sao? - Mạc Bảo Bối tâm hoảng ý loạn, có chút sợ hãi đối với khí thế to lớn của Ross.

- Anh đeo nhẫn kim cương cho vị hôn thê của anh là đạo lý bất di bất dịch, em cứ nói đi? - Ross nói.

- Vị hôn thê cái gì, vị hôn thê của anh cũng không ở đây. - Mạc Bảo Bối cố gắng giãy giụa, bây giờ trong đầu cô hoàn toàn dính thành một cục, Ross và cô trước nay vốn không quen thuộc, lại muốn đeo nhẫn kim cương cho cô, cô tuyệt nhiên không tiếp nhận nổi.

Ross mỉm cười, nắm chặt chiếc nhẫn kim cương, trực tiếp ôm eo của Mạc Bảo Bối, dùng sức nhấn một cái, khiến Mạc Bảo Bối té vào trong ngực mình, sau đó ngồi trên ghế sofa.

Thật không dễ dàng đứng lên, lại bị Ross giữ trên ghế sofa, hơn nữa còn là mập mờ ngồi trên đùi Ross, Mạc Bảo Bối càng thêm ra sức vùng vẫy.

- Này, đại ca, van anh, chớ đùa với tôi, tôi thừa nhận tôi chơi không nổi với anh được chưa, oái, Mạc Bảo Bối tôi cả đời này không cầu xin nhiều người, hiện tại tôi van xin anh đừng đùa với tôi nữa, tôi sẽ bị anh đùa chết mất. - Nhịp tim Mạc Bảo Bối như sấm, vừa giãy giụa vừa hét lời cầu khẩn.

Mạc Bảo Bối cường hãn là vì cô không sợ hãi, nhưng bây giờ cô sợ đối mặt với tình cảm, đối với chuyện nam nữ lần đầu tiên cô tiếp xúc. Trước kia nhìn người khác nói yêu thương, cảm thấy cái gì cũng rất bình thường, nhưng khi cô đụng tới Ross tim sẽ đập nhanh hơn.

Tình cảm của Ross vốn dĩ làm cho tay chân cô luống cuống rồi, giờ còn đem cả nhẫn đính hôn tới, cô gần như chỉ mơ tưởng tông cửa chạy cho rồi, chuyện thế này cách cô vẫn còn rất xa xôi, cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày có người đính hôn với mình.

- Ấy. - Cơ thể Mạc Bảo Bối vốn đang giãy giụa chợt cứng đờ, không động đậy được nữa.

Ross nhân cơ hội nhanh chóng mở tay trái của Mạc Bảo Bối ra, sau đó đeo chiếc nhẫn kim cương lên, hiện ra cái mỉm cười.

Mạc Bảo Bối nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay, khóc không ra nước mắt, cơ thể cũng không dám nhúc nhích. Cô không ngờ dĩ nhiên biết phụ nữ ở trong ngực của đàn ông là không thể lộn xộn, nhưng hôm nay tâm tình cô quá kích động, tất cả lý trí đều bị cô ném ra sau óc.

- Ba ngày trước anh đã đưa sính lễ, chú Mạc cũng nhận rất vui vẻ, anh cũng thuận tiện phát tất cả thiệp mời, một tuần lễ sau chính là tiệc đính hôn của chúng ta. Trước tiên em có thể suy nghĩ một chút em muốn mặc lễ phục gì. - Ross nhìn Mạc Bảo Bối muốn động lại không dám động, vừa nén cười vừa chịu đựng lửa dục nóng ran trướng lên khổ sở.

- Không phải đâu, lão tử của tôi đồng ý sáng khoái như vậy sao, tôi cũng chưa hề đồng ý mà. Tôi nói các người không cần đùa tôi như vậy, hôm nay không phải ngày cá tháng tư đâu! - Về mặt Mạc Bảo Bối đưa đám, sớm biết một ngày nào đó mình sẽ phải thấy lão tử phản bội, không ngờ lại tới nhanh như vậy.

Mạc Bảo Bối không có sức lực xụi lơ trong ngực Ross, có loại thần thái không còn hy vọng.

Không được! Cô gái lớn, co được dẫn được, không thể bị đánh ngã, chỉ đính hôn thôi, cũng không phải kết hôn, lại nói kết hôn cũng có thể ly hôn.

- Á á. - Mạc Bảo Bối nhắm mắt lại kêu to, trời ơi, cô lại có thể nghĩ đến hình ảnh cô và Ross kết hôn, quá đáng sợ, quá là quỷ dị.

- Anh biết em còn là sinh viên, em hãy yên tâm đi, chuyện kết hôn sau này chờ em tốt nghiệp hãy nói, em vẫn cứ có thể hoàn thành việc học của em. - Ross vỗ vỗ gò má của Mạc Bảo Bối, phản ứng đau khổ và sợ hãi này của Mạc Bảo Bối khiến cho anh rất không vui, anh cũng không phải ma quỷ, có cần thiết vậy không?

Mạc Bảo Bối biết mình phản kháng đã không còn hiệu quả rồi.

Đừng nói lão tử đã đồng ý với cái hôn sự này, hơn nữa thậm chí thiệp cũng đã phát ra ngoài rồi, như vậy mặc kệ là vì mặt mũi của nhà họ Mạc, hay là vì không để cho sau này lão tử lại tự chọn chim uyên ương giúp cô, cô đều phải chịu đựng hết.

Mạc Bảo Bối là người Trung Quốc truyền thống, mặt mũi của nhà họ Mạc chính là mặt mũi cá nhân cô. Nếu như cô không tham dự buổi lễ đính hôn mà nói, Ross sẽ rất mất mặt, nhưng nhà họ Mạc sẽ bị người ta đàm chọc xương sống, chế giễu. Tranh đấu gay gắt và lời đồn đại vô căn cứ trong quan trường Mạc Bảo Bối rõ ràng nhất, cô sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra.

Hơn nữa, không phải Ross cũng sẽ có người khác, đã như vậy, còn không bằng cứ trực tiếp lựa chọn Ross, dù sao tương lai sẽ như thế nào còn chưa biết được. Nói không chừng Ross sự thật tìm thấy tình yêu đích thực của mình, đến lúc đó cô không nói, Ross cũng sẽ giải trừ hôn ước.

Đánh cuộc đó, cô còn nhớ rõ.

49. Chương 50: Ross Tức Giận Đột Kích (cuối)

Mạc Bảo Bối suy nghĩ hồi lâu, trước tiên trong đầu đấu tranh nửa ngày, hai thiên sứ đen trắng thay nhau nêu ví dụ tốt xấu khi đồng ý và không đồng ý, cuối cùng, hạ quyết tâm.

- Được! - Mạc Bảo Bối dần lòng, đồng ý.

Ross nhìn gương mặt Mạc Bảo Bối mặc dù không nói ra lời, nhưng lộ ra các loại vẻ mặt cực kỳ đặc sắc, biết cô đang đấu tranh tư tưởng, đoán chắc Mạc Bảo Bối cuối cùng sẽ đồng ý. Nếu không phải trong quá trình chung đụng bắt được xương sườn mềm của Mạc Bảo Bối, diên đàn lê quý đôn anh cũng sẽ không xúc động còn chưa nhận được sự đồng ý của Mạc Bảo Bối đã đi quyết định hôn ước với Mạc Trường Thắng.

Chẳng qua, liệu trước rằng Mạc Bảo Bối sẽ đồng ý, nhưng không ngờ tới Mạc Bảo Bối lại còn cho anh một cái phản kích nho nhỏ.

- Đã như thế, vậy thì ngoan ngoãn đi tắm một cái rồi ngủ, tất cả mọi chuyện ngày mai lại nói. - Ross muốn để Mạc Bảo Bối đứng dậy, anh đã nhìn đủ lâu rồi.

Khóe miệng Mạc Bảo Bối cong một cái, lộ ra nụ cười tà ác, chẳng những không hề đứng dậy, ngược lại hai tay vòng chặt bả vai Ross, cười híp mắt nhìn Ross toát mồ hôi lạnh trên trán.

- Hôm nay tôi mệt chết rồi, anh ôm tôi đi vào đi. - Mạc Bảo Bối cố ý dụ dỗ nói.

Ross kinh hoàng trong lòng, đã biết Mạc Bảo Bối muốn làm gì rồi, nhưng lại không thể từ chối, ôm đứng lên đi vào trong phòng tắm.

Mạc Bảo Bối vui vẻ tắm rửa, một mặt nghĩ tới làm sao để tiến hành kế hoạch trả thù đối với Ross.

Hừ, anh là quý ông à, vậy cũng tốt, lão nương xem một chút coi anh có phải Liễu Hạ Huệ hay không, có thể có tôi ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

Bức hôn, được lắm, nhìn xa trông rộng lắm, đã tính được tôi nhất định sẽ đồng ý cho nên mới dùng chiêu này đối phó tôi sao? Vậy tôi cũng muốn nhìn một chút nhược điểm của anh là cái gì?

Mạc Bảo Bối ngâm mình trong bồn tắm suy tư mười phút, hưng hăng đập đập mặt nước:

- Bực thiệt, lại có thể không tìm được nhược điểm của anh ta, mình tức chết mất thôi!

Được, nếu tôi chỉ có một chiêu mỹ nhân kế mà nói, vậy tôi sẽ sử dụng tăng gấp đôi.

Mạc Bảo Bối vốn định ra mấy chiêu để Ross nhận, bởi vì ra một chiêu quá lợi cho anh, nhưng thật sự cũng không nghĩ được cách nào khác, cuối cùng không thể làm gì khác đành quyết định cố gắng phát huy mỹ nhân kế của mình.

Giữ nụ cười xấu xa, Mạc Bảo Bối vừa tắm bọt trên người vừa sử dụng ánh mắt tìm kiếm trong phòng tắm, khăn tắm, áo choàng tắm đều có, còn chuẩn bị quần vệ sinh mới và quần bốn góc. Xem ra, tối hôm nay được chơi rồi, đã sắp năm giờ, rất tốt, dù sao đã muốn nhất định là hôm nay thì cũng không ngủ được, đã thế dứt khoát không cần ngủ ngon nữa.

Mạc Bảo Bối thân thể trần truồng đi tới tủ trước mặt, cầm áo choàng tắm lên.

Lắc đầu một cái, quá dài, bao quá chặt, vứt bỏ.

Khăn tắm, sao lớn như vậy, cũng có thể bao hết cả người lại, vứt bỏ.

Quần bốn góc? Mạc Bảo Bối thấy mà khóe miệng co giật, quần bốn góc ô vuông cũng quá khôi hài rồi, vứt bỏ.

Quần vệ sinh.

Đây đương nhiên là phải mặc rồi.

Mặc quần vệ sinh vào, ánh mắt Mạc Bảo Bối tìm tòi chung quanh xem còn có cái gì có thể dùng nữa. Cô thật sự không dám cứ trơ trọi thế này chạy đi, mỹ nhân kế cũng không phải dùng như vậy.

“Cộc cộc cộc!” Đang lúc Mạc Bảo Bối phiền não, bên ngoài cửa phòng tắm truyền đến tiếng gõ cửa.

- Ross, tôi không có quần áo ngủ để mặc, làm sao đây? - Mạc Bảo Bối vui vẻ chạy đến cửa phòng tắm, vừa lúc có việc khẩn cấp khó giải quyết.

Ross cau mày, bên trong khách sạn rõ ràng có chuẩn bị đồ ngủ mà? Thôi, Ross quay người đi lấy một bộ đồ ngủ của mình, đưa cho Mạc Bảo Bối qua khe cửa.

Khi Mạc Bảo Bối xuất hiện ở trước mặt Ross, Ross đã sớm đề lừa dục thiêu thân xuống, nhưng thời điểm nhìn thấy Mạc Bảo Bối lại không nhận được nuốt nước miếng một cái.

Hai chân thon dài thẳng tắp, da thịt trắng nõn thuần khiết, vùng ngực cao ngất mê người, Ross cũng không dám nhìn nhiều, quay đầu đi tới giường, kéo một góc chăn ra, nói:

- Ngủ sớm một chút.

Nói xong, Ross lấy một cái máy điều hòa nhiệt độ từ trong tủ của mình ra, vốn cho rằng tối nay có thể ôm lấy cô gái nhỏ ngủ, bây giờ nhìn lại, vẫn là thôi đi, tránh cho dẫn lửa lên thân, ngoan ngoãn ngủ trên sofa vậy.

Mạc Bảo Bối chỉ mặc áo lại không mặc quần ngủ xem ra thực sự rất mê người, nhưng bởi vì người Ross cao, áo anh cho Mạc Bảo Bối mặc đã đủ để làm quần ngủ luôn rồi, chỉ là Ross biết Mạc Bảo Bối nhất định muốn náo loạn, cho nên tránh được thì cứ tránh là tốt nhất.

Nhìn Ross dù vội vẫn ung dung trải chăn, thở phào nhẹ nhõm hết sức, Mạc Bảo Bối gạt khăn lông bao lấy tóc, sải bước đi đến ghế sofa, không đợi Ross kịp phản ứng liền đặt mông ngồi trên đùi Ross.

- Lau tóc! - Ném khăn lông cho Ross, Mạc Bảo Bối nói như chuyện đương nhiên, hôm nay lão nương chơi với anh.

Ross lau lau tóc, cũng không nói chuyện, qua hơn 10' sau:

- Anh lấy máy sấy sấy giúp em một lát sẽ mau khô hơn. - Mảnh lời chơi đùa nhỏ này của cô anh biết, nhưng cũng không thể hành hạ mình như thế, trời cũng sắp sáng còn chưa ngủ.

Mạc Bảo Bối cố ý nằm trên đùi Ross, chống mông lên, bò chậm chạp đến cuối ghế sofa với tay tới hộc tủ thủy tinh nhỏ bên cạnh, lấy máy sấy từ bên trong ra tiếp đó lại bò lại lên đùi Ross. Cả quá trình Ross chỉ nhìn thoáng qua mông như ẩn như hiện, sau đó phi lễ chớ nhìn.

Nhìn Ross ngồi nghiêm chỉnh, Mạc Bảo Bối cười trộm không dứt.

Thời điểm Ross vừa sấy tóc, cô ở bên này bắt đầu ảo tưởng nghĩ tới:

Khi cô vĩnh đôi môi hồng khêu gợi, lộ ra ánh mắt mê mang, một tay thuận tiện kéo áo ngủ vốn là áo sơ mi xuống, lộ ra bầu vú tròn nhỏ gợi cảm và bộ ngực như ẩn như hiện, từng bước từng bước đến gần Ross.

Ross nhất định sẽ khao khát nhìn cô, tuy nhiên lại hết sức nhẫn nại không chịu tiến lên, nhưng mồ hôi lạnh trên đầu anh cộng với bàn tay nắm chặt có thể thấy được tâm tình kích động của anh.

Ngay sau đó, cô sẽ bày ra nụ cười hoàn mỹ không chê vào đâu được, thuận lợi liếm môi một cái, nhẹ nhàng dựa vào Ross, sau đó không ngừng liếm anh, khiến cho toàn thân anh run rẩy cuối cùng nổi phản ứng.

Tiếp đến dựa sát người bốn cột, vặn vẹo eo thon, động tác múa máy trêu chọc, mỗi cái kết hợp đều có thể làm một người đàn ông bình thường sục sôi máu nóng, mà Ross dĩ nhiên cũng sẽ không là ngoại lệ.

Thấy Ross đã bắt đầu thở dốc, lão nương ta lập tức tới một chiêu cuối cùng, trực tiếp dạng chân trên hai chân anh, áp đảo anh, thuận tay tắt hết tất cả các đèn trong phòng chỉ chừa lại một đèn bàn mờ nhạt. Dưới hiệu ứng của ánh đèn chập chờn, Ross rốt cuộc không kiềm chế được vờn nanh vuốt của anh ra.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này.

- Bảo Bối, Bảo Bối rời giường, Bán Hạ tới tìm em! – Giọng Ross sáng lãng vang lên ở bên tai.

Cái gì? Sao mà Bán Hạ lại tới? Trời ơi, hư chuyện tốt của mình, đang chuẩn bị quyến rũ Ross cả người nổi hỏa, kết quả, tập trung vào kế hoạch thay vì ngủ mà đến giây phút cuối cùng lại bị phá vỡ sao?

Không được!

Không đúng, đang khuya khoắt, sao Bán Hạ lại tới tìm mình?

- Đã ba giờ chiều rồi, nên rời giường ăn cơm, nếu không sẽ rất đói bụng, ngoan!

Tiếng Ross tiếp tục lẩn quẩn ở bên tai, hơn nữa, âm thanh nghe vào rất nhẹ nhàng, vui vẻ, quan trọng nhất là anh ta vừa mới nói cái gì? Ba giờ? Ba giờ chiều?

Nghĩ tới đây, Mạc Bảo Bối lập tức giật mình một cái, dùng một tư thế cá vượt long môn xinh đẹp từ trên giường nhảy bổ dậy.

50. Chương 51: Chiếc Nhẫn Đính Hôn

Nhìn ánh nắng mặt trời sau mười hai giờ chiều từ ban công mở rộng vào, tâm tình Ross có vẻ rất tốt nhìn cô, Bán Hạ thì mỉm cười quỷ dị một cái đảo quanh giữa cô và Ross, Mạc Bảo Bối phát ra tiếng thét chói tai, dB cao nhất từ trước tới nay:

- Á. chuyện gì.

Không phải cô đang cố gắng để Ross nổi lửa lên người sao? Không phải Ross đã sắp mắc mưu sao?

Tại sao tình huống lại chuyển biến? Không đúng, nhất định là cơn ác mộng cô tưởng tượng ra, nhất định vậy.

Nhắm mắt lại, Mạc Bảo Bối bắt đầu nói lảm bảm.

- Bảo Bối cậu thấy ác mộng sao? - Bán Hạ không giải thích được nhìn phản ứng của Mạc Bảo Bối, nhưng đáng vẻ cũng không giống gặp phải cơn ác mộng lắm.

Giọng Bán Hạ chân thật rõ ràng truyền vào trong lỗ tai của cô, Mạc Bảo Bối khổ sở kêu rên một tiếng. Xem ra, cô tưởng rằng thực hiện được kế hoạch mới phải là mộng đẹp của mình.

Hơn năm giờ sáng, Mạc Bảo Bối đã ở trường đua xe liều mạng nửa ngày, hơn nữa phía sau đó còn ứng phó nhiều ký giả truyền thông như vậy, Mạc Bảo Bối có lòng cũng không có sức đi tiến hành kế hoạch của mình nữa. Lúc Ross còn chưa kịp sấy khô tóc thì cô cũng đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

- Không phải, mộng đẹp. Chẳng qua bị các người quấy rầy sau lập tức thay đổi thành ác mộng. - Sắc mặt Mạc Bảo Bối khó coi nói, hiện tại cô đã tương đối tỉnh táo.

Vén chăn lên xuống giường, Mạc Bảo Bối như du hồn bay vào trong phòng tắm tắm rửa.

Không lâu sau đó, Lộ Bán Hạ cầm cái túi đi theo vào sau, đó là quần áo tắm rửa cô được Ross nhờ vả mang tới cho Bảo Bối, mà sáng sớm Ross cũng đã đưa quần áo để Mạc Bảo Bối thay.

Mạc Bảo Bối thay quần áo cũng không kiêng dè Lộ Bán Hạ, trực tiếp mặc chỉnh tề.

Lộ Bán Hạ mang tới cho cô một cái quần short jean màu xanh dương và một T-shirt lộ vai, tóc dài uốn thành một búi tóc bông cải trên đỉnh đầu. Cả người Mạc Bảo Bối tức khắc tràn đầy hơi thở thanh xuân thiếu nữ.

Lộ Bán Hạ mập mờ nhìn chằm chằm Mạc Bảo Bối, muốn tìm được chút đầu mối gì đó. Suy cho cùng, tư thế Mạc Bảo Bối ngủ không phải quá tốt, áo ngủ mở ra hai nút áo cũng không biết, cứ như vậy đi tới đi lui kích thích trước mặt Ross, thế nào cũng làm cho người ta liên tưởng đến hình ảnh có chút tà ác.

Lại không biết, mặc dù Mạc Bảo Bối truyền thống, nhưng cảm thấy Ross là người ngoại quốc, đừng nói ăn mặc như vậy, quốc gia người ta còn có ** bãi biển đấy, hướng chi, này so với mặc bikini vải còn nhiều hơn, cũng không có cái gì đáng xấu hổ, coi như cô đang mặc đồ bơi là được rồi, vì vậy cũng không ngại, không để ở trong lòng.

- Đợi chút. - Lần này Lộ Bán Hạ mới nhìn đến chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay Mạc Bảo Bối, vội vàng nâng tay trái Mạc Bảo Bối lên, dùng ánh mắt khoa trương trưng cầu ý kiến nhìn Mạc Bảo Bối.

- Không hề nhìn lầm, nhẫn đính hôn. - Mạc Bảo Bối bất đắc dĩ gỡ gỡ cổ, nhún nhún vai.

- Cậu đồng ý? Đây cũng không phải là cá tính của cậu. - Bằng hiểu biết của Lộ Bán Hạ đối với Mạc Bảo Bối, cô ấy hoàn toàn vô tâm với chuyện nam nữ, hướng chi còn là chuyện lớn như đính hôn vậy, làm sao có thể đồng ý trong một đêm đây?

- Điều này nói rõ tớ là một vị thần long kiến thủ bất kiến vĩ (rồng thần thấy đầu không thấy đuôi) hơn nữa không xuất bài theo lẽ thường như người khác, bình thường cao nhân trên TV đều có loại tính cách này. - Mạc Bảo Bối bất đắc dĩ nói giỡn với chính bản mình.

- Nhất định có lý do. - Mặc dù Lộ Bán Hạ chỉ quen biết Mạc Bảo Bối không tới một năm, nhưng đã rất hiểu rõ tính cách của cô ấy. Cô là một người ăn cứng không ăn mềm, chỉ nhìn tâm tình người làm việc, theo như chính cô nói thì cô chính là một người rất có nguyên tắc, nguyên tắc của cô chỉ có ba chữ: nhìn tâm tình.

Mặc dù thời điểm trước ở thành phố X tâm tình cô xuống thấp, nhưng cũng không thể hiện cô không hề nghe được lời nói của đám Viên Tử và Tề Giai. Theo cô biết, Mạc Bảo Bối căn bản cũng không thích Ross, thậm chí là ghét, mặc dù Ross đã giúp cô, nhưng là chị em tốt của Mạc Bảo Bối, cô vẫn hi vọng Mạc Bảo Bối có thể hạnh phúc, không phải gả cho người đàn ông cô ấy không yêu.

- Lý do là thiệp mời tiệc đính hôn của chúng tớ đã phát ra ngoài rồi, vì nhà họ Mạc, tớ phải tham dự. - Mạc Bảo Bối cảm thấy không sao, dù sao khoảng cách đến kết hôn vẫn là chuyện rất xa xôi, trước hết qua xong cửa ải trước mắt này rồi hãy nói, chuyện sau này sau này nói.

- Nhưng cậu cũng không phải một người có thể chịu người khác uy hiếp. - Lộ Bán Hạ không hiểu, Mạc Bảo Bối tính tình nóng nảy, làm sao có thể bị Ross uy hiếp, theo lẽ thường cô ấy sẽ hoàn toàn không để ý tới.

Nhưng nếu Mạc Bảo Bối thật chỉ là một đại tiểu thư thích đùa giỡn, nóng nảy, ngang ngược bốc đồng mà nói, vậy thì cô ấy cũng sẽ không trở thành cô gái xuất sắc nhất ở thành phố X, càng không thể nào trở thành trung tâm của nhà họ Mạc.

Lộ Bán Hạ không xuất thân từ gia đình chính trị đương nhiên không hiểu những điều này, nhưng Mạc Bảo Bối hiểu, cho nên, cô không thể không đi.

Ross là đại diện một quốc gia, nếu thiệp mời đã phát ra ngoài rồi, cho dù muốn đổi ý cũng chỉ có thể là Ross đổi ý, không thể do Mạc Bảo Bối cô đổi ý, nếu không, dẫn tới hai nước bất mãn, đó chính là do nhà họ Mạc đã đắc tội, đến lúc đó vấn đề lập tức nghiêm trọng.

- Tớ không chịu uy hiếp của người khác, chẳng qua Ross thì khác. Anh ấy là đại biểu quốc phòng, tiếp đó anh ấy đại diện cho cả quốc gia mình. Cậu nói quan viên hữu nghị của hai nước vui vẻ uống sâm banh chờ đợi thời điểm một đôi hôn phu hôn thê tuyên thệ, nữ chính kia bỏ chạy, theo cậu sẽ biến thành tình huống thế nào? - Mạc Bảo Bối dứt khoát dùng phương thức đại chúng nói hệ quả nghiêm trọng cho Lộ Bán Hạ nghe.

Lộ Bán Hạ ôm chặt lấy Mạc Bảo Bối, cảm thấy uất ức thay cô ấy.

Thì ra là, cũng không phải chỉ có một mình cô bất hạnh, trên thế giới này có biết bao nhiêu người bất hạnh, cô hoàn toàn không cần thiết vì một con người căn bã mà làm ình đau lòng khổ sở.

- Tớ không uất ức, cậu cũng không cần uất ức thay tớ. Nói không chừng cuối cùng Ross thật sự đúng là hạnh phúc của tớ đấy chứ. Rất nhiều chuyện, mọi việc đều có hai mặt, có một mặt tốt thì nhất định có một mặt xấu, vậy tại sao tớ không nhìn tới mặt tốt? Cho dù tớ phản kháng đến cùng, lão tử của tớ cũng sẽ tìm người thứ hai thậm chí người thứ ba ngoài Ross ra, một ngày nào đó tớ phải đổi mặt, mà tớ cũng không ghét Ross, tại sao tớ phải từ chối anh ấy, cậu nói tại sao?

Ngược lại, Mạc Bảo Bối an ủi Lộ Bán Hạ.

Kể từ khi chuyện đó đi qua, Lộ Bán Hạ càng trở nên đa sầu đa cảm hơn trước kia. Cô cũng không hy vọng bạn tốt của cô đã không dễ dàng gì tháo mở nút thắt, mà vẫn còn phải đau lòng vì chuyện của cô.

Ra khỏi cửa phòng tắm, Ross đã gọi khách sạn đưa đồ ăn đồ uống bữa trưa đến phòng rồi.

Sau khi cơm nước xong, Ross đưa một ly đồ uống cho Mạc Bảo Bối.

Haiz! Có chuyện phải nói rồi. Mạc Bảo Bối nhúc nhích đầu nhìn Lộ Bán Hạ, cầu cứu một cái, tín hiệu lập tức phát ra, không biết vì sao rõ ràng Ross không phải là ai của cô, nhưng cô luôn có chút sợ anh, nhất là khi anh nghiêm mặt, không nói lời nào.

- Nói một chút, tại sao đi đua xe? - Giọng của Ross nghe không ra tâm tình gì, yên tĩnh quá, dường như là cục diện ao tù nước đọng, lại càng làm cho người ta cảm thấy khẩn trương.

51. Chương 52: Thiếu Tiền?

- Không phải đua xe, là so tài. - Mạc Bảo Bối lập tức nói tiếp.

- Lý do? - Ross mặc kệ là đua xe hay là so tài, chuyện nguy hiểm như vậy, anh xem truyền hình trực tiếp thấy rất rõ ràng. Trong quá trình đua xe có người dùng mọi thủ đoạn, bên trong cuộc tranh tài này tuy rằng không có chuyện lớn, nhưng khó tránh khỏi có hai chiếc xe bị lật, dù làm các biện pháp phòng hộ rất tốt mà vẫn bị thương.

Nếu không phải có một chiếc xe Kiều Long số 149 phía sau một mực che chở cô, nhiều lần cô cũng suýt nữa bị bám theo đuôi, mặc dù sau khi qua ba đoạn cua liên tiếp đã bỏ xa những chiếc xe khác, lúc này mới tránh khỏi nguy hiểm, nhưng tình huống kích thích nổi lửa như vậy vẫn khiến Ross nhìn mà lo lắng không thôi.

Nghĩ tới đây, mặt của Ross trầm xuống, anh nhìn thấy cô gái mình yêu mến đang mạo hiểm, thế nhưng anh lại không giúp được gì, chỉ có thể ngồi trước truyền hình cực kì khẩn trương lo lắng vớ vẩn, tư vị này đúng là có đủ hành hạ, dù là gặp phải công việc khó giải quyết nhất anh cũng chưa từng lo lắng khẩn trương thế.

- Có mười vạn tiền thưởng. – Thấy ánh mắt của Ross quả thật chính là muốn ăn tươi nuốt sống mình, hiện không phải là kết quả liên quan đến tình yêu và triều mến, mà là ánh mắt kinh khủng thật sự muốn phá hủy cô, Mạc Bảo Bối sợ đến nói lắp bắp.

- Thiếu tiền? - Ross âm u hỏi.

- Cũng không phải, chính là. - Mạc Bảo Bối vừa định phản bác, cô vẫn chưa tới nông nỗi thiếu tiền, thật ra thì có mười vạn này hay không cũng không có gì quan trọng, chẳng qua nếu bản thân có năng lực giành được tiền thưởng, vậy tại sao không giành, cô cũng không có thù với tiền.

Không thiếu tiền, không thiếu tiền liều mạng như thế làm gì? Hơn nữa, không có tiền sẽ không cần bản thân nữa phải không? Ánh mắt Ross nhìn Mạc Bảo Bối quả thật là muốn phun lửa. Nếu có lý do coi như xong, nhưng không có lý do gì, tại sao muốn dùng chính cái mạng nhỏ của mình đi đánh bạc, chẳng lẽ lúc ký cam kết đua xe không nhìn thấy bốn chữ sống chết tự lo sao?

- Thì là. thiếu tiền, em muốn ở lại Tam Á chơi thêm mấy ngày, sau đó thuận tiện nâng cấp một số thiết bị trong xe, cho nên. - Mạc Bảo Bối nhìn thấu ngọn lửa hừng hực ở trong mắt Ross, lập tức sửa lại lời nói.

- Bao nhiêu?

- Hai?

- Hỏi em muốn nhiều tiền, ngây ngốc nhìn anh làm gì? - Ross tức giận nhìn chằm chằm Mạc Bảo Bối, không phải bình thường rất thông minh sao? Thế nào mà phản ứng trở nên trì độn vậy rồi chứ?

- À thì, hai. hai mươi vạn! - Mạc Bảo Bối đưa ra hai đầu ngón tay, chẳng lẽ nào, ỉnh tiền sao?

Ross hít thở sâu một hơi, tự nói với mình không thể so đo với đứa nhỏ, đứa nhỏ không hiểu chuyện, không biết sinh mạng đáng quý, cho nên phải dạy thật tốt.

Lấy ví tiền tới, Ross móc một tấm thẻ từ trong ra, đưa cho Mạc Bảo Bối:

- Trong thẻ có ba mươi vạn.

- Cho em à? Vậy có cần trả hay không? - Mạc Bảo Bối nuốt nước miếng một cái, nhiều tiền thế này, cô vẫn chưa tiêu nổi.

- Em, không yên lòng có thể chuyển vào trong tài khoản của em đi! - Ross tức giận lại trợn mắt nhìn Mạc Bảo Bối một cái, không biết vì sao cảm giác Mạc Bảo Bối vạch rõ giới hạn với bản thân làm cho anh rất khó chịu.

Mạc Bảo Bối nghe được không cần trả tiền, lập tức cao hứng, phấn chấn cất vào. Không cần phí phạm, dù sao người ta kiếm rất nhiều đô la, sẽ không quan tâm chút ít tiền này đâu, cô làm thế này tốt cho nhiều người..

- Đi, chúng ta đi chơi. - Mạc Bảo Bối đã có tiền chuyện thứ nhất làm chính là đi chơi.

- Không được, hôm nay chúng ta phải đến chỗ Lâm Thiên Vũ nhận tiền, cậu quên sao? - Lộ Bán Hạ nhắc nhở, cả ngày hôm qua tất cả đều bận rộn ứng phó ký giả truyền thông, căn bản còn chưa nhận tiền thưởng, chỉ lãnh được bằng khen, cúp gì gì đó, trước sau cũng chỉ dùng vì chụp hình, thật sự cảm đi bán thì không đáng được bao nhiêu tiền.

Vừa nghe thấy ba chữ Lâm Thiên Vũ, Ross lập tức muốn giết người. Ngày hôm qua cô gái ngốc đáng chết này coi anh thành tên Lâm Thiên Vũ đó.

- Ôi. bằng không. . . cậu đi? - Mạc Bảo Bối vừa định vui vẻ đồng ý cùng đi, nhưng một loạt ánh mắt giết người của Ross bắn qua. Mạc Bảo Bối cân nhắc vừa mới lấy được chi phiếu 30 vạn, quyết định không đi. Hiện tại Ross mới chính là lão đại, dù sao Lâm Thiên Vũ cũng biết Bán Hạ đi cùng với cô, chắc chắn đưa cho cô ấy.

- Được rồi, buổi tối gặp lại. - Lộ Bán Hạ nhìn bộ dạng Ross, cũng hiểu chút. Hơn nữa ngại vì Ross còn là ân nhân ngày trước của mình, cô cũng không thể đối nghịch ý định của Ross. Vả lại, Bảo Bối đi đua xe

như vậy đích thực là rất nguy hiểm, Ross tức giận cũng có đạo lý, không cho Bảo Bối một chút giáo huấn, về sau chỉ sợ sẽ vẫn còn phạm lỗi.

Được rồi, vì sau này Bảo Bối có thể tồn tại nguy hiểm, cứ để cho cô đi thay một chuyến đi, không phải là đi tìm trợ lý tài chính của người đàn ông hẹp hòi, ác độc lại ngây thơ sao? Lại không nhất định sẽ phải gặp cái người đáng ghét đó.

Sau khi Lộ Bán Hạ đi, Mạc Bảo Bối bị cưỡng ép mạnh mẽ đi đánh golf cùng với Ross.

Mặc dù Mạc Bảo Bối cảm thấy đây là một loại hình vận động rất nhàm chán, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đi đến, bởi vì, bắt nạt người tay ngắn, hưởng chi những 30 vạn, chờ cô chuyển thành tiền của mình xong, cô sẽ có thể không cần phục vụ lão nhân gia này nữa.

Ross cho Mạc Bảo Bối tiền cũng không phải muốn khiến Mạc Bảo Bối cảm thấy nợ anh, ngược lại, có thể đưa tiền mình kiếm được cho Mạc Bảo Bối xài, anh còn có một loại cảm giác thỏa mãn không giải thích được.

Chẳng qua nhìn nét mặt Mạc Bảo Bối, anh cũng không muốn vạch trần, dù thế nào đi nữa, anh rất vui mừng vì Mạc Bảo Bối đi cùng với mình mà không tổn miệt lười nhiều.

Trong sân đánh golf.

Ross xoay người phóng khoáng, vung gậy đánh vào quả bóng một cái, sau đó em gái nhỏ nhặt bóng xinh đẹp cười híp mắt nói một câu:

- Wow, thật lợi hại quá! – Tiếp tới mới chạy đi nhặt bóng.

Mạc Bảo Bối buồn bực nhìn Ross và em gái nhặt bóng đó, ra sức vung lên.

Bóng bay hiện ra một hình cung, không biết đánh tới hướng phương nào.

- Á! - Ba giây sau, một giọng điệu khỏ sở từ phương hướng bóng bay đi truyền tới, đó là một giọng đàn ông trầm thấp sinh ra sợ hãi kêu lên, ở trong sân đánh golf yên tĩnh có vẻ đặc biệt dữ dội.

Cô bé nhặt bóng muốn đi nhặt, Mạc Bảo Bối lập tức giữ cô bé lại không cho đi, sau đó cử động đầu lưỡi, dí dỏm nói với cô bé:

- Em đi chuyến này nhất định sẽ phải chịu mắng, em lại không có người giám sát, làm thành không biết, nơi này nhiều người như vậy mà. - Nói xong, ném bóng của một người qua hướng khác, rồi ý bảo cô bé nhặt bóng đó đi nhặt.

Cô bé cảm kích nhìn Mạc Bảo Bối, đây chính là vị khách tốt khó gặp được nhất.

Mạc Bảo Bối nhìn đứa nhỏ biểu lộ có tật giật mình, kéo thấp mũ lưỡi trai xuống, sau đó đổi một vị trí, chỉ sợ người ta tìm tới cửa gây xúi quẩy.

Mạc Bảo Bối cúi đầu, đập thảm cỏ dưới chân, ánh mắt lướt qua bóng dáng của một người đàn ông cầm gậy đánh golf trong tay, hình như là đang tìm xem ai đánh bóng nện vào đầu anh ta.

Ross đang muốn đứng ra nói xin lỗi với người nọ, người nọ lại đã vượt lên trước một bước lên tiếng:

- Mạc Bảo Bối?

Người nọ dùng giọng điệu nghi vấn, bởi vì anh ta không xác định.

Nghe là giọng người quen, lúc này Mạc Bảo Bối mới thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười, chạy chậm tới, vừa chạy vừa nói:

- Sớm biết là anh em đã dùng nhiều sức hơn một chút, như thế nào? Có đau hay không? Không đau em đánh thêm một quả bóng nữa được không?

52. Chương 53: Ross Ghen (đầu)

Tâm tình nhân nhã, thanh thoi của Ross lần nữa bị nụ cười của Mạc Bảo Bối bóp cho chết rồi.

Người đó là ai? Tại sao anh không biết trong bạn bè của Bảo Bối còn có nhân vật như thế? Không đúng, cái đồng hồ đeo tay ấy là của người mở chiếc Kiều Long 149 ra, anh sẽ không nhận lầm. Cái đồng hồ đeo tay nhân hiệu này toàn cầu giới hạn 50 cái. Ngày đó tại địa điểm tranh tài, đến thời điểm cuối cùng, chủ nhân Kiều Long vén tay áo lên, lộ cái này ra ngoài.

Nhìn bộ dạng Mạc Bảo Bối vui vẻ kích động, Ross nheo mắt lại.

- Hạo Tử, sao anh ở chỗ này, lần trước nói mời lặn xuống nước, lúc nào thì rảnh rồi? - Tâm tình Mạc Bảo Bối buồn bực sau khi nhìn thấy Trịnh Hạo lập tức tan thành mây khói.

Trịnh Hạo vốn dĩ hẹn Lâm Thiên Vũ cùng nhau đánh golf, nhưng tạm thời bị cho leo cây lần nữa, vì vậy anh chỉ đành thật khổ sở tới một mình, vừa mới vung hai gậy đã bị người ta đập. Vốn đang rất buồn bực, cảm giác hôm nay là thời gian bất lợi của mình cho nên mới xui xẻo thế, có điều sau lại nhìn thấy Mạc Bảo Bối, tức thì thích thú.

- Bạn anh cho anh leo cây, thế nên. - Trịnh Hạo bắt đầu dĩ bụng tay.

- Chẳng lẽ lại là người bạn lần trước kia của anh, đúng là quen nhầm bạn xấu. - Mạc Bảo Bối và Trịnh Hạo cùng chung mối thù, những người hay thả chim bồ câu ở trong mắt cô là không dễ tha thứ nhất.

- Ừ. - Trịnh Hạo gật đầu một cái, sau đó rất bất đắc dĩ cười cười, cũng không biết trong lúc bắt chẹt Thiên Vũ có chuyện gì, vốn liên lạc trong điện thoại luôn nói tốt rồi, đã ra khỏi phòng làm việc, hình như bên trong điện thoại nghe tiếng một cô gái, có hơi quen thuộc, còn chưa kịp nghe nói gì nữa đã cúp, qua năm phút đồng hồ thì nói tạm thời có chuyện quan trọng không thể tới.

- Không sao cả, anh đi vào cùng với em, em sẽ không vứt bỏ anh. - Mạc Bảo Bối khẳng khái nói, vỗ ngực một cái, rồi ôm vai Trịnh Hạo cao hơn cả một cái đầu so với cô, dáng vẻ rất phóng khoáng.

Cái vỗ này rơi xuống, Trịnh Hạo cảm thấy tự do, có bạn bè ở bên người, vui vẻ. Ross cảm thấy bị uy hiếp, nổi giận.

Sửa sang xong quần áo, sau đó đưa gậy golf và mũ trong tay cho đứa nhỏ nhất bóng một bên, Ross chậm rãi tiến lên, mặc dù không cao hứng, tuy nhiên biểu hiện không lộ dấu vết nào, lịch sự nhã nhặn, cộng thêm tác phong nhanh nhẹn dịu dàng, giàu tình cảm.

Nhìn Ross chuyển vẻ mặt tình cảm hơn trong một cái chớp mắt, lòng mày Mạc Bảo Bối rũ xuống.

- Bảo Bối, đây là bạn em mới quen hả, tôi đã nghe qua anh, ngài Trịnh, thật vui mừng vì anh khiêm nhượng trong cuộc so tài. Bảo Bối của chúng tôi cứ hay cậy mạnh, hi vọng không mang tới phiền phức cho anh. - Một tay Ross khoác lên trên vai Mạc Bảo Bối, một tay vươn ra với Trịnh Hạo, lễ độ bắt tay.

- Xin chào, tiếng phổ thông anh nói rất chuẩn, anh là. - Trịnh Hạo cũng có lễ bắt tay, chào hỏi.

- Tôi là chồng chưa cưới của Bảo Bối, Jane Ross, rất hân hạnh được biết anh. - Ross cười híp mắt nói, tay đề gậy gao trên bờ vai Mạc Bảo Bối, bởi vì lúc này Mạc Bảo Bối đang dùng lực muốn đẩy tay ôm ở vai của Ross ra.

Mạc Bảo Bối tức giận mắng trong lòng: này, lão nương lúc nào thì nhắc qua Hạo Tử với anh rồi hả? Hơn nữa cô giành được vô địch dựa vào thực lực có được không? Nhưng, Mạc Bảo Bối vì không muốn thất lễ ở trước mặt người khác, cố gắng thuyết phục mình nói mỗi một người tới đánh golf đều là người rất biết tu dưỡng, cho nên, cô không thể nổi giận.

- Nghe Bảo Bối nói hai người ở thành phố X, thật là trùng hợp, lịch trình tiếp tới của tôi cũng là thành phố X, về sau có cơ hội cùng nhau ăn cơm. - Trịnh Hạo cảm thấy trên người Ross mơ hồ tản mát ra tham muốn giữ lấy, trong lòng bật cười một chút, nhưng rất nhanh lại cảm thấy một chút mất mát hơi nhỏ.

- Đùng hôm nào, hôm nào không bằng hôm nay, cứ hôm nay đi, bây giờ đã năm giờ ra ngoài tìm nhà ăn cũng không khác biệt gì nhiều, đi đi đi! - Thật ra thì Mạc Bảo Bối đã muốn rời khỏi nơi này sớm. Nói thật

mặc dù cô yêu chạy yêu nhảy, nhưng vẫn không thích loại phương thức vận động này, khiến cô cảm thấy rất uồn ếu, đánh bóng còn phải có người hầu hạ.

Ross và Trịnh Hạo cũng không hề phản đối, do Mạc Bảo Bối làm chủ, lựa chọn một nhà hàng nghe rất nhiều du khách đề cử. Trong lúc Mạc Bảo Bối đang thay quần áo, gọi điện thoại cho Lộ Bán Hạ nhưng không ai nhận, vì vậy cũng thôi luôn, dù sao trên người cô ấy có tiền, không lo lắng cô ấy đói bụng.

Đi đường tới Yalong Bay Mangrove Tree Resort được đề cử cũng đã gần sáu giờ rồi, trên đường Mạc Bảo Bối lại gọi tiếp một cuộc điện thoại, Lộ Bán Hạ vẫn không nhận. Mới đầu Mạc Bảo Bối cảm thấy kỳ quái, sau suy nghĩ lại một chút có lẽ là quên mang điện thoại di động ra cửa, cũng không để ý nữa.

Yalong Bay Mangrove Tree Resort là tập hợp một chuỗi địa điểm nổi tiếng, cùng với tập đoàn Thiên Thịnh là cơ sở kinh doanh khách sạn, nhà hàng, phục vụ đầy chuyên như nhau. Mùi gạo Thái Lan chính gốc quanh quần cả nhà ăn, âm nhạc du dương và tràn đầy phong cách ngoại quốc Thái Lan khiến Mạc Bảo Bối lập tức chấn phấn.

Mặc dù nội tâm Mạc Bảo Bối truyền thống, nhưng cũng không phải là một người không phân biệt được phải trái, quyết giữ ý mình. Cô thật sự rất chán ghét đối với những quốc gia đã từng ức hiếp Trung quốc trong lịch sử, biểu hiện là không ăn đồ ăn Nhật, không ăn các loại bữa ăn tây, nhưng đối với một số quốc gia hữu nghị cô cũng có thể tiếp nhận. Dù sao mở nhà hàng ngoại quốc đại đa số là người Trung Quốc, cô chỉ dùng cũng là làm tăng giá trị tài sản GPD của Trung quốc, cho nên cô cũng không bài xích đồ ăn Thái Lan.

Thấy nhà hàng Mạc Bảo Bối lựa chọn, mới đầu Ross kinh ngạc, căn cứ vào điều tra anh biết, Mạc Bảo Bối cực kỳ tẩy chay đối với tất cả những thứ ngoại quốc, từ quá trình chung đụng anh cũng phát hiện nhưng hôm nay cô lại lựa chọn nhà hàng Thái Lan.

Thật tình không biết, bởi vì Mạc Bảo Bối là người cường hãn, cho nên rất nhiều tin đồn không khỏi bị phóng đại.

Mạc Bảo Bối chỉ liếc anh một cái, nói:

- Em cũng không phải là người bẻ quan biệt lập, đồ ăn Thái ăn cũng rất ngon, dù sao không phải là em làm đầu bếp, sẽ không độc chết anh.

Ross cười cười, thân mật ôm cả bả vai Mạc Bảo Bối, khẽ khom lưng nhẹ giọng nói ra ở bên tai cô:

- Bảo Bối của anh sẽ không bỏ độc chết anh, sợ cái gì?

Ross cố ý thể hiện ra hành động và ngôn ngữ mập mờ, toàn bộ đều rơi vào trong mắt và tai của Trịnh Hạo. Tiếng Ross tuy nhỏ, nhưng anh đứng ngay bên cạnh, không nghe thấy rất khó.

- Bảo Bối, lần trước để cho em ăn hộp cơm của anh, thật sự rất áy náy, hôm nay anh mời em ăn, em muốn ăn cái gì cứ gọi đi! - Trịnh Hạo nháy mắt mấy cái, cố ý nói đến chuyện hai người ăn chung một hộp cơm.

Nghe đến đó, Ross quả thật chính là muốn tức điên, anh đương nhiên đã nhìn ra Trịnh Hạo cố ý khiêu khích, điều này làm sao có thể khiến anh không buồn bực, anh cũng còn chưa từng ăn chung một hộp cơm với Bảo Bối, cái tên không biết ở đâu chui ra sao lại có thể chứ?

- Không cần, Bảo Bối của chúng tôi mấy ngày nay làm phiền anh chăm sóc như vậy, nên tôi mời, ngài Trịnh không cần khách khí, chủ tùy khách chọn, mời ngài Trịnh hãy chọn món ăn. - Vừa lúc nhận lấy thực đơn từ nhân viên phục vụ, Ross trực tiếp đưa tới cho Trịnh Hạo.

- Nếu đã như thế, vậy tôi đành cung kính không bằng tuân mệnh. - Nhìn Ross nói chuyện vẻ nho nhã, Trịnh Hạo cũng hăng hái tới, thậm chí còn vươn hai tay đáp lễ.

- Ôi. . . . không phải là em bỏ tiền, vậy em cũng là khách, em chọn có được không? - Mạc Bảo Bối ăn cơm nào có đạo lý để cho người khác chọn món ăn, ngộ nhỡ người khác chọn toàn những thứ cô không thích ăn thế chẳng phải là thiệt thòi lớn cho cô rồi sao, huống chi còn là Ross mời khách, cô đương nhiên phải chọn một vài món ăn đặc biệt thật ngon.

Lại không ngờ rằng lời nói này của Mạc Bảo Bối, càng làm cho Ross cũng sắp tức điên rồi.

53. Chương 54: Ross Ghen (giữa)

Rằng rắc chọn một bàn lớn đồ ăn ngon, Mạc Bảo Bối không hề đau lòng cho tiền của Ross chút nào. Dù sao các quan chức nước ngoài đang giữ mức lương gấp đôi, ăn thế nào cũng không đảo ngã được anh, ngược lại bản thân cô là một sinh viên nghèo, có thể có bữa ăn ngon thì lo ăn, bữa tiếp theo còn không biết ở đâu nữa.

Ngẫm lại thử mùa hè này đã qua hơn phân nửa, tuy nhiên chưa hề làm ra một chuyện có ý nghĩa gì, cảm thấy mình nghèo túng tới cực điểm, chẳng qua thật may là tới Tam Á đưa xe giành được vô địch đầu tiên trong đời, đáng để chúc mừng.

Hào hùng hăng hái ăn xong bữa tối, Mạc Bảo Bối hài lòng vỗ vỗ bụng rồi đi.

- Xem ra, ngài Ross còn phải gia tăng hành động truy đuổi vợ một chút, hình như cô ấy vẫn chưa hiểu anh trần chứa đầy tình ý. - Trịnh Hạo nhìn bóng lưng Mạc Bảo Bối nghênh ngang, nói.

- Cái này không nhọc ngài Trịnh phí tâm, nếu ngài Trịnh tới thành phố X mà nói, tôi sẽ dẫn cô vợ nhỏ của tôi mở tiệc chiêu đãi, toàn tâm toàn ý hoan nghênh anh đến chơi. - Ross cười cười, lễ phép gật đầu, sau đó sải bước đuổi theo về phía trước.

Kéo cổ tay Mạc Bảo Bối, Ross cản một chiếc tắc xi lại, chiếc xe Mạc Bảo Bối thuê được đã do người của đại lý xe thu hồi. Ross cho rằng ra ngoài đón tắc xi rất dễ dàng, cho nên cũng không lái xe của mình.

Trời đã tối xuống, có điều bầu trời tháng tám cho dù vào lúc tám giờ vẫn có thể cảm thấy hình như chân trời còn có chút ánh sáng.

Sau khi chia tay Trịnh Hạo ở cửa nhà hàng, Mạc Bảo Bối rất tự nhiên đi qua một chỗ ở hướng khác trên hành lang, trở về tòa nhà cô ở.

Ross đương nhiên sẽ không để cho cô như ý, trực tiếp nhắc cả người Mạc Bảo Bối lên như không, dùng cánh tay vòng quanh eo của Mạc Bảo Bối đi đến sảnh phía trước. Phòng của Ross ở khách sạn chính, cho nên nơi ở gần đây.

- Đây, phòng của em ở phía sau. - Mạc Bảo Bối đá đá chân, có phần buồn bực nói.

Đến tận cùng là người đàn ông này xảy ra chuyện gì? Tại sao ở Tam Á chưa tới hai ngày đã động một tý là ôm cô, chẳng lẽ muốn châm chọc chân cô ngắn sao? Nghĩ tới đây, Mạc Bảo Bối hung hăng trợn mắt nhìn Ross một cái.

- Là phòng của Lộ Bán Hạ ở phía sau. - Ross thông thả nói nhẹ nhàng, nhưng trong lòng đã quay cuồng lên rồi.

Ở bên cạnh cô gái này, nếu không biết còn tưởng rằng cô không thích hội họp sẽ rất an toàn, nhưng hôm nay xem ra, cái cô gái yêu tinh này bất luận có thích hội họp hay không cũng rất nguy hiểm, anh vẫn quyết định phải canh chặt một chút.

- Sao em lại cảm thấy hôm nay anh là lạ? Có phải anh không thích Hạo Tử không? Em nói sao mà anh hẹp hòi quá vậy, do người ta lái xe giỏi hơn anh đúng không, phải là như vậy không? - Hôm nay trên bàn cơm, Trịnh Hạo và cô trò chuyện chuyện có liên quan đến đua xe, trò chuyện cực kỳ vui vẻ, nhưng Ross lại chen được rất ít lời nói vào. Vì vậy, Mạc Bảo Bối kết luận, nhất định là Ross vì thế mà bực mình không thôi, bởi thế hành động mới có thể kỳ quái đến cực điểm vậy.

- Hạo Tử? - Ánh mắt của Ross híp lại nguy hiểm, mới quen biết bao lâu mà đã kêu đối phương thân mật như vậy. Hơn nữa, Bảo Bối luôn nổi tiếng là lưu manh, nhưng hình như chung đụng với Trịnh Hạo đó rất thân thiện.

- Anh đừng nói với em anh ăn cả bữa cơm với người ta mà vẫn không biết người ta tên Trịnh Hạo đấy. Khuôn mặt anh tuần như ánh mặt trời, chỗ nào cũng rất hấp dẫn ánh mắt người khác, anh cứ như vậy mà

không để ý? - Mạc Bảo Bối không nghĩ ra hỏi, cả nhà ăn thì bàn của họ hấp dẫn mắt nhìn của người khác nhất, hơn nữa Trịnh Hạo còn rất hấp dẫn ánh mắt cả các thiếu nữ, không đến nỗi không nhớ được chứ.

Ross ghen và biểu hiện nguy hiểm lại bị Mạc Bảo Bối hiểu lầm, hiểu lầm còn chưa tính, còn vô ý hay cố tình nói tới Trịnh Hạo hấp dẫn người, trong lòng Ross càng thêm không chắc chắn. Tuổi Trịnh Hạo thoát nhìn hình như không khác biệt với Bảo Bối lắm, chủ đề giữa những người trẻ tuổi quả thật cũng nhiều hơn, một điểm này khiến Ross rất để ý.

Thật ra thì, Ross tự nhận cũng không phải là một người hẹp hòi, nhưng lúc này anh đích thực lại nổi lên để ý đáng chết.

- Anh ta, rất hấp dẫn em sao? - Ross thử hỏi.

- Nói nhảm, không có người hấp dẫn em, em còn là bạn của anh ấy đấy. - Mạc Bảo Bối liếc Ross một cái, lúc này vừa lúc Ross vào thang máy, Mạc Bảo Bối lập tức thuận tay nhấn phím lên tầng mười một.

Ross nghe Mạc Bảo Bối trả lời vậy, tức giận dồn một chỗ cộng ghen tức cả ngày phải ẩn nhẫn nhịn xuống, nhất thời phát ra hét.

Khuôn mặt âm trầm, ánh mắt của Ross bắt đầu mờ đi, có điều anh cũng không phải là một người dễ dàng bị người khác đánh gục, anh có sự nhẫn nại và lòng kiên trì.

Cảm giác Ross bình tĩnh lại, Mạc Bảo Bối cũng lười nói chuyện với anh, nhìn gương trong thang máy ở sau, tự ngắm ngía khuôn mặt mình, sau cùng là phụ nữ thì đều thích đẹp, thấy gương sẽ không nhịn được.

Ross mặc một chiếc quần kaki đơn giản và T-shirt màu trắng, làm anh càng thêm tuấn lãng to lớn. Mạc Bảo Bối nhìn cái mông vênh lên trong gương của Ross, không nhịn được vươn tay vỗ một cái.

“Tinh!” trong tích tắc Mạc Bảo Bối vỗ một cái đó, đúng lúc cửa thang máy mở ra.

Ross vội vàng không kịp chuẩn bị bị Mạc Bảo Bối đùa giỡn như vậy, hít một hơi tức thật sâu, xóc Mạc Bảo Bối lên một chút, khuôn mặt âm u, lấy thẻ ra mở cửa phòng.

Mạc Bảo Bối trừng mắt nhìn Ross hít sâu, nhìn lại sắc mặt đen kịt, kinh ngạc, không phải vừa rồi vẫn rất tốt sao? Không phải chỉ vỗ cái mông một cái thôi à, anh còn đến mức thay đổi sắc mặt nhanh vậy, quả nhiên hẹp hòi.

Tốt! Anh càng không để cho tôi vỗ, lão nương càng cố tình muốn vỗ cái mông anh đấy, tôi xem anh có thể làm được gì nào.

“Bốp!” Mạc Bảo Bối nhìn Ross đang quét thẻ mở cửa phòng qua khe, lại vỗ một cái, sau đó cười dương dương tự đắc, cái cười này có mùi vị khiêu khích.

Chẳng qua ở trong mắt của Ross đó lại không phải là khiêu khích, mà là **.

Mở cửa, trở tay đóng cửa, đi tới ghế sofa, ném thành đường vòng cung ra ngoài.

- Á á á. sắp chết rồi, lần nào cũng là một chiêu này, không biết lá gan của lão nương em không nhịn được sẽ sợ sao? - Lần này Mạc Bảo Bối bị ném ra nhanh chóng lăn lộn ngay tại chỗ, kế tiếp nửa quỳ trên ghế sofa. Lần đầu tiên không dám nhúc nhích là vì hoàn cảnh địa lý chưa quen thuộc, chỉ sợ lăn mình một cái té sẽ sưng mặt sưng mũi, nhưng nếu cô đã biết ghế sofa này vừa rộng vừa lớn giống như giường, có liều mạng cũng không sợ.

Ross mở đèn trong phòng lên, sau đó cúi người tới trước mặt của Mạc Bảo Bối, cúi đầu nâng cằm Mạc Bảo Bối lên.

Mạc Bảo Bối bị động tác đến bất thành linh của Ross cho làm cho bối rối, sửng sốt một chút, lui rất nhanh về sau một bước, chỉ là Ross đã sớm nhìn ra hành động của Mạc Bảo Bối, trước Mạc Bảo Bối một bước giữ chặt eo cô, không để cho cô lui lại phía sau.

Đáng tiếc, Mạc Bảo Bối cũng không phải là người mặc cho người khác nắm trong tay, anh không muốn để cô động, cô lại càng muốn động, vì vậy, Mạc Bảo Bối ra sức lui về phía sau, bởi vậy tình huống là Ross cúi người trọng tâm không vững vàng, bị Mạc Bảo Bối kéo ngã theo.

- Ôi. eo của tôi! - Ghế sofa lớn hơn nữa vẫn là ghế sofa, không gian có hạn, đã lẫn lộn còn lui về phía sau thì hoàn toàn không thể. Mạc Bảo Bối lại mạnh mẽ cố muốn lui về phía sau, kết quả chính là từ trên ghế sofa té xuống, mà trên người cô còn có một người cao lớn là Ross nằm đè lên.

54. Chương 55: Ross Ghen (cuối)

Mặc dù Ross đã cố gắng hết sức không đặt sức nặng lên trên người Mạc Bảo Bối, nhưng dù đã chống thất lưng không ngã xuống đất, trọng lượng nửa người dưới cũng không phải nhẹ.

Mạc Bảo Bối đau đến mức nước mắt đã bắt đầu nổi lên trong hốc mắt, đau đớn khiến cô không chút nghĩ ngợi mà rống:

- Ross anh đứng lên cho em, xương cốt lão nương chỉ một cây nhỏ xíu thế này, làm sao chịu đựng giày vò của anh hả? Anh lại còn nằm trên người em, làm gì, nhân cơ hội ăn đậu hũ của em sao, biết rất rõ ràng còn không nhắc nhở em, anh cố ý!

Mạc Bảo Bối vừa dấm lồng ngực Ross, vừa cố gắng muốn đẩy Ross ra, nhưng bởi vì động tác quá mạnh, cộng thêm bị Ross đè ở phía dưới, tầm mắt Ross vừa khéo nhìn thấy hết đường cong mỹ lệ của Mạc Bảo Bối không sót một cái gì.

- Này, đại ca, đè xuống thêm chút nữa cơ thể nhỏ bé này sẽ gãy nát đó! - Mạc Bảo Bối tức giận kêu to, cô thật sự không thể tiếp nhận được trọng lượng cơ thể của Ross.

Ánh mắt Ross tĩnh mịch nhìn Mạc Bảo Bối, chậm rãi đứng dậy, từ từ ngồi lại lên ghế sofa, sau đó một tay kéo lấy Mạc Bảo Bối tựa vào người.

"Tí tách tí tách." gần đây Mạc Bảo Bối thích ca sĩ bản địa Lệ Giang, cài đặt tiếng chuông thành tí tách.

Mạc Bảo Bối trợn mắt nhìn Ross một cái, nghiêng đầu đi tìm túi, vào thời điểm vừa rồi chiếc túi thoáng chốc bị ném xuống chân ghế sofa. Mạc Bảo Bối nhanh chóng lần theo nơi phát ra tiếng chuông tìm được túi, sau đó hơi khom lưng lấy điện thoại di động ra.

Ross sợ là nhà họ Mạc gọi điện thoại tới, cho nên chỉ nhìn, cho đến khi nhìn thấy hai chữ "Hạo Tử" trên màn hình, sắc mặt lập tức khó coi, cầm lấy điện thoại.

- Này, điện thoại của em, đưa đây. - Mạc Bảo Bối vội vàng vươn tay đòi điện thoại.

- Trước hết anh giúp em xem một chút coi eo có bị trật hay không. - Thật ra thì mặc dù Mạc Bảo Bối rống rất lớn tiếng, nhưng lại chứng minh cô còn hơi sức, hoàn toàn không bị tổn thương thật sự, có điều chỉ đang tìm một cái cớ thôi.

- Nói lại lần nữa, đưa đây. - Sắc mặt của Mạc Bảo Bối cũng không vui vẻ lên. Ross lại còn làm bộ tốt bụng, cái này có cần thiết không? Huống chi nghe điện thoại vốn chính là một loại lễ độ.

- Nhận điện thoại của Trịnh Hạo thì quan trọng vậy sao? - Rốt cuộc Ross mất hết kiên nhẫn, giận tái mặt, giọng nói lạnh lẽo, ánh mắt để lộ ra tâm tình không vui.

Mạc Bảo Bối nhất thời sững sờ, người đàn ông này, làm sao mà trở mặt còn nhanh hơn lật sách nữa. Mới đây còn một bộ lòng dạ Bồ Tát muốn giúp mình xem có bị thương hay không, một giây đồng hồ sau lập tức thay đổi khuôn mặt quan tài cho cô nhìn, người đàn ông này có phải bị đa nhân cách không vậy.

Mạc Bảo Bối nhìn Ross, cau mày, trong lòng lộn qua lộn lại suy nghĩ.

Điện thoại Trịnh Hạo gọi tới vì quá lâu không có ai nhận đã ngưng tiếng chuông, lúc này Ross mới tắt máy, sau đó trả lại cho Mạc Bảo Bối.

- Làm ơn, đây là điện thoại của em, sao anh lại tắt máy giùm em?- Mạc Bảo Bối không chịu được rống to.

- Nửa đêm canh ba, phải đi ngủ rồi, mở điện thoại di động ra sẽ phóng xạ. - Ross lần nữa lộ ra nụ cười của anh, giống như giọng nói lạnh lẽo ban nãy chưa từng xuất hiện, anh vẫn là Ross hào hoa phong nhã.

Mạc Bảo Bối trừng mắt liếc Ross, định bụng mở máy, Trịnh Hạo gọi lần thứ nhất không nhận nhất định sẽ gọi lại.

- Đi thôi, ngủ. - Ross không cho Mạc Bảo Bối cơ hội, cầm điện thoại di động ném lên bàn, lập tức ôm ngang Mạc Bảo Bối lên.

Mạc Bảo Bối không biết làm sao rồi lại giãy giụa.

Ross để Mạc Bảo Bối xuống, sau đó đóng cửa phòng tắm.

- Rầm rầm rầm! - Mạc Bảo Bối không giải thích được nhìn mình bị Ross ném vào phòng tắm. Chắc không phải là bảo cô chà rửa cái bồn tắm, sau đó nằm trong bồn tắm ngủ chứ? Người đàn ông này bản thân tức giận không giải thích được, còn muốn trừng phạt cô? Cõi đời này sao có thể có loại người như thế vậy.

- Đây, sao lại nhốt em trong này, mở cửa. - Không phải là tối hôm qua chơi đến quá nửa, Ross để phòng ngừa ngộ nhỡ nên phòng bị cô trước, đúng là tự gây nghiệt không thể sống mà.

Qua ba mươi giây, Ross không có bất kỳ câu trả lời lại, đang lúc Mạc Bảo Bối bất đắc dĩ cởi áo ra, chuẩn bị đi tắm thật rồi ngủ, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra.

Ross cầm trên tay đồ lót và đồ ngủ của Mạc Bảo Bối, nhìn chằm chằm Mạc Bảo Bối chỉ mặc áo lót và quần cực ngắn, hai mắt trừng to.

- Anh đại sắc ma, sao đột nhiên mở cửa hả? - Mạc Bảo Bối chẳng qua giật mình chút, nhưng cũng không kêu to, có điều giọng điệu đối với Ross vẫn hung hãn, không có một chút khách khí nào.

- Ừm, tắm nhanh lên một chút, anh cũng muốn tắm. - Ross cầm quần áo đưa cho Mạc Bảo Bối, sau đó lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra ra ngoài.

Mạc Bảo Bối u mê, thì ra là mình đã suy nghĩ quá nhiều, ngủ bồn tắm cái gì, trừng phạt cái gì, nguyên bản chính là tự mình nghĩ ra thôi, nhưng.

Tại sao rõ ràng mình có nhận thức phải ngủ bồn tắm và bị trừng phạt nhưng không phản kháng vậy?

Thế là tại sao? Mạc Bảo Bối nghĩ hoài không ra. Với tính cách của cô, cô sẽ phải tranh đấu đến cùng mới đúng. Từ trước đến nay chỉ có cô ức hiếp người khác, làm gì có lúc để cho người khác ức hiếp lại, nhưng lần này rõ ràng là bị Ross ức hiếp, cô chỉ có tức giận lại cũng không phản kích?

Mang theo nghi vấn, Mạc Bảo Bối nhanh chóng tắm rửa xong xuôi.

Nằm trên giường, Mạc Bảo Bối nghe âm thanh Ross tắm ở trong phòng tắm, trong mắt lộ ra ánh sáng tà ác.

Ai nói lão nương ta không chuẩn bị phản kích, là thời gian còn chưa tới mà thôi.

Cửa phòng tắm khách sạn khóa trái từ bên ngoài, vừa rồi lúc Mạc Bảo Bối đi ra không hề khóa lại, cho nên tiếng Ross tắm cũng bị Mạc Bảo Bối nghe được rõ ràng. Nghĩ tới bản thân nhiều lần bị Ross hù dọa, vì vậy Mạc Bảo Bối muốn lập tức hành động.

Một trò chơi tấn công cá chép, Mạc Bảo Bối lật người xuống giường, chạy thẳng tới phòng tắm.

Nhích tới gần cửa phòng tắm, cũng cảm giác tiếng tắm rửa biến mất.

Mạc Bảo Bối sinh ra nghi vấn, sau đó co đầu rụt cổ bò vào trong khe cửa.

Đúng rồi, là bò vào, Mạc Bảo Bối quỳ trên mặt đất, sử dụng cả tứ chi để bò vào.

Dọc theo con đường, Mạc Bảo Bối quen cửa quen nẻo đi tới trước bồn tắm, lần này cửa thủy tinh quanh bồn tắm đóng hết sức chặt, Mạc Bảo Bối cố gắng mở nhưng mở không ra.

Ross nằm trong bồn tắm mỉm cười, cô gái nhỏ này, cũng biết cô ngồi không yên, quả nhiên lại đi vào, nhưng anh đã cài cửa lại, bên trong không mở ra, bên ngoài hoàn toàn không vào được.

Thử hồi lâu, rốt cuộc Mạc Bảo Bối nổi giận, nắm tay gõ cửa thủy tinh quanh bồn tắm.

Chẳng qua Ross không có ý định để ý tới Mạc Bảo Bối, nếu để cho cô xông vào rồi, vậy còn đi đến tận đâu, huống chi hiện tại anh không mặc quần áo, quá nguy hiểm, không thể mạo hiểm.

Đáng chết, không mở cửa? Tốt, lão nương sẽ chờ, tôi xem anh có phải dự định nằm ngủ trong bồn tắm cả buổi tối không, dù sao quần áo anh đang ở bên ngoài với tôi.

Mạc Bảo Bối lộ ra nụ cười tà ác, mang tất cả quần áo và khăn lông, khăn tắm, phàm là vật phẩm vải vóc có thể che đậy ra ngoài, có nhận thức muốn phá hủy toàn bộ.

Ross cứ như vậy giương mắt mà nhìn Mạc Bảo Bối mang toàn bộ đồ đi, sau đó lại chạy vào lần nữa, ngay cả rèm cửa sổ cũng gỡ xuống. Trong lòng yên lặng than thở, cô vợ lưu manh nhỏ này, quả nhiên chưa thuần phục tốt.

55. Chương 56: Em Nhất Định Phải Nhìn?

Tháo gỡ một nửa, rèm cửa sổ vẫn không tháo xuống hết được. Mạc Bảo Bối suy nghĩ leo lên cửa sổ tháo dễ dàng hơn, xem xung quanh một chút, đứng lên trên nắp bồn cầu, bò đến cửa sổ.

Ross nhìn thấy Mạc Bảo Bối trở mình một cái bò lên, lại còn rất lưu loát, trong lòng đã lạnh phân nửa, cũng không quần bột trên người, đi nhanh ra khỏi bồn tắm, ôm Mạc Bảo Bối từ trên cửa sổ xuống.

- Này, anh làm gì thế? - Mạc Bảo Bối chợt bị người ta ôm eo từ sau lưng sợ hết hồn. – Không phải anh không chịu ra ngoài sao? Tại sao phải chạy ra, em đang chuẩn bị xem xem có phải anh muốn qua đêm trong bồn tắm không đấy!

Nghĩ đến cuối cùng Ross vẫn bị bản thân kích ra ngoài, mặc dù sớm hơn một chút so với dự liệu. d.đ.,l.,q.,đ Vốn dĩ cô cho rằng Ross sẽ đợi cho đến khi cô ngủ thiếp đi, sau đó lén lén lút lút chạy đi mặc quần áo, lúc ấy dĩ nhiên là cô vẫn còn đang nghỉ ngơi dưỡng sức, một phát bất được Ross nửa đêm lỏa thân chạy ra, chụp hình lưu niệm.

Nhưng. tình huống này, hình như có lẽ hơi bất ngờ rồi.

- Về sau không cho phép leo khắp nơi, em không biết vậy rất nguy hiểm sao? Ngộ nhỡ rớt xuống thì làm thế nào? - Giọng điệu Ross có chút chỉ trích, sẵn trong phòng tắm vốn ẩm ướt, vạn nhất không cẩn thận sẽ trượt chân rồi thật sự ngã xuống. Cứ tưởng rằng Mạc Bảo Bối chỉ là đùa nghịch, tính tình trẻ con chút thôi, lúc đó anh cúi đầu cô đã làm rồi, không nghĩ lại có thể làm ra chuyện nguy hiểm thế này.

- Em cũng không phải chưa từng leo qua, sợ cái gì! - Mạc Bảo Bối không có chuyện gì nói, đừng nói cái này muốn ngã cũng chỉ có thể ngã vào bên trong phòng, cô còn từng ở bên ngoài leo đến lầu ba.

- Em không sợ, anh sợ. - Ross ném Mạc Bảo Bối lên trên giường, trở tay cầm một cái khăn tắm vẩy lên nửa người dưới của mình.

Mạc Bảo Bối cứ đần độn như vậy nhìn thoáng qua phong cảnh phái nam sáng ngời một cái, lỗ tai lập tức đỏ.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy, mặc dù trong lòng có chút hốt hoảng, khấn trương, nhưng cô vẫn muốn biểu hiện trấn định một chút, nếu không khí thế cũng không có.

- Này, anh thua, đi vào, ra ngoài lại một lần nữa. - Giọng nói Mạc Bảo Bối có phần không lưu loát lắm, chỉ vào phương hướng phòng tắm.

Ross nghĩ thầm, lúc nào thì anh đánh cuộc với em chứ, còn thua? Từ đầu tới đuôi không phải là một mình em ở đây rồi hơi làm rộn sao? Chẳng qua, đúng là anh cần đi vào một lần nữa, anh phải rửa sạch bột trên người mới được, cũng không nói gì thêm, lặng lẽ vào phòng tắm.

Ross lo lắng Mạc Bảo Bối lén lút như vậy nữa, không biết sẽ xảy ra tình trạng gì, dứt khoát ung dung mở cửa phòng tắm ra, cũng không quan tâm, trực tiếp tắm.

Mạc Bảo Bối theo sát phía sau, nhìn Ross tắm.

- Em nhất định phải nhìn? - Ross hỏi, nước từ trên đầu anh xối xuống, thoát nhìn cực kỳ hấp dẫn.

Gật đầu một cái, đương nhiên là cô muốn nhìn, không có đạo lý chỉ có cô bị nhìn hết, cô dĩ nhiên muốn nhìn lại.

Ross lộ ra hàm răng trắng nõn, cũng trong lúc đó, tháo khăn tắm vây ở bên hông.

Một người đàn ông trên người không một mảnh vải, đối mặt với cô gái anh yêu một lòng, người cô gái mặc đồ ngủ khêu gợi ngay cả áo lót cũng không hề mặc, cứ như vậy nũng nịu nhìn người đàn ông.

Thế thì, người đàn ông phải có phản ứng gì?

Đáp án chính là Ross có phản ứng.

Mạc Bảo Bối nhìn chăm chăm Ross, ngón tay run rẩy chỉ vào Ross, đôi môi khê run rẩy lên, không thể tin nhìn Ross, thật lâu sau rốt cuộc trong miệng nói ra hai chữ:

- Lưu manh!

Dậm chân xoay eo một cái, Mạc Bảo Bối đã giống như bay chạy ra khỏi phòng tắm.

Vùi đầu vào trong chăn, Mạc Bảo Bối vô cùng ảo não.

Loại chuyện như vậy có phải chỉ có phụ nữ mới thua thiệt hay không! Mặc dù Mạc Bảo Bối biết loại chuyện như vậy hẳn sẽ là người không ngại chiếm ưu thế, nhưng đáng chết chính là cô để ý, cô không có da mặt dày như Ross, cho nên cô nhất định bị thua thiệt.

Có điều người đàn ông kia cũng quá vô sỉ rồi, nhìn mình mà có thể nổi phản ứng, quả thật chính là cầm thú.

Sau khi Ross xử lý tốt xong, thay quần áo ngủ sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái bằng bông, đi ra phòng tắm thì nhìn thấy Mạc Bảo Bối trùm đầu nằm lỳ trên giường, lộ ra một tràng cười, từ từ đến gần.

- Không cho phép đụng vào em. - Cảm thấy Ross đang kéo mình, Mạc Bảo Bối sợ tới mức giật mình một cái lập tức từ trên giường nhảy lên, trong lòng toàn nghĩ đến hình ảnh vừa mới mặt đối.

- Ha ha. anh thấy em trùm kín không thoải mái, muốn cho em hóng mát một chút. - Ross vô tội nhìn Mạc Bảo Bối, tại sao vẻ mặt bộ dạng như thể anh đang chiếm tiện nghi con gái nhà lành vậy chứ. Cô gái nhỏ này nhất định lại vừa mới suy nghĩ một đồng lung tung nữa rồi.

- Không cần anh quan tâm, em với anh quy ước ba điều, về sau không có sự đồng ý của em không được phép chạm vào em **, biết không? - Không đụng vào đã phản ứng, nếu là đụng phải mà nói thì còn đi tới đâu.

Lòng Mạc Bảo Bối vẫn còn sợ hãi, lần đầu tiên trong đời nhìn thấy vật kia, lại có thể trở nên lớn như thế, thật sự đáng sợ.

Lời này Mạc Bảo Bối vừa nói ra, đại khái Ross cũng đã đoán được Mạc Bảo Bối vừa suy nghĩ cái gì, bắt đắc dĩ thở dài, giải thích:

- Đó là phản ứng sinh lý bình thường của đàn ông, khi.

- A a a. không được nói, không được nói, bình tĩnh lại, bình tĩnh lại nhanh lên một chút! - Không đợi Ross nói xong, Mạc Bảo Bối đã mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, không dám nghe, hai tay bịt lỗ tai la to, không để có một chút khe hở nào cho âm thanh chui vào trong lỗ tai cô.

Ross nhìn Mạc Bảo Bối ngượng ngùng, nghĩ thầm: không thể nóng vội, cô ấy vẫn còn trẻ con, từ từ đi.

- Đúng rồi, lúc nào thì em và Trịnh Hạo quen biết? - Mặc dù không muốn nhắc tới người đàn ông đó, nhưng lúc này nói sang chuyện khác hình như là một lựa chọn không tồi, vừa đúng hôm nay cũng bởi vì người đàn ông chết tiệt đó mà bắt đầu nảy sinh cái vả.

Mạc Bảo Bối từ từ để tay xuống, xác định không phải Ross lại nói cái chuyện khiến cho cô cảm thấy xấu hổ, liền yên lòng lại.

- Lúc đưa xe. - Mạc Bảo Bối khéo léo trả lời, vẫn còn đang đề phòng Ross có thể đột nhiên nhắc tới chuyện kia hay không, đôi tay tùy thời sẵn sàng bịt lỗ tai.

- Vậy em biết anh ta không bao lâu, em thích anh ta sao? - Ross làm bộ như không thêm để ý thuận miệng mà hỏi.

- Không phải rất lâu, nhưng anh ấy cũng không tệ lắm, coi như thích thôi. - Mạc Bảo Bối cúi đầu suy tư, sau đó trả lời.

- Em thừa nhận em thích anh ta? Em không biết em đã là vợ người ta rồi sao, là không thể thích đàn ông khác đây? - Ross buồn bực suýt bị hộc máu.

- Cái gì mà làm vợ người ta, em còn chưa có kết hôn có được không! - Trong lòng Mạc Bảo Bối càng thêm buồn bực, lúc nào thì cô làm vợ người ta thế, sao cô không biết? Phản ứng này của Ross khó tránh không giải thích được rồi.

- Nhẫn của em, em nhìn một chút. - Ross cầm tay trái Mạc Bảo Bối lên, phía trên còn đeo chiếc nhẫn kim cương anh dày công chọn lựa.

Mạc Bảo Bối nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay, lần đầu tiên nhìn nghiêm túc. Kim cương được mài dũa tỉ mỉ thành hình dáng một đóa hoa mai, là cô thích, xem ra mắt nhìn của Ross cũng không tệ lắm. Nhưng chiếc nhẫn này và chuyện cô làm vợ người có liên quan gì sao ?

56. Chương 57: Hôn Thê Cũng Là Vợ

Nghe được lời nói của Ross, Mạc Bảo Bối im lặng vỗ vỗ cái trán, đúng là không có tiếng nói chung với người ngoại quốc rồi, đạo lý đơn giản như vậy anh cũng không hiểu.

- Làm ơn, em là đính hôn với anh, cũng không phải kết hôn, cái gì mà làm vợ người chứ!

- Hôn thê cũng là vợ. - Ross cường điệu.

- Mặc kệ anh, em cảnh cáo anh một lần nữa, còn không buông tay lão nương em sẽ không khách khí đâu. - Mạc Bảo Bối chỉ vào tay Ross, nheo mắt lại nói.

Lại có thể khiêu chiến quyền uy của cô, mới nói đó đã lập tức phạm vào.

Một cước đá tới, Ross nhanh chóng né tránh, không thể làm gì khác hơn là nhảy xuống giường để an toàn.

Đang lúc Ross chuẩn bị lên lại giường ngủ, Mạc Bảo Bối lập tức ném một cái chăn cho Ross:

- Anh ngủ trên sofa.

Ross sờ mũi một cái đi về hướng ghế sofa, chẳng qua anh cũng không định bụng ngoan ngoãn nghe lời.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng tươi sáng.

Cả đêm không mộng mị đến khi trời sáng, Mạc Bảo Bối hài lòng, duỗi lưng một cái.

- Oái. - Mạc Bảo Bối cảm thấy có cái gì không đúng, lúc nào thì giường trở nên nhỏ như vậy? Đưa tay cũng cảm thấy lơ lửng trong không, hơn nữa, lúc nào thì giường trở nên ** như vậy?

Mạc Bảo Bối mở choàng mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Ross cười nhìn dáng vẻ Mạc Bảo Bối hoang mang sợ hãi, nói một tiếng:

- Chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng. ha ha. - Mạc Bảo Bối chợt dạ cười, giờ phút này cô đang đè Ross ở phía dưới, mà tư thế cô ngủ thoát nhìn vô cùng phóng khoáng cộng thêm mười phần khí phách, Ross thì đáng thương bị bản thân cô đè ép không thể động đậy, cho nên Mạc Bảo Bối tự nhiên chợt dạ.

Cuồng quít dùng cả tay chân bò dậy, sau đó quỳ trên mặt đất, một tay giúp đỡ Ross dậy.

- Oh, đợi chút, tê dại. - Ross ngồi dậy rồi, thời điểm chuẩn bị xuống giường nói một câu khổ sở.

Mạc Bảo Bối dĩ nhiên biết ý gì, nếu như cả đêm bị người đè ép, tay chân không tê dại mới lạ. Nghĩ đến mình là đầu sỏ gây nên, lập tức nở nụ cười, xoa bóp bắp đùi Ross.

- Thế nào? Lực thế này vừa đủ không? - Mạc Bảo Bối chân chó hỏ, cô chưa bao giờ biết mình cũng có thể chân chó thế này, nhưng kể từ khi gặp Ross, hình như tính cách của cô đã từ từ thay đổi.

Trời ơi, thật sự là quá đáng sợ, không được, mình nhất định phải ra đi tìm kiếm mình.

- Em đang nghĩ cái gì? - Ross nhìn Mạc Bảo Bối ngẩn người hỏi, anh luôn không hiểu cô gái nhỏ này cả ngày suy nghĩ lung tung những thứ gì.

- Đi tìm mình. - Nhất thời Mạc Bảo Bối không bắt bẻ, thuận miệng trả lời.

- Tìm mình? Không phải em đang ở bên cạnh anh sao? - Ross thấy kỳ quái, cô gái nhỏ này rõ ràng rất tốt mà.

- Đúng rồi, đúng rồi, anh nói đúng, là tự em thích suy nghĩ lung tung. Ngài thử một chút cảm giác hiện tại như thế nào đi. - Mạc Bảo Bối chưa từng cảm thấy Ross là một người gà mờ Trung Quốc là chuyện tốt, dù lời anh nghe không hiểu rất nhiều, đến lúc đó cô tùy tiện giải thích kiểu gì cũng là đúng rồi.

Cười trộm đỡ Ross dậy, chân của anh sau khi trải qua xoa bóp đã tuần hoàn, thông suốt rất nhiều, mặc dù vẫn còn có chút tê dại, nhưng cũng có thể chịu được.

Ross dưới sự dìu đỡ của Mạc Bảo Bối từ từ đi về phía phòng tắm đi tắm nhanh.

Liên tục mấy ngày, Mạc Bảo Bối đều lặng lẽ nghĩ chuyện tình tìm mình của mình, có phần trở nên không yên lòng. Cô nghĩ ra rất nhiều loại phương pháp, nói thí dụ như đi tìm người đánh một trận tìm lại cô dũng mãnh, nhưng nghĩ tới ở Tam Á không phải là địa bàn của mình có thể bị bắt. Nói thí dụ như cô đi một chuyến đến Tây Tạng tẩy rửa tâm linh, nhưng muốn đến thời gian lại không cho phép cũng liền thôi. Thí dụ như cô còn từng nghĩ ra ngoài diên cuồng đua xe, nhưng nghĩ đến sau khi bị bắt thì sẽ bị tịch thu và hủy bằng lái lại càng thêm không dám suy nghĩ.

Mạc Bảo Bối cứ như vậy suy nghĩ vô số chủng loại biện pháp, thậm chí còn tưởng tượng quá trình hành động, mỗi lần đến cuối cùng đều sẽ bị chính mình bác bỏ, chết từ trong trứng nước.

Có điều chờ trở lại địa bàn của cô, vậy thì lại là chuyện khác rồi, đến lúc đó sẽ tìm được mình, thuận tiện làm suy sụp cả Ross còn không phải là chuyện dễ dàng sao?

Nghĩ tới đây, Mạc Bảo Bối cười, cười đến mức cực kỳ quấy rầy động lòng người, Ross đã ăn canh nóng trong bát, đột nhiên lại cảm thấy lạnh lẽo bất chợt nổi lên bốn phía.

Rốt cuộc, ngày trở về thành phố X đó tới.

Mạc Bảo Bối trước nay chưa từng kích động, thế mà sáng sớm đã rời giường, chuẩn bị đi sửa sang lại hành lý của cô.

- Mới sáu giờ rưỡi, còn sớm, ngủ tiếp một lát đi! - Ross vẫn còn đang mơ mơ màng màng trong giấc mộng bị Mạc Bảo Bối đánh thức, nghiêng người liền xách Mạc Bảo Bối đang muốn xuống giường về trong chăn.

Mạc Bảo Bối ngã trở về trong ngực Ross, liếc mắt:

- Em muốn thu xếp đồ đạc mà!

- Anh đã thu dọn xong rồi, ngủ đi, ngoan. - Ross không mở mắt, vỗ vỗ ót Mạc Bảo Bối, sau đó đặt trên hõm vai.

Mấy ngày nay bởi vì Mạc Bảo Bối ngoan ngoãn, ban đêm không hề quấy rầy Ross nữa, Ross cũng rất yên tâm ôm Mạc Bảo Bối ngủ. Tuy chỉ có thời gian mấy ngày, nhưng có lẽ nó tựa như thói quen rồi, giống như đây là một loại hơi thở bẩm sinh, nhất định Mạc Bảo Bối phải nằm trong ngực Ross.

- VẬY. - Mạc Bảo Bối sưng sốt một chút, hình như tối ngày hôm qua Ross đích thực đã thu dọn tất cả rồi. Bán Hạ đã sớm đem tất cả mọi thứ của cô vào trong phòng Ross, bằng không sao mỗi ngày lúc tắm Ross luôn có thể lấy ra quần áo không giống nhau nhanh chóng đưa tới chứ.

- Ngoan ngoãn đi ngủ. - Ross cúi đầu hôn một cái lên trên trán Mạc Bảo Bối, cưng chiều nói. Anh thích loại cảm giác này, tỉnh dậy trong khuỷu tay chính là một thân thể mềm mại, điều này làm cho anh cảm thấy hạnh phúc.

Mạc Bảo Bối nằm trên cánh tay của Ross, trợn tròn mắt, tất cả ý định đều đang trong chuyện đi tìm mình, không hề phát hiện khoe miệng Ross mỉm cười, đó là một đường cong hạnh phúc tốt đẹp.

Sân bay.

Cách thời gian lên máy bay còn có mười phút, Ross và Mạc Bảo Bối cùng với Lộ Bán Hạ ngồi rãi rỗi.

- Tớ đến quán cà phê trước mặt mua chút bánh ngọt cho cậu, nếu không về đến nhà cũng gần một giờ đồng hồ. - Lộ Bán Hạ nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thời gian còn chưa tới, bèn nói ra. Sáng sớm hôm nay Mạc Bảo Bối bởi vì quá kích động căn bản cũng ăn không được bao nhiêu đồ, cộng thêm cô biết Mạc Bảo Bối không thích bữa trưa phục vụ trên máy bay, sợ cô bị đói.

- Tốt quá, tớ muốn mousse việt quất! - Mạc Bảo Bối vì ban đêm ngủ ít, mà sáng sớm vậy đã rời giường, ngược lại bây giờ tinh thần bắt đầu có chút không phấn chấn rồi, chỉ là nghe đến có ăn cũng vui mừng đồng ý.

Lộ Bán Hạ vừa mới đi một lát, bỗng nhiên Mạc Bảo Bối cảm thấy được một mùi hương quen thuộc đang đến gần.

- Ngài Lâm. - Ross nhìn Lâm Thiên Vũ, lễ độ gật đầu một cái.

- Ngài Ross, xin chào, tới Tam Á sao lại không lên tiếng thông báo, không chiêu đãi anh tốt thật là ngượng ngùng. - Lâm Thiên Vũ cười nhàn nhạt, giọng điệu ôn hòa, nghe ra là quen biết với Ross.

Mạc Bảo Bối tò mò mở mắt, nhìn Lâm Thiên Vũ, cảm thấy người này là âm hồn bất tán, lúc vừa tới Tam Á chính là gặp anh ta, bây giờ phải đi cũng gặp, thật đúng là có đầu có cuối mà.

57. Chương 58: Trở Về

- Lần này tới là vì chuyện riêng, ngài Lâm một ngày kiếm tỷ bạc, cho nên không quấy rầy. - Ross cũng cười đáp lại. Anh và Lâm Thiên Vũ cũng không phải quá quen, chỉ là có một lần tham gia hội thảo đối ngoại về nghiên cứu tiến hành các biện pháp điều chỉnh cải cách du lịch tỉnh Hải Nam, khi đó Lâm Thiên Vũ là người đại diện cho hội liên hiệp du lịch Tam Á, cho nên mới từng có tiếp xúc mà thôi.

- Thì ra là như vậy, Lâm mỗ (không kiếm được từ thay) nghe nói ngài Ross ít ngày nữa sẽ đính hôn, đúng là rất đáng mừng! - Lâm Thiên Vũ cười nói, nắm vớ quan hệ, nhưng bên trong đôi mắt lại đang tìm kiếm bóng dáng của một cô gái nào đó, chẳng biết tại sao không nhìn thấy cô, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái.

- Cảm ơn! Nếu như ngài Lâm có thì giờ rảnh mà nói, hoan nghênh tới chứng kiến thời khắc hạnh phúc của tôi. - Mặc dù Ross biết giữa Lâm Thiên Vũ và Mạc Bảo Bối không có tình cảm đặc biệt gì, nhưng nhớ đến cái đêm anh đến Tam Á, nghe được từ trong miệng Mạc Bảo Bối chính là ba chữ 'Lâm Thiên Vũ', trong lòng đã bắt đầu vụn vỡ nổi dậy.

- Lần này đến thành phố X, là muốn nghỉ ngơi thật tốt, cho nên đi với thân phận cá nhân, nhất định sẽ đến chứng kiến, trái lại sợ quấy rầy mọi người. - Lâm Thiên Vũ nhìn Mạc Bảo Bối như không có chuyện gì xảy ra dựa vào bả vai Ross, cũng đã biết Mạc Bảo Bối này chính là đại tiêu thư danh tiếng thành phố X, đích xác là dũng mãnh như trong truyền thuyết.

- Nhìn cái gì vậy? Nhìn nữa sẽ móc con mắt anh ra ngoài. - Mạc Bảo Bối không thích ánh mắt của Lâm Thiên Vũ, quá mức khôn khéo và sắc bén, làm cho người ta có một loại cảm giác bị áp bức, rất không tự tại, hơn nữa không biết vì sao, cô luôn cảm thấy ánh mắt của Lâm Thiên Vũ nhìn mình dường như luôn xuyên thấu qua mình để nhìn người khác, nghĩ tới đây, liền càng cảm thấy rợn cả tóc gáy.

- Ha ha, tính cách vị hôn thê của anh mặc dù hung hãn nhưng cũng không mất thẳng thắn. - Lâm Thiên Vũ trêu đùa nói, trời mới biết trong lòng của anh Mạc Bảo Bối thực sự chỉ có hung hãn mà thôi, một người phụ nữ chanh chua đặc biệt đơn thuần, người phụ nữ chanh chua không chứa bất kỳ tạp chất gì. Chẳng qua, ai bảo cái người phụ nữ chanh chua này có ảnh hưởng quan trọng đối với Lộ Bán Hạ như vậy, thế nên lời nói trái lương tâm của anh cũng không quá đáng nữa.

- Thật là đa tạ! Nhưng tôi cảm thấy anh cười đến mức giả dối, tôi muốn đi ngủ rồi, phiền toái nhường một chút, chớ chướng mắt được không? - Mạc Bảo Bối không chút khách khí dùng giọng điệu chán ghét nói, giống như Lâm Thiên Vũ là một con ruồi khiến người chán ghét.

Lâm Thiên Vũ thật sự ngậm miệng lại, dĩ nhiên không phải bởi vì liên quan đến Mạc Bảo Bối, mà là anh đã nhìn thấy Lộ Bán Hạ ở cửa sân bay rồi.

Hôm nay Lộ Bán Hạ mặc váy màu đỏ, vải voan mỏng càng thể hiện rõ vóc người thướt tha của cô. Thiết kế đơn giản làm nổi bật hào phóng cao nhã, lại càng nổi bật thêm diện mạo như hoa đào của cô, một đôi đôi mắt đẹp lưu chuyển, trong khoảnh khắc làm cho Lâm Thiên Vũ mất hồn.

Có điều, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, sau khi Lộ Bán Hạ phát hiện bóng dáng của Lâm Thiên Vũ, trong mắt thoáng qua một tia buồn bực, ngay sau đó nhú mày.

Trên máy bay từ Tam Á bay đi thành phố X, trong khoang hạng nhất Mạc Bảo Bối lẽ thẳng khí hùng chiếm đoạt lòng ngực Ross, ngủ vô cùng say nồng. Ross thỉnh thoảng giúp cô kéo chăn, thỉnh thoảng sờ tóc cô một chút, lộ ra mỉm cười.

Bên kia là Lâm Thiên Vũ và Lộ Bán Hạ, hai người tức giận có chút quỷ dị. Ở Tam Á chung đụng mấy ngày kích thích hứng thú của Lâm Thiên Vũ đối với Lộ Bán Hạ, rất đáng tiếc Lộ Bán Hạ bị tổn thương, trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn không có gốc cây tình yêu nam nữ.

Càng đến gần thành phố X, Lâm Thiên Vũ lại càng có thể cảm nhận được hơi thở uể oải tản mát ra từ trên người Lộ Bán Hạ, dường như là một loại đau thương và khổ sở. Nơi này, chính là nơi làm cô gái ấy đau lòng sao? Lâm Thiên Vũ nhìn mê mang và không biết làm sao lộ ra trong mắt Lộ Bán Hạ, yên lặng hỏi.

Đến thành phố X.

Vừa ra sân bay cũng đã có xe riêng đón rồi, tạm biệt trước, Lâm Thiên Vũ ngưng mắt nhìn hướng ba người bên kia đi tới.

Chỉ thấy hình như là Ross phát hiện cảm xúc của Lộ Bán Hạ, bàn tay cầm tay Lộ Bán Hạ như cho cô sức mạnh, còn nói câu gì ở bên người Lộ Bán Hạ, Lộ Bán Hạ gật đầu một cái, mỉm cười, Mạc Bảo Bối cũng vỗ vỗ bả vai Lộ Bán Hạ tỏ vẻ khích lệ.

Lâm Thiên Vũ nắm chặt quả đấm, đó là khoảng cách anh không thể vượt qua sao? Nếu là như vậy, vậy hãy để cho anh tới phá vỡ lớp khoảng cách đó đi.

Lộ Bán Hạ biến mất nơi khúc quanh, ánh mắt Lâm Thiên Vũ không nói rõ được.

Nhà họ Mạc.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Mạc Bảo Bối đẩy cửa nhà, pháo mừng lập tức vang lên, còn có dây ruy băng phun lên cô, hình như là đang mở một nghi thức gì đó.

Mạc Bảo Bối ngơ ngác nhìn những người liên can đứng trước mắt mình, bao gồm người nhà, bạn tốt khuê phòng, còn có bảy, tám cô bác, ngay cả thân thích mấy chục năm không gặp cũng tới, xem ra trận chiến này thật đúng là không nhỏ.

Ross mỉm cười giúp Mạc Bảo Bối phủi dây ruy băng trên tóc, nhìn một màn ầm áp hài hòa này.

- Bảo Bối nhà ta, trái tim nhỏ của mẹ. - Trong đám người, một người phụ nữ dáng dấp mỹ lệ, mặt mũi tinh xảo, lao thẳng vào trong ngực Mạc Bảo Bối, khóc lóc rồi rít thành bộ dạng hoa lê dầm lệ, làm người ta nhìn mà sinh bao nhiêu lòng thương tiếc.

- Mẹ xinh đẹp, cái nghi thức hoan nghênh này thật đúng là quá nổi bật, không hổ là làm thiết kế. - Mạc Bảo Bối đỡ khóc đỡ cười nói, đỡ lấy mẹ xinh đẹp của mình, không để cho bà tâm tình kịch liệt quá độ đập đầu vào nơi nào đó.

Hơn nữa Lý Tổ Tổ vốn là người tính tình hơi hợt, dưới sự bảo vệ của Mạc Trường Thắng và Mạc Bảo Bối như cô gái nhỏ không hề lớn lên, cũng vì vậy tình cảm đối với Mạc Bảo Bối vô cùng đặc biệt. Bà cũng là người phản ứng lớn nhất đối với chuyện Mạc Bảo Bối đính hôn trong tất cả mọi người, một mặt không muốn con gái đính hôn sớm thế, một mặt lại hi vọng con gái hạnh phúc.

Nói khóc liền khóc, nước mắt còn như vỡ òa, Mạc Bảo Bối cũng bị mẹ xinh đẹp của mình làm cho tay chân luống cuống rồi, nhìn Mạc Trường Thắng cầu cứu.

Này, nhanh đưa vợ của ba đi đi. Mắt Mạc Bảo Bối nháy nháy nhìn Mạc Trường Thắng.

Đó cũng là mẹ con, vậy thì để con an ủi bà ấy đi. Mạc Trường Thắng nhìn vợ mình khóc thành như vậy, tay chân cũng rối loạn, chỗ nào còn có thể lực trấn an bà, vẫn là giao cho con gái thôi.

- Con chỉ thích mẹ xinh đẹp vừa mỹ lệ lại vừa tao nhã, lau khô nước mắt nhanh lên, ngoan mà, khóc cũng không đẹp đâu! - Trong lòng lặng lẽ thở dài một cái, Mạc Bảo Bối bỏ khuôn mặt tươi cười, vừa vỗ lưng Lý Tổ Tổ vừa dịu dàng nói.

- Đúng rồi, Tổ Tổ, con gái gả ra ngoài là chuyện tốt!

- Ủ, đúng vậy, nên cười mới đúng..., cười cười, cười giống như tôi vậy, ha ha.

Các cô các bà ở một bên vội vàng nói chuyện giúp, người một lời ta một câu, tình huống lập tức náo nhiệt.

Lý Tổ Tổ từ từ dừng nức nở lại, ngẩng đầu nhìn Mạc Bảo Bối, trong lòng cực kỳ không muốn, không nhận được lại ôm chặt hông của Mạc Bảo Bối. Lúc này, mặc dù trong lòng Mạc Bảo Bối cảm thấy người mẹ xinh đẹp này rất đáng người, tuy nhiên lại cảm thấy hạnh phúc vô cùng, có người nhà yêu mình quan tâm mình, còn có các bạn tốt thân thiết ở đây, cô cảm thấy hạnh phúc trong trái tim nho nhỏ của cô sắp bị tràn ra khắp nơi rồi.

58. Chương 59: Lễ Đính Hôn (đầu)

Tiến một đoàn thân thích trong nhà về xong, Mạc Bảo Bối cảm thấy còn mệt mỏi hơn so với mình ra ngoài đánh nhau. Được Lộ Bán Hạ dìu lên lầu ba cô chiếm hữu dành riêng ỳnh, nằm lỳ trên giường hoàn toàn không suy nghĩ muốn nhúc nhích.

Mạc Bảo Bối nhìn sàn nhà, không còn hơi sức nghĩ rằng: chút tình huống thế này cũng mệt như vậy rồi, lại còn ngày đính hôn nữa, thần à, một phát súng giết chết con đi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngày đính hôn, Mạc Bảo Bối căn bản không có cơ hội lấy sức. Trở về thành phố X ngày thứ hai lập tức bị một đám người bao quanh giáo huấn một số chuyện về làm vợ, sau đó đến thẩm mỹ viện chỉnh sửa từ đầu đến chân cho thật tốt một phen.

Sáng sớm ngày thứ ba, trời còn mờ tối Mạc Bảo Bối đã bị dựng dậy trang điểm, làm tóc, mặc lễ phục, đợi khi cô tỉnh táo không sai biệt lắm thì những người thợ trang điểm và chuyên gia lễ phục cũng chuẩn bị không sai sót gì rồi.

Nhìn mình trong gương, Mạc Bảo Bối khẽ cười đắc ý.

- Do trang điểm đầy. - Lộ Bán Hạ cầm một ly sữa tươi đến phòng hóa trang của Mạc Bảo Bối, liền trêu nói.
- Trang điểm cái gì, cái này gọi là thưởng thức, mỹ nhân như hoa, đúng là không nhin được muốn hái xuống ngấm một chút. - Mạc Bảo Bối không đứng đắn, ánh mắt quyến rũ nhìn Lộ Bán Hạ trong gương, trong miệng âm dương quái khí nham nhảm nói chuyện, nghiễm nhiên là đang nói lời thoại trên sân khấu kịch.
- Được, mau chóng uống, sáng sớm thấy cậu không ăn cái gì, cậu lại có thể nằm ở đây. - Lộ Bán Hạ vỗ mặt của Mạc Bảo Bối một cái, không để cho cô đùa bỡn như kẻ dở hơi.
- Vẫn là Bán Hạ cậu đau lòng cho tớ, thật ra thì tớ thật sự thấy mình đói bụng đến cực hạn rồi, còn không cho tớ ăn cái gì, tớ cảm giác được tớ sẽ biến thành cây khô. - Mạc Bảo Bối nhận lấy sữa tươi, uống một hớp nói.

Lộ Bán Hạ liếc Mạc Bảo Bối một cái:

- Đừng nói những điều xấu này, đứng đắn một chút, hôm nay là ngày vui của cậu, sao cậu như người không liên quan gì cả?
- Nếu không thì muốn tớ như thế nào? Chẳng qua đính hôn mà thôi, cũng không phải kết hôn. - Nói không chừng đến lúc đó hoàn toàn sẽ không có chuyện kết hôn. Mạc Bảo Bối lại đang len lén bồi thêm một câu trong lòng.

Mới vừa uống sữa xong, Viên Tử vô cùng lo lắng chạy vào.

- Mang giày cao gót đấy, không sợ té à, chậm một chút. - Lộ Bán Hạ nhìn thấy vội vàng tiến lên đỡ một cái. Trong lòng cô rất yêu thích đối với Viên Tử đơn thuần đáng yêu này, rất ngay thơ hồn nhiên, khiến cho cô cảm thấy tất cả mọi chuyện trên thế giới này đều rất tốt đẹp.
- Không có chuyện gì, tớ đây luyện hai ngày ở trong nhà rồi, hiện tại cấp bậc cao lên, giày cao gót nhỏ nhỏ này không làm gì được tớ. - Viên Tử tự hào vỗ ngực nói.
- Cậu cho rằng cậu bắt quỷ sao, còn không làm gì được cậu, thế nào mà vừa rồi có chuyện gì gấp gấp như vậy? - Mạc Bảo Bối trừng mắt liếc Viên Tử, hỏi, nếu không nói toạc ra không chừng Viên Tử sẽ quên mất mục đích của cô ấy.
- Ôi, đúng rồi, xe Ross đã đến bên ngoài rồi, chúng ta phải đến hội trường. Đi thôi đi thôi! - Viên Tử vỗ ót một cái, lại gấp gấp muốn xốc Mạc Bảo Bối đi nhanh lên.

Mạc Bảo Bối bị Viên Tử lôi kéo chạy chậm, giày cao gót dưới chân còn chưa kịp mang đã chạy ra ngoài. Váy đuôi dài khiến cô đi lại có chút khó khăn, một tay nhấc lên váy lên một tay bị Viên Tử kéo, phía sau là Lộ Bán Hạ cầm túi và giày cao gót đuổi theo.

Khách sạn Shangri-La.

Sâm banh, rượu ngon, món ngon.

Âm nhạc, ánh đèn, cười vui.

Lộ Bán Hạ mặc lễ phục màu hồng đào lệch vai, Viên Tử mặc lễ phục thấp ngực màu xanh nhạt, Tề Giai mặc lễ phục màu tím bó sát người, đứng ở bên người Mạc Bảo Bối vừa xinh đẹp lại không đoạt nổi bật của Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối một thân váy thấp ngực màu trắng, đuôi váy kéo dài xa tới một mét trên sàn nhà, bước đi rất không dễ dàng, cho nên cố gắng đứng bất động, trên mặt nỗ lực duy trì mỉm cười, nhưng trong lòng đang mắng.

Người đính hôn rõ ràng là lão nương, tại sao người lên đài đọc diễn văn đầu tiên lại là người ngoại quốc, tại sao Mạc Trường Thắng lại là thứ hai, tại sao người lên đài thứ ba còn chưa tới phiên cô mà là một người chứng hôn không biết đâu ra.

Cái người ngoại quốc đó là cấp trên của Ross, từ nước ngoài xa xôi chạy tới tham gia buổi lễ đính hôn của Ross, để tỏ lòng kính trọng cho nên lên đài đọc diễn văn đầu tiên, nói toàn là những lời nói tốt cho Ross, đơn giản chính là cha mẹ Ross đều mất á..., rất hiểu chuyện á..., rất tích cực hướng lên á..., là vinh dự tổ quốc bọn họ nữa

Cha mẹ Ross vì quốc gia cống hiến tính mạng mình. Mẹ là một thành viên nghiên cứu khoa học, lúc Ross mười ba tuổi trong một lần thí nghiệm trúng độc bỏ mình. Cha là đặc công, trong một lần khi hành động bị nổ sập mà hy sinh, khi đó chính là thời điểm Ross thi đại học.

Cấp trên của cha tìm anh, nói không mong muốn anh gặp phải nguy hiểm, cho nên hi vọng anh có thể tham chính, làm một quan ngoại giao là ổn rồi. Ross đồng ý, hơn nữa rất cố gắng, trở thành người trẻ tuổi nhất trong các quan chức cao, còn đi tới Trung Quốc, gặp cô gái quan trọng trong sinh mệnh của anh.

Lúc ấy trong lòng Mạc Bảo Bối ề ề, cảm thấy Ross rất đáng thương, cũng nhất thời mềm lòng để Ross chiếm hữu giường lớn của cô.

Sau khi các loại diễn văn đều nói xong rồi, nụ cười của Mạc Bảo Bối cũng sắp chống đỡ không nổi nữa, không giải thích được bảo cô cười khúc khích nữa ngày thật đúng là cô không làm được.

- Một mỗi sao? - Ross săn sóc xoa bóp lưng, eo Mạc Bảo Bối.

- Mát xa mặt cho em đi, sắp cứng ngắc. - Nhìn người điều khiển chương trình bắt đầu phô trương trên đài, chọc cho tất cả khách dưới đài cười ha ha, Mạc Bảo Bối giận tái mặt, nghĩ thầm tại sao mỗi người đều đã thể hiện một chút rồi, thậm chí một người điều khiển chương trình không danh phận cũng dám để cho cô đứng ở dưới đài ngậy ngốc đủ loại, đúng là phản.

- Đừng có gấp, sắp ổn rồi, đợi lát nữa anh đỡ em đến khu nghỉ ngơi. - Ross không đành lòng nói, nhưng nghi thức đính hôn chính là như vậy, anh cũng không có biện pháp.

Mạc Bảo Bối không thể làm gì khác hơn là len lén nửa tựa vào trên người Ross, để Ross giúp cô xoa bóp cơ thịt phần hông đã bắt đầu ề ề. Hôm nay cô đã ngồi cho tới trưa rồi, sớm đã đau lưng, còn phải mặc bộ lễ phục bó buộc cách thức châu Âu, nếu không phải là Ross nói gì mà đây là lễ phục căn cứ vào lễ nghi quốc gia bọn họ chế tác, nếu đính hôn đã định, không thể không mặc, cô cũng đã sớm xé rách.

Lễ phục hoàng gia châu Âu này mặc cũng không quá tốt, thắt lưng khiến cô sắp thở không được, không thể không uốn thẳng lưng, nhưng lại làm cô đau lưng đến muốn đánh người.

Thật vất vả đi qua hết quá trình của lễ đính hôn, Mạc Bảo Bối bày dáng vẻ rất chán, khuôn mặt thối giả cười, làm cho người ta nhìn một cái cũng biết cô mất hứng.

- Ôi chào, tiểu thư Bảo Bối đây là thế nào vậy, mắt húng sao, sẽ không phải có vấn đề gì chứ! - Một phụ nhân đi tới nói chua chát.

Mạc Bảo Bối ngẩng đầu liếc nhìn, đó là một trong những người ức hiếp Lộ Bán Hạ ở đại sứ quán Nga lần trước, xem ra, người này đến không có ý gì tốt.

- Không cần cô lo lắng, cô lo tốt mình là được. - Sắc mặt Mạc Bảo Bối lạnh lẽo, ánh mắt khinh miệt. Cô xem thường nhất loại người cứ loay hoay thị phi này, chẳng lẽ một ngày cô ta không bà tám sẽ cảm thấy sống không có ý nghĩa sao?

59. Chương 60: Lễ Đính Hôn (giữa)

- Các chị em, xem tiểu thư Bảo Bối hôm nay một chút, hình như đính hôn không vui đấy, mau qua đây hò hét cho vui vẻ lên! – Người phụ nữ này chỉ sợ thiên hạ không loạn, nói lớn tiếng, còn kéo một người đi ngang qua tới hát phụ họa.

Những người khác không rõ tình hình, chỉ biết đúng là vẻ mặt trên mặt Mạc Bảo Bối thực sự mất hứng, liền vội vàng vây tới muốn khuyên giải.

Lộ Bán Hạ vốn dĩ đi lấy thức ăn cho Mạc Bảo Bối, lúc trở về nhìn thấy một nhóm người vây quanh Mạc Bảo Bối, trong đó còn có người cô đã từng đắc tội, nhất là người gây chuyện nợ, chính là em vợ của Lưu Chí Viễn, người nợ nhất định nhằm vào chính cô, tự nhiên còn mang đến phiền toái cho Bảo Bối.

Nghĩ tới đây, Lộ Bán Hạ bước nhanh vài bước, muốn đến bên cạnh Mạc Bảo Bối.

Nhưng lúc này có một cánh tay kéo cô, đó là Tề Giai.

- Cậu ấy sẽ xử lý tốt, cậu đi giúp Viên Tử ghi danh sách lễ vật đi, Bảo Bối cũng không phải dễ ức hiếp như vậy.

Lộ Bán Hạ vừa nghe Tề Giai nói như thế, khôi phục lý trí lại, chuyện liên quan đến mình cho nên Lộ Bán Hạ mất đi tỉnh táo và lý trí bình thường. Lúc này Lộ Bán Hạ đi ra chỉ dẫn tới nhiều đề tài hơn, hôm nay là ngày tốt, không thích hợp gây chuyện thị phi.

Gật đầu một cái, Lộ Bán Hạ cảm kích cười cười với Tề Giai, sau đó đi tới khu vực lễ vật.

Mạc Bảo Bối mất lạnh nhìn người vây quanh mình, có thật lòng quan tâm đến cô, có đi đến nhìn bộ cô, cũng có hả hê muốn đến nhìn cô có phần xui rủi.

Hừ, các người muốn tôi không hạnh phúc, lão nương chính là cố tình muốn hạnh phúc cho các người nhìn.

- Sau khi đính hôn xong sẽ biết trong lòng có chút mâu thuẫn, dù sao đây là đại sự cuộc đời. Trước kia, thời điểm tôi đính hôn cũng là như vậy, lo được lo mất, nhưng đến khi kết hôn rồi thì rất tốt, cho nên tiểu thư Bảo Bối cô ngàn vạn lần đừng lo lắng.

- Đúng đấy, cái này gọi là hội chứng đính hôn, rất bình thường.

- Chẳng lẽ là bạn tiểu thư Mạc lại làm chuyện gì tốt bị cô phát hiện sao? - Nhìn những người khác quan tâm đến chuyện này, phu nhân đó lập tức cười lạnh hỏi.

Rốt cuộc, cái đuôi hồ ly của cô ta lòi ra, quả nhiên là nhằm về phía Bán Hạ, xem ra tôi không giáo huấn cô một trận thật tốt cô sẽ không biết đau đớn, còn tưởng rằng quạt gió thổi lửa là một chuyện chơi rất vui.

- Cô có ý gì, phu nhân nhà quan ngoại giao Dương chính là cố tình gây chuyện sao? Chẳng lẽ cô không nhìn thấy tôi mặc lễ phục hoàng gia à? Tôi bị ghìm chặt dĩ nhiên mất hứng, hơn nữa, chuyện của Mạc Bảo Bối tôi lúc nào thì đến lượt cô ở đây quạt gió thổi lửa suy đoán lung tung rồi hả? - Mạc Bảo Bối không chút khách khí nói chuyện thẳng thắn, rất nghiêm trọng, người ở chỗ này kinh ngạc cũng không dám lên tiếng nữa.

Người phụ nữ đó sợ hết hồn, một lòng chỉ muốn báo thù thay chị họ mình, nhưng bởi vì không có đại não chọn sai tình huống, cũng nhìn lầm Mạc Bảo Bối rồi. Mạc Bảo Bối là một người luôn luôn có sao nói vậy, nếu như hôm nay đổi thành người khác nhất định sẽ vì ngày đại hỉ nhện mà không nói, nhưng Mạc Bảo Bối chẳng những nói ra, mà còn rất nghiêm túc mất hứng.

Không người nào dám lộ ra gương mặt mất hứng ngay trong lễ đính hôn của mình, nhưng Mạc Bảo Bối dám, đó là cô có bản lĩnh gánh chịu hậu quả, mà người phụ nữ nóng lòng trả thù đó cũng chưa khiêu khích tới tính tình Mạc Bảo Bối.

- Này. tiểu thư Bảo Bối cô nói nặng. tôi nào có ý này. – Người phụ nữ cười đến mức có phần chột dạ.

- Tôi nói nặng? Tôi có không? - Mạc Bảo Bối hỏi người ở chỗ này.

- Không có không có, tiểu thư Bảo Bối cô khoái nhân khoái ngữ (ý chỉ con người mau lẹ), luôn luôn có cái gì thì nói cái đó, phu nhân Dương vốn không nên thế. - Một người phụ nữ chồng có quan chức cao hơn chồng của người phụ nữ đó đứng ra nói.

Có người đầu tiên này đứng ra, nên những người khác cũng không giảm gió, phần phần chỉ trích.

- Thôi, tôi nghĩ cô cũng không phải cố ý, chỉ là khuyên cô về sau nói chuyện có suy nghĩ qua một chút, đừng nói ra ngoài lời chọc người khác mất hứng mới phải. - Mạc Bảo Bối cười nói.

Người phụ nữ đó vẫn nổi tiếng là không có đại não, trong số những phu nhân danh giá cô ta gây chuyện cười nhiều nhất, chẳng qua cô ta có nguyên nhân là vì tình cảm với chị họ mà báo thù, có điều cô ta xui xẻo, gặp đúng Mạc Bảo Bối cô mà thôi.

- Tất cả mọi người giải tán đi, tôi mệt, muốn ở đây nghỉ ngơi một chút, mọi người ra ngoài khiêu vũ đi, chúc mọi người chơi vui vẻ. - Mạc Bảo Bối cười đuổi những người đó đi, ngồi trên ghế sofa.

- Cô đừng đi, tôi còn có lời. - Gọi người phụ nữ cũng muốn đi đó lại, Mạc Bảo Bối cười cầm một ly rượu lên.

- Tiểu thư Bảo Bối còn có lời gì để nói? - Người phụ nữ đó giận đến ngực thở nặng nề, nhưng lại không thể ra sức. Vốn khi là thân phận thiên kim chủ tịch Quốc hội cũng chưa có người dám chọc cô gái này, hiện tại tăng thêm danh hiệu vị hôn thê của quan ngoại giao, hơn nữa còn là quan ngoại giao cấp cao, ngay cả chồng của cô ta thấy Ross còn phải khom lưng cúi người, cô ta còn có thể làm gì sao.

Nghĩ tới đây, người phụ nữ hận không thể tát mình một cái, đúng là không khống chế được tính tình của mình, chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút hậu quả chuyện xảy ra sau này, không thể không nghĩ ra được. Mạc Bảo Bối là cô gái lưu manh cũng không phải cô ta không biết, sao lại đi chọc vào, hiện tại chỉ có thể là tự tìm khổ.

- Cô hối hận? - Mạc Bảo Bối nhìn ra nét mặt hối hận trên mặt người phụ nữ.

- Tiểu thư Bảo Bối, tôi biết rõ cô đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với tôi! - Người phụ nữ đó lập tức có thay đổi lớn, bởi vì cô ta đã nhìn thấy chồng mình tức giận đi về phía mình.

- Tôi dĩ nhiên sẽ không không chấp nhặt với cô, cô vì chị họ mình mới như vậy. Chẳng qua tính tình cô dễ dàng bị chọc giận, một khi tức giận sẽ mất trí, vì vậy cô thường không dùng đến não gây ra chuyện cười, hoặc là đắc tội với người khác, nhưng cô lại có thể nhanh chóng thay đổi ngọn gió bảo vệ mình, nói rõ thì thật ra cô không ngu ngốc. - Mạc Bảo Bối tán dương nói.

- Tiểu thư Bảo Bối khen nhầm rồi. - Tiếng cười càng ngày càng suy yếu, chồng cô ta vốn không thích tính cách kích động của cô ta, hi vọng tự thân có thể thay đổi, nhưng bản tính khó dời, cô ta chỉ vừa thấy Lộ Bán Hạ kia lại nhớ tới chị họ đối với mình tốt như vậy bị làm cho phải nhà tan cửa nát, lập tức giận.

- Tôi không sợ nói cho cô, Bán Hạ đích thật là có lỗi với chị họ cô, nhưng cô ấy cũng không phải là cố ý, mà là bị Lưu Chí Viễn làm hại, cô ấy cũng là bị người hại, muốn trách chỉ có thể trách chị họ cô không nhận rõ người. Tôi không hy vọng lại có người buông ra một số lời tôi không muốn nghe về Lộ Bán Hạ, nếu lại để cho tôi nghe được, cô biết chồng cô sẽ như thế nào chứ? - Mạc Bảo Bối uy hiếp nói.

- Cô? Cô đang uy hiếp tôi? - Người phụ nữ đó không thể tin nhìn Mạc Bảo Bối.

- Cô cảm thấy còn có chuyện Mạc Bảo Bối tôi không dám làm sao? Chị họ cô tôi sẽ bồi thường, nhưng đừng vọng tưởng nhắc đến chuyện Bán Hạ có lỗi với chị họ cô, nếu không, tôi không phải người nhân từ nương tay. Cô muốn thử xem tôi có năng lực này hay không, vậy cô cứ việc thử đi, kết quả của Lưu Chí Viễn chính là vết xe đổ tốt nhất, ai cũng không thể tổn hại tới Bán Hạ. - Mạc Bảo Bối neho mắt lại, khí thế cuồng vọng và hung hãn hoàn toàn làm người phụ nữ kia kinh hãi.

60. Chương 61: Lễ Đính Hôn (cuối)

Bởi vì người thân bạn tốt có mặt đông đủ, có rất nhiều người ở nước Ross cũng đều tham gia, cho nên Ross bận rộn chiêu đãi bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn không có chú ý tới tình huống phía bên Mạc Bảo Bối.

Đợi đến khi Ross chú ý Mạc Bảo Bối, Mạc Bảo Bối đã sớm không tiếng động bóp chết từ trong trứng nước một trận khối thuốc súng vốn dĩ có thể là sóng ngầm mãnh liệt rồi.

- Ngại quá tiểu thư Mạc, vợ tôi không hiểu chuyện, nếu có chỗ đắc tội với cô, tôi thay cô ấy nhận tội, cô ngàn vạn lần đừng so đo với cô ấy! – Quan ngoại giao Dương đi tới trước mặt Mạc Bảo Bối, cười nói, kéo vợ mình ra phía sau.

Mấy cái chuyện của vợ mình đương nhiên anh ta đã biết đến, hôm nay cũng vẫn sợ sẽ gặp chuyện không may, d.,đ.l.,q.đ kết quả khi anh ta nói chuyện với các quan viên quốc gia, thế mà thật sự có chuyện, thật may là anh ta biểu đạt mau, xem ra tiểu thư Mạc này cũng không tức giận.

- Làm sao chứ, phu nhân thông minh biết rõ đạo lý, sao lại chọc tôi mất hứng được. – Về mặt Mạc Bảo Bối tràn đầy ảm áp tài trí mỉm cười, bản lĩnh ngoài mặt không phải cô không biết làm, chỉ là trước kia lười phải làm mà thôi, nhưng hôm nay nếu coi như là ngày vui của chính cô, vậy thì không làm cho tình huống quá lúng túng.

Chờ quan ngoại giao Dương đưa vợ anh ta đi xong, Lộ Bán Hạ vội vàng muốn đi qua tìm Mạc Bảo Bối, nhưng đang trên nửa đường bị người kéo đi. Bởi vì vừa lúc chuẩn bị tiến vào sàn nhảy khiêu vũ, cho nên tình hình tương đối loạn, Lộ Bán Hạ cũng không dám kêu to trong tình huống này, không thể làm gì khác hơn là há miệng nhìn Mạc Bảo Bối, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn cái người nắm lấy cổ tay cô.

Ross nhanh chóng tìm đến Mạc Bảo Bối, ôm eo của Mạc Bảo Bối, tặng cho tán thưởng:

- Tối nay em thật đẹp!

Mạc Bảo Bối còn không để tâm đến trên người của Ross, mắt nhìn phương hướng Lộ Bán Hạ rời đi:

- Đây, sao em cảm thấy người kéo Bán Hạ đi quen thuộc vậy?

Đến tận cùng là ai thế, theo phương hướng Mạc Bảo Bối nhìn sang chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng người đưa Bán Hạ đi, nhìn dáng dấp hình như là quen biết, nhưng trong trí nhớ của cô Lộ Bán Hạ sẽ hoàn toàn không biết những người khác trong hội trường hôm nay, cho nên cô mới nhờ vả Tề Giai và Viên Tử nhất định phải chăm sóc Lộ Bán Hạ thật tốt, đừng để cho Bán Hạ cảm thấy nhàm chán.

- Là Lâm Thiên Vũ. - Ross trả lời Mạc Bảo Bối đồng thời cũng kéo Mạc Bảo Bối vào trung tâm sàn nhảy. Những người khác đang chờ Ross và Mạc Bảo Bối khiêu vũ mở đầu, cùng nhau vây quanh sàn nhảy, làm thành một vòng quanh hai người.

Mạc Bảo Bối cũng không hỏi nhiều nữa, mỉm cười khiêu vũ với Ross.

Tuy không biết Lộ Bán Hạ nói thế nào với Lâm Thiên Vũ, nhưng sau đó không lâu, Lộ Bán Hạ quay lại buổi lễ đính hôn, bởi vì cô muốn chúc phúc và chứng kiến hạnh phúc của Mạc Bảo Bối, mà xem ra Lâm Thiên Vũ lại có sắc mặt, điệu bộ không vui.

Thấy mặt mày Lâm Thiên Vũ khó coi nhìn Lộ Bán Hạ, không biết vì sao Mạc Bảo Bối lại cảm thấy nội tâm có một chút vui vẻ, vì sự khổ sở của người khác chính là sung sướng của cô. Hôm nay ai ai cũng cao hứng, chỉ có cô chẳng những mất hứng hơn nữa còn mệt chết, nhưng vì mặt mũi cô còn phải gượng cười. Cho nên, Mạc Bảo Bối rất không vui, sau khi nhìn thấy Lâm Thiên Vũ cũng không vui, thế giới nội tâm của cô giống như lấy được một chút xui an ủi.

Khiêu vũ, mời rượu, đáp lễ, tiếp nhận chúc phúc của các trưởng bối, chỉ ngẩng đầu ưỡn ngực mỉm cười đối mặt cũng đã khiến Mạc Bảo Bối cảm thấy lực bất tòng tâm, vả lại còn không có thời gian đi ăn cái gì, bởi vì người tới hội trường thật sự quá nhiều rồi, cô căn bản không rảnh quan tâm.

Một buổi lễ đính hôn đi qua, Mạc Bảo Bối đã mệt mỏi đến sắp hôn mê, thật vất vả mỉm cười tiễn toàn bộ người về hết, hai chân Mạc Bảo Bối trực tiếp xụi lơ xuống.

Ross kịp thời ôm Mạc Bảo Bối giữa hai cánh tay.

- Anh làm em vất vả rồi! - Ross đau lòng nhìn Mạc Bảo Bối, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không còn thấy thông dong ưu nhã, đối lại hiện ra vẻ mặt mệt mỏi rã rời.

- Không đâu, anh tiếp nhiều bạn bè như vậy, vất vả hơn! - Mạc Bảo Bối cần răng nghiêng lợi nói, vốn tưởng rằng Ross là một người ngoại quốc hơn nữa tới thành phố X chưa tới một năm cho nên sẽ không có quá nhiều bạn bè. Ai biết họ hàng bạn bè của Ross tới hội trường so với bên cô mới còn nhiều hơn, hơn nữa từng người một cực kỳ nhiệt tình khiến cô thiếu chút nữa chống đỡ không được.

Ross vừa nghe trong lời nói, giọng Mạc Bảo Bối gần như bốc khói lên lửa, đã biết hôm nay Mạc Bảo Bối đến cực hạn rồi, có thể nhịn đến khi tất cả mọi người đi rồi phát hỏa đã làm Ross cảm thấy rất giật mình.

Ross lập tức ôm ngang Mạc Bảo Bối lên, không để cho Mạc Bảo Bối mang giày cao gót đứng lâu thêm.

Đặt trên ghế sofa, Ross nửa quỳ xuống, giúp Mạc Bảo Bối tháo giày cao gót ra.

Đám người Tề Giai nhìn một màn này lộ ra nụ cười ảm áp, Lý Tổ Tổ lại còn nước mắt tràn ra hốc mắt, tựa vào trước ngực Mạc Trường Thắng yên lặng rơi lệ.

Mạc Bảo Bối nhìn mẹ xinh đẹp của mình yên lặng khóc, khóe miệng lập tức co giật, trực tiếp đuổi chân ra đá vào lòng ngực Ross.

- Sao vậy? - Sau khi Ross giúp Mạc Bảo Bối tháo giày cao gót cởi ra, thuận tiện giúp Mạc Bảo Bối xoa bóp chân, giảm bớt không thoải mái ở lòng bàn chân.

- Chúng ta đi nhanh lên đi, em mệt. - Không đi mau, đoán chừng với tình cảm tràn lan của mẹ xinh đẹp nhà cô sẽ xông lại ôm cô khóc, xong rồi sẽ bắt đầu nói một đống lớn lời kịch điện ảnh, cuối cùng tâm tình những người khác cũng sẽ bị kéo theo, vì vậy tình hình sẽ lâm vào một màn khóc lóc.

Nghĩ đến trường hợp như vậy, Mạc Bảo Bối giống như nhìn thấy ánh mắt của mẹ xinh đẹp lộ ra ánh sáng nho nhỏ, cử động dường như muốn nhào tới.

Không phải Mạc Bảo Bối không có tình người, cũng không phải là cô không có tình cảm, mà là cô thật sự mệt chết rồi, mệt đến cực điểm rồi, không để cô buông lỏng nghỉ ngơi, cô sẽ hỏng thật mất.

Ross ôm lấy Mạc Bảo Bối, cũng không quan tâm giày cao gót, trực tiếp đi ra khỏi hội trường.

- Ross, chúng ta giúp con sắp xếp phòng rồi, con muốn đi đâu? - Mạc Trường Thắng phản ứng kịp trước hết, hô lên.

- Mọi người ở đi, bọn con về nhà, bọn con đi thông thả, mọi người đừng tiễn, cứ như vậy. - Mạc Bảo Bối nằm trên bả vai Ross, hô lên một hơi cuối cùng.

Ồ khách sạn? Có nghĩ quá nhiều hay không vậy, phỏng chừng cũng đã sớm bị lấp vô số máy theo dõi rồi, nhất là hai bạn tốt của Ross, mặc dù cô không quen nhưng cái loại ánh mắt làm chuyện xấu đó chạy không khỏi mắt cô.

- Mọi người nghỉ ngơi tốt, Bảo Bối con sẽ chăm sóc tốt. - Ross dừng bước lại, mỉm cười nói để mọi người yên tâm.

Sau khi Mạc Bảo Bối nói xong, trực tiếp nhắm mắt lại, dựa vào bả vai Ross ngủ thiếp đi.

Đường bộ rộng rãi, Cayenne tựa như một tia chớp hắc ám xinh đẹp xẹt qua.

Trong mơ mơ màng màng, cảm giác trên người lạnh lẽo, Mạc Bảo Bối nỗ lực mở mắt.

Nước chảy? Mạc Bảo Bối nhìn thấy nước rào rào từ trên đỉnh đầu xuống, thân thể lại đang ngâm mình trong nước ấm.

Vừa mới lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, mặt lập tức bị một cái khăn lông trực tiếp che phủ, Mạc Bảo Bối lại lâm vào trong bóng tối.

Đây là tình huống gì?

61. Chương 62: Băng Vệ Sinh, Băng Vải Hóa Trang

Tinh thần Mạc Bảo Bối vốn dĩ uể oải không phấn chấn đột nhiên bị một tấm khăn lông ướt này đập vào mặt làm lấy lại tỉnh táo. Bóng tối khiến cô trở nên không có cảm giác an toàn, nhất là không một mảnh vải càng làm cô có phần hoảng loạn.

Một tay chuẩn bị kéo khăn lông trên mặt xuống, Mạc Bảo Bối lại dừng tới một bàn tay ấm áp.

- Đừng làm rộn! - Một âm thanh trầm thấp hơi khàn khàn vang lên.

Ross?

Á! Đúng rồi, hôm nay là ngày đính hôn của cô và Ross.

Mạc Bảo Bối lập tức bò dậy, sử dụng cả tứ chi, vừa bò lên vừa luống cuống tay chân tìm kiếm khăn lông hoặc khăn tắm bao bọc.

- Nằm xuống, anh giúp em rửa mấy thứ trên mặt đi. - Ross vội vàng đè Mạc Bảo Bối lại.

Về đến nhà, Ross thật vất vả mới lột được lễ phục trên người Mạc Bảo Bối, sau đó tháo gỡ những thứ trang sức phức tạp và chắt chắt trên đầu, xả nước nóng, cực khổ ôm Mạc Bảo Bối vào trong phòng tắm, lại phát hiện hóa trang trên mặt Mạc Bảo Bối còn chưa tháo xuống, lấy sữa rửa mặt của mình rửa hai lần vẫn không sạch sẽ.

Ross lập tức nhớ lại trong xe của anh còn để túi xách nhỏ của Mạc Bảo Bối, bên trong sẽ phải có thứ gì đó tẩy trang, vì vậy lập tức chạy đến ga-ra để lấy, quả nhiên anh tìm được một chai gọi là 'nước tẩy trang' gì đó.

Đợi khi anh trở lại trong phòng tắm, Mạc Bảo Bối cũng đã tỉnh táo. Ngâm trong nước ấm nửa giờ đã xoa tan phần lớn mặt nạ, cộng thêm hình như Mạc Bảo Bối bị kinh sợ, trong khoảng thời gian ngắn tinh thần nhìn qua vẫn là không tốt.

- Này, anh làm gì thế? Muốn ăn đậu hũ của em sao? - Mạc Bảo Bối giận đến hô to, cơ thể bị Ross ấn xuống nước.

Tay Ross chạm vào nước trong bồn tắm, phát hiện nước vốn ấm áp đã trở nên lạnh lẽo rồi, khó trách Mạc Bảo Bối tỉnh lại. Ngay tức thì, vừa thả ra một phần vừa cầm vòi sen thêm nước ấm vào bên trong.

- Anh giúp em gỡ lớp trang điểm, em đừng cử động. - Trời đất chứng giám, giờ phút này trong lòng Ross thật sự không có nửa điểm không muốn an phận.

Mở chai nước tẩy trang ra, đổ vào trong lòng bàn tay.

- Wey wey wey, nào có ai dùng nước tẩy trang như anh chứ, đó đều là tiền cả, anh không được lãng phí cho em! - Mạc Bảo Bối nhìn thấy động tác của Ross, gấp đến độ kêu to.

- Nếu không thì làm sao đây? - Ross hỏi rất lễ độ, không ngại học hỏi kẻ dưới là thái độ học tập tốt nhất.

- Anh đi lấy băng vải hóa trang cho em đi! - Mạc Bảo Bối cực kỳ tức giận, thật may là miệng chai nước tẩy trang rất nhỏ, nếu không để Ross đổ ra như vậy, sớm đã mất hơn phân nửa. Phụ nữ vui vì dung nhan, đối với xinh đẹp, cô luôn luôn cảm thấy xinh đẹp vô tội, cho nên luôn trang điểm cho mình thật xinh đẹp, dĩ nhiên, xinh đẹp là nhìn chứ không phải vì người khác.

Ross gạt đầu một cái:

- Vậy tự em tắm trước một cái, đừng để bị lạnh.

Nhìn Ross rời đi, Mạc Bảo Bối lập tức đứng lên, dùng tốc độ tắm như huấn luyện chiến đấu quân sự.

Đi ra ngoài phòng tắm, trên người Mạc Bảo Bối quấn quanh một chiếc khăn tắm, tìm kiếm áo ngủ.

Căn phòng này Mạc Bảo Bối không xa lạ gì, cô đã qua một lần rồi.

- Anh lấy tới đây! - Ross hào hứng giơ một túi đồ, như đứa trẻ đang tranh công nhìn Mạc Bảo Bối giống.

Mạc Bảo Bối còn chưa kịp tìm được áo ngủ, đã nghe thấy tiếng Ross, lập tức quay đầu lại. Phần trên mặt đã dùng sữa rửa mặt rửa sạch, nhưng phần trang điểm ở mắt vẫn còn, nhất là mascara còn dính trên mắt làm cho cô rất không thoải mái.

- Đây là bông vải hóa trang? - Mạc Bảo Bối không thể tin nhìn Ross, cả khuôn mặt cứng đi, âm lượng tăng lên.

- Phía trên này viết. - Ross đưa món đồ lấy được trên tay tới trước mắt, chỉ vào chữ phía trên nói.

Mạc Bảo Bối dời ánh mắt qua bề mặt cái gói được gọi là bông vải hóa trang, chỉ thấy trên đó viết rõ ràng là “Băng vệ sinh”, hơn nữa còn là hệ liệt bảy độ không gian thiếu nữ.

- Không phải là anh nói tiếng Trung rất trơn tru sao? - Mạc Bảo Bối vuốt trán, hoàn toàn bị Ross đánh bại, bởi vì giờ khắc này Ross đang mở một vài miếng băng vệ sinh, lấy ra nghiên cứu.

- Chẳng lẽ không phải bông vải hóa trang sao? Anh nói được tốt, nhưng lại không nhận được nhiều chữ lắm, nhất là loại chữ lạ này. - Ross nhìn về mặt Mạc Bảo Bối cũng biết mình lấy nhầm, nhưng khi nhìn thấy một mảnh bông vải trong tay mình, Ross cảm thấy đây là bông vải hóa trang rất hợp lý.

Mở ra miếng băng vệ sinh, Ross coi nó thành một tấm khăn lông nhỏ vậy, lau qua lau lại mấy cái trên mặt:

- Nhưng sử dụng thử thì hình như rất thích hợp gọi là bông vải hóa trang? - Giọng Ross có hơi yếu.

Trên mặt Mạc Bảo Bối cứng ngắc không thôi, mắt cũng bắt đầu giật giật, cuối cùng cả khuôn mặt vụn vụn.

Mặc dù ánh mắt của Ross rất vô tội, động tác rất đơn giản thuần khiết, nhưng động tác cầm một miếng băng vệ sinh phụ nữ lau mặt của một người đàn ông 1m9 khiến cho cô cảm thấy có phần ghê tởm cộng thêm quỷ dị.

- Đó là băng vệ sinh, là vật dùng của phái nữ vào kỳ sinh lý, có người gọi là ma cà rồng dơi. - Mạc Bảo Bối âm trầm mở miệng, đột nhiên cô lại cảm thấy Ross sao như một đứa trẻ ngu ngốc.

Băng vệ sinh làm thành bông vải hóa trang, hơn nữa còn lẽ thẳng khí hùng nói ba chữ băng vệ sinh là ba chữ lạ, thậm chí cảm thấy kiểu cách băng vệ sinh rất thích hợp gọi là bông vải hóa trang.

Nội tâm Mạc Bảo Bối bắt đầu rối loạn, khí huyết bắt đầu sôi trào và chảy ngược.

- À, thì ra là như vậy, bà xã, đúng là anh làm em vất vả rồi, mỗi tháng đều phải chảy mất nhiều máu như vậy! - Ross nói thật, trước kia vào khóa học sinh lý giáo viên đã dạy, hơn nữa còn muốn nam sinh nhất định dành thời gian ấy tính hướng đặc biệt đó trong mấy ngày mỗi tháng của nữ sinh.

- Bà xã cái đầu quỷ anh, chúng ta còn chưa có kết hôn, bà cái gì mà xã! - Mạc Bảo Bối giận đến phát điên, Ross cho cô cái vẻ mặt gì thể hả, quả thật làm cho người ta tức giận.

- Nhưng. - Ross đang muốn giải thích cái gì, Mạc Bảo Bối đã giận ngùn ngụt đoạt lấy băng vệ sinh trong tay anh đi vào trong phòng tắm.

Ross yên lặng lấy một cái áo sơ mi từ trong tủ quần áo, sau đó cùng vào trong phòng tắm.

Chỉ thấy Mạc Bảo Bối cầm một mảnh băng vệ sinh nho nhỏ dính một chút nước tẩy trang chà lên mắt.

Mắt Mạc Bảo Bối nhìn thấy Ross cầm áo sơ mi đi tới, liếc một cái, cũng không nói gì. Mặc dù bộ dạng Ross rất đáng đánh đòn, nhưng đang dưới tình huống không có bông vải hóa trang, băng dính xác vẫn còn rất thích hợp để dùng làm thành vật dụng tháo trang điểm, tốt hơn cả dùng khăn lông thay thế.

Ross cười trộm một chút, sau đó đặt áo sơ mi trên kệ, đi ra ngoài.

Đợi đến khi Mạc Bảo Bối tẩy trang xong, Ross cũng đã tắm xong trong phòng tắm phía ngoài phòng khách, thay đổi đồ ngủ.

Nhìn thấy Mạc Bảo Bối xử lý xong, Ross vội vàng cầm máy sấy kéo Mạc Bảo Bối muốn sấy tóc.

Tâm tình Mạc Bảo Bối bình phục rồi, nhìn thấy hành động của Ross, trong lòng thật ra lại có ầm ập, chỉ là miệng cứng rắn không nói ra mà thôi, chỉ là lại ngoan ngoãn ngồi xuống bên người Ross, để Ross giúp cô sấy khô tóc.

Khỏe miệng Ross chứa đựng nụ cười, hạnh phúc, lan tràn cả căn phòng.

62. Chương 63: Lại Để Em Cắn Một Cái Nữa Vậ

Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua thủy tinh phản chiếu sáng ngời căn phòng, làm cho người ta ầm ập thoải mái.

Mạc Bảo Bối nhúc nhích cơ thể một cái, cảm thấy xương có hơi cứng, có một loại kích động ngủ nướng phát ra, vì vậy cô trở mình lại, giắt chân lên trên cái chăn bị cô vắn thành một chiếc bánh quai chèo.

Qua nửa giờ, Mạc Bảo Bối ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt, đó là mùi thơm của thịt xào và rau cải, rất tinh tế rất dễ chịu, đã hoàn toàn gọi lên cơn thèm ăn trong bụng cô.

- Muốn chết quá, thơm vậy trời! - Mạc Bảo Bối giãy giụa muốn xuống giường đi ăn cơm, lại phát hiện bởi vì ngủ quá lâu nên toàn thân có chút mềm nhũn, không động đậy nổi.

“Xột xột xoạt xoạt” một hồi, Mạc Bảo Bối từ giường lớn rớt xuống dưới, chỉ là tay chân coi như linh hoạt bắt được cái chăn, đáng tiếc giây giữa không có kết quả, cuối cùng vẫn là cả người tuột xuống sàn nhà.

- Oh trời ạ, có phải xui xẻo như vậy không! - Mạc Bảo Bối nhỏ giọng mắng, lúc nào thì cô yếu ớt thế rồi chứ, bỏ dậy cũng sẽ biến thành té xuống. điể.n đ.à.n lê quý đ.ôn Nếu không phải là bận tâm vấn đề mặt mũi và gia tộc, cô cần gì chịu đựng những thứ gánh nặng này chứ. Suy nghĩ một chút đã cảm thấy bứt rứt, một mình lặng lẽ té xuống góc cũng không có ai phát hiện.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mạc Bảo Bối bắt đầu cảm giác mình tủi thân, cái miệng phẫn nộ nhỏ nhắn chu lên, cảm giác nội tâm mình bị thương.

- Bảo Bối, sao vậy? - Một âm thanh dịu dàng dễ nghe từ trên truyền đến.

Mạc Bảo Bối ngẩng đầu lên nhìn thấy nụ cười sáng rỡ của Ross, còn muốn chói mắt hơn cả ánh nắng.

Không nhịn được đưa tay ra, ta bấm ta bấm, ta còn bấm.

“Hừm!” Dùng sức bấm mấy cái trên mặt Ross, thành công đánh nụ cười Ross về nguyên trạng, lúc này Mạc Bảo Bối mới thu tức giận lại, cảm thấy thống khoái một chút.

Ross lại không dám cười, không thể làm gì khác hơn là xoa xoa tóc Mạc Bảo Bối, bắt đắ dĩ hỏi:

- Dễ chịu chút nào không?

- Có hay không thì thế nào? - d>đ>l>q>đ Mạc Bảo Bối tức giận nói, vốn là một chuyến nghỉ hè thật vui vẻ, không giải thích được xem mắt, vốn là vui vẻ du lịch, bản thân không giải thích được đã chạy tới lập tức tuyên bố bọn họ đã đính hôn, hoàn toàn làm rối loạn cuộc sống của cô. Mặc dù hận khí này có thể nuốt vào được, nhưng cô cũng sẽ không để cho Ross thống khoái.

- Lại để cho em cắn một cái nữa vậy! - Ross đưa tay ra, đặt ngang ở trước mặt Mạc Bảo Bối.

Không chút do dự nâng cánh tay Ross lên, hung hăng cắn một cái xuống. Mạc Bảo Bối gần như đã dùng hết hơi sức toàn thân đặt vào miệng rồi, cho dù cô có thể tiếp nhận Ross, nhưng cũng không bày tỏ có thể tiếp nhận ép buộc.

Ném thấy một mùi máu tanh, Mạc Bảo Bối cảm thấy toàn bộ sức lực đã quay trở lại cơ thể, lúc này mới chậm rãi thả lỏng hàm răng.

- Hả giận không? - Ross tiếp tục hỏi, ánh mắt nhìn Mạc Bảo Bối cũng không có khổ sở, mà ẩn chứa ý vị cứng chiều.

- Hả giận! - Mạc Bảo Bối giơ tay lên lau miệng.

- Vậy anh đưa em đi tắm nhanh, đợi lát nữa húp cháo, còn có thịt em thích ăn. - Ross không hề quan tâm vết thương trên cánh tay như thế nào, thậm chí ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn, trực tiếp ôm ngang Mạc Bảo Bối từ trên sàn nhà lên, đi vào trong phòng tắm.

Sau khi tắm nhanh, Ross lại đảm đương chức năng xe ngựa lao động, ôm Mạc Bảo Bối đến phòng ăn.

Uống nước muối nhạt Ross pha, đứng đưa hai cái chân nhỏ trắng mịn, tóc được Ross dùng một sợi dây cột thành đuôi ngựa, trên người còn mặc áo sơ mi trắng của Ross, nhìn món ngon trước mắt Mạc Bảo Bối cười nheo mắt.

Ross ân cần giúp Mạc Bảo Bối bôi cơm gấp thức ăn, cực kỳ vui vẻ.

Cảnh tượng thế này đã từng xuất hiện nhiều lần trong mộng, cho nên Ross làm thuận buồm xuôi gió không có nửa điểm không thích ứng, đây chính là điều anh muốn, đây chính là hạnh phúc của anh.

Nhìn cô gái mình yêu ăn bữa ăn sáng, trên người còn mặc quần áo của mình, loại cảm giác đó thật sự rất mỹ diệu, thậm chí anh cảm thấy đây hẳn là thời khắc đẹp nhất của Mạc Bảo Bối.

- Nhìn em có thể lấp đầy bụng sao? - Mạc Bảo Bối đã ăn được không quá ít, dừng lại nhìn Ross hỏi. Từ mới bắt đầu, ánh mắt của Ross cũng chưa từng rời khỏi cô, cảm giác cực kỳ quý dị.

- Các em có một câu gọi là sắc đẹp thay cơm. - Ross nói.

Mạc Bảo Bối mới đầu sững sốt một chút, ngay sau đó mới phản ứng được là Ross đang trả lời cô, nhìn cũng có thể ăn no là thật, mặc dù logic có chút kỳ quái.

Chẳng qua sau khi hiểu ý tứ Ross, lòng mày Mạc Bảo Bối bắt đầu co giật.

- Trình độ văn học không tệ đấy! - Mạc Bảo Bối không biết trả lời cái gì, chỉ có thể cười khan, tán dương cũng có mùi vị hơi châm chọc.

- Anh sẽ học giỏi chữ viết, em yên tâm. - Nhớ lại tư tưởng về Trung Quốc của Mạc Bảo Bối cao hơn rất rất nhiều so với người khác, Ross vội vàng bảo đảm. Bằng vệ sinh và bông vải hóa trang tối qua làm cho anh gây ra chuyện cười, về sau tuyệt không thể lại phạm loại sai lầm cấp thấp này nữa.

- Anh thông minh thì em không nghi ngờ, có điều bây giờ em lại không nhận được hoài nghi có phải anh điên hay không. Trên cánh tay anh rướm máu anh không biết sao? - Mạc Bảo Bối ăn xong rồi lý trí khôi phục, nhìn thấy vết răng trên cánh tay Ross, bắt đầu cảm thấy có chút đau lòng trời đất.

- Anh không đau.

- Anh là kim cương bất hoại thân à (bằng mình đồng da sắt)? Mạc Bảo Bối liếc Ross một cái, từ trên ghế đứng lên, đi lấy hòm thuốc nhỏ dự định giúp Ross băng bó vết thương.

- Em cẩn. - Tiếng Ross nhàn nhạt, nhẹ nhàng, lại hiện ra cảm giác ấm áp, truyền đến từ sau lưng Mạc Bảo Bối.

Em cẩn, cho nên không đau sao? Trong lòng Mạc Bảo Bối run rẩy, bước chân ngừng lại một chút, sau đó làm thành không hề nghe thấy tiếp tục đi tới học tử mặt trước, phía trên có một hòm thuốc nhỏ rất dễ thấy.

Ross nhếch miệng lên 30 độ, lộ ra nụ cười không rõ ý vị.

Cầm cái hòm thuốc, cố định tay Ross xong, Mạc Bảo Bối thuận thực khử trùng, bôi thuốc, sau đó dùng băng cầm máu vòng hai vòng băng bó kỹ.

Trước kia cô thường giúp Mạc Trường Thắng băng bó vết thương hoặc là thay thuốc, sau bản thân cũng thường va chạm cần băng bó, cho nên tay nghề băng bó của Mạc Bảo Bối rất lưu loát, nhanh chóng băng bó kỹ.

Từ đầu tới đuôi Ross cũng không nói một tiếng nào, yên lặng nhìn thần thái nghiêm túc của Mạc Bảo Bối.

Đây chính là cô gái anh muốn bảo vệ một đời một kiếp.

“Á!” Đột nhiên trên tay truyền đến một hồi đau đớn, Ross kêu lên.

- Ngăn người cái gì thế hả, không phải nói không đau sao? - Rõ ràng đôi mắt Ross nhìn cô, nhưng bộ dạng lại như đi vào cõi thần tiên, không nhận được dùng sức chọc vào vết thương của anh.

- Anh đang suy nghĩ cuộc sống sau này của chúng ta. - Ross mỉm cười trả lời, thu về mặt đau đớn.

- Cuộc sống về sau cái gì? - Mạc Bảo Bối hơi suy nghĩ một chút, hai chân trực tiếp nhảy qua hông của Ross, đẩy Ross ngã lên ghế sofa, sau đó giống như một con mèo nằm trên người anh.

Cổ áo rộng thùng thình khiến Ross thu toàn bộ cơ thể xinh đẹp vào đáy mắt, không nhận được nuốt ngụm nước miếng. Không hiểu tại sao Bảo Bối nhỏ của anh đột nhiên phòng khoáng thế.

63. Chương 64: Chọc Giận

Mạc Bảo Bối nằm trên người Ross, một chân đưa lên thật cao, quần ở hông Ross, một cái chân khác kẹp sát bắp đùi Ross, hai tay chống trên vai Ross, híp mắt nhìn phản ứng của Ross.

- Về sau. anh và em, cuộc sống của hai người. - Ross đáp trả vất vả. Anh bây giờ miệng đắng lưỡi khô, ánh mắt vốn không dám nhìn về phía cổ áo Mạc Bảo Bối thường thức phong cảnh phái nữ xinh đẹp, tuy nhiên không khống chế được muốn nhìn.

- Cuộc sống của hai người? Anh muốn nói lăn lộn trên giường sao? - Mạc Bảo Bối hỏi.

- Ừ. bao gồm. - Không thể nói không phải, nếu không Mạc Bảo Bối sẽ ghi nhớ câu này, sau này sẽ thật sự lấy cớ không lên giường, vị hôn thê nhỏ này của anh lại thù rất dai.

- Vậy anh có biết lăn lộn trên giường làm thế nào không? - Mạc Bảo Bối tiếp tục hỏi.

“ ” cái này Ross không biết trả lời sao, khổ sở nhìn Mạc Bảo Bối. Không biết vị hôn thê nhỏ hỏi cái này đến cùng là muốn làm gì? Nhưng anh đã bắt đầu có phản ứng, trong đũng quần bắt đầu dựng lều rồi.

- Không biết hả? - Mạc Bảo Bối không thể tin nhìn Ross, đè thấp cơ thể xuống, cả người dán vào người của Ross.

Cơ thể Ross đã bắt đầu nóng hầm hập, trong lòng Mạc Bảo Bối sợ hết hồn, cảm giác mình chơi đùa cả giận, nhưng vẫn phải tiếp tục, nếu không thì chơi không đã rồi. d ã l? q? đ Cáp treo làm cho người ta thích chơi chính là vì kích thích, mà cô thích nhất chính là trò chơi kích thích.

- Biết! - Khẽ cắn răng, Ross không mở mắt nhìn Mạc Bảo Bối.

Bàn tay nhỏ trắng nõn nâng cằm Ross lên, cương quyết bực bách Ross nhìn vào mắt mình, Mạc Bảo Bối lộ ra nụ cười tà ác, nụ cười đó, không che giấu ý đồ làm ác của cô chút nào.

Ross cảm nhận ngón tay mềm yếu không xương vừa vẽ vòng vòng trên ngực mình, vừa dịu dàng vuốt ve gò má mình. Nhìn ánh mắt của Mạc Bảo Bối, Ross biết rất rõ ràng cô gái nhỏ trên người đang khiêu chiến mình, cũng không chịu đẩy ra, lại càng không nỡ cứ như vậy ăn cô.

- Nhưng em không biết, nếu không anh dạy cho em đi! - Mạc Bảo Bối khiêu chiến chuyện có độ khó khăn, nguy hiểm cao hơn.

Nhìn nụ cười rõ ràng muốn chinh mình của Mạc Bảo Bối, nhưng anh không thể không cùng chơi đến cuối cùng với cô. Trên trán Ross bắt đầu đổ mồ hôi, rồi lại không dám nhúc nhích, tư thế này chỉ cần hơi chút nhúc nhích sẽ chọc chuyện phiền toái kéo tới, cho nên anh phải nỗ lực nghĩ tới danh nhân Trung Quốc Liễu Hạ Huệ.

- Liễu Hạ Huệ, Liễu Hạ Huệ.

Trong lòng Mạc Bảo Bối cười trộm , Ross lại có thể khấn trương đến mức nói lảm nhảm Liễu Hạ Huệ rồi, xem ra hôm nay chuyện ác rất thành công.

Dám xếp đặt để tôi bị buộc đính hôn, lão nương sẽ để cho anh nếm thử một chút cái gì gọi là khổ sở khi nhìn thấy mà ăn không được. Tốt nhất là một lần bị hù dọa, về sau không bao giờ xuất hiện tại trước mặt tôi nữa, vậy thì càng tốt hơn, nếu không quay lại trường học rồi mọi người hỏi tôi lúc nào thì nhiều hơn một vị hôn phu, tôi thật đúng là không biết nói làm sao.

Hơn nữa cô mới chuẩn bị lên năm thứ hai đại học, chuyện có vị hôn phu này rất mất mặt.

Vì mặt mũi của mình, liều mạng.

- Chúng ta lần một cái xem, có phải như vậy hay không? - Mạc Bảo Bối vừa hỏi vừa lần một cái thật tại chỗ.

Mặc dù ghế sofa rất rộng lớn, nhưng cũng không chịu nổi hai người lần ở phía trên, lập tức lần ngay xuống sàn nhà. Ross sợ Mạc Bảo Bối đệm ở phía dưới sẽ bị thương, một tay nâng cái hông của cô, để Mạc Bảo Bối ngồi trên người của anh, bản thân làm đệm lót.

Ross là người vận động lâu dài, cường độ lần từ trên ghế sofa xuống căn bản sẽ không khiến anh bị thương tổn, nhiều lắm là chính là trầy da một chút thôi. Nhưng hai chân nhẵn nhụi của Mạc Bảo Bối ngồi cười trên hông của anh, lại làm cho anh nội thương đến sắp nổ tung.

Thừa dịp Mạc Bảo Bối còn chưa có kịp phản ứng, Ross lập tức đứng dậy, một tay nâng cái hông Mạc Bảo Bối, trực tiếp đứng lên, thuận tay đặt Mạc Bảo Bối trên ghế sofa, sải hai bước chân liền chạy cách xa hiện trường.

Tất cả động tác hoàn thành trong nháy mắt, Mạc Bảo Bối vừa đặt hông đến trên ghế sofa, định bụng tức khắc trở tay ôm cổ của Ross lại thành vô ích, Ross đã như một làn khói vào phòng tắm, thuận tay khóa trái.

Không tới ba giây đồng hồ đã truyền đến tiếng nước chảy, tâm tình Mạc Bảo Bối rất tốt.

- Hừ, đấu với lão nương, tốt, xem ai thổ huyết trước. - Mạc Bảo Bối hung hăng vỗ ghế sofa một cái, đứng dậy đi về phía căn phòng.

Mặc chỉnh tề rồi, Mạc Bảo Bối lập tức lên đường trở về nhà mình, cô cũng không ngốc, chờ Ross ra ngoài nhất định sẽ phản công, cô cũng không muốn đụng vào hòng súng.

Thấy tốt mới làm là nguyên tắc thành công cao nhất.

Đi giày cao gót, Mạc Bảo Bối đẩy cửa chính nhà họ Mạc ra.

Nhìn Mạc Bảo Bối mặc lễ phục, tóc rối bù về nhà, mọi người đang uống trà thật vui vẻ, không khí lập tức cô đọng, không gian yên tĩnh lại.

Kịp phản ứng trước hết chính là Mạc Trường Thắng, thoáng cái bật dậy, đi về phía Mạc Bảo Bối.

- Đứa ngốc con, ai cho con về? - Mạc Trường Thắng nhìn ngoài cửa một chút, không hề phát hiện bóng dáng của Ross, có hơi nóng nảy, lúc này mới ngày đầu tiên chẳng lẽ đã ra chuyện ư?

- Chắc không phải là trả lại hàng chứ? Ôi chao, làm thế nào đây? - Viên Tử khấn trương nhảy dựng lên. Cô cũng biết ở trước mặt người khác Bảo Bối có thể nhịn, nhưng lúc riêng tư thì không thể nhịn xuống, nhất định là cô ấy làm chuyện gì đó quá phạm, sau đó Ross cũng nổi giận, vì vậy bị trả về.

- Bảo Bối ngoan, có phải con làm ra chuyện gì với Ross không? Con trối nó lại rồi hả? Hay là. mưu sát trong mật thất? - Lý Tổ Tổ khấn trương nói, vội vàng đi tới bên cạnh chồng mình, sau đó người như chim nhỏ nép vào trước ngực Mạc Trường Thắng, sợ sệt nhìn Mạc Bảo Bối.

Mặt Mạc Bảo Bối đầy vạch đen, thấy ti vi đang chiếu thiếu niên Bao Thanh Thiên phiên bản Chu Kiệt, nhìn lại mình mẹ xinh đẹp một chút, mắt trợn trắng.

Tề Giai và Lộ Bán Hạ bình tĩnh, tiếp tục uống trà ăn trái cây, nhìn Mạc Bảo Bối.

- Con gái, con mau nói đi, đến tột cùng là tại sao con trở về, bây giờ mới là ngày đầu tiên, làm sao lại. . . .
- . . - Mạc Trường Thắng vừa vỗ lưng của Lý Tổ Tổ an ủi, vừa tiếp tục truy hỏi.
- Có phải tớ nói trúng rồi không, cậu bị trả lại hàng hả? Có phải cậu làm nổ nhà anh ấy? Vậy thì cậu. . . .
- . . - Nhìn Viên Tử nữa là có chút cười hả hê, nửa là hỏi khấn trương, vây quanh xoay Mạc Bảo Bối vòng vòng.
- Chồng à, chúng ta có nên phái người đi xem nhà Ross một chút, nói không chừng hiện tại đang bị trói dưới sàn đấy? Cũng không biết bị thương có nghiêm trọng không, chúng ta mau chuẩn bị lễ vật thăm cậu ấy thôi! – Lý Tổ Tổ tin chắc con gái của mình nhất định làm ra được chuyện như vậy.
- Ôi, con gái tốt của ba, rốt cuộc con đã làm chuyện gì tốt, con cứ nói thật ra một câu, đám người bọn ta đây đều sắp bị con làm hoảng muốn chết. - Mạc Trường Thắng nhìn con gái yên lặng không nói, càng khấn trương hơn.
- Nghe một hồi âm thanh quang quác, Mạc Bảo Bối cảm giác đầu mình cũng sắp nổ tung.
- “Ngừng!” một tiếng, hô lên khí phách khí thế, mặt nước trong ly trà thủy tinh trên tay Lộ Bán Hạ run lên mấy cái rồi mới khôi phục yên ả.

64. Chương 65: Cực Kỳ Tức Giận

Mọi người bị một tiếng sư tử Hà Đông rống của Mạc Bảo Bối chấn động, ngơ ngác nhìn nhau.

Mạc Bảo Bối nhìn ba người vây lấy mình, chán ghét lui về sau một bước, Viên Tử không thức thời còn muốn tiến sát lại, Mạc Bảo Bối lập tức hô to:

- Đứng lại, đừng đụng tới!
- Viên Tử sợ đến chạy “thịch thịch thịch” trở về bên cạnh Tề Giai, ôm cánh tay Tề Giai giả bộ đáng thương.
- Mạc Bảo Bối liếc mắt qua, không chịu được hỏi:
- Đây là nhà tớ, sao tớ không được quay về?
- Nhưng. cậu đã lập gia đình. - Viên Tử ở một bên nhỏ giọng trả lời.
- Mạc Bảo Bối xem thường một cái, Viên Tử lập tức rúc vào sau lưng Tề Giai, làm con rùa đen rụt đầu.
- Tớ là đính hôn, đính hôn không có nghĩa là kết hôn, mấy người là kẻ ngu à, điều này cũng muốn tôi tới nói cho, đúng là mấy người kỳ lạ. - Mạc Bảo Bối không chịu được kêu to, thở phì phò đá bay giày cao gót, kéo làn váy lớn đi lên lầu.
- Đám người Mạc Trường Thắng đột nhiên bị Mạc Bảo Bối bộc phát sợ hết hồn, nhưng hồi tưởng một chút xác thực cũng không sai, đính hôn thôi mà, cũng không phải là kết hôn, là bọn họ quan tâm loạn lên.
- Chú, chú nói Bảo Bối sẽ không làm chuyện gì đó chứ? - Viên Tử nhìn bóng dáng của Mạc Bảo Bối biến mất ở nơi khúc quanh lên lầu, vội vàng hỏi.
- Với tính tình Bảo Bối có thể nhịn một đêm đã là cực hạn. - Mạc Trường Thắng trả lời, con gái của mình làm sao có thể không rõ ràng đây.
- Cho nên. nhất định là có làm cái gì, nhanh đi hỏi một chút đi. Có khi nào dì xinh đẹp nói đúng, nhất định là lừa gạt Ross vào trong vệ sinh cởi quần áo, sau đó khóa trái ở bên trong, hoặc là trói dưới sàn nhà đó! - Viên Tử khấn trương nói.
- Cậu nghĩ quá nhiều rồi, đầu óc của cậu có phải nhiều hình thể bất quy tắc không bình thường không thể?
- Tề Giai liếc Viên Tử một cái, lạnh nhạt nói.
- Có lẽ là hình vuông, người ngoài hành tinh! - Lộ Bán Hạ ở một bên phụ họa, nhàn nhã uống trà.

Viên Tử tức giận đến bốc khói, lập tức phát ra ánh mắt cầu cứu với Mạc Trường Thắng.

- Viên Tử ngoan, không nổi giận, chúng ta cùng đi nhìn xem, hành sự tùy theo hoàn cảnh, nhìn một chút coi có hỏi được gì không. - Mạc Trường Thắng nhìn cháu gái nhỏ đáng thương bị bắt nạt, vội vàng an ủi, hơn nữa xác thực ông cũng rất tò mò đến tột cùng con gái mình làm chuyện tốt gì.

Chờ Mạc Trường Thắng và Viên Tử lén lút đến lầu ba, Mạc Bảo Bối đã thay một cái váy chiffon đơn giản tử rồi.

Nghe được âm thanh huyền ảo ngoài cửa, Mạc Bảo Bối cũng biết là có người thiếu kiên nhẫn tìm tới, trong lúc bất chợt mở cửa phòng ra, Mạc Trường Thắng và Viên Tử loạng choạng thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

- Nói. - Mạc Bảo Bối không nhịn được nhìn hai người, xem ra không truy hỏi kỹ càng sự việc đến cùng là thế không bỏ qua rồi.

- Bảo Bối a, rốt cuộc con và Ross như thế nào? - Mạc Trường Thắng dùng tư thái gia trưởng hỏi.

- Vẫn như vậy, thế nào? - Mạc Bảo Bối liếc xéo lão tử Mạc Trường Thắng của mình.

- Không phải là ba nói con, đính hôn với người ta thật rồi, về sau phải quyết tâm bình yên, chờ tốt nghiệp rồi làm vợ tốt mẹ hiền, giống như mẹ xinh đẹp vậy, hạnh phúc vui vẻ cả đời không phải rất tốt sao, ngàn vạn lần đừng phát nóng nảy. Vợ chồng gây gỗ, đầu giường cãi nhau, cuối giường làm hòa. - Mạc Bảo Bối ngáp dài một cái.

Mạc Bảo Bối nghe đến choáng váng đầu:

- Lão tử, đến tột cùng có nói cái gì được hay không đều được, đính hôn thì nói tiếp cũng vô ích, sau này còn chưa nhất định sẽ kết hôn.

- Như vậy sao được!

Mạc Trường Thắng nghe xong lời này thì nóng nảy, giọng cũng cao tám độ.

- Con gái à, không phải là con thích nhất văn hóa truyền thống Trung quốc chúng ta ư, con không phản đối đính hôn chính là sau này sẽ kết hôn. Hơn nữa Ross ưu tú như vậy, ba thấy trước giờ con chung đụng với cậu ấy vô cùng tốt không phải sao? - Mạc Trường Thắng giảng giải cho con gái của mình.

- Cái gì mà không phản đối, con có cơ hội phản đối sao? - Mạc Bảo Bối lập tức nổ hỏa rồi. Lão tử làm hết những chuyện này, quay đầu lại còn cảm thấy cô làm sai quá mức, tư tưởng không đúng.

Choáng thật, cô còn uất ức đây.

Mạc Trường Thắng cũng nóng nảy trong người, vừa nghe con gái mình nói như vậy, lập tức hỏi ngược lại:

- Từ nhỏ đến lớn lúc nào thì con từng mặc cho người chém giết, nếu con muốn phản đối, cô sẽ tìm không ra cơ hội sao? Dù là ba trói tay đưa con đến buổi lễ, con cũng có biện pháp tránh thoát thậm chí là phản đối tại chỗ thôi.

Đây chính con gái ông, nếu quả thật không muốn thì nhất định phản đối. Mà người làm cha ông đây lúc đó cũng sẽ không trách móc nặng con gái mình, đây chính là suy nghĩ của Mạc Trường Thắng. Một lần cho rằng mình con gái không có phản kháng chính là đồng ý.

Cũng bởi vì mặc dù tính khí Mạc Trường Thắng và Mạc Bảo Bối đều rất nóng nảy, tuy nhiên có nhược điểm trí mạng, đó chính là tâm tình quá cao ngạo, dễ dàng bị người ta chi phối. Quan ngoại giao như Ross nói trắng ra chính là dựa vào mở miệng mà làm việc. Với tâm cơ hiểu người của Ross, muốn dùng mưu mẹo giữa hai người không phải là không được.

Cho nên, đã tạo thành Mạc Trường Thắng cho rằng con gái mình không phản đối chính là đồng ý, mà Mạc Bảo Bối vì mặt mũi gia tộc cũng chịu nhịn.

- Con lúc nào thì mặc người chém giết hả? Con đương nhiên là có, hơn nữa mỗi một lần đều là vì ba! Chính ba suy nghĩ một chút! Con có bệnh mà, tìm một người chồng có thể làm cha con, còn nhanh chóng cưới,

ánh mắt con mù vậy thì ba căn bản không hề sinh bộ não cho con? - Mạc Bảo Bối giận đến không nhìn được, ngôn ngữ bắt đầu có tính công kích.

Đầu tiên, Ross là đại diện quốc phòng của Liên Hợp Quốc ở nước ngoài đóng trụ sở ở thành phố X, còn Mạc Trường Thắng là chủ tịch Chính ủy đặc khu Hải quân 34 khu hành chính thành phố X. Nếu như bọn họ có bất đồng trên trường chính sự sẽ rất phiền toái, mà chuyện riêng rất dễ dàng ảnh hưởng đến công chuyện, vì đường đi của Mạc Trường Thắng Mạc Bảo Bối không phản kháng.

Tiếp theo, nhà họ Mạc ở thành phố X là một nhân vật đặc biệt, nếu nhà họ Mạc vì cô mà bị người ta nắm đuôi, sẽ ảnh hưởng danh dự gia tộc, cho nên Mạc Bảo Bối cũng không thể phản kháng.

Nhớ tới Chiêu Quân của cổ đại, nàng vì quốc gia nhân dân, còn Mạc Bảo Bối cô hôm nay vì mặt mũi của nhà họ Mạc vì hòa bình chính trị, yên lặng chịu đựng uất ức của mình, hy sinh hạnh phúc cả đời phụ nữ, cô quả thật cảm thấy xúc động vì sự vĩ đại của mình.

Bị Mạc Bảo Bối hỏi như vậy, Mạc Trường Thắng bối rối, nói không ra lời.

- Ba.

- Bảo Bối, thật ra thì chú cũng chỉ muốn cậu hạnh phúc..., cậu không nên mắng chú ấy nữa! - Viên Tử ở một bên nhìn chiến hữu của mình, cảm thấy thật đáng thương, vội vàng lên tiếng giúp một phần.

- Con mắt nào của cậu nhìn thấy tố hành phúc hả? Còn nữa tớ nói gì mắng ông ấy hả? Tớ toàn nói sự thật thôi! - Mạc Bảo Bối nghĩ tới mình vì mặt mũi gia tộc cũng có thể nhịn, cảm giác mình vô cùng vĩ đại, hình tượng lập tức đầy hào quang rồi.

Chẳng qua, Mạc Bảo Bối cô cũng không phải là nhẫn nhục chịu đựng, Mạc Bảo Bối cô không thể mở miệng ngăn cản, nhưng còn Ross, mà một khi Ross chủ động yêu cầu hủy bỏ hôn sự này, đó chính là Ross thiếu nhà họ Mạc, vậy coi như lại là chuyện khác rồi.

- Thôi được. chỉ là. - Viên Tử nuốt nước miếng một cái, sắc mặt khó coi chuyển hướng ra ngoài cửa.

65. Chương 66: Em Đang Sợ!

Mạc Trường Thắng cũng xoay đầu theo, tức thì nhìn thấy khuôn mặt tuần lãng của Ross, chẳng qua mặt không biểu cảm, cũng không biết có phải là tức giận do vừa mới nghe lời Mạc Bảo Bối nói.

Viên Tử và Mạc Trường Thắng lập tức khấn trương, ra sức hồi tưởng vừa rồi Mạc Bảo Bối có nói lời nói gì quá mức hay không.

Ngược lại Mạc Bảo Bối không việc gì nhún nhún vai, đây chính là kết quả cô muốn.

Không khí đột nhiên đọng lại, không có ai mở miệng nói chuyện. Mạc Trường Thắng và Viên Tử khấn trương nhìn hai người, hơn nữa chú ý biến hóa trên nét mặt Ross, muốn nhìn được đến tột cùng bây giờ Ross có tâm tình gì.

- Nói xong rồi đúng không? - Mạc Bảo Bối phá vỡ khung cảnh yên tĩnh.

- Xong rồi. - Viên Tử căng thẳng lời kéo cánh tay Mạc Trường Thắng, biết rất rõ ràng Mạc Bảo Bối đang hạ lệnh đuổi khách, vẫn còn không nở đi, muốn nhìn một chút hai người đến cùng sẽ nói cái gì.

- Xong rồi còn không đi? Chờ tớ để cho tám người nâng kiệu lớn tiễn đưa cậu ra khỏi cửa sao? - Mạc Bảo Bối một mội nói xong, gặp một đám người thích tham gia náo nhiệt thế này, thật đúng là cô không thể tính tâm.

Nghe xong lời này, Mạc Trường Thắng và Viên Tử chỉ có thể lo lắng nhìn hai người, sau đó mỗi bước yên lặng thận trọng đi ra ngoài.

Trên mặt Ross rất bình tĩnh, không nhìn ra bất kỳ tâm tình, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối nhìn Ross yên lặng không nói nhìn mình, hoàn toàn không bắt được tâm tình của anh, trong lòng bắt đầu hơi hoảng loạn một chút xú. Ngón trở phải vẽ vòng vòng trên bắp đùi, cuối cùng vẫn là quyết định tránh né Ross, không thể tiếp tục nhìn Ross nghiên cứu về mặt của anh rồi cuộc có đúng là tức giận hay không, nghĩ vậy lập tức đi tới ghế sofa.

Sau một lúc lâu, trong lòng Mạc Bảo Bối bắt đầu lảo đảo: cuối cùng Ross này đang suy nghĩ gì vậy, làm gì không nói lời nào, cảm giác thế này rất kỳ quái.

Không nhận được quay đầu lại liếc mắt nhìn Ross, vừa đúng lúc Ross từ từ đến gần bên cạnh mình, sau đó ngồi xuống.

Một góc ghế sofa hăm xuống, trong lòng Mạc Bảo Bối lại bắt đầu luống cuống. Không đúng, đột nhiên Mạc Bảo Bối lắc đầu một cái, cố gắng mở to hai mắt nhìn Ross.

Không phải là nói mấy câu có thể chọc Ross mất hứng sao? Đây không phải là kết quả mình muốn sao? Tại sao bây giờ Ross mất hứng ngược lại người buồn bực hoảng loạn không biết làm sao lại là mình rồi, đây hoàn toàn không phải là phong cách của Mạc Bảo Bối mình mà.

- Làm gì? Có chuyện mau nói, có rắc mau thả, em rất bận. - Mạc Bảo Bối nói xong có chút chột dạ, khoe mắt không nhận được len lén nhìn trộm Ross một cái, muốn xem anh phản ứng gì.

Ross chợt kéo Mạc Bảo Bối đến trước mắt, mặt đối mặt nhìn nhau. Mạc Bảo Bối bị dọa đến lui ra phía sau theo phản xạ, lại bị Ross dùng tay kiềm chế không thể lui ra sau.

Mạc Bảo Bối duy trì tư thế bị Ross dùng tay giữ chặt cái ót, sợ sệt nhìn Ross, nghĩ thầm chẳng lẽ người này nổi đóa rồi.

- Muốn làm gì, em đã nói với anh, đây là địa bàn của em, anh nghĩ kỹ mới được xuống tay đó, quay đầu lại em là một cái tát cả mọi người sẽ đứng ở phía em, sau đó anh nhất định phải chết. Mỗi người một ngụm nước miếng cũng có thể làm anh chết đuối.

Mạc Bảo Bối nhìn hành động không giải thích được của Ross cực kỳ sợ hãi, trong lòng cho rằng hành động này Ross là muốn đánh người. Về phần tại sao muốn đánh người, đó là bởi vì cô nói xấu người ta, giẫm lên tự ái người ta, vì vậy, người khởi xướng là Mạc Bảo Bối càng thêm sợ.

- Em đang sợ! - Ross híp mắt, có một loại ánh sáng khó nói nên lời, giọng điệu khẳng định nói.

Trên thực tế, khi Ross nghe Mạc Bảo Bối tự nhận là tạm nhân nhượng với lợi ích toàn cục xong thì tâm tình vô cùng khó chịu. Nhưng khi anh phát hiện Mạc Bảo Bối vì chuyện này mà cảm thấy sợ hãi, chột dạ, tâm tình của anh lại bắt đầu tốt đẹp lên.

- Em sợ hãi cái gì? - Mạc Bảo Bối hỏi ngược lại, lúc nào thì cô sợ, nói giỡn.

- Sợ anh tức giận. - Ross khẳng định nhìn Mạc Bảo Bối, đôi mắt nhìn chăm chăm mắt của Mạc Bảo Bối, dường như muốn nhìn thấy chỗ sâu nhất.

Mạc Bảo Bối nuốt nước miếng một cái, cổ rụt xuống. Khí thế Ross cường hãn, nhất là hai mắt của anh, thâm thúy mập mờ, rồi lại làm cho người ta cảm thấy đó là một dòng nước xoáy, nhìn sẽ trầm luân vào.

Không thể nghi ngờ Ross là một người đàn ông rất có sức quyến rũ, mà hiện tại quyền chủ động nơi tay người đàn ông này. Gần sát Mạc Bảo Bối, ngay cả tiếng tim đập của nhau cũng cảm nhận được, Mạc Bảo Bối chợt đã cảm thấy mình thành phía yếu thế.

Mạc Bảo Bối mất đi quyền chủ động có phần không quen. Cô vẫn luôn cường thế, cô rất không thói quen cảm giác này. Khi một người không quen ở vào một hoàn cảnh xa lạ sẽ càng thêm yếu ớt, mà lúc này Mạc Bảo Bối cũng ít đi bấy phần lửa giống cá tính bình thường.

Bị Ross nói trúng tâm tư, Mạc Bảo Bối có chút ảo não.

- Được rồi, em sợ lão nhân gia anh tức giận, vậy thì thế nào? - Mạc Bảo Bối trốn tránh ánh mắt của Ross, cúi đầu vừa khéo tựa vào bờ vai Ross.

- Tại sao? - Ross hỏi, trực tiếp nâng cằm Mạc Bảo Bối lên, để cho cô nhìn mình. Bởi vì anh muốn nhìn đôi mắt biết nói chuyện đó, bởi vì mắt cô còn thành thực hơn so miệng cô, mà anh thích Mạc Bảo Bối thành thực thể hiện tình cảm với anh.

- Tại sao cái gì, bởi vì em sợ anh đánh anh, chỉ đơn giản vậy thôi. - Mạc Bảo Bối nói dối một loạt.

Nhìn ánh mắt Mạc Bảo Bối lập lòe bất định, Ross hiểu ngay. Cô gái nhỏ này trước sau vẫn không hiểu cái gì là tình yêu, càng thêm không biết nội tâm mình đã bắt đầu coi trọng anh. Có điều anh không nóng vội, anh có rất nhiều thời gian từ từ chỉ dạy cô.

Ross vui vẻ cười, thuận tay vuốt ve tóc Mạc Bảo Bối, có một loại cảm giác cưng chiều.

Thấy Ross bắt chợt cười, còn sờ đầu cô, cái cảm giác nguy cơ mạnh mẽ đã qua, giờ phút này trên người Ross không hề phát ra loại cảm giác mật mờ không rõ đó nữa, khí thế cũng chậm rãi thu về, điều này làm cho Mạc Bảo Bối cảm thấy rất nhẹ nhàng.

Cảm thấy một khi nguy cơ được giải trừ, Mạc Bảo Bối lập tức biểu hiện bản tính ra.

Ngăn tay Ross, lui ra sau một bước, trợn mắt trừng trừng nhìn Ross.

- Em cũng không phải mèo. - Cô không thích Ross luôn đối đãi với mình như sủng vật (vật yêu thích).

- Anh biết rõ, em là một cô gái đáng yêu xinh đẹp mê người. - Ross gật đầu một cái, bày tỏ tán thưởng, vì anh thật sự không biết Mạc Bảo Bối lại tính toán muốn làm khó anh ra sao.

Ross là một người đàn ông thành thực, anh biết lúc nào thì nên có biểu hiện gì. Anh không muốn dọa sợ cô gái nhỏ này, cho nên bên trong ranh giới cuối cùng của anh, Mạc Bảo Bối có thể vô pháp vô thiên.

- Vậy sao anh lại coi em như sủng vật mà chơi đùa, chơi rất khá sao? - Mạc Bảo Bối thờ phỉ phỉ nhìn chăm chăm tay Ross. Rất nhiều quý phu nhân nhàm chán đều ôm một con mèo, luôn sờ bộ lông nó.

- Ồ. anh làm gì khiến cho em có loại cảm giác này? - Ross cảm thấy tuyên bố của Mạc Bảo Bối có chút kỳ quái, anh thật sự không biết mình lại đắc tội với bà cô nhỏ này ở chỗ nào nữa.

- Bất kỳ! - Từ trong kẽ răng Mạc Bảo Bối nặn ra hai chữ, cô càng tức giận hơn rồi, bởi vì cô tức giận nhưng Ross còn không biết vì sao cô tức giận.

66. Chương 67: Phụ Nữ Là Tồn Tại Nghịch Thiên

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé của Mạc Bảo Bối tức giận có chút ửng hồng, thoát nhìn hình như là giận không nhẹ, cũng không phải đơn thuần là muốn phát giận thôi, Ross hơi nghi hoặc.

Nhưng rõ ràng tất cả những chuyện anh làm cũng đều dựa trên tình yêu với một người phụ nữ mới có thể làm, tại sao hành động yêu của anh lại làm cô gái nhỏ này cảm thấy là hành động với sủng vật đây?

- Em phải cho anh một lý do chứ! - Sủng vật? Chắc kém người rất nhiều? Đây chính là một hiểu lầm rất lớn trên đầu anh.

- Cái đồ quỷ sứ đáng ghét này, không có lý do gì, không có lý do gì, em muốn đi ngủ rồi, anh đi ra ngoài! - Mạc Bảo Bối sắp bị Ross làm tức đến phun máu.

Trời ạ, chẳng lẽ bị anh coi thành một con mèo không đủ, còn muốn lão nương tôi tự lặp lại một lần?

Mạc Bảo Bối thờ hồng học đi tới giường của cô, buồn bực cảm chán trùu đầu, ngay cả rốt cuộc Ross có ra cửa chưa cũng không quan tâm nữa. Cô phải ngủ một giấc thật tốt mới có thể tĩnh dưỡng sức lực. Rõ ràng cô đã chọc cho Ross tức giận, tại sao cuối cùng lại trở thành bản thân tức giận, thật là uất ức.

Hung hăng nhéo bấp đùi của mình, Mạc Bảo Bối giận đến độ lấy chính mình trút giận.

- Á đau chết mắt. - Đau đớn từ trên đùi truyền tới khiến lý trí Mạc Bảo Bối khôi phục, dù thể tức giận nào không thể làm khó mình chút.

Mạc Bảo Bối lại vội vàng vuốt ve nhẹ nhàng nơi bị chính mình ra sức nhéo, an ủi cơ thể mình. Ai bảo sức lực mình thật đúng là không nhỏ, một vết nhéo này đoán chừng cũng đã đỏ lên, ngày mai chắc máu sẽ ứ đọng một vùng rồi.

Thật đúng là tự gây nghiệt mà. Mạc Bảo Bối thở dài.

Ross nhìn phản ứng đáng yêu của Mạc Bảo Bối, ở một bên cười nhìn, quả nhiên rất đáng yêu.

- Dừng động nữa, anh xem một chút. - Sau khi Ross nghe thấy tiếng kêu của Mạc Bảo Bối lập tức đi nhanh đến bên giường, kéo tay Mạc Bảo Bối ra dự định vén váy cô lên nhìn một chút xem vết nhéo có nghiêm trọng hay không, vừa mới nhìn qua đúng là không nhẹ.

- Anh muốn ăn đậu hũ của em phải không? - Mạc Bảo Bối giống như một con cá con linh hoạt, xoay người, trở mình ngồi dậy. Hôm nay cô mặc một cái váy, lại còn không dài, vết nhéo trên đùi phượng cũng sắp gần sát gốc bắp đùi rồi, bị vén váy lên như vậy cũng được sao. Mặc dù nói đồ bơi cũng mặc rồi, nhưng dù sao đây không phải là bờ biển, là ở nhà của cô đấy.

- Anh chỉ muốn xem xem nơi bị em nhéo. - Ross vô cùng ngay thẳng, bình tĩnh nói.

- Không cho anh xem, dựa vào cái gì chứ? - Mạc Bảo Bối chặn làn váy, kiên quyết phản kháng đến cùng.

- Nhưng em bị thương, ngoan, anh coi một chút xem máu có ứ đọng không. - Ross tính tình dịu dàng dụ dỗ Mạc Bảo Bối.

- Không có máu ứ đọng, không cần nhìn. - Mạc Bảo Bối buồn bực đến gần chết. Người này sao vương vãi quá vậy, không chọc anh tức giận anh còn muốn như thế nào? Nhìn lão nương chề cười sao?

Mạc Bảo Bối càng nghĩ càng cảm thấy Ross là một sói xám lớn, rõ ràng anh nên tức giận không phải sao? Tại sao cuối cùng cô tức giận còn lấy chính mình phát giận, lúc nào thì cô ngu ngốc như vậy rồi hả? Không phải nên lấy Ross để phát giận mới đúng sao?

Không sai, muốn phát giận cũng có thể tìm Ross, tại sao ở đây tự hại đây?

- Nghe lời, không phải em sợ đau hả, anh coi một chút, có muốn bôi lên chút cao mát mẻ? - Rosic không dám coi Mạc Bảo Bối như các cô gái khác, sức tay Mạc Bảo Bối còn lớn hơn so với rất nhiều người đàn ông, cộng thêm tính khí cô cuồng bạo thế, tức giận nhéo xuống đoán chừng sẽ không đau lòng cho mình mà xuống nhẹ tay.

- Tại sao em phải nghe lời, anh sinh ra em hay là nuôi em hả? - Mạc Bảo Bối ghét nhất chính là bộ dạng tính tình dễ chịu này của Ross, hơn nữa thích giảng đạo lý như lão già, phiền chết thôi.

- Anh không sinh ra em, chẳng qua về sau anh có thể nuôi em. Đã vậy nên nghe lời đi, người đau lại là em, tức giận cũng phải nói đạo lý. Em không nói làm sao anh biết em tức giận ở đâu, có phải hay không? Em nói ra anh đổi là được, như vậy tốt hơn không? - Ross chưa từng ăn nói khép nép như vậy, nhưng ở trước mặt cô gái nhỏ của anh lại cam tâm tình nguyện.

Nhưng không biết Ross ‘bàn về đạo lý’ lại càng khiến Mạc Bảo Bối không vui, bởi vì thế này có vẻ như cô chính là một đứa trẻ hư, hoàn toàn không nói đạo lý.

- Không nên vọng tưởng giảng đạo lý với phụ nữ, sinh vật một tháng chảy máu bảy ngày không ngừng còn chưa chết, là tồn tại nghịch thiên trên cái hành tinh này, đạo lý đối với em mà nói chính là mây bay. - Hừ, anh đã nói tôi không nói đạo lý, vậy tôi cũng không nói cho anh xem.

Ross bị một tràng lời nói sôi nổi của Mạc Bảo Bối làm cho ngây ngẩn cả người, có phần dở khóc dở cười.

Sau khi nói xong, nhìn thấy vẻ mặt Ross phức tạp, Mạc Bảo Bối có chút dương dương hả hê. Đã nói, phát giận với người khác tâm tình mới có thể tốt đẹp, tức giận với bản thân quả nhiên là không đáng.

- Tốt thôi, vui vẻ là được rồi, bây giờ có thể xem có máu ứ đọng không chứ? - Ross nhìn thấy vẻ mặt Mạc Bảo Bối hài lòng, cười nói.

Đúng là vô cùng dễ thương, mặc kệ tức giận hay là vui vẻ, dường như ở trên người cô đều rất dễ dàng, Ross nghĩ thế, càng thêm yêu thích tính tình Mạc Bảo Bối rồi.

Có lẽ là trong mắt người tình là Tây Thi, tất cả hành động điêu ngoa của Mạc Bảo Bối cũng biến làm làm nổi bật lên vẻ dễ thương.

Mạc Bảo Bối suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Có gì cô phải làm khó mình, rõ ràng đau vậy còn phải chịu đựng giận dữ với Ross, cô cũng không ghét.

Ross vén váy lên, quả nhiên đã ứng hồng một vùng rồi, còn có chút phát sưng nhẹ. Xem ra, Mạc Bảo Bối xuống tay thật đúng là không hề lưu tình.

Cầm thuốc mỡ xanh lá, nhẹ nhàng bôi giúp Mạc Bảo Bối ở nơi sưng đỏ, sau đó để Mạc Bảo Bối nằm, Ross vào phòng vệ sinh rửa tay.

Mạc Bảo Bối nửa dựa vào nằm trên người một búp bê vải, váy bị Ross vén đến hông, phía dưới chỉ mặc một cái quần lót nhỏ màu hồng, lộ ra hai cái hai chân thon dài trắng nõn.

Sau khi Ross ra ngoài, nhìn thấy Mạc Bảo Bối nhắm mắt nằm an tĩnh, cảm thấy rất ấm áp, si ngốc nhìn người trên giường.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Ross vẫn dừng lại trên chính người mình, Mạc Bảo Bối chợt mở mắt:

- Đại sắc lang anh còn không đi ra ngoài, anh không sợ đau mắt hột?

Trong lúc nói chuyện, một gối ôm nhỏ ném về phía Ross.

Cười đón được gối ôm nhỏ, Ross ngồi ở mép giường nhìn vết thương ở đùi Mạc Bảo Bối, đau lòng nói:

- Sau này tức giận đừng lấy mình để phát giận, xem xem cái chân trắng của em bây giờ thành cái dạng gì rồi?

Ross chỉ đơn thuần nói một chút thôi, Mạc Bảo Bối lại cho rằng Ross rõ ràng là mượn nói lời này để phóng ánh mắt sắc lang của anh, vội vàng kéo váy xuống muốn che kín.

- Cũng không phải là anh chưa từng xem qua, sợ cái gì? Thuốc mỡ còn chưa hấp thu vào, buông tay. - Ross kịp thời ngăn lại động tác của Mạc Bảo Bối.

Trời đất chứng giám, Ross thật sự chỉ đơn thuần là nói vài lời cầu nhau thôi, không có nửa điểm sắc tâm.

- Không cần, tại sao em phải đưa chân cho anh xem, sao anh không cho em nhìn một chút, cũng không phải là anh chưa từng cởi trần cơ thể. - Mạc Bảo Bối cương từ đoạt lý (già mồm át lễ phải) nói.

- Em chắc chắn em muốn nhìn sao? - Bỗng chốc con mắt xanh lá của Ross tử trở nên u tối.

- Có nhìn mắc mớ gì không nhìn, vừa đứng trời hạ, em để cho mắt em ăn kem đá thoải mái. - Mạc Bảo Bối tuyệt không thua thiệt.

67. Chương 68: Hay Cho Một Người Phụ Nữ Đanh Đá

Ross thấy Mạc Bảo Bối nhìn mình, vẻ mặt một bộ quyết không để cho mình thua thiệt, lập tức thật sự đứng dậy cởi dây nịt.

Mạc Bảo Bối lớn mật nhìn, cô cũng không tin đến cùng Ross thực có can đảm cởi hết, loại chuyện thể này chính là người nào lớn mật người đó chống đỡ được tới cuối cùng. d .dl .qd Ngậm nụ cười, Mạc Bảo Bối nhàn nhả, thoải mái nhìn Ross cởi đến chỉ còn lại một cái CK (Ặc... là Calvin Klein), sau đó dù bạn vẫn ung dung khoanh tay xem cuộc vui.

- Còn muốn tiếp tục không? Anh với em hình như không khác biệt lắm. - Ross vừa đặt một tay phía trên quần lót, vừa hỏi Mạc Bảo Bối.

- Dĩ nhiên rồi, em chờ đấy. – Dường như Mạc Bảo Bối đã coi chuyện này thành một thú vui rồi.

Tiếng nói Mạc Bảo Bối vừa dứt, Ross làm thật lập tức kéo quần xuống dưới.

- Á á á á. . . . anh muốn chết hả? – Sau khi Mạc Bảo Bối thấy được thứ không nên nhìn, lập tức thét chói tai, hai chân thon dài trực tiếp đá Ross ngã xuống đất.

Tiếng thét chói tai của Mạc Bảo Bối vang dội toàn bộ biệt thự, động đất ngay tại chỗ.

Mạc Trường Thắng, Viên Tử và Lý Tổ Tổ tức khắc chạy thẳng tới lầu ba. Lúc này ngay cả Lộ Bán Hạ và Tề Giai luôn luôn lấy trấn định tự nhiên làm tiêu chí cũng chạy theo lên lầu xem cục diện.

Một cú đá này đúng là rất nặng, khi Ross bò lên giường, cả người gần như là nằm trên giường. Đời này thật sự là anh chưa từng chạm vật thể này. Khuôn mặt tuần lãng chau lại, thở nhẹ.

Mạc Bảo Bối bị dọa giật mình, cảm thấy giường lớn mềm mại lồm xồm xuống, ngay lập tức bật dậy, dùng sức muốn đẩy Ross xuống giường.

- Đi xuống cho em, cái tên sắc lang này, anh có bệnh à, phơi bày háo sắc khiến cho anh rất thỏa mãn sao? Đi xuống! - Mạc Bảo Bối gỡ tay Ross nắm chặt ga giường ra, mắng to.

Làm sao Ross còn có thể để Mạc Bảo Bối đẩy mình xuống dưới giường lần nữa. dđ l,ệ qu,ý đ,ôn Lần này nói gì cũng không thể để Mạc Bảo Bối được như ý tiếp, vì vậy giống như một con bạch tuộc quần lên trên người Mạc Bảo Bối, đôi tay ôm eo Mạc Bảo Bối thật chặt, hai chân cũng ôm hai chân Mạc Bảo Bối, không để cho Mạc Bảo Bối có bất kỳ khe hở.

- Không xuống.

Mạc Bảo Bối giận muốn hất Ross ra, cũng không ngờ bị Ross ôm chặt hơn. Giận đến mức dùng tay kéo gò má của Ross, sau đó dăm hai gò má Ross giống như dăm viên thuốc.

Đợi đến khi đám người Mạc Trường Thắng mạnh mẽ vào cửa, nhìn thấy một bộ dạng người đàn bà chanh chua này của Mạc Bảo Bối.

Chỉ thấy nửa trên áo Ross mở rộng ra, phía dưới chỉ có một chiếc CK, khuôn mặt đáng thương đang bị Mạc Bảo Bối dăm, kéo. Còn Mạc Bảo Bối lại là tóc dài xốc xếch, diện mạo dữ tợn cười trên người Ross lăn lộn la lối om sòm.

- Hay cho một người đàn bà đánh đá! - Tề Giai xem xong cả rồi, bình luận.

- Xác thực đủ hung hãn. - Miệng Viên Tử chắc chắn, không nhịn được giơ ngón tay cái lên. Tình huống này so với ban nãy quả thật khác xa, có điều vóc người Ross thật đúng là không tệ, thật sự chọc người ta thấy thèm mà.

- Lau nước miếng đi! - Tề Giai chán ghét nhìn Viên Tử một cái, cảm thấy cô gái này đúng là một đứa háo sắc.

- Thật là vừa thấy Ross đã thương! - Lộ Bán Hạ không nhịn được giúp nói một câu Ross.

Thật ra là, thời điểm mọi người đẩy cửa vào Ross đã buông hai tay ra, chống đỡ ở sau lưng, hai chân cũng buông lỏng. Thoạt nhìn Ross đã thay đổi thành dáng vẻ bị Mạc Bảo Bối giày xéo qua, cộng thêm tư thế hai người mập mờ, đủ làm cho người ta tưởng tượng rồi.

- Mất mấy người mù sao, rõ ràng là anh ta. . . . - Mạc Bảo Bối nghe được lời của mọi người xong, tức giận chỉ vào Ross, chỉ là sau khi bản thân thấy rõ tình huống, mới phát hiện ra mình lại đang cười ngò trên hông Ross, một tay dăm gò má của Ross, một tay kia lại nắm lấy cổ áo Ross, điệu bộ người đàn bà chanh chua.

Anh cái đồ con hổ biết cười(*)! Anh lợi hại!

(*) Con hổ biết cười: ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác)

Mạc Bảo Bối trừng mắt liếc Ross, chỉ thấy Ross trả lại cho cô một ánh mắt vô tội, cô giận đến nghiến răng.

- Ross à, thật xin lỗi, Bảo Bối nhà chúng ta gần đây hỏa khí nó lớn, ngày hôm nay quá nóng cũng khó trách nó. Lát nữa bác kê người nấu chút trà lạnh hạ hỏa cho nó! - Mạc Trường Thắng vừa cười giương gạt Mạc Bảo Bối trên người Ross ra, vừa ngượng ngùng nói.

- Đúng vậy đúng vậy, gần đây Bảo Bối nhà chúng ta nổi hỏa, cháu đừng so đo với đứa nhỏ nhé! - Hơn Tổ Tổ vội vàng giúp Ross nhất quần lên, cười nói thêm.

Mạc Bảo Bối nghe lời nói của hai người, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu. Cái gì gọi là trời nóng nực hỏa khí lớn, tại sao là người nhà họ Mạc cảm thấy rất có lỗi với Ross chứ? Tại sao?

Mạc Bảo Bối la lên trong nội tâm, ánh mắt nhìn Ross càng thêm tức giận.

- Ross anh giải thích rõ ràng cho em! - Mạc Bảo Bối giùng giàng muốn từ trong tay lão tử mình nhào tới trước mặt Ross, chỉ là Mạc Trường Thắng cũng không phải ngồi không, lập tức ngăn động tác của Mạc Bảo Bối lại, trực tiếp xách lên.

Dáng dấp Mạc Bảo Bối nhỏ, chỉ có thể giãy giụa hai chân trong không trung.

- Cháu hiểu, chú cứ ôm đi, xách cô ấy lên như vậy không thoải mái. - Ross vừa bình tĩnh mặc xong quần, còn vừa quan tâm Mạc Bảo Bối trong tay Mạc Trường Thắng.

- Ai caanfa nh xen vào việc người khác. - Mạc Bảo Bối tức giận mắng một câu, Ross đúng là cực kỳ đáng ghét, rõ ràng là anh hãm hại, bây giờ lại có thể bày ra sắc mặt này, thật sự là con hổ biết vười, không đúng, đàn ông bụng dạ đen tối!

Mạc Trường Thắng xách Mạc Bảo Bối lên, suy nghĩ một chút cũng ổn. Xách lên quả thật là không thoải mái, vì vậy muốn đổi tư thế lại, ôm, tóm lại chính là không thể buông ra, nếu không Mạc Bảo Bối tuyệt đối sẽ xông ra liều mạng với Ross. Mặc dù thoát nhìn hình như là quý kẻ Ross đùa giỡn, nhưng xác thực con gái cũng nên ném chút dạy dỗ rồi.

- Không cho phép đổi, con là thích bị xách lên. - Mạc Bảo Bối tức giận nói.

Mạc Trường Thắng hung hăng vỗ cái mông Mạc Bảo Bối một cái, không để ý tới cô cố tình gây sự, trực tiếp ôm khỏi phòng, rồi cái chiến trường này.

Nhìn Mạc Trường Thắng mang đầu sỏ gây chuyện đi, Lý Tổ Tổ vội vàng nói:

- Ross a, Bảo Bối nhà chúng ta tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, con tha thứ nhiều một chút. Cô thấy hình eo cháu bị thương, bằng không để cho mời người tới xem một chút.

Ross nửa đỡ eo, một cú đá vừa nảy của Mạc Bảo Bối đá trúng eo, quả thật cần bác sĩ xoa bóp giúp anh, vì vậy gật gật đầu.

Lý Tổ Tổ đi nhanh ra ngoài, dự định gọi điện thoại gọi bác sĩ tư nhân tới xem chút.

- Viên Tử, cậu đi theo dì xinh đẹp đi. - Tề Giai thấy Lý Tổ Tổ đi ra ngoài, chuyển sang Viên Tử nói.

Viên Tử rất vui mừng hứng thú hấp ta hấp tấp đi theo sau Lý Tổ Tổ, trong phòng chỉ còn lại ba người Lộ Bán Hạ, Tề Giai và Ross, lập tức liền yên tĩnh lại.

Tề Giai và Lộ Bán Hạ yên lặng đi tới ghế sofa ngồi xuống, Ross ngồi đối diện hai người. Anh biết hai cô gái này có lời muốn nói với mình, mặc dù không thích bị hai cô gái trẻ tuổi dùng thái độ như vậy đối đãi, nhưng hai cô gái nhỏ là vì tốt cho Bảo Bối của anh, cho nên anh có thể chấp nhận vô lễ trong mắt các cô.

Ross tự nhiên, thanh thản nhìn lại Tề Giai và Lộ Bán Hạ, không có nửa điểm đáng thương của dáng vẻ vừa nãy.

- Anh biết bọn em muốn nói gì. - Tề Giai bình tĩnh nói, người đàn ông trước mắt cô quá thông minh, thông minh đến mức làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm.

68. Chương 69: Thân Ái, Anh Đối Với Em Thật Tốt!

Tề Giai bình tĩnh, một loại thái độ vượt trước tuổi, nhưng lại là tự nhiên sẵn có, hoàn toàn không giống như một thiếu nữ mười chín tuổi. Trong lòng Ross cho Tề Giai điểm số rất cao, bên cạnh Bảo Bối có người như vậy, anh rất yên tâm.

- Bảo Bối là người anh thích nhất, thắng được anh, đáp án như vậy, các em cảm thấy đủ chưa? - Ross làm sao mà không biết hai người đang lo lắng thay Bảo Bối, vậy nên anh phải biểu hiện thái độ rõ ràng.

Tề Giai và Lộ Bán Hạ nhìn Ross, một hồi lâu không nói lời nào. Họ tìm được chân thành và chấp nhất trong mắt Ross, sau đó hài lòng cười.

- Mặc dù anh đã giúp em, nhưng nếu như có một ngày anh tổn thương Bảo Bối, em cũng sẽ không bỏ qua cho anh. - d ã l ê qu ý đ ò n Lộ Bán Hạ không có bình tĩnh tuyệt đối như Tề Giai, dù sao Ross đối với cô mà nói là một ân nhân.

- Em yên tâm, thà anh phải chết chứ không làm Bảo Bối bị uất ức. Các em yên tâm giao cô ấy cho anh đi!
- Ross biết hai người này thật tâm vì Bảo Bối.

Hài lòng lấy được câu trả lời chắc chắn, Tề Giai và Lộ Bán Hạ nhẹ nhõm rời đi.

Mạc Bảo Bối trong thư phòng.

Mạc Trường Thắng thở hồng hộc nhìn Mạc Bảo Bối đứng ở đối diện ông, một tay chống trên bàn sách, một tay chỉ Mạc Bảo Bối nói:

- Con có phải con gái của ba không?

- Vốn dĩ con cho phải, hiện tại cảm thấy không phải. Nào có lão tử không tin con gái mình, con không tin ba thật sự không nhìn ra được cái tên Ross đó giả bộ. Ở đây, trừ hai chị đại gốc Viên Tử và mẹ ra, toàn bộ đều biết, kết quả mấy người lại có thể rẽ cánh tay ra ngoài, giúp người khác.

Mạc Bảo Bối suy nghĩ một chút đã cảm thấy mình đủ bị thống, người bên cạnh nhất trí hướng về phía ngoài, không có ai đứng ở cạnh mình, từng người một đều bị người đàn ông bụng dạ đen tối đó thu mua.

- Là biết. - Mạc Trường Thắng vừa mới xuống một phen công phu quyền cước với Mạc Bảo Bối đã mệt mỏi vô cùng, dứt khoát ngồi thẳng xuống dưới đất.

- Ba biết còn như vậy, danh dự của con chính là bị ba hủy hết. - Mạc Bảo Bối cũng ngồi xếp bằng theo trên mặt đất. Cô cũng không có nhiều hơi sức nữa, nhất là cô kích động thể này thể lực tiêu hao nhanh hơn.

- Cũng không thể nói như vậy, Ross là hạng người gì chẳng lẽ con không quá rõ ràng sao? Biểu hiện của cậu ấy trên trường chính trị giữa hai nước có muốn ba liệt kê từng cái một cho con nghe không. Thông minh của cậu ấy vượt xa ngoài trí tưởng tượng của con, nhưng tại sao cậu ấy tình nguyện bị con ức hiếp như thế?

Ross trên quan trường có thể một bước lên mây cũng không phải dựa vào vận số và bối cảnh gia đình, mà là thông minh và dũng khí anh. Người như vậy, Mạc Bảo Bối làm sao có thể là đối thủ, nếu như không phải Ross muôn vàn khiêm nhượng, Mạc Bảo Bối làm sao có thể phách lối.

Đều là đàn ông, Mạc Trường Thắng biết, Ross hẳn là cực kỳ yêu con gái nhà mình, nếu không sẽ không như vậy.

Nhưng con gái của ông tính tình luôn luôn nóng nảy, từ nhỏ đã bị ông làm hư rồi, trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn không đổi được cái tính khí thói đó. Bây giờ mặc dù cô không hiểu, nhưng Mạc Trường Thắng tin tưởng, về sau Mạc Bảo Bối sẽ cảm tạ ông.

- Anh ta thông minh, thông minh nhất cả thế giới, con gái ba là người ngu, có thể là vậy đấy! - Mạc Bảo Bối tức giận, cô ghét chính là cảm giác này, giống như toàn thế giới đều làm đúng chỉ có một mình cô đang cố tình gây sự. (không đúng à = =)

Lão tử của cô tính cách ra sao không phải cô không biết, người có thể làm cho ông khen không dứt miệng nhất định là cực tốt, nhưng cũng không phải tốt thì nhất định thích hợp. Cô và Ross chênh lệch quá nhiều. Một còn là học sinh, một đã lăn lộn thuận buồm xuôi gió trên quan trường.

Nếu như cô không cản nổi bước chân của Ross mà nói, nhất định sẽ bị gài bẫy rất thảm. Chẳng qua, thay vì mình bị hại thảm, không bằng lập tức để cô hại thảm Ross trước đi, cô không phải người ngồi chờ chết.

- Không phải ba có ý này, ý ba nói. này, con đi đâu vậy hả?

Mạc Trường Thắng nói xong, đang chuẩn bị nói đạo lý lớn một chút, Mạc Bảo Bối lại đã đi ra khỏi thư phòng.

- Đi tìm cái người thông minh đó. - Mạc Bảo Bối cũng không quay đầu lại nói.

- Con tìm cậu ấy làm gì? - Mạc Trường Thắng bị hành động bất ngờ của Mạc Bảo Bối làm hồ đồ.

- Ân ái thật tốt với người ta, ba yên tâm, con tuyệt không gây chuyện thị phi. - Bóng lưng Mạc Bảo Bối biến mất cạnh cửa.

Mang theo bước chân và tâm tình nặng nề, Mạc Bảo Bối trở lại phòng khách lầu một. Lúc cô và lão tử mình có một cuộc kịch chiến, những người khác đang vui vẻ cùng nhau uống trà chiều, một màn tình cảnh ảm áp.

Chờ tới khi mọi người chú ý tới cô, trên mặt Mạc Bảo Bối lập tức ngập đầy nụ cười, cười híp mắt nhìn mọi người.

- Các vị buổi chiều tốt, có ít phần của tôi hay không? - Mạc Bảo Bối dùng giọng mềm mại hỏi, trên mặt cười đến độ rất rực rỡ.

Viên Tử bị giọng điệu và thái độ của Mạc Bảo Bối dọa sợ đến rợn cả tóc gáy, chỉ cảm thấy cả người đều nổi da gà.

Tề Giai và Lộ Bán Hạ đối diện nhìn một cái, đã đoán ra tám phần ý định của Mạc Bảo Bối, cũng không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục nghiên cứu tạp chí trong tay.

Lý Tổ Tổ thấy mình con giá mình dịu dàng, vui vẻ đến không chịu được:

- Mau pha cho tiểu thư một ly hạ cô thảo, làm thêm một ít sương sáo(*) hạ hỏa nữa.

(*) nguyên văn là mình không dịch được, tra gg hình ảnh thấy hình giống sương sáo nên mình quát đại vô đó, thấy cũng hợp lí

Nghe nói như thế, Mạc Bảo Bối âm thầm hít sâu, đợi khi dè ngọn lửa giận trong lòng xuống rồi mới thông thả đi bước nhỏ nhích tới gần Ross, dựa vào Ross ngồi xuống. Mạc Bảo Bối thể mà như tiểu thư nhỏ ôm cánh tay Ross, sau đó cười híp mắt nhìn.

Trong nội tâm Ross run lên, nghĩ thầm: cô gái nhỏ này lại nghĩ ra thủ đoạn gì nữa rồi chứ? Tinh lực thật đúng là tràn trề không dứt mà.

- Ro~ss~ , ngày mai đưa người ta đi xem biển có được không? - Mạc Bảo Bối nũng nịu nói.

Gật đầu một cái, Ross làm sao lại cự tuyệt đây.

- Thật tốt, em biết ngay anh là người đối với em tốt nhất, nếu không có anh, em phải làm thế nào đây? - Mạc Bảo Bối dùng mắt to xinh đẹp của mình nhìn Ross, đáy mắt bởi vì Ross hốt hoảng mà có ý cười.

Ross đích thực là có hơi luống cuống. Thật sự là anh chưa từng thấy cô gái nhỏ này như vậy, đây hoàn toàn không phải là tính cách của cô.

Chính là vì không biết, chính là vì không biết âm mưu vẫn còn ở phía sau, Ross có hơi luống cuống, nhưng mà anh là một người kiên trì, sẽ hoảng, nhưng sẽ không sợ, bởi vì anh nhất định phải có được Mạc Bảo Bối, khiêu chiến lớn hơn nữa cũng phải vượt qua.

- Không phải là em đã co anh rồi sao? - Ross cười nói, lại còn thuận tay ôm vào Mạc Bảo Bối trong ngực, dịu dàng giúp gạt mái tóc có phần rối loạn của Mạc Bảo Bối ra sau tai.

- Vậy thẻ của anh cũng cho em được không? Hai ngày nữa người ta muốn cùng Bán Hạ còn cả Tề Giai đi mua đồ, nhưng không có tiền. - Mạc Bảo Bối bĩu môi, làm bộ đáng thương nhìn Ross.

Ross không nói hai lời lập tức móc ví đưa cho Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối không chút khách khí buông cánh tay Ross ra, nhận lấy ví tiền, chọn lựa lựa ở trong.

Cuối cùng, Mạc Bảo Bối lấy tất cả thẻ và tiền mặt ra, chỉ chừa thẻ căn cước và một bằng lái quốc tế cho Ross.

- Thân ái, anh đối với em thật tốt. - Mạc Bảo Bối cười híp mắt nói, ánh mắt nhìn Ross tiết lộ kịch hay vẫn còn ở phía sau.

Nhìn tia sáng giao hoạt trong mắt Mạc Bảo Bối, Ross không thể làm gì khác hơn là yên lặng cầm ví tiền không về, sau đó rất hào khí trả lời:

- Dĩ nhiên, không đối tốt với em, đối tốt với ai?

69. Chương 70: Lực Phá Hoại Của Mạc Bảo Bối

Quảng trường thành phố Vanda.

Trong cửa hàng đá quốc quốc tế nổi tiếng nào đó, bốn cô gái, còn có mấy phục vụ nhân viên.

- Cái này, cái này, còn cả hai cái chỗ này, toàn bộ đều gói lại hết cho tôi. - Người Mạc Bảo Bối mặc hàng hiệu hạng sang, cầm một mắt kính trong tay, nâng cằm một dạng như nữ vương, cao ngạo tuyên đọc thánh chỉ.

Nhân viên phục vụ cửa hàng đá quý động tác nhanh nhẹn đóng gói kỹ đồ, có khác người nhanh chóng hầu hạ Mạc Bảo Bối cả thể.

Thời gian không tới một phút, Mạc Bảo Bối uy phong lẫm liệt dẫn người rời đi. Nhân viên phục vụ nhìn bốn người rời đi trên tay mỗi người đều cầm không ít túi mua hàng, trên mặt lộ ra mỉm cười. Hôm nay, bọn họ gặp cô nàng nhà giàu, có thể nhận không ít hoa hồng rồi.

Sau khi bước vào một quán cà phê, chọn đồ uống xong xuôi, bốn cô gái nhanh chóng xụi lơ trên ghế sofa.

- Sao tớ cảm thấy có chút cảm giác có tội vậy? Chúng ta tiêu tiền của Ross như vậy, có phải hơi quá đáng không? - Viên Tử nhìn túi mua hàng còn chưa thả ra trong tay yên lặng nói.

- Ai, Bảo Bối, tớ thấy chúng ta chỉ bằng lui một chút. - d,đ.l.êq.uyđ.ô,n Lộ Bán Hạ cũng rất không thoải mái, dù sao xài tiền của người khác phải nường tay, hơn nữa người nọ còn từng trợ giúp mình vậy, làm thế này dường như là qua sông rút cầu, hạng nhân phẩm không tốt.

Tề Giai hút một hơi nước chanh thật dài, thoải mái nằm ngả ra sau, lạnh lạnh nói:

- Cảm giác có tội? Vậy các cậu đi trả đi, mua nhiều như vậy, nhớ cửa hàng nào đi thế nào sao?

Eo biển tài chính quảng trường thành phố Vanda này tập trung thứ hiện đại mới, quốc tế hóa buôn bán, trao đổi thương mại, văn minh phương đông và văn hóa, mở chợ buôn bán, làm việc, kinh doanh khách sạn, giải trí thư giãn, là một tổng thể phong trào văn hóa và hoạt động dân thành thị, tạo thành thành phố đa hệ trung tâm giải trí thư giãn. Diện tích 152330 mét vuông, vài chục vạn thương nhân đến ở. Viên Tử người bình thường ngốc nghếch và Lộ Bán Hạ người ngoài vùng không có ai dẫn đi ngay cả nói cũng không mở miệng được.

Mạc Bảo Bối và Tề Giai giơ ngón tay cái lên, “Thượng đạo!”

Thấy Mạc Bảo Bối biểu hiện lập trường kiên định, Viên Tử và Lộ Bán Hạ cũng không nói gì nữa. Dù sao tiền tiêu mất cũng không phải là của mình, đau lòng cũng không phải là mình.

Nghỉ ngơi không khác biệt lắm rồi, bốn cô gái điên cuồng mua sắm rồi cuộc khôi phục thể lực, lúc này mới có hơi sức bắt đầu nói chuyện phiếm.

- Cậu mấy ngày nay ở Ross nhà như thế nào? Có làm chuyện tình gì quá mức hay không? - Lộ Bán Hạ liếc xéo Mạc Bảo Bối, hỏi.

- Làm ơn, đừng nói giống như tớ là một thanh niên xấu xa được không, hai bọn tớ không biết tương thân tương ái cỡ nào có được hay không? - Mạc Bảo Bối lập tức phản bác. Tất cả những chuyện cô làm đều là thương yêu vị hôn phu, bởi vì đánh là hôn mắng là yêu, cho nên cô đương nhiên muốn phúc hắc vô lại thêm rồi.

Nhìn nụ cười tà ác của Mạc Bảo Bối, Viên Tử giật thót mình, vội vàng uống trà buổi ẩm áp trong tay cô, nhưng lại hiếu kỳ nhìn Lộ Bán Hạ, muốn nhìn một chút kế tiếp Lộ Bán Hạ hỏi gì vấn đề.

Tề Giai thấy bộ dạng Viên Tử nhát gan lại bất quá (nhiều chuyện), cười nhéo gò má mồm mím của cô. Viên Tử làm bộ muốn phản kháng, bị một ánh mắt đe dọa của Tề Giai khiến cho phải ngoan ngoãn bất động, mặc cho Tề Giai nắn bóp gương mặt của cô.

- Vậy sao? Được thôi, cậu nói cặn kẽ cho bọn tớ biết cậu tương thân tương ái thế nào với Ross. Là chị em tốt, bọn tớ cũng rất muốn nghe. - Lộ Bán Hạ vẫn ung dung nhìn Mạc Bảo Bối. Cô không phải Viên Tử, cũng không dễ xoay đi chỗ khác vậy.

Viên Tử ở một bên gật đầu liên tục, bày tỏ ủng hộ.

Mạc Bảo Bối giận đến dùng ngón tay đâm Viên Tử một cái. Cái cô nàng nhiều chuyện gió chiều nào nghiêng ngả theo chiều đó.

- Được rồi, thật ra thì mấy ngày nay tớ thủy mị săn sóc chung sống cùng vị hôn phu.

Một cô gái sa vào trong ký ức:

Ngày thứ nhất, Mạc Bảo Bối mới vừa vào ở trong nhà Ross, đối với tất cả vẫn còn rất xa lạ. Cô chỉ mới tới hai lần, trừ phòng của Ross và phòng khách ra, cô căn bản ngay cả toilet ở đâu cũng không biết, vì vậy cô lập tức bắt đầu thăm thú nhà.

“Loảng xoảng loảng xoảng.” Một hồi tiếng thủy tinh rơi xuống đất vang lên gần gũi.

Ross theo tiếng chạy tới hiện trường, vốn là một bộ bích họa trên hành lang lầu hai đã bị vỡ tan tành, Mạc Bảo Bối lại còn đứng ở nơi cách xa ba mét nhìn.

- Có bị thương không? - Ross khẩn trương đi tới bên cạnh Mạc Bảo Bối, tra xét cơ thể Mạc Bảo Bối, chỉ sợ cô không cẩn thận bị thủy tinh làm bị thương rồi.

- Anh rất yêu thích vẽ sao? - Mạc Bảo Bối hoàn toàn không quan tâm có phải trên người mình có thương tích hay không, vui vẻ hỏi.

Cô quen thuộc Ross phòng ốc rồi thì phát hiện, tranh họa nhà Ross tổng cộng ít nhất trên trăm bức, chắc chắn là bản thân Ross rất yêu thích, nhất là một bộ tranh sơn thủy Trung Quốc treo tường bị cô phá vỡ này, nếu không cũng sẽ không đặt ở đối diện cửa phòng ngủ của anh rồi.

- Ủ, em có chỗ nào đụng phải mảnh thủy tinh vỡ không? - Ross cẩn thận vén váy Mạc Bảo Bối lên xem hai chân có bị mảnh thủy tinh bắn ra đâm vào không một chút, không hề chú ý tới vẻ mặt khác thường trên mặt Mạc Bảo Bối.

- Khả khả, không có, em tiếp tục đi trên lầu làm quen một chút. - Mạc Bảo Bối cười tránh ra.

Ross thấy Mạc Bảo Bối không có chuyện gì, gọi một cuộc điện thoại gọi người tới đây quét dọn vệ sinh, chuẩn bị tiếp tục trở lại trong thư phòng làm việc, kết quả tiếng thủy tinh rơi xuống liên tiếp truyền đến.

Yên lặng thở dài, xem ra, đánh vỡ bức tranh thứ nhất là ngoài ý muốn, có điều cô gái nhỏ này tính toán chế tạo nhiều cái ngoài ý muốn hơn.

Vì vậy, ngày thứ nhất Mạc Bảo Bối vào ở trong nhà Ross, Ross tổn thất 17 bộ tranh. Dĩ nhiên, tranh không dễ dàng hư hại như vậy, có thể cho vào trong khung mới sau đó cho người treo đến trên tường lần nữa. Tổng cộng số tiền Ross cần trả cho số tranh là tám vạn nguyên.

Ngày thứ hai sau khi, Ross rời giường đang chuẩn bị ra cửa đi làm.

Cô gái nhỏ người mặc một cái áo sơ mi trắng để trần hai bắp đùi trắng như tuyết còn buồn ngủ ngán ở trước mặt anh.

- Em lên cơn sốt. - Mạc Bảo Bối bĩu môi, phát âm chữ không rõ ràng.

Đầu tiên là Ross khẩn trương dò xét trán Mạc Bảo Bối một chút, không hề cảm thấy phát sốt, nhưng vẫn cẩn thận lấy một ống nhiệt kế cho Mạc Bảo Bối ngâm trong miệng. Sau đó nghi hoặc nhìn rõ ràng tối qua lúc đổ cô ngủ thì chắc chắn là mặt bộ đồ ngủ hoa văn con cừu, thế nào mà giờ phút này biến thành áo sơ mi trắng anh thích nhất rồi chứ?

Năm phút sau, Ross lấy nhiệt kế ra:

- 36 độ C, bình thường, được rồi, mau đi ngủ bù lại, đợi một lát nữa nhân viên gia đình sẽ đến bảo em rời giường ăn cơm, ngoan.

Ross ôm ngang Mạc Bảo Bối lên đưa cô trở về phòng, Khi đang muốn đi, Mạc Bảo Bối gắt gao ôm cổ của Ross không buông tay, lần này rốt cuộc Ross hiểu rõ, cô gái nhỏ này là muốn không thả người.

- Anh gạt người, còn nói muốn cùng người ta tương thân tương ái, kết quả mới một ngày trôi qua anh đã không để ý người ta. - Mạc Bảo Bối cố gắng giả bộ ra nét mặt bi thương, uất ức nhìn Ross, như đứa trẻ không ai muốn, làm bộ đáng thương, mở đôi mắt long lanh như nước nhìn Ross, tự động bò đến ngồi trên đùi Ross.

70. Chương 71: Đồ Máu

Mặc dù biết rõ Mạc Bảo Bối giả vờ, nhưng Ross vẫn không có biện pháp không mềm lòng, vươn tay vỗ vỗ cái ót Mạc Bảo Bối, sau đó lặng lẽ lấy điện thoại di động ra.

- Thôi Xuyên, hội nghị hôm nay do anh toàn quyền phụ trách, sau đó báo cáo với tôi là được.

Ross nhấn tắt điện thoại, đưa tay kéo cả vạt xuống. Hôm nay vốn dĩ anh phải chủ trì một chương trình nghị sự liên quan đến vấn đề chỉnh đốn và cải cách biên phòng ranh giới giữa Đài Loan và Trung Quốc. Là đặc phái viên hữu nghị quốc phòng quốc gia, Ross chỉ phải làm là phối hợp khả năng tài nguyên quốc gia mình, sau đó họp thảo luận, cuối cùng kết luận nói lên ý kiến sau cùng của chương trình nghị sự trước hội nghị thôi.

Mạc Bảo Bối cười híp mắt nhìn Ross nhấn tắt điện thoại, hài lòng gật đầu một cái, sau đó chuẩn bị từ trên người Ross. chuẩn đi

- Vị hôn thê thân yêu, bây giờ chúng ta có thể tương thân tương ái rồi, em nói như thế nào mới xem là tương thân tương ái đây? - Sao Ross có thể cứ như vậy mặc cho Mạc Bảo Bối chạy trốn, lập tức vươn tay xoay người Mạc Bảo Bối lại, vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé nhảnh nhảnh của cô, tác phong không đứng đắn nói.

- Nhưng em không lên cơn sốt nữa. - Mạc Bảo Bối mắt to nhìn chăm chăm, nói vô tội.

- Nếu như vậy thì càng tốt hơn. - Ross cười cười đưa mặt lại gần mặt của Mạc Bảo Bối.

- Tốt cái gì. uh. - Mạc Bảo Bối cảm nhận được hơi thở phách nam đập vào mặt, bị dọa đến muốn lui về phía sau bật ra, lại bị Ross sớm có chuẩn bị một tay giữ chặt cái ót, lưỡi dài linh hoạt tức thì tiến quân thần tốc, trực tiếp đảo qua khoang miệng mềm mại của Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối lập tức mơ màng. Cô hoàn toàn không ngờ đến Ross lại đột nhiên đại phát lang tính hôn tới, phản ứng theo bản năng chính là giãy giụa và cự tuyệt, cắn hàm răng thật chặt, không để cho Ross được như ý.

Ross cũng chưa nóng nảy, từ từ mút môi hồng mềm mại của Mạc Bảo Bối, môi vốn hơi lạnh của Mạc Bảo Bối nhanh chóng cũng biến thành lửa nóng.

Cảm giác tiếng hít thở của Mạc Bảo Bối bắt đầu tăng lên, Ross hết sức dán cảm mình và cảm cô vào nhau, bàn tay ấn chặt ót Mạc Bảo Bối không để cho cô có cơ hội phản kháng, cố gắng để đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối đâu chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, đầu không thể động, vậy thì liều mạng ngậm chặt miệng, vẫn còn không chịu thua lộ ra ánh mắt khiêu khích với Ross: muốn hôn lâu nưong, kiếp sau đi.

Ross bị kích cảm giác chinh phục lên lớn hơn, một tay nắm lấp hai gò má Mạc Bảo Bối, làm cho miệng mở ra rất to, giống như con ếch con.

Cười “xuy” một tiếng, Ross hung hăng hôn xuống, đầu lưỡi linh hoạt xoay tròn trêu chọc trong miệng Mạc Bảo Bối.

Lúc Ross đưa lưỡi vào trong miệng xong, Mạc Bảo Bối lập tức vô lực chống cự. Đầu bị cố định rồi, miệng cũng bị cố định rồi, chỉ có còn dư lại đầu lưỡi đơn độc chiến đấu hăng hái, mặc dù cảm giác tê lương một chút, nhưng chưa tới từng giây từng phút cuối cùng, Mạc Bảo Bối quyết không bỏ qua, vì vậy, lưỡi cùng lưỡi cứ đẩy thả lẫn nhau.

Trong quá trình hai đầu lưỡi cọ xát lẫn nhau, đầu lưỡi Mạc Bảo Bối rốt cuộc không còn sức lực thua trận.

Đầu lưỡi Mạc Bảo Bối mềm xuống, Ross lập tức vui mừng tiến tới đầu lưỡi Mạc Bảo Bối vừa cắn vừa liếm vừa mút muốn nuốt vào trong bụng. Một phen dây dưa không nghỉ tốt đẹp, cho đến khi Mạc Bảo Bối khẽ thở gấp, lúc này Ross mới buông ra.

Ross vừa hôn xong, cả người Mạc Bảo Bối lập tức xụi lơ trên giường.

Đối với nụ hôn của Ross, vừa bắt đầu Mạc Bảo Bối chống cự, tuy nhiên cũng không ghét. Chẳng qua cô cũng không muốn biểu hiện ra, nhất là nào có người hôn môi như vậy, quả thật một dạng giống như cướp bóc, thật quá mức.

Nâng Mạc Bảo Bối lên, để Mạc Bảo Bối gối lên bụng anh, hai người cứ như vậy nằm yên tĩnh trên giường, thời gian trôi đi.

Cả ngày này, Mạc Bảo Bối ở nhà bị Ross chinh đủ mọi loại, mỗi lần đều lấy thất bại kết thúc, sau đó thở hồng hộc tức giận trợn trừng mắt nhìn Ross rồi lại không thể ra sức.

Vì vậy, cô quyết định phải cho Ross trả giá cao thâm.

- Cho nên hôm nay cậu liền lôi kéo bọn tớ ra ngoài đổ máu? - Viên Tử nghe Mạc Bảo Bối giải thích xong, líu lo ríu rít. Hôn môi ư, xem ra sau này cô phải tìm một người thật dịu dàng hôn môi mới được, nếu không quá mệt mỏi.

- Hôm nay hẳn là ngày thứ tư cậu dọn tới Ross chứ. Nói đi, ngày hôm qua cậu đã làm gì? - Lộ Bán Hạ tính toán toán ngày, cảm thấy không đúng.

- Tớ đi mua nhà. - Mạc Bảo Bối ngậm cười, đắc ý nói.

- Cậu. lấy tiền Ross mua nhà? phòng ở đâu? Cậu biết hiện tại bất động sản rất đắt không? - Lộ Bán Hạ không thể tin nhìn Mạc Bảo Bối, dù mua đồ điên cuồng thế nào cũng làm sao qua được uy lực của mua nhà chứ.

- Bên cạnh nhà tớ đây. Vốn là tớ rất buồn bực muốn về nhà đại náo một trận sau đó sẽ đi Hongkong đổ máu, chỉ là gặp được bác Lưu. Bác ấy chuẩn bị di dân ra nước ngoài ở với con trai, đoán chừng sẽ không trở về nữa, cho nên chuẩn bị bán nhà, nhưng vẫn chưa tìm được người phù hợp.

Tề Giai cũng không nhận được chắc lưỡi hít hà, chỗ ở nhà họ Mạc là nhóm bất động sản, chính là hơn vài vạn mét vuông, hơn nữa nơi chiếm diện tích ít nhất là 300 mét vuông trở lên, số tiền bỏ ra kia, cho dù ai cũng sẽ không nỡ.

- Ross biết không? - Tề Giai ngắt lời Mạc Bảo Bối, đây cũng không phải là số tiền lẻ gì, không thể đùa giỡn.

- Dĩ nhiên biết rồi, vốn hôm qua tớ dự định mua xong nhà thì lập tức tìm các cậu, nhưng không ngờ tới mua nhà thì ra là phiền phức vậy. Tớ còn phải vừa giao tiền vừa nhận chứng bất động sản, hơn nữa mua nhà thứ hai lại có thể tăng thuế, vẫn là lần đầu tiên tớ nghe nói. - Mạc Bảo Bối chắc lưỡi hít hà, lần đầu tiên cô mua nhà, còn tưởng rằng không khác biệt gì lắm so với mua quần áo, kết quả một đồng chuyện lớn, chạy nơi này chạy nơi kia, một cái sọt phiền toái.

- Cậu cho rằng mua nhà giống như mua quần áo à? - Tề Giai liếc một cái.

Mạc Bảo Bối le lưỡi, trên thực tế cô thật cho là như thế.

- Vậy cậu nói sao với Ross? Anh ấy có thu hồi thẻ tín dụng không? - Viên Tử tò mò hỏi, vẻ mặt nhiều chuyện.

- Tớ mua xong về đến nhà Ross đã tan việc, tớ lập tức vô cùng vui vẻ bất động sản cá nhân của tớ, sau khi anh ấy nghe hết xong thì nói một câu. - Giọng Mạc Bảo Bối thấp xuống, có chút buồn buồn.

Đám người Lộ Bán Hạ và Viên Tử lộ ra vẻ mặt đáng đời.

- Mắng cậu phải không? Rõ là. . . . - Viên Tử không kịp chờ đợi mà tưởng tượng, chỉ là nhanh chóng bị Mạc Bảo Bối cắt đứt tưởng tượng.

Mạc Bảo Bối lấy ra một tờ chi phiếu, lay ba vòng ở trước mặt của Viên Tử, thành công ngăn cản miệng Viên Tử.

71. Chương 72: Hành Động

- Anh ấy nói: Cầm đi, muốn mua gì cứ mua. - Mạc Bảo Bối hận hận nói. Nếu Ross thật sự mắng cô cũng coi như xong, nhưng lại hào phóng lấy ra thẻ cá nhân của mình, hơn nữa còn số bên trong làm cô cảm thấy không ngờ được. Vốn cô cho rằng mua khu nhà cấp cao gần ngân vạn đã ngoan độc rồi, ai biết sau khi so với số tiền trong thẻ anh xong, căn bản chỉ là chút lòng thành.

- Mẹ nó, tiền lương nước ngoài dễ lấy thế kia à. - Viên Tử không nhận được nói tục. Một chút xú ầu ấy này trong lòng lúc đầu vô hình vô bóng biến mất, ngay cả bác Lưu mua lại một mạch cũng thờ ơ, này là có quá nhiều tiền.

Tề Giai và Lộ Bán Hạ nhìn mặt Mạc Bảo Bối tức giận không dứt, không nhận được liếc vài lần:

- Cái con người cậu thật là không biết tốt xấu, tiêu tiền người khác còn có loại thái độ này.

- Lòng lang dạ sói tiêu chuẩn!

Nhìn hai người Lộ Bán Hạ và Tề Giai một xướng một họa, Mạc Bảo Bối giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một loại cảm xúc được đặt tên là ‘phản bội’ chợt lập tức bắt đầu nảy mầm mọc lên.

- Làm ơn! Tớ mới một mối gần chết được không? Anh ta kiểm tiền nhẹ nhõm như vậy, lão nương tớ tiêu ra nhiều tiền khổ cực hơn! - Mạc Bảo Bối xì mũi coi thường. Một ngày trước bị Ross ức hiếp cả ngày còn không cho người ta phản kháng, đám bạn xấu này cũng không biết an ủi tâm hồn còn nhỏ mà yếu ớt của cô sao? Lại còn giúp người khác, đúng là tức chết người đi được.

- Cậu còn nói lí luận của cậu. - Lộ Bán Hạ hung hăng gõ ót Mạc Bảo Bối một cái.

- Tại sao tớ không thể lí luận, cách tự trường không tới nửa tháng, tớ nhất định phải giải quyết trận hài kịch này mới được. Phải bóp chết âm mưu to lớn phía sau màn của Ross trong thời gian ngắn như vậy, cậu

cho rằng tớ dễ dàng sao? Các cậu đều hoàn toàn không biết trong lòng gánh vác áp lực lớn cỡ nào, chẳng những không an ủi tớ còn bỏ đá xuống giếng, có hạng người xấu xa như mấy cậu sao?

Chẳng qua là về nhà trải qua kỳ nghỉ hè thôi, cuộc sống Mạc Bảo Bối tức khắc xảy ra biến hóa cực lớn. Từ một thiếu nữ đơn thuần vui vẻ, không buồn không lo biến thành vị hôn thê của người khác, hơn nữa còn là một người lai, tiếng Trung nói thành giọng điệu ABC, đây là xung kích lớn cỡ nào đối với cô chứ.

Bất luận cô trưởng thành hiểu chuyện cỡ nào, nhưng cô trước sau chỉ có mười chín tuổi. Trước lúc biết Ross, cô cảm thấy chuyện hôn nhân đối với cô mà nói vẫn còn rất xa xôi.

Thiếu nữ mười chín tuổi dĩ nhiên phải nên sống cuộc sống thiếu nữ mười chín tuổi. Cô nên phải cùng ca hát với bạn học đến trời sáng, cùng đi trại hè, tham gia các loại hoạt động tranh tài và xã đoàn, chứ không phải dán nhãn vị hôn thê người khác lên, bị một người đàn ông không hề có quan hệ quản mình.

- Vậy cậu dự định làm thế nào? Không phải tớ coi thường cậu, nhưng trên thực tế dũng khí và mưu lược của cậu hoàn toàn không có quan hệ trực tiếp, mặc dù là hơi thông minh một chút, nhưng cậu. - Tề Giai nói không chút khách khí, sau đó dùng một loại ánh mắt đánh giá kĩ càng nhìn Mạc Bảo Bối, nhìn từ trên xuống dưới.

Mạc Bảo Bối bị nhìn thấy có chút không hiểu, mặc dù bình thường thoát nhìn đáng vẻ Tề Giai dịu dàng hào phóng, nhưng trên thực tế ánh mắt của cô là lợi hại nhất trong mấy người. Cho dù là một đấng mày râu chỉ sợ cũng phải khuất phục, huống chi Mạc Bảo Bối một cô gái nhỏ nhắn yếu đuối.

- Làm gì? Tớ cũng không ngốc, cậu biết mà. - Mạc Bảo Bối run bả vai nói, đối với sự thông minh của mình Mạc Bảo Bối vẫn rất có lòng tin, hơn nữa còn tin tưởng có căn cứ khoa học, năm mười tám tuổi lúc tiến hành khảo nghiệm chỉ số IQ cô cũng đã cao gần 160.

Mạc Bảo Bối nói xong, trở nên rất phấn khích. Nói giỡn, cô chính là một người thông minh rất có khoa học đấy.

- Vậy thì tốt, nói khách quan, so với tớ, cậu cảm thấy thế nào? - Tề Giai hỏi.

- Lấy phương diện này mà nói. Con hồ ly cậu dĩ nhiên lợi hại hơn tớ rồi, nhưng sức tay cậu trói gà không chặt. - Làm ơn, lão nhân gia cậu có chỉ số IQ 190 có được không, ai dám so với ngài, Mạc Bảo Bối bĩu môi nói ra, chẳng qua cô cũng không tự ti. Cô lại là người trong nghề võ thuật, cao thủ Taekwondo, vừa ra tay một cái, Tề Giai dù thông minh cũng vô ích, nằm xuống như thường.

- Ngay cả tớ cũng không sánh bằng, cậu làm sao chọc nổi Ross, Anh ấy nhường cậu, nhưng không có nghĩa là cậu có thể muốn làm gì thì làm, cẩn thận cuối cùng cậu dẫn lửa lên thân, mất nhiều hơn được. - Tề Giai cảnh cáo.

Mạc Bảo Bối do dự mấy giây. Cô thật sự quá kích động, nhưng cô vẫn chưa tới trình độ đầu rỗng. Thủ đoạn của Ross không phải là cô chưa gặp qua, mà cô thấy Ross chỉ không đơn giản như vậy.

Bất luận là so đấu trí hay dũng khí, Mạc Bảo Bối tự cho rằng nắm chắc như nhau.

Mà Mạc Bảo Bối lại càng không phải một người đánh trận mà không đưa mình vào trận chiến, nếu muốn đối phó, vậy nhất định phải phải có quyết tâm tất thắng.

Nhìn Mạc Bảo Bối lâm vào trầm tư, Viên Tử cảm thấy không giải thích được.

- Cậu cười cái gì? - Viên Tử nhìn thấy cười âm trầm mà quỷ dị của Mạc Bảo Bối nụ, cảm thấy có âm mưu đang phát sinh.

Nhìn Viên Tử, Mạc Bảo Bối uốn éo cơ thể thành hình dáng một chữ 'S'. Váy liền màu hồng sát người khiến cô nhìn cực kỳ hấp dẫn, trong kiểu lộ ra một vẻ đẹp dã tính, đều tản ra ma lực, ngay cả thân là mấy chị em gái cũng lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

- Giai Giai cậu nói tớ dùng chiêu mỹ nhân kế này thế nào? - Mạc Bảo Bối liếc đôi mắt quyến rũ hỏi. Một người đàn ông sát vách bàn lập tức chảy máu mũi, sau đó si mê nhìn Mạc Bảo Bối, ánh mắt không hề rời đi nữa, bạn gái bên cạnh giận đến hất tay bỏ đi, trước khi đi hung hăng dội cho một ly nước nóng lên khuôn mặt người đàn ông đó, thế nhưng cũng không làm cho anh ta bình tĩnh.

- Đây là ưu thế duy nhất của cậu. - Tề Giai gật đầu một cái.

Mạc Bảo Bối lấy được sự đồng ý của Tề Giai, lại dùng hỗn hợp ánh mắt chờ đợi, trưng cầu ý kiến nhìn Viên Tử và Lộ Bán Hạ, thấy Lộ Bán Hạ và Viên Tử đưa ra ngón tay cái xong, lập tức quay đầu thu dọn túi.

- Đã như vậy, vậy thì lập tức hành động, các cậu tự về, bái bai! - Mạc Bảo Bối một khi quyết định một chuyện sẽ lập tức dẫn tới hành động, sau đó quả thật không hề quay đầu lại.

72. Chương 73: Tình Địch, Phụ Nữ Xinh Đẹp Cực Hạn

Nhìn bóng lưng Mạc Bảo Bối rời đi, biến mất trong đám người, Lộ Bán Hạ quay đầu nhìn về phía Tề Giai, lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

- Cậu đang giúp Ross? - Lộ Bán Hạ có chút không ngờ. Cô có lòng muốn giúp Ross một tay là bởi vì cảm thấy bản thân nợ Ross một cái nhân tình, còn Viên Tử lại là cô nhóc không tìm không phổi thêm chút háo sắc, nhưng với Tề Giai tinh táo và cơ trí căn bản là không thể bị Ross làm cảm động mà lựa chọn trợ giúp người ta.

- Tại sao lại không chứ? Anh ấy rất ưu tú, không phải sao? - Hơn nữa, Ross đích xác là một người đàn ông rất thích hợp với Bảo Bối, trên phương diện này ánh mắt chú Mạc vẫn rất tốt.

Lộ Bán Hạ lập tức nhìn thấu, hiểu ý bật ra một tiếng cười, mà Viên Tử bên cạnh lại bắt đầu than thở.

Lại chỉ có mình không hiểu cũng không thể tham dự với thể nghiệm chuyện xảy ra. Ôi! Viên Tử vừa buồn bã vừa đáng thương nhìn hai chị em tốt, mong đợi có thể nhìn ra chút gì, chỉ tiếc lấy với đầu óc siêu ngốc của cô hoàn toàn không có khả năng hiểu.

Nhà Ross.

Dừng xe xong, ngay túi mua hàng và túi xách cũng không kịp cầm, Mạc Bảo Bối rút cái chìa khóa liền xông ra ngoài, trong lòng toàn là các loại kế hoạch và các biện pháp dùng mỹ nhân kế, cộng thêm hậu quả cô nghĩ sâu tính kỹ dọc trên đường đi. Quan trọng nhất là còn thuận tiện diễn tập hết một lần tất cả các biện pháp ứng phó với các chuyện có thể xảy ra trong đầu.

Mang theo lòng tràn đầy tin, Mạc Bảo Bối đi giày cao gót như nữ vương, trên mặt là nụ cười mị hoặc mà tự tin.

Nhà Ross có thể không cần chìa khóa, chỉ dựa vào vân tay với mật mã là có thể tiến vào. Lúc Mạc Bảo Bối vào ở ngày đầu tiên Ross đã gọi nhân viên kỹ thuật khoa học lấy dấu vân tay của Mạc Bảo Bối, cho nên Mạc Bảo Bối không cần chìa khóa cũng có thể tiến vào thuận lợi.

Giày cao gót?

Nhìn thấy cửa trước có một đôi giày cao gót màu lửa đỏ, nụ cười của Mạc Bảo Bối lập tức cương cứng.

Ross là một người rất chú trọng ** cuộc sống riêng, tuyệt nhiên sẽ không đưa những người khác tới nhà, cho nên cho dù là bạn tốt của anh cũng rất ít đến, song nữ chủ nhân của giày cao gót là ai đây?

Trước giờ Ross cũng không hề đề cập tới từng có một người phụ nữ khác tồn tại, hơn nữa người phụ nữ có thể đi vào trong nhà Ross nhất định không đơn giản.

Tiến vào đến phòng khách, trước sau Mạc Bảo Bối vẫn không phát hiện nửa bóng người. Có điều phát hiện một túi xách phái nữ cùng màu kia ở trên ghế sofa, túi xách còn là nửa mở ra.

Cảnh tượng như vậy khiến Mạc Bảo Bối lập tức suy nghĩ viển vông, mà vừa nghĩ tới trường hợp người phụ nữ khác và Ross ở trong phòng ở đây xảy ra chuyện gì đó, ngọn lửa trong mắt Mạc Bảo Bối tức thì bắt đầu bùng cháy lên.

Đều nói người ngoại quốc rất lưu hành One Night Stand (tình một đêm), hơn nữa nghe nói tình lực đàn ông ba mươi mấy tuổi là tràn trề nhất, do nhu cầu sinh lý, Ross sẽ không phải là.

- Ross đáng chết, bị tôi bắt được tại chỗ mà nói, anh nhất định chết! - Mạc Bảo Bối mắng một tiếng, vội vàng đi lên lầu hai, trong lòng có chút hốt hoảng nho nhỏ.

Đi chân trần, ngay cả dép Mạc Bảo Bối cũng không mang trực tiếp đi thẳng đến phòng ngủ của Ross trên lầu hai.

“Bành!” một tiếng, Mạc Bảo Bối mở cửa phòng ngủ của Ross ra.

Trên giường rất ngăn nắp, không khí sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái đang lưu thông, yên lặng không có một chút âm thanh, Mạc Bảo Bối thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần nghĩ đến đây cái căn phòng này trừ cô còn có những người phụ nữ khác đi vào, Mạc Bảo Bối đã cảm thấy khó chịu, nhưng bây giờ xem ra chuyện không tồi tệ như tưởng tượng.

Đi ra khỏi phòng ngủ lầu hai, Mạc Bảo Bối đi tới lầu ba. Giờ phút này cô cũng không phát hiện, cô nghiêm nhiên đã coi Ross thành chồng của mình, mà mình chính là nữ chủ nhân phòng này rồi.

Vừa mới bước tới chỗ rẽ cầu thang lầu ba, Mạc Bảo Bối đã nhìn thấy một nam một nữ ngoài cửa sổ sát đất cách đó không xa. Hai người đang mặt mày tươi cười nói chuyện phiếm, mặc dù không nghe được nói cái gì, nhưng nụ cười của cô gái kia lại chói mắt bất thường.

Đó là một cô gái rất đẹp, vóc người cao gầy, ngũ quan xuất sắc, tóc vàng mắt xanh, không một chút nào không thể hiện sức quyến rũ thành thực của phái nữ.

Mà người đàn ông đó, chính là Ross, một thân quần áo nhàn nhã màu trắng làm nổi bật anh lên, anh so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn, mà nụ cười của anh, sáng rực bức người, như muốn hòa tan lòng người.

Không biết Ross nói cái gì, cô gái kia cười đến độ cong lưng, bộ ngực trần giống như sóng lớn mãnh liệt hiện ra ở trước mặt của Ross. Ánh mắt như vậy khiến Mạc Bảo Bối cảm nhận được một cảm giác hít thở không thông trước nay chưa có.

Cô gái kia hình như phát hiện Mạc Bảo Bối đến, tuy nhiên làm như không biết, đầu khể tựa trên vai Ross, Ross cũng không có phản kháng, chỉ cười đỡ cô gái kia dậy.

Đối với cảm giác uy hiếp này, Mạc Bảo Bối tiến vào trạng thái kháng chiến theo bản năng.

Dùng một tư thái nữ vương, Mạc Bảo Bối mở cửa sổ sát đất ra, đi tới bên cạnh hai người.

- Đúng là rất thú vị, quả nhiên là không thể khinh thường tiếng Trung Quốc. Sau này em muốn thỉnh giáo anh nhiều hơn, đến lúc đó anh cũng đừng nói quá bận rộn không chịu gặp em đấy nhé!

Vừa mở ra cửa sổ sát đất, Mạc Bảo Bối có thể rõ ràng nghe được đối thoại của hai người.

Có điều giọng điệu tiếng Trung Quốc của gái Tây này thật sự làm cho người ta nghe mà nổi hết cả da gà. Mạc Bảo Bối rất cố chấp đối với ngôn ngữ và văn hóa truyền thống Trung Quốc, khiến cô lập tức sinh ra chán ghét đối với cô gái này.

- Ngôn ngữ Trung Quốc bác đại tinh thâm (phong phú uyên thâm), nguyên viễn lưu trường (bắt nguồn sâu xa), làm sao chúng tôi dạy cô được. Hơn nữa tôi thấy cô nói liên tục, chỉ sợ cũng không cần chúng tôi dạy.
- Mạc Bảo Bối vừa cười vừa đi đến bên người Ross. Lại nói, ngôn ngữ sắc bén, ánh mắt càng thêm sắc bén nhìn gái Tây này.

- Oh, đây là. tiểu thư Mạc đúng không! - Cô gái Tây ngẩn ra, không ngờ tới cô nàng này càng thêm nhanh mồm nhanh miệng so với suy nghĩ.

- Vị hôn thê của anh, Mạc Bảo Bối. - Ross vừa kéo cổ tay Mạc Bảo Bối, để cho cô ngồi trên đùi mình, vừa nói. Sau đó lại duỗi tay chỉ chỉ cô gái Tây, giới thiệu: Đây là đàn em ở nước Pháp của anh, Rebecca!

Trên mặt Mạc Bảo Bối cười tự nhiên bắt tay với Rebecca, trong lòng lại tức muốn chết. Rất rõ ràng là Rebecca này đã sớm biết mình thế nào, vậy mà mình lại không biết sự tồn tại của bạn học nữa này, đây không phải là thua trần trụi trên vạch xuất phát sao?

Mạc Bảo Bối buồn bực rút tay về, sau đó hung hăng nhéo bắp đùi Ross một cái dưới bàn.

Rebecca nhìn động tác nhỏ của Mạc Bảo Bối, khoe miệng giương lên một đường cong xinh đẹp, được đặt tên là: mỉm cười!

Rebecca cười cực kỳ xinh đẹp, đó không phải là nụ cười tất cả phụ nữ đều có thể cười được, mà là cần phải có thời gian lắng đọng và tự thân tu dưỡng đạt tới cảnh giới nhất định mới có thể hòa loại xinh đó đẹp với sức quyến rũ phái nữ làm một thể.

Mà ánh mắt của cô, là kiên trì và tự tin nhất định phải được.

Nhìn Ross, Rebecca thu hồi nụ cười, chuyển sang ánh mắt kiên định: anh nhất định chỉ có thể là đàn ông của Rebecca em!

73. Chương 74: Mị Hoặc

Rebecca là một đàn em của Ross trong lúc nghiên cứu ở nước Pháp, thấp hơn Ross một khóa. Từ nhỏ cô đã là một cô gái một độc lập kiên cường, mục tiêu của cô rõ ràng, muốn cái gì phải tranh thủ, chứ không phải giống như những cô gái khác dùng ánh mắt cầu xin nghìn người trên. Mười hai năm trước, lần đầu tiên cô nhìn thấy Ross đã biết, người đàn ông ở trước mắt sẽ là đàn ông của Rebecca cô.

Vì để xứng đôi với Ross, Rebecca dùng phần lớn thời gian trên phương diện học tập, đi theo đường của Ross từ nghiên cứu sinh rồi đến bác sĩ. Khi Rebecca biết được mình thi đậu bác sĩ, cô chuẩn bị thổ lộ với Ross, chỉ tiếc. d ã llê quýy đôn Đem hôm đó cô mặc trang phục lộng lẫy đi tới nhà trọ Ross thì biết được rằng Ross đã về nước nhận chức trước thời hạn tốt nghiệp.

Một chút xú quanh co không đủ để ngăn cản cô theo đuổi tình yêu. Ba năm sau Rebecca thuận lợi tốt nghiệp trở về nước. Khi cô hào hứng đi tìm Ross, muốn dùng phong thái hoàn mỹ xuất hiện trước mặt anh, ngay lúc đó Ross lại không biết đi về đâu rồi.

Trên thực tế, bản thân Ross sau khi trở về quốc gia trở thành một đặc công ưu tú, lui tới các tổ chức bí mật của các quốc gia khác nhau. Chẳng qua những người ngoài đều không biết chuyện Ross thuộc quân đội, được tuyên bố là tiến hành nhiệm vụ cơ mật của quốc gia, cho nên không có ai biết thật ra thì Ross bắt đầu lên từ đặc công.

Rebecca như phát điên tìm kiếm tích Ross khắp nơi tung, chỉ tiếc không thu hoạch được gì. Ba năm sau rốt cuộc Rebecca thấy rõ hiện trạng, vì vậy tiếp nhận công việc đạo diễn Hollywood, làm việc đạo diễn hiện trường một bộ phim khoa học viễn tưởng. Chuyến đi này là hai năm, mà hai năm lại khiến cô trở thành một đạo diễn mỹ nữ nổi tiếng.

Đợi đến lúc cô nhận được tin tức Ross tới Trung quốc, bộ phim 3D đang tiến hành trên tay Rebecca chưa kết thúc, vì thế Rebecca đành kéo dài nửa năm mới đi đến Trung Quốc, chỉ tiếc một lần đến trễ này, chính là tiếc nuối cả đời.

Thật vất vả tiễn Rebecca đi, Mạc Bảo Bối lập tức thu hồi nụ cười, hung hăng nhéo xuống trên bụng của Ross, xoay quanh tầm vài vòng mới cảm thấy được thỏa nguyện, buông tay.

Ross hít sâu một hơi lặng lẽ nhận giày xéo của Mạc Bảo Bối, trên miệng không hề bày tỏ khổ sở, nhưng thái độ cũng đã biến đổi.

- Thế nào? Rất đau à? - Mạc Bảo Bối hỏi lạnh lẽo, lắc đốt ngón tay mới xuống tay một chút.

Nghĩ đến gái Tây đó, Mạc Bảo Bối liền tức đầy bụng. Rebecca cố ý nói tiếng Anh, còn luôn nhắc tới chuyện bọn họ trước kia trong trường học, vô tình hay cố ý muốn khơi lên tức giận của Mạc Bảo Bối, chỉ tiếc Mạc Bảo Bối vẫn nhịn xuống, cho đến khi rốt cuộc Rebecca rời đi mới bộc phát bão tố.

- Không đau, đánh là thương, mắng là yêu. - Ross nặn ra lời nói từ trong miệng, hơn nữa còn nói tục ngữ Trung Quốc.

- Dĩ nhiên, em rất yêu thương anh mà! - Mạc Bảo Bối giận đến nghiêng rằng, hận không thể phá hủy Ross.

- Bảo Bối, bây giờ em có tính là ăn giấm hay không? - Ross nghiêng cứu cẩn thận về mặt Mạc Bảo Bối, cuối cùng không chắc chắn hỏi.

Vừa nghe thấy Ross hỏi như vậy, Mạc Bảo Bối lập tức trợn tròn mắt.

Vỗ vỗ đầu, vuốt vuốt mái tóc, Mạc Bảo Bối rối loạn.

Tại sao? Làm gì tức giận như vậy chứ? Chẳng qua là bộ ngực cô gái kia lớn hơi, đáng dấp chới mắt một chút, vóc người hơi cao gầy mà thôi, mình tức giận như vậy làm chi? Chẳng lẽ mình thật sự giống như lời Ross đang tức giận ăn giấm sao?

Không không không! Tuyệt không phải như vậy, đó là bởi vì giọng điệu ABC của gái Tây đó khiến người ta chán ghét, còn cả hâm mộ ghen tỵ giữa người cùng giới thôi.

Miễn cưỡng thuyết phục nội tâm của mình, Mạc Bảo Bối hít một hơi thật sâu.

- Ăn cái đầu quỷ anh ấy, dám dùng để ăn sao? Không cần dùng loạn, sẽ bị người chê cười. - Mạc Bảo Bối vỗ đầu Ross một cái.

- Đây là thành ngữ viết trong từ điển, không có loạn dùng mà. - Ross giải thích.

Khóe miệng Mạc Bảo Bối co giật một chút, bây giờ từ điển thành ngữ vẫn còn có từ dân gian, chẳng lẽ cô là ếch ngồi đáy giếng rồi sao?

Quên đi, không thể so đo, so đo thành ngữ với người ngoại quốc sẽ bị người ta cười nhạo.

“Đinh đinh đinh. . . .” Một hồi tiếng chuông gió đơn giản vang lên, đó là điện thoại nhà Ross vang lên.

Điện thoại nhà Ross thật ra thì chỉ trang bị cho có, hoàn toàn không nói mã số với bất kỳ người nào, trừ ba chị em tốt của Mạc Bảo Bối.

- Tề Giai tìm em. - Hai tay Ross làm thành đầu hàng, chỉ chỉ điện thoại cách đó không xa.

- Làm sao anh biết? - Mạc Bảo Bối liếc Ross một cái, nhưng vẫn đi tới ghế sofa ngồi xuống nghe.

- Bảo Bối, nhớ mục tiêu của mình, hoặc là cậu cũng có thể lựa chọn bây giờ lập tức về nhà. - Bên trong điện thoại quả nhiên truyền đến tiếng Tề Giai.

Mạc Bảo Bối làm phần chấn tinh thần một cái, gật đầu, không còn kịp nói gì nữa Tề Giai đã dập điện thoại rồi.

Nhà Tề Giai và nhà Ross cùng một cái khu rộng lớn. Tề Giai có lòng trợ giúp Ross đương nhiên chú ý nhà hơn nhiều. Sau khi Mạc Bảo Bối đi, 3 cô gái trẻ cùng đi làm SPA, cho đến đêm mới về nhà, mà trên đường Tề Giai trở về tất nhiên sẽ đi qua trước nhà Ross, vừa lúc cô nhìn thấy được Rebecca lái xe từ nhà Ross rời đi.

Biết rõ tính cách Mạc Bảo Bối, Tề Giai bèn nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại nhắc nhở Mạc Bảo Bối.

Mạc Bảo Bối tỉnh táo lại rồi cuộc nhớ ra mục đích của mình. Cô là một người gánh trách nhiệm nặng nề, mê hoặc Ross, sau đó dĩ kỳ nhân chi đạo hoàn trị kỳ nhân chi thân(*). Rosic thừa dịp cô say rượu liền định thỏa thuận, vậy thì cô cũng có thể dùng chính thủ đoạn này đối phó Ross.

(*) Dĩ kỳ nhân chi đạo hoàn trị kỳ nhân chi thân: nghĩa là dùng phương pháp của người để trị lại người đó, gần nghĩa với câu “Gậy ông đập lưng ông” của Việt Nam mình. (blogcafesang.wordpress.com)

Cái thỏa thuận này Mạc Bảo Bối vẫn giấu trong kết sắt, bị cô cố ý tránh né và quên lãng.

Vừa nghĩ tới thỏa thuận, Mạc Bảo Bối đã không cách nào tỉnh táo lại, những lý do đường hoàng chỉ là dùng để nói cho người khác biết, còn phần thỏa thuận mới là trọng điểm quan trọng nhất khiến cho cô trở thành vị hôn thê của Ross.

- Em là không ưa cử chỉ của gái Tây đó, muốn phát dục sao không trở về nhà đi, cũng không phải mùa xuân, phát tình cái gì! - Nghĩ thông suốt mục đích của mình, Mạc Bảo Bối lập tức đổi lại một vẻ mặt thuần khiết, có một chút nũng nịu, nhưng không mất đáng yêu của thiếu nữ.
- Rebecca vẫn luôn sống ở nước ngoài lớn lên, cho nên. - Ross cũng không cảm thấy hành động cử chỉ của Rebecca có gì không ổn. Anh không thể vì Rebecca thích mình lập tức cho rằng cử chỉ người ta không thích hợp, bởi vì Rebecca đích xác là một cô gái hào phóng ưu nhã, cử chỉ lễ nghi đều hợp lẽ thường.
- Cho nên cô ta có thể để cho bộ ngực cô ta thiếu chút nữa nhảy ra sao? Nói, có phải anh thấy phải rất sáng khoái rất thỏa mãn hay không? - Mạc Bảo Bối ngồi xồm trên ghế sofa, giữ cánh tay Ross, nhất quyết hỏi không tha, như cô gái nhỏ không nói đạo lý.
- Ô. cô ấy chỉ là mặc đồ thấp ngực thôi mà, cũng không phải. - Hôm nay Rebecca mặc một cái áo thấp ngực và quần jean ngắn, đây là đồ thoải mái của pháp, cũng rất bình thường, ở nước ngoài mặc áo lót ra ngoài cũng rất nhiều, cũng không kỳ lạ.
- Hừ, quả nhiên rất là thỏa mãn, chẳng qua vóc người em cũng không kém cô ta chỗ nào đâu, anh có muốn nhìn em một chút không hả? - Mạc Bảo Bối nói rồi muốn cởi váy mình xuống, trên mặt như một người đàn bà chanh chua, trong lòng nghĩ rằng: tôi cũng không tin anh là Liễu Hạ Huệ, tôi lại muốn nhìn một chút xem anh có phải thật sự ngồi trong lòng mà vẫn không loạn hay không.
- Tại sao? - Ross vô tội hỏi, đừng nói nhìn, chỉ nghĩ thoáng qua trong lòng Ross đã bắt đầu ngứa rồi, vậy vừa nhìn đã đi đến đâu?
- Tại vì em muốn so với gái Tây đó xem, thuận tiện nghe nữa nghe cảm giác của anh sau khi xem xong. - Mạc Bảo Bối nở nụ cười tà ác, khom lưng, cởi váy.

74. Chương 75: Chương 14.1

Trong lòng Ross vốn nghĩ rằng một khi Mạc Bảo Bối cởi váy ra, anh sẽ lập tức lấy tốc độ nhanh nhất ngăn hành động của Mạc Bảo Bối lại. Nhưng nghĩ thì nghĩ, thật ra thì cuối cùng phản ứng của Ross chỉ là gắt gao nhìn Mạc Bảo Bối, sau đó nhìn Mạc Bảo Bối cởi váy xuống, ánh mắt từ từ chuyển thành màu lục rất sâu, nhiệt độ bắt đầu từ từ lên cao, đôi môi bắt đầu nóng lên.

Một tay Mạc Bảo Bối bắt lấy thắt lưng Ross, lại dùng lực, kéo Ross gần lại trước chân, sau đó giống như một con mèo dán lên, mắt chăm chú nhìn Ross chăm chăm, tiếp đó thấy được dục vọng đang thiêu đốt từ trong mắt Ross.

- Có muốn em cởi cả thứ này xuống không, anh nghiên cứu thêm một chút bộ ngực của ai tương đối phù hợp với cấu trúc cơ thể con người và vẻ đẹp hơn? - Mạc Bảo Bối chỉ vào áo ngực mặc trên người nói, nói xong lại liếm môi một cái, phát ra âm thanh mị hoặc.

Nhớ tới bộ ngực vô cùng lớn của Rebecca đã cảm thấy khoa trương, kinh khủng tựa như bò sữa, không phù hợp chút nào với kết cấu phát triển tự nhiên của con người. (có vụ này nữa ==)

- Uh. - Ross giống như bị mê muội gạt đầu một cái, môi có phần khô khan.

Cơ thể kề sát nhau thật chặt, nổi lên phản ứng sinh lý, Mạc Bảo Bối cảm thấy bụng mình cũng bắt đầu nóng rực lên.

- Vậy anh nói trước đi, của ai đẹp hơn? - Mạc Bảo Bối dụ dỗ Ross, một tay vuốt lồng ngực rắn chắc của Ross, một tay vuốt áo ngực, lê chậm trên dưới.
- Bảo Bối của anh là cô gái đẹp mắt nhất xinh đẹp nhất trên thế giới. - Ross lập tức cho đánh giá cao nhất, mặc dù câu trả lời đó của anh có chút xiu nông cạn cộng thêm dung tục.

- Vậy sao? Nếu như đã biết đáp án, vậy thì ăn cơm đi, em đói bụng. - Mạc Bảo Bối nghe xong rồi, lập tức vui mừng trở lại, cùng lúc đó cũng nhanh chóng rời khỏi cơ thể Ross, tiếp theo mặc váy vào lần nữa ngay trước mặt Ross. Ross thất bại nhìn Mạc Bảo Bối, bên trong đôi mắt tràn đầy đáng thương và cầu xin.

Mạc Bảo Bối chịu đựng không nổi ánh mắt trần trụi, nóng hừng hực này của Ross, bắt đắ dĩ đổ một chén nước sôi để nguội nước lớn tới.

- Thật ra thì cái đầu anh lớn hơn em, bản lĩnh anh cũng tốt hơn em, hoàn toàn có thể Bá Vương ngành thượng cung (ý là cường bức), dù sao em có phản kháng thế nào cuối cùng vẫn chạy không thoát móng vuốt của anh. Chẳng qua tinh thần bất khuất không buông tha trong con người em vẫn là rất đáng được khâm phục. Một khi tìm được cơ hội sẽ phản kháng đến cùng hơn nữa thấy chết không sờn, cho nên tốt nhất là anh lấy một sợi dây thừng trói chặt tay chân của em để ngừa ngộ nhỡ. Nhưng anh nhớ phải dùng chút kỹ xảo, anh cũng thấy em cành vàng lá ngọc da mịn thịt mềm, không cẩn thận sẽ lưu lại vết sẹo, nếu không cẩn thận bị lão tử của em thấy được, ông ấy nhất định sẽ mang theo thuốc hạ cữ tiến công vây quét anh, đến lúc đó. - Mạc Bảo Bối riu ra riu rít nói một tràng lớn, chính giữa không chừa bất kỳ một chút xiu khe hở cho Ross có cơ hội nói tiếp.

Sau khi Ross chăm chú nghe xong, từ từ cúi đầu.

- Tốc độ nói quá nhanh, không có nghe rõ, chỉ là đại khái nghe được kế tiếp anh phải làm sao rồi. – Giọng Ross buồn buồn truyền đến, bộ dạng nghe không còn sức sống.

Toàn thân Mạc Bảo Bối cứng ngắc, đây chính là ngữ điệu cô hao tổn tâm cơ nửa là uy hiếp, nửa là đe dọa, hơn nữa rất thành công đạt được hiệu quả liên tiếp, nhưng Ross vậy mà không hoàn toàn nghe hiểu hết. thất bại trời thất bại.

Xem ra, về sau nói chuyện với Ross không thể dùng tốc độ nói nhanh thế này mà nói rồi, một chiêu khí thế áp bức và ngữ điệu người gây sự này chỉ thích hợp cho người Trung Quốc thôi.

Chờ khi Mạc Bảo Bối tự kiểm điểm lại vấn đề bản thân xong ngẩng đầu lên, Ross đã xoay người lại, đi vào phòng tắm rồi.

.

Sáng sớm chủ nhật.

Ánh nắng mặt trời phản chiếu trên vách tường, đồng thời cũng chiếu vào người trên giường.

Nhà Ross khắp nơi đều là sản phẩm công nghệ cao, cửa sổ thủy tinh mỗi căn phòng toàn bộ đều là thiết kế áp dụng tự động hóa năng lượng mặt trời, vào ban ngày có thể hấp thu tia tử ngoại làm năng lượng, thiết kế cảm ứng khí khi cảm nhận được nhiệt độ nhất định thì cửa sổ và rèm cửa sổ sẽ tự động mở ra, để ánh mặt trời chiếu vào trong căn phòng.

Đã ở một tuần lễ rồi, Mạc Bảo Bối vẫn không thể thích ứng sáng dậy sớm vậy.

Đưa tay cầm đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường lên, cây kim chỉ lên trên biểu hiện đúng chín giờ sáng.

Choáng quá, thật đúng là một giây cũng không kém mà. Trong lòng Mạc Bảo Bối âm thầm mắng một câu, sau đó khổ sở kéo mền che đầu lại, ngăn cản phản chiếu của ánh mặt trời, tiếp theo đó ngủ nướng.

Mười lăm phút sau, Mạc Bảo Bối cảm thấy cơ thể mình lay chuyển một hồi.

- Con sâu lười nhõ, còn chưa chịu rời giường, sắp muộn rồi đấy! - Ross ôm Mạc Bảo Bối nói bên tai cô. Mạc Bảo Bối hoàn toàn không để ý tới lời nói của Ross, chuyển phương hướng, tìm vị trí thoải mái trên hõm vai Ross, tiếp tục nhắm mắt.

- Rời giường rồi, hẹn đi đánh golf, không phải Bảo Bối của chúng ta không thích bị trễ nhất sao? - Ross tiếp tục nói ở bên tai Mạc Bảo Bối.

Mắt Mạc Bảo Bối không mở ra, nhưng trong lòng lại hung hăng khinh bỉ một tiếng với Ross. Ai hẹn đánh golf chứ, cô hoàn toàn không thích có được không, là ai đó hẹn bạn bè rồi nhất định muốn đưa theo cô có được không? Liên quan gì tới chuyện của cô. Hơn nữa, thật vất vả ra khỏi nhà họ Mạc, có lý do đường

hoàng không đi xã giao những bữa tiệc trà chiều của những phu nhân và các cô tiểu thư thực nữ linh tinh gì đó..., bây giờ lại vẫn phải xã giao cùng với Ross, cô không ngốc.

Ross thấy Mạc Bảo Bối không có phản ứng, trực tiếp ôm đi vào trong phòng tắm, sau đó đặt Mạc Bảo Bối trên nắp bồn cầu, chống đỡ tốt. Mạc Bảo Bối còn chưa tỉnh táo cúi gầm đầu, tóc tản mạn trên mặt, cau mày, tâm tình cực kỳ khó chịu nhìn Ross.

Cô cũng không có ý định muốn rời giường, sao lại mang cô vào trong phòng tắm, hơn nữa còn phải ngồi trên nắp bồn cầu mặt.

Người có tức giận khi giận rất đáng sợ, phụ nữ có tức giận khi rời giường càng thêm đáng sợ. Mạc Bảo Bối hạ quyết tâm, nhất quyết ở đâu cũng phải ngủ. Trợn mắt nhìn Ross một cái, tiếp đó nhắm mắt lại ngủ.

Ross không hề bị ánh mắt giết người của Mạc Bảo Bối dọa đến. Một ngày nay, anh hoàn toàn đắm chìm trong dịu dàng đáng yêu đó của Mạc Bảo Bối, mặc dù biết rõ Bảo Bối của anh biết điều nghe lời như vậy nhất định là có mục đích sau lưng, nhưng anh vẫn thật sự vui mừng.

Cho nên, chút ngăn trở này đối với anh mà nói cốt yếu không phải vấn đề. Nặng xong kem đánh răng đưa cho Mạc Bảo Bối, Ross đi ra ngoài tìm một cây bút, học phương thức từng thấy trước kia đẩy tóc dài Mạc Bảo Bối lên, sau đó xoay tròn vắn lại, cố định trên đỉnh đầu.

Nhìn kiệt tác của mình, Ross vừa mới chuẩn bị ôm cánh tay thưởng thức, kết quả tóc đang cố định tốt sau ba giây đồng hồ chậm rãi tán lác xuống. Mím cười trên mặt Ross trực tiếp sụp xuống, có điều rất nhanh lại bắt khuất không bỏ cuộc tiếp tục bới tóc. Đáng tiếc lặp đi lặp lại nhiều lần vẫn tán lác xuống. Dùng một cây bút bới tóc cần công lực, rất dễ nhận thấy Ross hoàn toàn không có năng lực đó.

Chỉ có điều Ross thông minh nhanh chóng nắm bắt mấu chốt trong thất bại, cuối cùng cũng vắn tóc xong xuôi. Chờ sau khi Ross vắn tóc xong, Mạc Bảo Bối đã sớm đánh răng xong, lại bắt đầu buồn ngủ rồi.

Ross thấy Mạc Bảo Bối buồn ngủ cũng không gọi tỉnh, bản thân nắm lấy cơ hội làm giúp Mạc Bảo Bối chút ít chuyện cảm động cảm động cô.

Cầm khăn lông nóng lên rửa mặt, bước tiếp chính là dùng sữa rửa mặt. Ross cười đắc ý, để đầu thấp nhỏ của Mạc Bảo Bối tựa lên người mình, sau đó tìm sữa rửa mặt, bắt đầu công tác vĩ đại của anh.

Trong mơ mơ màng màng Mạc Bảo Bối cảm thấy trên mặt có một tầng cảm giác đầy cộm nặng nề, từ từ tỉnh lại.

Nghi hoặc nhìn gương, Mạc Bảo Bối lập tức đập xuống, cả người kinh hãi.

- Anh biết anh đang làm gì không? - Giọng Mạc Bảo Bối có một chút run rẩy, chỉ vào lồng ngực Ross, chỉ còn lại một đôi mắt không thể tin của còn lộ ra ngoài, bởi vì cả khuôn mặt cô đều bị sữa rửa mặt che phủ rồi, trắng bóc một mảng, giống như mặt nạ.

Chẳng lẽ Ross lại xem không hiểu chữ sao? Đây cũng không phải chứ?

- Anh đang giúp em rửa mặt. - Ross trả lời trấn định, mặc dù đã dự liệu được có thể mình vừa tốt bụng làm chuyện xấu rồi.

- Vậy anh biết anh đang bôi cái gì sao? - Mạc Bảo Bối cầm sữa rửa mặt đã trống không, đau lòng đến tâm can run không ngừng. Đây chính là cao cấp sản phẩm đó, đây chính là rất quý đó, vài ngàn mới dùng hai lần, sau đó liền bị Ross lãng phí thế này, không khoan nhượng dùng sữa rửa mặt thành công dụng mặt nạ.

Lòng của Mạc Bảo Bối cũng sắp rĩ máu, đáng tiếc Ross vẫn rất vô tội, vậy nên Mạc Bảo Bối quả thật cũng sắp dùng ánh mắt giết người bắn chết Ross rồi. Không hiểu còn giả hiểu, ai bảo anh không học tập cho tốt tiếng Trung, 'sữa rửa mặt' gồm ba chữ cái nha, 'mặt nạ' hai chữ, sao lại tính sai chứ trời. Ánh mắt của Mạc Bảo Bối biểu hiện chỉ trích thật sâu.

- Anh biết, sữa rửa mặt, trong phim thật sự diễn như vậy, chẳng lẽ không đúng sao? - Thường có nữ chính bộ mặt trắng trắng hoặc xanh biếc lúc ẩn lúc hiện trước ống kính. Hơn nữa gần đây anh đã rất cố nỗ lực học tập tiếng Trung, hơn nữa mục tiêu chính chính là đồ dùng hàng ngày và chữ viết đối thoại hàng ngày, không hề nhìn lầm, chính là ba chữ 'sữa rửa mặt'.

Ross nghĩ tới, trong lòng lại bắt đầu cảm thấy tự tin không ít.

Nhìn bộ dạng không biết hối cải của Ross, Mạc Bảo Bối giận đến thiếu chút nữa hộc máu, chọc lồng ngực Ross mắng to:

- Đó là thoa mặt nạ, đạo diễn nào sẽ để diễn viên rửa mặt ở trước màn ảnh chứ, anh cũng không coi quảng cáo TV sao? Suy nghĩ tùy tiện, anh coi kênh truyền hình nào cũng đều có quảng cáo sữa rửa mặt, hơn nữa, bản thân anh không cần sao? Vậy thì anh tự cho là nam nữ bất đồng?

Tên phá của, đúng là tên phá của. Mạc Bảo Bối tức giận tới mức lắc đầu.

- Không phải, anh không có thời gian xem ti vi, cho nên. - Ross buồn buồn nói. Từ nhỏ đã tiếp nhận đặc huấn, cho đến sau khi tốt nghiệp trung học anh mới thoát khỏi tổ chức huấn luyện, chân chính trở thành một tên sinh viên bước vào đại học. Nhưng cho dù ngoài mặt trải qua cuộc sống sinh viên bình thường, bí mật có điều anh lại là một thành viên chính trị giấu mặt, sau đó tốt nghiệp xong lại trở thành đặc công, anh hoàn toàn không rảnh đi xem TV gì đó.

- Nhưng em thấy anh rất rảnh rỗi mà, làm sao có thể không có thời gian? - Mạc Bảo Bối sẽ không tin, một hội nghị nói không đi lập tức không đi, hơn nữa mỗi ngày tan sở về nhà đúng giờ, làm sao có thể không có thời gian xem TV.

- Đó là bởi vì có em. - Anh nỗ lực vài chục năm chính là vì không muốn theo gót cha mẹ anh, cố gắng phấn đấu vài chục năm rốt cuộc thoát khỏi bóng tối thân phận, có thể quang minh chính đại đứng trước mặt người khác đi tới đất nước Trung Quốc anh mơ ước này, mới vừa đến nửa năm anh bận với các loại chuyện xã giao và quốc sự, triệt để bận rộn... Thời gian, chờ đến lúc rốt cuộc anh sắp xếp rõ ràng hết chuyện xong, có thể có thời gian của mình thì biết Mạc Bảo Bối.

Ross khóa thật sâu hai mắt Mạc Bảo Bối lại, thâm tình khẩn thiết nhìn Mạc Bảo Bối. Từng ấy năm tới nay anh đều trải qua một mình, về đến nhà cũng là đáng vẻ lạnh lẽo một thân, cho nên tâm hồn anh cô độc, cho đến khi gặp Mạc Bảo Bối, anh mới bắt đầu thấy trong mắt thứ gọi là ấm áp.

Mặc dù Mạc Bảo Bối thường nổi giận, còn rất thích giận đối với anh, nhưng anh thật sự thích Mạc Bảo Bối như vậy. Chỉ cần là việc Mạc Bảo Bối làm, cho dù là dùng sinh mạng trả giá, anh cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

75. Chương 76: Chương 14.2

Cảm nhận được nhu tình trong mắt Ross, Mạc Bảo Bối không được tự nhiên quay mặt qua chỗ khác. Ánh mắt nóng bỏng chấp nhất như vậy sẽ cho người cảm giác mình là tốt đẹp nhất trên thế giới, đó là một loại đắm chìm khiến cho người đi vào vực sâu.

Yên lặng đi tới trước gương rửa mặt, lòng của Mạc Bảo Bối dao động kịch liệt, một loại tâm tình khó có thể khổng chế có lẽ đã nảy sinh ở đáy lòng.

Rửa chùng mười lần mới làm cho sữa rửa mặt trên mặt thanh khiết sạch sẽ, rửa đến khuôn mặt nhỏ bé của Mạc Bảo Bối đỏ lên, sau đó Ross đành áy náy đứng ở một bên đầu lòng nhìn, tự trách không dứt.

Thời điểm Mạc Bảo Bối đang thoa mỹ phẩm dưỡng da, Ross liền rất nghiêm túc nhìn quá trình, hai mắt ngay cả nháy cũng không dám nháy một cái, chỉ sợ bỏ lỡ hoặc nhìn sai.

- Anh muốn làm gì? - Mạc Bảo Bối sợ sệt nhìn Ross, trong lòng có một loại dự cảm xấu.

- Anh nghiêm túc học, lần sau thì anh có thể giúp em. - Ross chăm chú nói ra. Có thể trợ giúp Mạc Bảo Bối làm một chút chuyện khiến anh cảm thấy rất thỏa mãn, cũng rất có cảm giác thành tựu.

Nhưng anh cũng không muốn lại làm ra sự kiện Ô Long, cho nên phải nghiêm túc học tập mới được.

Một giờ sau.

Sân đánh Golf, sân cỏ xanh mơn mẫm, thời tiết sáng sủa, bầu trời màu xanh bao la, tầng mây trắng trắng.

Thoạt nhìn như thế là vừa lòng và thư thái.

Nhưng Mạc Bảo Bối lại rất khó chịu.

Nhìn bộ ngực lớn và khuôn mặt tươi cười của Rebecca, Mạc Bảo Bối hận không thể lập tức kéo Ross quay đầu đi.

Nhìn xuống, người phụ nữ này cũng không phải là những thiên kim đại tiểu thư ngu ngốc khác, không thể mắc bẫy của cô ta, phải.. “nhẫn”. ddllqqđ Mà muốn đi là đã bị thua thiệt, nói không chừng gái Tây này sẽ nhân lúc này rời đi làm chút chuyện gì đấy.

Mạc Bảo Bối yên lặng tiến hành xây dựng trong lòng, hít sâu, khuôn mặt tươi cười và ngênh đón.

Lần này Rebecca đến Trung Quốc dĩ nhiên không thể nào tay không mà đến, cô muốn dùng một hình tượng hoàn mỹ hiện ra trước mặt Ross, nói cho anh biết, chỉ có Rebecca cô mới là cô gái thích hợp đứng ở bên cạnh anh nhất.

Cho nên cô không chút do dự đón nhận chức vị tổng đạo diễn tập đoàn thương mại Lý Âu, đây cũng chính là nguyên nhân Rebecca đứng ở chỗ này hôm nay.

Ross cũng không ngờ là Rebecca lại xuất hiện ở đây, nhưng cũng không có cảm giác gì tốt đối với môi giới bất động sản LEO với trước mặt.

- Thật là thật trùng hợp, hai người lại cùng một trường học. - Nói chuyện chính là chủ tịch tập đoàn Lý Âu LEO đã trên năm mươi. Là một người môi giới bất động sản, quan trọng nhất là xã giao với các quan viên, trước giờ ông ta luôn tìm cách thân thiết với Ross, chỉ tiếc Ross luôn không thích xã giao, bình thường đều giao cho trợ lý đại diện tham dự các loại hoạt động xã giao.

Mặc dù LEO thân thiện muốn quan hệ gần hơn, chỉ tiếc Ross cũng không quá nguyện ý nói đến chuyện riêng của mình.

Lý Âu là một tập đoàn xuyên quốc gia, về mặt kinh tế vẫn luôn ủng hộ quốc gia Ross, nhất là trong lần thiên tai gần đây nhất bỏ ra khoản tiền lớn, cho nên trùm bất động sản này muốn mời, Ross không đẩy xuống, nhưng đối với nhiệt tình của LEO, Ross chỉ cười, cũng không đáp lại.

Nhìn ra Ross không muốn tiếp tục cái đề tài này, Rebecca thông minh chuyển đề tài, cô am hiểu các đề tài.

Mạc Bảo Bối ở một bên nghe tất cả lời Rebecca nói, nếu như cô gái này là bạn mà nói, vậy cũng rất thích hợp. Bởi vì Rebecca không thể nghi ngờ là cô gái thông minh. Cô ta xinh đẹp, phóng khoáng, tản ra hơi thở đầy nhiệt tình, mặc kệ là đàn ông hay là đàn bà chắc hẳn đều sẽ bị hấp dẫn, chỉ tiếc, người như vậy có một khuyết điểm trí mạng.

Rebecca quá mức thông minh, cô ta cũng rất am hiểu vận dụng trí tuệ và bề ngoài xinh đẹp của mình như thế nào, lớn mật mà quả cảm. Thích phải theo đuổi, muốn phải chinh phục, nhưng có điều bởi vì vô cùng thông minh, cho nên cô ta không hề che giấu dã tâm, đối với Ross nhất định phải được, người sáng suốt nhìn một cái đều biết.

Từ lúc vừa mới bắt đầu, Rebecca dùng một hình tượng người phụ nữ tài trí thông minh xuất hiện, này rất tốt! Cô ta thích phải theo đuổi, yêu cũng không sai, điều này cũng rất tốt! Nhưng mà như thế nào đi nữa, cũng không thể ban ngày ban mặt ở nơi công cộng dán vào một người đàn ông to lớn, hơn nữa còn là trước mặt vợ chưa cưới của người ta, có phải quá mức không để cô trong mắt rồi hay không?

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Mạc Bảo Bối chuẩn bị tiến lên bộc phát, nhưng lý trí nói cho cô biết, nơi này cũng không thích hợp với những thứ chuyện tư tình nhi nữ này, vả lại mọi người đều nói người ngoại quốc, trong mắt người ngoại quốc ôm ôm ấp ấp hoàn toàn không đáng kể chút nào.

Cho nên, Mạc Bảo Bối lựa chọn nhẫn!

Lão nương tể tướng có thể chống thuyền trong bụng, lão nương rộng lượng, lão nương chính là đại nhân có lòng dạ bao la biển cả!

Rebecca nhìn trong mắt nét mặt cử chỉ của Mạc Bảo Bối, cười khẽ.

Trước khi chưa gặp được kỳ nhân Mạc Bảo Bối, Rebecca đã điều tra qua rồi, đã hiểu biết về Mạc Bảo Bối. Rebecca chỉ có ba cảm giác, thứ nhất: con nhóc điêu ngoa bốc đồng, lý do ngọn nguồn là từ số tuổi và khí lưu manh của cô; thứ hai: ngực lớn nhưng không có đầu óc, lý do là không dùng tài nguyên có để học tốt chính trị, lại học cái tâm lý học gì đó, lãng phí tiền đồ thật tốt; thứ ba: tình địch.

Mà biểu hiện lúc trước của Mạc Bảo Bối xem chút lừa gạt được cô, bây giờ nhìn lại, chẳng qua là tiểu nha đầu thiếu niên khinh cuồng thôi, mới chỉ có vậy đã tức giận sao? Đàn ông làm sao có thể thích cô gái có tính cách này đây.

Rebecca lộ ra ánh mắt khiêu khích với Mạc Bảo Bối, bởi vì bây giờ cô đang đứng trước người của Ross, Ross hoàn toàn không thấy nét mặt của cô, cho dù Mạc Bảo Bối nói lại, với tính khí cô ta như vậy, Ross sẽ tin tưởng như thế nào chứ.

Nhìn thấy ánh mắt Rebecca khiêu khích, Mạc Bảo Bối phát hỏa, nổi giận.

Vốn dĩ không muốn tham dự hoạt động và đề tài nhàm chán, Mạc Bảo Bối vẫn luôn ngồi ở bên cạnh lim dim nghỉ ngơi, bực phát lập tức đứng lên.

Nhìn Mạc Bảo Bối đột nhiên đứng lên, Ross kỳ quái đi tới hỏi thăm.

Khuôn mặt Mạc Bảo Bối tươi cười đắc ý tràn đầy thanh xuân không gì sánh được, sau đó dùng giọng điệu mềm mại nói:

- Nơi này không có ai thú vị gì hết, chúng ta qua bên kia đi, anh nói có được không? - Mạc Bảo Bối biết Ross không cách nào cự tuyệt khi cô dùng cái giọng điệu này nói chuyện. Thế nên, thứ gì cũng có chỗ dùng, mặc dù giọng điệu này làm cho người cô nổi hết cả da gà rơi đầy đất cũng không sao.

- Uh. - Ross cứng chịu xoa xoa tóc Mạc Bảo Bối. Cô nhóc này có thể chịu được đến bây giờ đã ngoài dự liệu, hơn nữa còn có thể nhịn được không phát giận, quả thật khó cho cô.

- Mọi người cứ chơi tiếp, tôi đưa công chúa nhỏ nhà tôi đi một chút. - Ross lễ độ nói một tiếng với LEO. Anh cũng sắp không chịu được LEO mười phần đầy mùi tiền này rồi, nếu không phải bởi vì thiên tai lần này tập đoàn Lý Âu hào phóng quyên tặng tiền bạc và vật phẩm y tế, Ross căn bản sẽ không đồng ý lời mời tư nhân này.

Mạc Bảo Bối hả hê nhìn Rebecca, sau đó tựa vào người Ross, tùy Ross ôm eo cô đi.

Nhìn hai người đi xa, khuôn mặt tươi cười Rebecca cứng lại.

- Hình như tiểu thư Rebecca rất yêu thích ngài Ross nhỉ! - LEO dò hỏi.

- Dĩ nhiên, nhưng mà đây chỉ là chuyện riêng tư của tôi, không bằng chúng ta nói một chút chuyện về vấn đề phương diện điện ảnh. - Làm sao Rebecca lại không biết LEO nóng lòng nịnh bợ Ross, chẳng qua cô cũng không phải một người dễ trêu chọc. Ở Ross trước mặt của cô nguyện ý giả bộ dịu dàng sẵn sàng, nhưng trên mặt công tác cô sẽ không mơ hồ chút nào, nếu không cô cũng sẽ không dựa vào năng lực của mình xông xáo ở Hollywood.

Mười hai năm, Rebecca lăm lăm trong lòng!

Lúc đi tới khu vực không người, Mạc Bảo Bối bắt ngờ hung hăng đè Ross lên tường.

Ross nhìn gương mặt Mạc Bảo Bối thở phì phì ửng ửng hồng, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn, có người ghen vì mình, đúng là một loại cảm giác thật tốt.

- Có phải em muốn vô lễ với anh không? - Ross cười, cười đến rất đơn thuần, nhưng nói lại tuyệt không đơn thuần.

Mạc Bảo Bối vỗ lồng ngực Ross một cái:

- Vô lễ với anh lãng phí thời gian của em, bây giờ còn có người muốn vô lễ với anh đứng ở ngoài kia đấy. Em cảnh cáo anh, nếu anh dám bị gái Tây vô lễ mà nói, buổi tối em sẽ thật sự vô lễ với anh, tự anh nhìn mà làm!

Nhớ tới gái Tây đó vậy mà dám can đảm vô lễ với người của Mạc Bảo Bối cô, liền muốn đánh người.

Nhìn bàn tay Ross bao lại quả đấm nhỏ nắm chặt của Mạc Bảo Bối, cầm tựa trên trán Mạc Bảo Bối, khẽ hôn một cái;

- Vâng, bà xã!

Lời nói Ross ấm áp, tràn đầy hương vị hạnh phúc, phản ứng Mạc Bảo Bối lại là rất nhiệt tình, tràn đầy cảm giác thương yêu—— đó chính là, Mạc Bảo Bối hung hăng mạnh mẽ đánh một quyền vào bụng Ross, dù sao, đánh là thương, mắng là yêu thôi.

Sau khi đánh người xong, tâm tình Mạc Bảo Bối đột nhiên rất tốt. Cô quyết định quay lại giao thủ với Rebecca đó thật tốt. Hình như Rebecca đó đã hiểu lầm mình là người rất dễ đối phó rồi.

Nhìn thấy Mạc Bảo Bối và Ross trở lại khu vực tư nhân, LEO vui mừng đến nghênh đón. Có điều Mạc Bảo Bối biểu hiện trần trụi chán ghét đối với người này trên mặt, cho nên LEO cũng không dám nói chuyện nhiều với Mạc Bảo Bối. Ross thì vẫn lạnh nhạt từ chối uyển chuyển lại cho có lễ với LEO, chỉ có Rebecca chu toàn lúc này mới hóa giải lúng túng ở giữa hai bên.

Không lâu sau đó, Ross tìm viện có rồi đi, Rebecca tự nhiên cũng bỏ đi theo, còn sót lại LEO buồn bực nhìn bóng lưng ba người, sau đó âm thầm bị thương.

Ngồi ở trong phòng ăn sáng rõ, Mạc Bảo Bối và Rebecca ngồi mặt đối mặt, Ross đi toilet.

- Em không thích hợp với Ross, tôi khuyên em tốt nhất rời khỏi anh ấy đi. - Rebecca nói thẳng, Ross vừa rời đi liền lập tức nói ra khỏi miệng.

Mạc Bảo Bối cười, bởi vì cảnh tượng này không khỏi khiến cô không nhịn cười được.

Nhưng Rebecca lại hiểu lầm, cô cho rằng Mạc Bảo Bối xấu hổ, cho nên cô tiếp tục cao ngạo nói:

- Như trường hợp hôm nay vậy, em hoàn toàn không giúp được Ross, em hoàn toàn không xứng đứng ở bên cạnh Ross. Anh ấy là một quan ngoại giao, chứ không phải thiếu niên bình thường. Em đại khái có thể tìm được một cậu nhóc tuổi không khác biệt em lắm, em gặp rồi sẽ càng thêm hạnh phúc.

Mạc Bảo Bối lại cười, bởi vì chẳng những Rebecca diễn dịch tình tiết chuyện xưa, mà còn hiểu lầm mình, nhưng là đối với cái hiểu lầm này, Mạc Bảo Bối cũng không vội giải thích, giải thích như vậy sẽ trở nên yếu đuối, cho nên cô vẫn không thể giải thích.

- Tôi quen biết với Ross mười hai năm, em thì sao? Em hiểu được Ross bao nhiêu, tôi biết rõ em có tình yêu Trung Quốc, rất rõ ràng Ross là một người lai, sao em không buông tay, tôi biết rõ em bắn khoản cái gì! Cha em chắc có lẽ là vì đường quan thuận lợi nhĩ, điểm này tôi sẽ giúp em giải quyết, nhưng em phải đứng ở phía tôi, ủng hộ tôi. - Rebecca cảm thấy tựa như mình đã thuyết phục được cô gái nhỏ đối diện rồi, vì thế giọng điệu càng thêm cuồng vọng tự đại.

Mạc Bảo Bối cười lần nữa, cười đến cong lông mày, nhìn ra được cô thật sự rất vui vẻ, chứ không phải cười khổ hay là cười mỉa.

Mạc Bảo Bối vui vẻ, Rebecca lập tức buồn bực.

- Em cười cái gì? - Rebecca khó chịu hỏi, Mạc Bảo Bối này chẳng lẽ là kẻ ngu sao? Cười cười cười!

- Buồn cười! - Mạc Bảo Bối thoải mái nhàn nhã uống nước ấm, nhìn Rebecca.

76. Chương 77: Chương 14.3

- Chuyện gì buồn cười thế? Tôi nói với em, em có hiểu lễ phép hay không? - Rebecca giận đến không chịu được, bị một cô bé coi thường, cái này có chút bị thương.

- Tôi đang rất nghiêm túc nghe chị nói mà, chị nói thật sự là rất buồn cười, thế nào lại là tôi không biết lễ phép. Có phải tôi không vỗ tay cho nên chị mới không vui? - Mạc Bảo Bối nháy mắt mấy cái hỏi, một dáng vẻ vô tội.

- Em! - Rebecca giận đến nắm chặt tay, bị không để ý tới chỉ rất buồn bực thôi, nhưng bị coi là nghe chuyện cười, đó chính là một loại vũ nhục.

- Tôi vốn cho rằng chị là phim truyền hình đã thấy nhiều, nhưng sau tôi lại suy nghĩ, chị cũng không phải là mẹ Ross, vì vậy tôi biết ngay, chị nhất định là cố ý diễn cho tôi xem, thật là đặc sắc. Mạc Bảo Bối thêm dầu vào lửa nói, ban đầu cô xác thực thật là cảm thấy Rebecca rất giống hình tượng một phụ nữ xấu, vì uy hiếp cô bé lọ lem mà mặc kệ bất cứ giá nào, nhưng người ta ít nhất cũng cho lại tấm chi phiếu, Rebecca này đúng là hẹp hòi quá, chẳng qua là á..., cô ta cũng không phải mẹ Ross, tại sao cho cô chi phiếu.

- Tôi nghĩ, chị hẳn là hiểu lầm tôi, tôi không phải nàng ngốc. Tiếp theo, tôi cũng được xem như một người thông minh. Cuối cùng, người có thể ảnh hưởng Ross chỉ có tôi, chị có không thoải mái thì đây cũng là sự thật, cho nên cô không thể giúp được tôi cái gì. Tôi khuyên chị thay vì tới khiêu khích tôi còn không bằng tốn thêm chút thời gian vào trên người Ross. - Mạc Bảo Bối dùng một giọng điệu thắng lợi nói.

Lúc này là thời cơ tốt nhất quay lại giải thích sai lầm của cô ta lúc trước, như vậy mới có thể cho kẻ địch một kích trí mạng.

- Xem ra em không giống như tưởng tượng của tôi, tôi xem thường em rồi. - Rebecca nheo mắt lại nhìn Mạc Bảo Bối, bắt đầu đánh giá lần nữa.

- Chỉ là, thật giống như chị không có cơ hội, vừa bắt đầu không phải chị chọc tới tôi, tự tôi cố gắng mà nói có lẽ tôi cũng sẽ giúp chị, nhưng nếu chị chọc tới tôi thì đó chính là một chuyện khác. Muốn bỏ thời gian trên người Ross vậy thì phải xem tôi có đồng ý hay không đã. - Mạc Bảo Bối lãnh khốc nói.

Rebecca hít sâu, gắng giữ bình tĩnh.

- Em hoàn toàn không yêu Ross! - Dùng trực giác một phụ nữ mà phán đoán, hơn nữa.

- Đúng vậy, nhưng anh ấy yêu tôi, cái này đủ rồi. - Mạc Bảo Bối hào phóng thừa nhận.

Đang lúc này, Ross đến gần, ngồi ở bên cạnh Mạc Bảo Bối. Rebecca cười, vấn đề cuối cùng này là cố ý nói. Trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, Mạc Bảo Bối thích Ross, nhưng bản thân vẫn còn chưa phát hiện, chứ không phải giống như cô nói.

Ross cầm một mẫu khăn giấy lên lau lau khóe miệng Mạc Bảo Bối, sau đó gấp một miếng món ăn nguội lên đút cho Mạc Bảo Bối, giống như không hề nghe thấy được trả lời của Mạc Bảo Bối vừa rồi.

Chẳng qua Rebecca cũng không có ý định cứ như vậy bỏ qua qua đề tài này. Đàn ông đều muốn thể diện, không phải sao?

- Tiểu thư Mạc trả lời đúng là khiến người ta kinh ngạc, tôi còn tưởng rằng em thích Ross đấy, không ngờ rằng.

- Nếu chị biết tôi vẫn một mực muốn thoát khỏi quan hệ hôn nhân với Ross, chị sẽ giết mình hơn. Vả lại tôi còn rất muốn giúp anh ấy tìm nội trợ hiền, Rebecca nếu chịch có lựa chọn nào tốt nhớ nói với tôi một tiếng. - Mạc Bảo Bối không khiếp đảm chút nào nói.

Rebecca giận đến nghiến răng, trả lời như vậy làm cho cô thấy rất kinh ngạc, đồng thời cũng rất tức giận. Bởi vì cô không ngờ Ross đã có tình sâu với cô gái Trung Quốc mới biết như vậy rồi.

- Ross anh. - Rebecca ôm một tia hi vọng cuối cùng nhìn Ross.

- Bảo Bối nói là sự thật, đều là con gái với nhau, hi vọng em có rãnh rồi nói với cô ấy giúp anh, dùng lý lẽ nói rõ, để cô ấy biết trước kia anh là rất best-seller, nếu không cô bé này không biết được quý trọng. -
đ;ể; n đ;à; n lê quý đ;ôn Ross vừa nói vừa cứng chùi ngất ngất mũi Mạc Bảo Bối .

Rebecca hoàn toàn kinh hãi, tư tưởng bắt đầu nhốn nháo.

Làm sao có thể như vậy? Cô bỏ qua cơ hội, chính là cả đời sao?

Người đàn ông này vốn phải là của cô, nhưng bây giờ cưng chiều một cô gái khác.

Nhìn bóng lưng Rebecca hoảng hốt rời đi, đột nhiên Mạc Bảo Bối cảm thấy cô gái này thật ra thì cũng rất đáng thương, nhưng mà nếu đã chọn đến, vậy mặc kệ cô ta xui xẻo.

Làm tư thế chiến thắng, Mạc Bảo Bối sung sướng khai tiệc.

Ban đêm.

Mạc Bảo Bối vừa mới tắm xong, tóc ướt chèm nhẹp bị cô dùng một sợi dây thừng cột trên đỉnh đầu, ngồi trên giường lớn vắt trán suy tư.

Đã qua một nửa thời gian, còn có một tuần sẽ phải đi học, nhưng trước mắt cái gì cô cũng chưa làm, mấy ngày nay vẫn lãng phí, giống như cảm giác nũng nịu với Ross cũng không tẻ lắm, cổ tình gây sự cũng không tẻ, sau đó. cũng không có ý chí chiến đấu.

Thế này là chuyện gì xảy ra?

Không được, đi uống rượu, luôn nói uống rượu có thể tăng thêm can đảm con người, xem ra cô vẫn phải dùng một chiêu đó rồi.

“Thịch thịch thịch” chạy đến lầu một, nạy mấy bình rượu trên quý của Ross ra, Mạc Bảo Bối không chút nghĩ ngợi trực tiếp ngửa đầu ực vào.

- Uh, đủ mạnh! - Đánh giá xong, một tay Mạc Bảo Bối giơ một chai lên chạy thẳng tới phòng của Ross trên lầu hai.

- Chúng ta tới uống rượu đi. - Mạc Bảo Bối trực tiếp một cước đạp cửa phòng Ross ra, phát hiện Ross lại đang trong phòng tắm, lập tức xông thẳng vào trong phòng của Ross.

Ross kinh ngạc nhìn Mạc Bảo Bối hào hứng mắt, sau đó mới theo bản năng cầm một khối khăn tắm che kín Mạc Bảo Bối không nên nhìn thấy bộ vị.

- Trước hết em đi ra ngoài, anh tắm xong chúng ta uống tiếp có được không? - Ross dùng giọng dỗ con nít nói. đ;ì; ể; n đ;à; n lê quý đ/ôn Mỗi khi Mạc Bảo Bối làm ra hành động không giải thích được, nói đúng là cô lại giở mưu ma chước quỷ, lúc ấy Ross đều dự dõ cô thay đổi mưu ma chước quỷ.

- Không được, bây giờ liền uống..., em cho anh uống. - Quả nhiên là Mạc Bảo Bối rượu vào gan kinh người, một bước bước vào trong bồn tắm, buộc Ross uống mạnh hai miệng lớn rượu tây.

- Mùi vị thế nào? - Mạc Bảo Bối dứt khoát nửa quỳ trên người Ross, phóng khoáng mà hỏi.

Ross chỉ có thể gật đầu một cái, đó là rượu anh trần quý nhiều năm, mùi vị có thể không đậm đà sao?

- Tiếp tục! - Một tay Mạc Bảo Bối ép chặt đầu Ross, đổ xuống miệng Ross.

Đánh ngã Ross, sau đó là có thể muốn làm gì thì làm. Ha ha. trong lòng Mạc Bảo Bối đã có một tiểu thiên sứ đang ca rồi, giống như thắng lợi đang ở trước mắt vậy.

- Anh thay bộ quần áo, chúng ta đi tìm nơi nào đó uống đi, rượu ngon như vậy chớ lãng phí. - Thật ra thì Ross đau lòng không phải rượu, mà là hiện tại anh trần trụi nằm trong bồn tắm, trên người còn có cô gái anh mơ tưởng sớm chiều. Với sự thôi thúc của rượu cồn, anh lo lắng mình sẽ nhịn không được, còn cô gái nhỏ bên cạnh đến lúc đó thần trí nếu không tỉnh táo mà nói, chuyện có thể lớn chuyện.

- Đáng tiếc? Sẽ không đâu..., hai người uống rượu ở đâu chẳng giống nhau, hơn nữa hiện tại trời hạ rất nóng, uống rượu càng nóng hơn, chúng ta ngâm mình trong nước uống rượu là địa điểm tốt nhất rồi. Đến đây, em

với anh cùng uống..., anh một hớp em một hớp. - Mạc Bảo Bối cậy vào tửu lượng mình tốt, hơn nữa dùng với nồng độ cồn rượu thể này còn chưa đủ để làm cô say rượu, vì vậy phóng khoáng uống.

Qua ba lần rượu, hai chai rượu đã thấy đáy rồi, trên người hai người cũng bắt đầu nóng lên.

- Sao rồi? Bây giờ anh hoàn toàn tỉnh táo không? Đây là mấy? - Mạc Bảo Bối lắc lắc chai rượu, phát hiện trống rỗng tiện tay vứt bỏ, sau đó ôm lấy cổ của Ross hỏi. Lúc này cô đã trực tiếp ngồi lên hông của Ross, chỉ là bản thân còn chưa cảm thấy có chỗ nào không ổn thôi.

- Ba, nếu uống xong em đi trước, ngoan. - Ross dụ dỗ Mạc Bảo Bối, vỗ vỗ gương mặt cô.

- Anh chờ em. - Mạc Bảo Bối nhìn thấy Ross còn có thể tỉnh táo thế, lập tức nhụt chí, vỗ mặt nước mắt cái, sau đó một mình nhảy ra đi khỏi phòng tắm.

- Lão nương cũng có chút lờ mờ rồi rầm ròi, lại còn tỉnh táo như vậy, không được, phải thay đổi kế hoạch tác chiến mới được, nếu không cứ tiếp thế này thì thua thiệt chỉ là mình. - Mạc Bảo Bối nói lẩm bẩm, lại cầm ba bình rượu đi tìm Ross.

Lắc đầu một cái để cho thần trí mình tỉnh táo một chút, Mạc Bảo Bối bước vào phòng của Ross.

Lúc này Ross đã mặc chỉnh tề, ngồi trên ghế sofa trong phòng, nhìn Mạc Bảo Bối, cầm quần áo và khăn tắm trong tay.

- Tối đây. - Ross ngoắc ngoắc tay với Mạc Bảo Bối.

Ross đề Mạc Bảo Bối lại muốn cởi áo ngủ trên người cô xuống, Mạc Bảo Bối sợ đến che ngực.

- Em giúp em thay bộ đồ ngủ thôi, nếu không tự em vào thay đi, như vậy có thể không? - Ross bắt đắc dĩ cười nói, anh thuần khiết không để cho mình nghĩ quá nhiều, trong lòng đã làm tốt xây dựng mới dám giúp cô gái mình thích thay quần áo, lại còn phóng ra loại nhìn ánh mắt nhìn sắc lang đó nhìn mình.

Mạc Bảo Bối gạt đầu một cái, chuẩn bị cởi nút áo sơ mi, ngay sau đó lại vội vàng buông tay lắc đầu một cái.

- Anh thay giúp em đi, có điều có điều kiện trao đổi, anh phải uống một ly rượu. Mạc Bảo Bối cầm một ly để cao từ dưới đáy ra ngoài, rót đầy một ly.

Ross bắt đắc dĩ gạt đầu một cái, đại khái anh đã biết, tối nay cô gái nhỏ này muốn chuốc say mình.

- Được thôi, đến đây đi. - Ross ực một cái cạn ly, sau đó ngoắc ngoắc tay với Mạc Bảo Bối đứng ở xa, trong nội tâm cười khổ, phục vụ giúp cô gái này còn phải có điều kiện trao đổi, thật đúng là càng lúc càng quý quái rồi.

Bây giờ tinh thần Ross đều tập trung suy đoán và phân tích tâm tư của Mạc Bảo Bối, căn bản không hề nghĩ hình ảnh không thuần khiết, cho nên thay quần áo rất thuận lợi. Ross chỉ có cảm giác mình đang giúp con gái mình thay quần áo, đơn giản như vậy thôi.

- Anh muốn giúp em sấy tóc sao? - Mạc Bảo Bối nhìn Ross cầm máy sấy tóc lên, biết rõ còn hỏi.

- Uh, có phải còn phải uống một ly không, đưa tới luôn đi. - Ross dứt khoát nói.

Mạc Bảo Bối suy nghĩ hơn, thay một bình rượu khác, bởi vì, uống rượu lẫn lộn càng dễ dàng say hơn. Lộ ra nụ cười tà ác, Mạc Bảo Bối khéo léo ngồi trong ngực Ross, để Ross sấy khô giúp cô.

Sấy khô tóc xong rồi, Mạc Bảo Bối chép chép miệng, cảm thấy mình vừa qua đoạn say rượu rồi, liền yên tâm rót hai ly sau đó đưa cho Ross một ly, cũng không nói chuyện, mạnh mẽ cạn ly, sau đó nhìn Ross uống hết.

Ross bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là uống mấy ly với Mạc Bảo Bối, cho đến khi Mạc Bảo Bối cảm giác mình không khác biệt lắm, lại bắt đầu nghĩ ra muôn vạn cách bức bách Ross uống rượu, mà không đếm xỉa đến bản thân.

Về mặt Mạc Bảo Bối lâm vào trạng thái suy tư cực kỳ khoa trương, nhưng thật ra căn bản là đầu đã bắt đầu hỗn loạn. Tửu lượng Mạc Bảo Bối đúng là tốt, nhưng cũng không bù được mấy chai rượu cực phẩm lẫn lộn, hơn nữa còn là kiểu uống thần tốc, chứ không phải từ từ thưởng thức.

- Vậy thì, không phải anh rất thích nhìn ngực lớn của gái Tây sao? Em cũng có! Chúng ta tới chơi xúc xắc, lấy điểm lớn, nếu số nhỏ chính là anh thua, trừng phạt chính là anh uống một ly rượu còn anh thì cởi một món đồ, anh cảm thấy như thế nào? - Mạc Bảo Bối đột nhiên mở miệng nói.

Ross nghe xong mặt lập tức đầy vạch đen, lúc nào thì anh thích nhìn ngực Rebecca?

- Đây. không phải anh thích nhìn. - Và lại, tổng cộng em chỉ mặc một cái áo sơ mi thêm quần lót nhỏ, có thể cởi mấy lần?

- Anh chỉ thích nhìn gái Tây, không thích nhìn em sao? - Mạc Bảo Bối thở phì phì đứng lên đập đập bả vai Ross, loại cảm giác này khiến cô cực kỳ khó chịu, cô vậy nhưng rất có nguyên liệu được không?

- Không phải ý này, chẳng qua em. - Ross vội vàng phủ nhận, nếu không thật sự không biết thiếu nữ nhỏ này sẽ ra sao đây?

Theo phương hướng ngón tay của Ross, Mạc Bảo Bối cúi đầu nhìn nhìn quần áo bản thân, sau đó như có điều suy nghĩ chạy.

Như một trận gió, không tới một phút, Mạc Bảo Bối lại như một trận gió cuốn về lại, trên tay còn ôm một đồng lớn áo lót và váy.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Ross, Mạc Bảo Bối trang bị thân thể, mặc từng món áo lót một vào, cho đến khi thật sự không mặc nổi nữa mới lại bắt đầu mặc áo ngủ.

- Tốt rồi, bắt đầu đi! - Mạc Bảo Bối cười khúc khích lấy xúc xắc bị cô đè dưới hông, híp mắt nhìn Ross, ngây ngốc nói.

77. Chương 78: Chương 15

Ross nhìn Mạc Bảo Bối, khóe miệng co giật nhìn bộ dạng như con gấu bông, hơn nữa bộ ngực nhô lên giống như một tòa núi nhỏ, hình tượng tức cười cuối cùng vẫn khiến cho anh cười lên.

- Được rồi, chớ cố cười ngây dại, ưu tiên phái nữ, em lắc trước. - Mạc Bảo Bối chuẩn bị vũ khí khắp người, sau đó cầm xúc xắc lên, khí phách ngất trời lắc. Vì hơi thở anh hùng nổi bật của mình, nghĩ đến hình ảnh ‘vua bạc’, tâm huyết Mạc Bảo Bối lại triều dâng trào muốn kéo xúc xắc rời khỏi mặt bàn, sau đó trên lắc không trung.

Đáng tiếc tốc độ không đủ, sức lực càng thêm không đủ, hai giây sau, tất cả xúc xắc đều từ tán lạc đến trên sàn nhà phía dưới hộp gỗ.

“Cạch cạch cạch” xúc xắc trở mình một cái rơi ra toàn bộ, Mạc Bảo Bối duy trì tư thế đứng thẳng tay giơ lên cao không thay đổi, toàn thân đều như bị hóa đá, không thể tin vậy mà mình không làm được. Xem phim thấy sao người bên trong lại làm được đơn giản như vậy, mình làm thì sao lại khó khăn vậy chứ?

- Ồ. một phút trên đài, công dưới đài mười năm, đừng khó chịu. - Ross liếc mắt liền nhìn ra vào giờ phút này trong lòng Mạc Bảo Bối nghĩ cái gì, không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ bả vai bày tỏ an ủi.

Mạc Bảo Bối nhụt chí ngồi lên giường, vùi đầu vào trong gối.

Ross nhìn trên mặt đất một chút, chỗ nào còn có bóng dáng của xúc xắc nữa, không biết đã sớm lăn đến đâu rồi. Tìm chốc lát mới thấy được một cái ở chân bàn, nhặt lên, đi tới bên người Mạc Bảo Bối.

- Em có muốn đi trước nữa không? - Ross đặt một viên xúc xắc ở bên cạnh Mạc Bảo Bối .

Mạc Bảo Bối xoay đầu một cái, nhìn thấy chỉ có một viên xúc xắc, oa oa trái tim lạnh.

Một hộp xúc xắc dao động cùng nhau lại rất có không khí sòng bạc, một viên mà nói, thấy thế nào cũng thấy giống như đang đùa người bạn nhỏ, còn thêm kiểu này là chơi quân cờ phi hành khi còn bé cô chơi.

- Vậy nếu không. . . . chúng ta ngủ đi, dù sao tâm trạng em không tốt. - Ross mừng thầm, vốn đang cho rằng rất khó nhin qua tối hôm nay, kết quả giờ mới bắt đầu, tiểu Bảo Bối của anh gặp bất lợi, loại cảm giác tránh được một kiếp này thật đúng là không tệ.

Vừa nghe thấy muốn kéo màn che phần diễn một trận hết lòng tạo nên, còn thiếu một chút xú là có thể thành công này xuống, Mạc Bảo Bối chịu đồng ý thế nào, dĩ nhiên là lập tức đánh bỏ, sau đó làm bộ tỉnh thần phần chần, nhưng thật ra căn bản là mất to mê ly lôi kéo Ross không thả.

- Một viên cũng được, nhất định một ván sống chết đi, em trước! - Mạc Bảo Bối mò viên xúc xắc kia lên thả trực tiếp trên giường.

Bởi vì trên giường mềm mại còn không bằng phẳng, cho nên xúc xắc lăn hai vòng đã dừng lại.

- Năm điểm! Em cũng không tin vận số anh tốt vậy, có thể thả đến sáu! - Nhìn thấy lăn được năm điểm, Mạc Bảo Bối lập tức vui vẻ nở nụ cười.

Ross vốn không muốn phá hư cô gái nhỏ đang rất hăng hái, nhưng vừa nhìn thấy quần áo Mạc Bảo Bối mặc trên người sao lại cổ quái lạ lùng, vẫn tàn nhẫn, ném xúc xắc, số sáu lăn ra ngoài. Mạc Bảo Bối thấy được trợn mắt hốc mồm, nhưng có chơi có chịu, cô đường đường là phụ nữ lớn, sao có thể nói chuyện không giữ lời gì hết.

Vì vậy, Mạc Bảo Bối ngồi ngay ngắn người lại, đưa tay phải mảnh khảnh thon dài ra, vươn vào trong đồ ngủ, móc nửa ngày, cuối cùng rút ra một cái đồ lót màu hồng từ bên trong, quơ quơ ở Ross trước mặt, sau đó hào khí trực tiếp ném ra sau ốt, đồ lót màu hồng thuận đường bị thương rơi xuống sàn nhà.

- Lại tiếp!

Cô cũng không tin vận số Ross lại tốt vậy nữa.

Đáng tiếc, cuối cùng vận số thần linh vẫn không quan tâm Mạc Bảo Bối, liên tiếp năm lần Ross đều thắng Mạc Bảo Bối, trên sàn nhà cũng nhiều vài món áo lót có nhiều màu sắc khác nhau làm bạn.

Mạc Bảo Bối tức giận tới mức phát run, nhưng lại không nhìn ra hành động ăn gian của Ross.

- Đổi vị trí! - Nhất định là liên quan đến phong thủy không tốt, nếu không làm sao có thể nhiều lần đều là Ross thắng mình chứ, điều này thật sự là quá quỷ dị, vận số một người nào có tốt như vậy.

Đổi vị trí xong, Mạc Bảo Bối vẫn cảm thấy khả nghi, con người vòng vo vài vòng:

- Anh trước!

Ross không phản đối dẫn đầu cầm lấy xúc xắc, tùy ý là có thể ném mạnh ra một số sáu, dù sao vô luận như thế nào, chắc chắn sẽ là số lớn nhất không sai. Nhìn cái tòa núi nhỏ ở ngực Mạc Bảo Bối đã biến mất theo đường chân trời xuống đất, Ross cảm thấy mình quyết định đúng. Nếu không với dáng vẻ ngồi không yên của Mạc Bảo Bối lúc này, đoán chừng cũng sớm đã bị siết đến không thở nổi rồi. Tiếp theo anh còn phải tiếp tục chiến đấu hăng hái, loại trừ hết những món đồ không nhìn ra mặc bao nhiêu cái trên người cô.

- Xem như anh lợi hại! - Nhìn mình xui xẻo nấp ra một điểm đỏ thẫm, Mạc Bảo Bối buồn bực bỏ cái áo lót viền tơ màu đen cuối cùng, hung hăng ném trên sàn nhà, giận đến nghiến răng.

Bởi vì Mạc Bảo Bối vẫn cứ thua thua thua! Vì vậy cô vẫn cứ cời cời cời!

Cho đến chỉ còn lại một cái áo ngủ cuối cùng, Mạc Bảo Bối cúi đầu nhìn áo ngủ thấp ngực, có thể thấy rất rõ bên trong mình cái gì cũng không còn lại nữa rồi. Cảm giác rỗng tuếch lạnh lẽo đột nhiên nổi lên bốn phía, một cái cuối cùng, cời ra thật sự không có, thể sống chết cũng phải thủ hộ!

Mạc Bảo Bối bày ra một bộ liệt nữ trình tiết khí phách, hất đầu, nhìn Ross, ánh mắt nặng nề giống như phải tham gia tang lễ.

Ross nhìn ánh mắt của Mạc Bảo Bối, trong lòng yên lặng lắc đầu một cái. Cô nhóc này cũng quá chú trọng thắng thua rồi, nhưng cũng đành. Chơi liên tiếp mười mấy vòng, nhiều lần đều thua, là một người bình

thường đều sẽ không nén được tức giận bỏ đi. Vậy thì nhường vậy, để cô nàng này thắng một lần đi, dù sao đối với anh mà nói, uống mấy chai nữa cũng không phải là việc khó gì.

Nhìn Ross ném mạnh cái ra ngoài, trong lòng Mạc Bảo Bối đã bắt đầu hoan hô kích động rồi, giống như đã nhìn thấy thắng lợi đang ở phía trước, Mạc Bảo Bối hít thở sâu một hơi, cầm viên xúc xắc kia lên, trầm tư hồi lâu.

- A di đà Phật Thiện Tai Thiện Tai, Thái Thượng Lão Quân lập tức tuân lệnh, Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ đệ tử Mạc Bảo Bối, các vị Thần Tiên mau mau hiển linh đi!

Mạc Bảo Bối đã khẩn trương đến nói xằng nói bậy, vẻ mặt nặng nề hai tay nắm viên xúc xắc giống như cầm một cọng rạ cứu mạng, không biết còn tưởng rằng tình thế vô cùng nghiêm trọng.

Nhìn xúc xắc lăn ra, trong mắt Mạc Bảo Bối pha trộn sắc thái dè chừng, hưng phấn cùng với lo âu và kỳ vọng, tóm lại dùng bốn chữ hình dung chính là ‘tâm tình hỗn loạn’.

Bởi vì Mạc Bảo Bối vô cùng khẩn trương, xúc xắc không bị khống chế lăn xuống đáy giường. Mạc Bảo Bối một lòng níu lấy, trước tiên nằm trên mép giường nhìn xúc xắc lăn qua lăn lại cuối cùng dừng lại, lúc này Mạc Bảo Bối mới nhặt lên, toàn thân đều đang phát run.

- Là sáu, là sáu, anh thua. - Mạc Bảo Bối nhìn gương mặt lý trí tỉnh táo của Ross, nhảy cẫng hoan hô.

- Anh thua. - Thật ra thì Ross cũng đã sớm nhìn thấy rõ ràng cô nhóc này đổ được một điểm đỏ thẫm. Cái điểm đỏ thẫm đó vừa đúng an tinh nằm cá bên cạnh con số sáu mà thôi, Mạc Bảo Bối vì không hề còn gì nữa, vì vậy liền nhặt xúc xắc ban đầu vớt xuống lên làm thành là mình lắc ra.

Ross không nói hai lời, trực tiếp đi tới cạnh bàn, tự mình rót đầy một ly rượu, chuẩn bị tiếp nhận trừng phạt.

- Đợi đã nào...! - Nhìn Ross chuẩn bị uống rượu, Mạc Bảo Bối lập tức lớn tiếng ngăn cản. Thật vất vả cô mới thắng một lần đầu tiên nào có thể bỏ qua đơn giản cho Ross chứ?

- Chờ em một phút, không, ba mươi giây! - Mạc Bảo Bối nói xong, lập tức giống như là một trận gió biến mất trước mắt Ross.

Ross thở dài, để ly rượu cầm trong tay xuống, đoán chừng cô nhóc này muốn đi lấy một cái ly rượu lớn nhất tới, thôi, uống thì uống, dù sao ngày mai không có đi làm cũng không sao.

Buông lỏng cơ thể, Ross ngã mình lên ghế sofa, thoải mái dựa vào.

Bên này Ross vừa mới làm xong, Mạc Bảo Bối tức thì giống như một cơn gió quán trở lại.

Nhìn mặt Mạc Bảo Bối hưng phấn và tay cầm bình chứa, Ross nhìn cũng không bình tĩnh nữa rồi.

Anh cho rằng nhiều nhất chỉ là ly rượu kiểu lớn nhất thôi, nhưng. . . . trước mắt rõ ràng thì không phải là ly rượu, mà thật sự là lọ bình chứa. Đúng vậy, đồ dùng Mạc Bảo Bối lấy tới chính là một bình chứa, cái bình chứa đó bình thường là dùng để nuôi cá, thật sự muốn đổ rượu vào mà nói, tối thiểu có thể đổ ba lít.

Ross sắp nổi nóng rồi, vì vậy khoe miệng cũng co quắp, anh thật muốn ngắt đi cho rồi.

Tửu lượng anh lớn hơn nữa cũng có giới hạn, uống ba lít vào, này cao đến đâu chứ. Đời này anh thật sự là chưa từng quá say, không biết sau khi mình say rượu sẽ xảy ra chuyện gì, anh đã bắt đầu không dám tưởng tượng rồi.

Nhưng Mạc Bảo Bối dương dương tự đắc vẫn còn đắm chìm trong thắng lợi trong vui sướng, vui vẻ rót toàn bộ rượu nặng vào bình nuôi cá. Ban nãy cô dùng tốc độ hỏa tiễn trong năm giây liền tiến vào trong phòng bếp, nhưng chén bát lớn nhất còn chưa đạt được dung lượng cô mong muốn. Vì vậy cô thay đổi phương hướng đi đến quầy pha chế rượu, bình chứa lớn nhất dùng để pha rượu so với chén bát không đi tới đâu, Mạc Bảo Bối nhón nháo.

Nắm tóc một cái, Mạc Bảo Bối hết sức tâm phiến ý loạn nhìn thấy mấy sinh vật nhỏ đáng yêu, đó chính là đàn cá xinh đẹp đáng yêu.

Cá con trong nước an tĩnh bơi qua bơi lại, cái không khí tĩnh nhàn nhàn nhà này hiện tại quá gây chú ý cho người ta rồi, vì vậy Mạc Bảo Bối quyết định để chúng nó thay đổi môi trường sinh trưởng. Người thì cần từng trải với kinh nghiệm mới có thể lớn lên, cá cũng giống như vậy. Cho nên, môi trường sinh trưởng của cá chuyển thành vào trong thùng chứa rượu.

Rót toàn bộ rượu vào trong bể cá, còn chưa đến một nửa, nhưng Mạc Bảo Bối cũng đã rất sảng khoái. Bên trong tập hợp bốn loại rượu của các đất nước khác nhau, có rượu Vodka nước Nga, quốc tửu Mao Đài Trung Quốc, quốc tửu Whisky Anh quốc cùng với Latour nước Pháp, rượu lẫn lộn như vậy, Ross cường hãn hơn cũng sẽ không chịu nổi.

Cười thầm đến gần Ross, Mạc Bảo Bối cười híp mắt dán lên Ross, một tay kéo cánh tay Ross một tay đưa bể cá cho Ross.

Nhận lấy bể cá, Ross dùng ánh mắt van xin nhìn Mạc Bảo Bối.

- Anh cũng biết, em chính là một người có tâm địa sắt đá, người em sùng bái nhất chính là vị hoàng hậu trong cung chúa Bạch Tuyết, mà cảnh giới cả đời em theo đuổi chính là người ác. Anh nói một chút làm sao em có thể sẽ vì diện mạo anh quá tuần lão, đáng người quá hoàn mỹ, mắt quá say lòng người mà mềm lòng đây? Đó là chuyện hoàn toàn không thể đúng không? Loại người đồng tình này hẳn phải do nữ chính yếu đuối trong phim truyền làm, thật đáng tiếc mẹ xinh đẹp của em sinh em quá thông minh, đây thật sự không phải lỗi của em!

Mạc Bảo Bối dương dương tự đắc nói, có một loại cảm giác được đặt tên là 'kiêu ngạo' giống như ngồi motor cường lực phun ra khói trực tiếp xông vào tim cô.

Ross hít sâu, cuối cùng vẫn nâng bể cá lên, uống từ từ.

Thời điểm Ross ngẩng đầu lên yết hầu nhô lên rõ ràng, dịch rượu trượt theo khóe miệng xuống xuống dưới yết hầu đang làm việc, có vẻ quyến rũ khác thường.

Mạc Bảo Bối chịu tác dụng rượu cồn, nhìn đến có phần mê mẩn.

Nhưng một bể rượu này, uống đến độ không khỏi đã quá lâu rồi chứ? Thế nào đã lâu lại còn duy trì tư thế như vậy?

Bởi vì vóc dáng Mạc Bảo Bối hơi thấp, muốn thưởng thức dáng vẻ Ross uống rượu hấp dẫn chỉ có thể ngẩng đầu lên, rất nhanh bởi vì cổ ẽ ẩm cảm giác không thoải mái mà cắt đứt tình tiết háo sắc chạy đến lúc cô nhất thời không chú ý.

10 phút sau, Mạc Bảo Bối không nhận được.

- Đây, đợi chút, em xem chút. - Mạc Bảo Bối lay cánh tay Ross, khiến anh dừng uống rượu lại. Cô phải xem thử, uống lâu như vậy, đến tột cùng là uống vào bao nhiêu? Bình thường cô uống rượu một hộp chính là một ly, với tốc độ của cô, năm phút đồng hồ là có thể uống xong nửa các bể rượu này, hiện tại cũng đã vượt qua một nửa thời gian, thấy sao cũng đều là miệng Ross lớn hơn mình rất nhiều, sao có thể càng uống càng chậm?

Trên thực tế, rượu trộn lẫn vậy thật sự rất khó nuốt vào. mùi vị nồng nặc, chỉ sợ người không uống rượu chỉ cần ngửi một cái là có thể say, huống chi còn phải uống vào trong bụng, cho nên Ross uống từ từ, nuốt một hộp, để ở nơi cổ họng thích ứng mới xuống tiếp, sau đó mới chậm rãi nuốt vào trong bụng, sau đó mới tiếp tục uống ngụm thứ hai, vì vậy mặc dù thời gian rất dài, nhưng thật ra còn chưa uống tới một nửa lượng rượu vào.

Nhìn trong tay Ross còn dư lại hơn phân nửa rượu, Mạc Bảo Bối mất hứng, bày sắc mặt.

Ross vô tội.

- Vị này không tốt, cho nên uống chậm một chút. - Ross bị thương nhìn Mạc Bảo Bối giải thích.

- Vậy sao? Rất khó uống? - Mạc Bảo Bối không tin nhận lấy bể cá trong tay Ross. Đều là quốc tửu, hơn nữa còn đều là quốc tửu cực phẩm, phải tốt thêm mới đúng chứ, làm sao trở nên tệ hơn được đây.

Bởi vì tác dụng rượu còn, lý trí Mạc Bảo Bối đã bắt đầu mơ hồ, đổi lại là bình thường, với hiểu biết và yêu thương nhiệt tình của cô đối với rượu tình chuẩn, dĩ nhiên biết rượu lẫn lộn như vậy có bao nhiêu đáng sợ.

Nhưng bây giờ Mạc Bảo Bối căn bản không phân rõ phải trái chút nào.

Ngẩng đầu lên, vị giác Mạc Bảo Bối cũng đã sớm tê dại, hoàn toàn không có cảm giác vị rượu trong tay hôm nay và bình thường có bao nhiêu khác biệt, trực tiếp giống như bình thường, “ực ực” trút vào.

Một ngụm này của Mạc Bảo Bối dứt khoát uống vào một nửa lượng rượu còn dư lại trong bể cá.

- Anh xem, không phải em uống rất tốt sao? - Mạc Bảo Bối đưa bể cá cho Ross, cường hãn nói.

“Loảng xoảng loảng xoảng!” Một tiếng, theo âm thanh bể cá bị đập bể trên sàn nhà, Mạc Bảo Bối yên tĩnh nằm trong ngực Ross.

Thì ra Mạc Bảo Bối vừa uống xong rượu kia, cây mạnh mà nói một câu, một giây kế tiếp lập tức ý thức không rõ, cơ thể mềm nhũn ngã xuống, Ross bị dọa đến ném bể cá trong tay vội vàng đón lấy cơ thể Mạc Bảo Bối, ôm vào trong ngực.

- Cái cô bé này! - Ross lắc đầu một cái, trên thực tế bây giờ ý thức anh cũng có chút mơ hồ, có điều dựa vào ý chí huấn luyện trước kia chống đỡ không khỏi ngã xuống thôi.

Nhìn bộ dạng đầy phòng xốc xếch không chịu nổi, Ross ôm Mạc Bảo Bối đến một căn phòng khác, lấy thuốc giải rượu và bảo vệ niêm mạc dạ dày, tự mình uống một phần, một phần khác đút vào miệng Mạc Bảo Bối.

Bởi vì liên quan tới mức độ say rượu của Mạc Bảo Bối, ý thức không khác biệt lắm so với hôn mê, không có phản kháng, ngoan ngoãn nuốt viên thuốc vào.

Ross thở phào nhẹ nhõm, hiện tại anh cũng cần nghỉ ngơi, náo loạn một đêm, còn uống nhiều rượu như vậy, Ross căn bản không còn hơi sức. Giúp Mạc Bảo Bối đắp kín chắn, Ross chuẩn bị đi, anh cũng không thể cứ như vậy ngủ cùng với Mạc Bảo Bối. Anh bây giờ rất đáng sợ, anh lo lắng rằng mình sẽ không khống chế được.

Đắp chắn xong rồi, Ross đứng lên, cúi đầu nhìn quần dài rộng rãi thoải mái đã dựng lều cao, Ross nhảy một bước thật lớn ra. Lúc này anh cần tắm nước lạnh một cái, sau đó ngủ một giấc thật ngon.

- Á! - Một giọng nữ cao truyền đến, Ross đã đặt tay trên nắm cửa chuẩn bị đóng cửa phòng Mạc Bảo Bối rồi, lại rụt trở về, xoay người nhìn về hướng Mạc Bảo Bối.

Trên giường trống không, Mạc Bảo Bối lộn một cái trực tiếp lăn mình xuống dưới gầm giường. Thật ra trên sàn nhà đã bày lên một tầng thảm rất dày, bình thường lăn xuống rồi cũng sẽ không có đau nhiều lắm, nhưng Mạc Bảo Bối uống rượu say sức lực động tác cũng trở nên vô cùng to lớn, dùng sức lật người một cái, trực tiếp té ra sàn nhà đồng thời đầu cũng đập vào mép giường bằng gỗ, té đau đồng thời cũng thức tỉnh.

Mạc Bảo Bối mơ mơ màng màng nhìn căn phòng, cảm thấy thật xa lạ, căn phòng của cô là mẹ xinh đẹp tặng cho, rõ ràng không phải màu hồng thì là màu xanh dương nhẹ, sao lại liên quan đến màu vàng ươm áp vậy? Chẳng lẽ nói. cô đang nằm mơ sao?

Đúng rồi, nhất định là mình đang nằm mơ, nếu không sao trước mắt của cô đều là một mảnh mơ mơ màng màng, từ khi nào thì ánh mắt cô không tốt như vậy, tuyệt đối là đang nằm mơ.

Vì nghiệm chứng phỏng đoán của mình, Mạc Bảo Bối nhéo bắp đùi của mình một cái, chậm chạp còn chưa có cảm thấy đau đớn, thấy vậy cô lập tức xác nhận mình đang mơ là sự thật.

Trên thực tế, thời điểm Mạc Bảo Bối ở nhéo bắp đùi mình trước sau vẫn không nặng tay xuống, cộng thêm sau khi cô bị rượu cồn gây mê cảm giác đau cũng giảm thấp rất nhiều, cho nên không hề có cảm giác đau đớn.

Ross không yên lòng bế Mạc Bảo Bối từ sàn nhà lên, đặt trên đùi, nhìn cái trán vừa sưng lên một khối u lớn, vô cùng đau lòng.

- Ha ha. thật là cây củ cải lớn! - Mạc Bảo Bối cười ha hả ôm hông của Ross, mặt cọ xát lên, nói không rõ ràng.

Ross vỗ vỗ cái mông Mạc Bảo Bối, đặt cô ở một bên, định bụng đi lấy hòm thuốc, trước tiên để ý làm vết thương xẹp xuống, nếu không ngày hôm sau sẽ sưng lớn hơn.

Mạc Bảo Bối biến mình thành đang nằm mơ coi Ross trở thành là một cây củ cải ầm ập. Mặc dù cô rất khó mà lý giải ý nghĩ quái dị của mình, nhưng khi củ cải muốn rời khỏi, Mạc Bảo Bối gấp đến độ ôm chặt lấy. Cô yêu thích nhất là uống canh củ cải hầm cách thủy, hơn nữa củ cải nhất định phải hầm cách thủy rất lâu mới được ăn.

- Không thể đi, cho ta ăn xong người đã! - Mạc Bảo Bối giống như một con bạch tuộc quấn lấy Ross, hai chân vòng ở hông của Ross, đôi tay ôm cổ của Ross thật chặt không buông tay.

Ross thở dài, hít sâu, sau đó một tay nâng mông Mạc Bảo Bối để ngửa cô té xuống, đi tìm cái hòm thuốc vậy.

78. Chương 79: Chương 16.1

79. Chương 80: Chương 16.2

80. Chương 81: Chương 17.1

Nhìn sau lưng Ross quả thật chính là cảnh hoang tàn khắp nơi, Mạc Bảo Bối cũng không nhận được mà phải nhỏ hành vi hung hãn của mình.

Quả nhiên, cô quả nhiên rất đáng sợ, nhất là sau khi say càng đáng sợ hơn.

Giờ khắc này, Mạc Bảo Bối đã quên sạch sẽ mục tiêu của mình, mười mấy năm qua thật vất vả mới có một lần áy náy tương đối mãnh liệt đầu tiên, quả thật giống như là nước lũ, cỏ dại lan tràn.

Cuối cùng Ross vẫn phải dụ dỗ Mạc Bảo Bối xuống lầu ăn chút cháo, sau khi ăn xong, Mạc Bảo Bối tự giác không có mặt mũi đối mặt với Ross, vì vậy đám người Tề Giai liền mang theo Mạc Bảo Bối rời đi.

Gần tối, bốn chị em tốt ngồi trên lầu nhà họ Tề ngắm ánh nắng chiều.

Tề Giai nhìn Mạc Bảo Bối rõ ràng mắt mắt đau lòng, thở dài lắc đầu một cái.

- Trước kia cậu đánh người xong cũng không hề có bộ dạng này, lúc nào thì cậu trở nên thuần lương còn biết được đau lòng tự trách vậy? - Tề Giai hỏi, trước kia khi Mạc Bảo Bối đánh nhau gây chuyện toàn là cô ở phía sau dọn dẹp cục diện rối rắm, cũng xách theo giỏ trái cây đi thăm không ít bạn học bị thương, kết cục người ta cũng thăm như Ross hôm nay, nhưng cũng không từng thấy Mạc Bảo Bối tự trách lúc nào.

- Đó không giống nhau, người khác vậy cũng là tự tìm. - Những người đó mỗi một người đều khôn kiếp, cô chỉ cũng chỉ thay trời hành đạo thôi, dĩ nhiên không thể so với Ross vô tội.

- Được rồi, nhưng không phải cậu không đạt mục đích thế không bỏ qua sao? Bây giờ cậu dự định làm thế nào? Hết thứ ba sẽ phải đến trường học trình diện, bộ dạng này không phải là sẽ bỏ qua chứ? Lộ Bán Hạ nhìn Mạc Bảo Bối mặc dù tiêu cực, tuy nhiên không phải là vì bản thân mất đi lần đầu tiên, mà là vì bản thân bức bách Ross mà cảm thấy tự trách.

Tất cả lời thề son sắt trước đây của Mạc Bảo Bối đều không thấy nữa, điều này làm cho toàn bộ mọi người cảm thấy rất kỳ lạ. Mạc Bảo Bối cũng không phải một người dễ dàng buông tha như thế, hơn nữa nói cho cùng, chuyện này cuối cùng thua thiệt vẫn là Mạc Bảo Bối.

- Hu hu. - Nghe được câu đâm chọc điểm quan trọng này trong lời của Lộ Bán Hạ, Mạc Bảo Bối nức nở nhìn ba chị em tốt, nước mắt rùng rùng - Các cậu nói tớ có quên được không, dù sao sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, chẳng qua nói trước cho tớ biết ai sẽ là chồng tớ thôi: - Mạc Bảo Bối có phần chấp nhận mà hỏi.

Viên Tử nghe xong lập tức kêu lên:

- Trời ơi, cậu lại có thể thông suốt? Có thể thấy được lần đầu tiên đối với phụ nữ mà nói là quan trọng cỡ nào, thế nhưng nói như vậy thì hết thấy những gì cậu làm trước có thể bao nhiêu công sức đổ biển, cậu cam tâm không? Mặc dù tớ là rất trông đợi, Ross cũng rất tốt, nhưng nếu như cậu không thích, là chị em tốt của cậu tớ vẫn không đành lòng nhìn cậu cứ vậy gả cho anh ấy.

Ánh nắng chiều đỏ như lửa, làm nổi bật khuôn mặt của mấy cô gái mười mấy tuổi, sắc mặt mỗi người đều nghiêm túc nhìn Mạc Bảo Bối, mà Mạc Bảo Bối lại đang nhìn ánh nắng chiều.

Một người phải thay đổi cách nghĩ của bản thân, hơn nữa còn phải hành động, hướng chi chuyện này liên quan đến cả đời một người phụ nữ, làm chị em, quan trọng nhất là chị em tốt của mình hạnh phúc, nhưng Mạc Bảo Bối thái độ hết sức phản kháng trước đó đột nhiên trong một đêm đã thay đổi suy nghĩ, điều này làm cho họ ít nhiều vẫn có chút lo lắng.

- Thật ra thì tớ chưa nói với các cậu một chuyện, chuyện là thế này. - Mạc Bảo Bối nói toàn bộ chuyện Rebecca xuất hiện và cảm nhận nội tâm của chính cho mấy chị em tốt nghe, xong rồi hỏi - Các cậu phân tích giúp tớ, tớ vậy có tính là ghen không? Bằng không tại sao tớ chán ghét Rebecca đó như vậy?

Tề Giai nghe xong liếc Mạc Bảo Bối một cái, con nhỏ đáng chết, trước đây bản thân đã sớm thích Ross, nhưng lại không phát giác gì.

- Đương nhiên là ghen lại còn là vạ lớn, cậu cũng không phải một người hẹp hòi. Tớ nói làm sao cậu ngu ngốc thế hả, mình thích Ross cũng không biết, hại tớ vừa rồi còn lo lắng vớ vẩn cảm thấy cậu vậy mà vì lần đầu tiên không giải thích được lập tức quyết định gả cho Ross, đây cũng không phải cổ đại, đây là thế kỷ hai mươi mốt. - Viên Tử cũng nghe được là Mạc Bảo Bối đang ghen.

- Không phải, không phải là vì vấn đề lần đầu tiên của tớ, mà là tớ cảm thấy tớ đối đãi sao cho được với Ross, cho nên chịu trách nhiệm đối với anh ấy..., hơn nữa, tớ phát hiện tớ lại không ghét anh ấy, ôi.

Mạc Bảo Bối thở dài, cúi đầu.

Ở bên trong thế giới của Mạc Bảo Bối, cô vẫn luôn là người mạnh, bởi vì trong mắt của cô không có phận biệt nam nữ, cho nên loại chuyện ‘chịu trách nhiệm’ như vậy ở trong mắt cô cũng không chỉ là chuyện đàn ông, cũng là chuyện cô phải làm. Mà ưu điểm duy nhất của Mạc Bảo Bối đoán chừng cũng chỉ còn lại điểm ‘chịu trách nhiệm’ này thôi.

Nhưng.

- Cậu ôi cái gì? - Viên Tử kỳ quái nhìn Mạc Bảo Bối, cái này thì ôi có cái gì tốt, thích liền thích, không thích liền không thích, việc rất đơn giản, nếu đổi thành chuyện của cô..., sau này nếu nhìn thấy đàn ông mà mặt đỏ tim đập, cô nhất định sẽ bỏ nhào lên phía trước trực tiếp đè ngay xuống đất sau đó bắt đầu vô lễ với anh ấy, cuối cùng tuyên bố sau này sẽ là đàn ông của Viên Tử cô, sẽ không dồng dãi như thế này.

Vì vậy. Viên Tử lại bắt đầu nổi lên ảo tưởng mình cũng có thể gặp được mỹ nam từ trong tranh ra.

- Trước kia lúc tớ nhìn thấy tình huống đó sẽ cảm thấy rất buồn nôn, nhưng sau khi mình làm qua lại vẫn không ghét, các cậu nói không phải tớ quá “bộ dạng phóng đảng” à? - Đây là vấn đề Mạc Bảo Bối một mực khổ não. Tại sao cô không cảm thấy ghét, hơn nữa còn mơ hồ có một chút tức giận, tại sao thời điểm làm cô lại không biết tình huống gì, đến nỗi cô hoàn toàn không có cách nào cảm nhận được lần đầu tiên, chẳng qua cảm thấy đi bộ có một chút không quá lưu loát thôi.

Nghe được bốn chữ nghiêm trọng như vậy, Tề Giai và Lộ Bán Hạ cũng sắp cười phụt ra, che miệng, còn Viên Tử vẫn đang nhìn bầu trời phương xa tiếp tục ảo tưởng bên trong thế giới của mình.

- Nào có nghiêm trọng vậy, nếu nói như cậu, người đi đầy đường đều là bộ dạng phóng đảng rồi, nếu không đùa trẻ tới thế nào? - Lộ Bán Hạ cười vỗ vỗ đầu Mạc Bảo Bối, có lúc trong đầu cô nàng này chứa toàn một số chuyện cổ quái, thật sự làm cho người ta không lý giải được, có lúc cũng rất khôi hài.

- Được rồi, nếu chuyện này đã xảy ra, cậu cứ thuận theo tự nhiên đi, nói không chừng ngủ một giấc sau khi tỉnh lại cậu lại có kết quả mới. Đi trước ăn bữa ăn tối đi, hôm nay có sườn non bò cậu thích ăn, đi thôi. - Tề Giai đứng lên vỗ vỗ tay, nếu cô nàng này thông suốt, chuyện sau này dễ xử lý rồi.

Ở trong nhà Tề Giai ba ngày, hôm nay Mạc Bảo Bối đang chuẩn bị cùng với Lộ Bán Hạ tự quay về nhà thu dọn hành lý, bởi vì rất nhanh họ sẽ phải đi học.

Ba ngày nay Mạc Bảo Bối trừ không ngừng buồn rầu và phân tích cuối cùng động não, rốt cuộc quyết định phát triển thuận theo tự nhiên, dù sao chung đụng trước nhìn kỹ hẳn nói, cách tốt nghiệp còn tới ba năm, cô cũng không vội với nhất thời này, nếu trong ba năm này phát hiện Ross không tốt không thích hợp với mình, mà mình cũng còn chưa đạt tới trình độ yêu anh vậy coi như xong. Dù sao trước tốt nghiệp chắc chắn sẽ không kết hôn, cô không nóng nảy trong lần nghỉ hè.

Nghĩ rõ rồi, trong lòng Mạc Bảo Bối trở nên thản nhiên rất nhiều.

- Bảo Bối, Ross tới đón cậu về. - Lộ Bán Hạ đi vào phòng của Mạc Bảo Bối vỗ vỗ cái mông cô.

- Hả? - Mạc Bảo Bối lật người nhìn Lộ Bán Hạ, còn có chút mơ mơ màng màng.

- Chớ ngủ. - Lời Lộ Bán Hạ còn chưa nói hết, trong phòng đột nhiên vang lên quốc ca, âm thanh hào hùng mạnh mẽ, trực tiếp chấn động Mạc Bảo Bối từ trạng thái mơ hồ sang cực kỳ tỉnh táo, lập tức nhảy một cái xuống giường, chao tư thế quân đội rất cung kính.

Một khúc nhạc kết thúc, lúc này cơ thể Mạc Bảo Bối mới buông lỏng.

Cau mày, lầu bầu:

- Giai Giai lại cài đặt chương trình phát thanh trong nhà, đúng là sở thích quý dị.

Lộ Bán Hạ vừa kéo Mạc Bảo Bối vào trong phòng tắm, vừa nói:

- Chỉ có lắp đặt một mình phòng cậu thôi, sợ có một ngày dùng đến, quả nhiên thật đúng là dùng đến rồi, vẫn là Giai Giai có biện pháp mà.

Mạc Bảo Bối tắm cấp tốc xong, mặc váy Tề Giai vào, sau đó bị Lộ Bán Hạ đưa tới lầu dưới gặp Ross.

Trên cầu thang, cơ thể Mạc Bảo Bối trở nên cứng ngắc hơn rất nhiều.

Lộ Bán Hạ nhìn chị em tốt bên cạnh, dùng sức nắm chặt tay cô, mặc dù không có chuyện gì, nhưng nhìn thấy người vẫn sẽ khẩn trương thôi.

Hôm nay là thứ bảy, cha mẹ Tề Giai đều đi tụ họp với bạn bè, trong nhà chỉ có bốn cô gái cùng với bảo mẫu trông nhà. Thời điểm Mạc Bảo Bối đến dưới lầu, nhìn thấy Ross nhàn nhã tùy ý tựa vào ghế sofa, một tay chống đầu, thậm chí xem ra có một loại cảm giác mê người.

Mạc Bảo Bối lắc đầu một cái tiêu tán suy nghĩ trong đầu, cô đây là thế nào? Chẳng qua xảy ra quan hệ một lần, tại sao nhìn thấy anh lại có loại ý nghĩ này hiện ra, cô điên rồi sao?

Thật khó khăn đi xuống lầu, cùng Ross ngồi đối mặt nhau, trong khoảng thời gian ngắn Mạc Bảo Bối lại không biết làm sao mở miệng.

Còn Ross lại cười thâm trong lòng, tất cả chuyện của Mạc Bảo Bối, anh đã nghe ngóng từ Tề Giai, xem ra dạ dày hy sinh vẫn rất có hiệu quả, mặc dù uống nhiều rượu như thế ba ngày nay luôn có một chút xiu không thoải mái mơ hồ, nhưng hiệu quả cũng rất kinh người, con mèo hoang một lòng muốn thoát đi của mình vậy mà trở nên biết điều.

- Nên về nhà rồi, đi nói em rời nhà đã lâu rồi nên nhớ em, ở cùng bọn họ thật tốt. - Thoát cái sẽ tới khai trường, sau này Mạc Bảo Bối cũng không thể thường về nhà, nên trở về làm bạn cha mẹ thật tốt.

Tiếng Ross dịu dàng truyền đến, Mạc Bảo Bối vậy mà chỉ có thể yên lặng gật đầu một cái.

Gật đầu rồi, Mạc Bảo Bối lại gõ mạnh một cái vào đầu mình, ở trong lòng có một âm thanh mắng: Mạc Bảo Bối mày ngu ngốc thế, làm gì mà đáng vẻ như cô vợ nhỏ, gật đầu, gật cái đầu quý lớn mày á!

Trong lòng Mạc Bảo Bối hối hận không dứt, tại sao biết điều nghe lời như vậy, tại sao không thể đủ phóng khoáng mà nói ra, không phải chuyện hư hỏng gì, còn đến mức khẩn trương thành cái bộ dáng này sao?

Chưa đến mức! Đúng!

- Ross, có chuyện chúng ta phải nói chuyện cho thật rõ. - Mạc Bảo Bối tìm được giọng của mình, nặng nề nói.

- Em nói! – Ross cười nhìn Mạc Bảo Bối, mặc dù trong lòng đã ước chừng biết Mạc Bảo Bối muốn nói cái gì, nhưng anh vẫn muốn nghe cô nhóc này nói một chút.

- Em, đã quyết định đồng ý cho anh một cái cơ hội vinh dự cao nhất, nhưng anh phải nhớ rõ thân phận của chính anh. Bắt đầu từ hôm nay anh chính là đàn ông của Mạc Bảo Bối em, trên người chỉ có thể dán nhãn của em, nếu để cho em phát hiện anh dám cả gan hành động không có quy củ mà nói, em lập tức cho anh knockout, biết không?

Giọng nói Mạc Bảo Bối rõ ràng, ngôn từ súc tích nói.

81. Chương 82: Chương 17.2

Cô là nhân vật lớn, cầm được thì cũng buông được, bây giờ cô đã đồng ý nói rõ với Ross, nếu anh còn không biết quý trọng mà nói, vậy thì anh đẹp mặt rồi.

- Rõ! - Ross trả lời ngắn gọn nhưng đanh thép, nói năng có khí phách, đồng thời chào nghi thức quân đội.

Mạc Bảo Bối nhìn xong cảm thấy cực kỳ hài lòng, mình yên lặng lại nhếch môi cười.

Lộ Bán Hạ và Mạc Bảo Bối trở về nhà họ Mạc cùng với Mạc Trường Thắng và Lý Tổ Tổ ẩm áp vượt qua cuối tuần này thật tốt. Đến ngày thứ hai, Mạc Bảo Bối và Lộ Bán Hạ vốn muốn nghỉ ngơi thật tốt, thuận tiện thu dọn hết hành lý, đợi sáng sớm thứ ba sẽ do Mạc Bảo Bối tự mình lái xe đến trường học. d.i/ẽ.n đầ,n l:ê qu'ý d/ôn Dù sao đoạn đường này cô đã từng lái xe đi, chỉ cần hơn năm giờ thôi, Mạc Bảo Bối luôn luôn tự mình lái xe đến trường học.

Ngủ đến thỏa thuê, Mạc Bảo Bối mặc đồ thoải mái ở nhà trực tiếp xuống lầu một ăn cơm.

- Bảo Bối, Bảo Bối của mẹ, để cho mẹ nhìn lại con một cái.

Kèm theo một loạt tiếng bước chân cùng với âm thanh nửa chết nửa sống, Mạc Bảo Bối chỉ cảm thấy hoa mắt, thì có một bóng dáng nhỏ nhắn nhào vào trên người cô.

Người Mạc Bảo Bối mới vừa xuống bậc thang cuối cùng, gót chân còn chưa đứng vững, liền bị té nhào xuống đất.

Bộ mặt đầy vạch đen ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy chính là mẹ xinh đẹp không tim không phổi đó, thật may là cô đã sớm quen, mặc dù nhất thời không tiếp được, nhưng thời điểm ngã xuống đã nhanh chóng làm các biện pháp phòng hộ tốt, cho nên cũng không hoàn toàn là bị ngã xuống.

Vỗ vỗ lưng của Lý Tổ Tổ trên người, Mạc Bảo Bối bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Mẹ xinh đẹp, cũng không phải là con chết rồi, mẹ gào lên như vậy không biết còn cho là nhà chúng ta đang làm tang sự đấy. - Cái gì gọi là nhìn lại một cái? Chẳng lẽ là sau này cũng không gặp được nữa sao? Đúng thật là chỉ có mẹ xinh đẹp mới có thể nói ra khỏi miệng.

- Người ta chính là không nở xa con mà. Bảo Bối, bằng không con dứt khoát không cần đi học nữa, dù sao loại sách đó học cũng được mà không học cũng được. Bài thi tâm lý học thoát một cái liền qua, hơn nữa Bảo Bối nhà chúng ta thông minh như vậy, tùy tiện đọc một cái là có thể kiểm tra được rất tốt, có được hay không? Lần này con về nhà cũng rất ít ở cùng người ta, con không biết mỗi ngày mẹ ở nhà ngóng nhìn, ngóng nhìn. - Dáng vẻ Lý Tổ Tổ mãnh mai yếu đuối cộng thêm nét mặt sắp khóc sứt sùi, khiến sắc mặt Mạc Bảo Bối tối hơn phân nửa.

- Mùa xuân đang tới. - Mạc Bảo Bối nói tiếp, đây chính là bài văn tiểu học rất nổi tiếng.

Nào có người mẹ nói chuyện với con gái mình như vậy. Người ta đều bảo con mình đi học cho giỏi cố gắng chăm chỉ, tương lai làm một người có ích vãn vãn, chỉ có mẹ xinh đẹp của cô mới có thể gọi nàngbảo cô không cần học cũng không có gì quan trọng.

Mạc Bảo Bối vừa ôm sát eo của Lý Tổ Tổ, vừa cố gắng muốn đứng lên, đáng tiếc sức lực có hạn, ôm một người nặng trong ngực khiến cho cô không đứng dậy nổi, trực tiếp ném mẹ xinh đẹp của cô qua một bên mặc kệ cô cũng không làm được.

Mạc Trường Thắng vốn đang cùng Lộ Bán Hạ xem một tờ báo, thuận tiện nghe hai mẹ con nói chuyện, nhìn thấy con gái của mình cất lực muốn đứng lên như vậy, nhưng vợ mình một chút xú tự giác cũng không có, ngược lại càng dùng thêm sức đè ép con gái mình, vậy nên Mạc Trường Thắng ra tay, trực tiếp đưa tay xách vợ mình lên.

Sau khi bị xách lên, Lý Tổ Tổ cố gắng tránh thoát ràng buộc của Mạc Trường Thắng, dính vào người con gái mình.

Mạc Bảo Bối ngồi ở bàn ăn ăn bữa sáng, Lý Tổ Tổ ở bên cạnh nhìn Mạc Bảo Bối ăn, Mạc Trường Thắng bắt đắ dĩ. Vợ mình dính con gái hơn cũng không phải ngày đầu tiên, vì vậy lại yên lặng ngồi bên cạnh Lộ Bán Hạ xem báo.

- Bảo Bối, con nói đề nghị vừa rồi của mẹ có được không? - Lý Tổ Tổ thận trọng hỏi. Lần này con gái rồi thì cũng ở với bà rất ít, trước kia vẫn còn thường cùng bà tham gia tiệc trà của các phu nhân ..., nhưng trong kỳ nghỉ hè đầu tiên lại không hề đi cùng với bà, làm cho các chị em tốt của bà cứ hỏi bà sao thế.

Mà trên thực tế là bởi vì không có Mạc Bảo Bối ở bên người, cho nên Lý Tổ Tổ cảm thấy đặc biệt không thích ứng được, ngay cả nhìn thấy một cái bánh ngọt cũng sẽ nhớ tới đó là cái con gái Bảo Bối lấy cho bà tại bữa tiệc nào, vì vậy liền bắt đầu âm thầm lã chã (ý là khóc), bắt đầu cảm khái tại sao con gái không có ở bên cạnh, cả người Lâm tựa như Đại Ngọc, khó trách người ta muốn hỏi bà sao thế.

- Trường học có quy định trường học, không có lý do đặc biệt không thể tự ý mình cúp cua. - Mạc Bảo Bối ăn bữa sáng, trả lời nhàn nhạt. Mỗi một lần rời nhà, mẹ xinh đẹp đều sẽ có một lần thế này, cô cũng đã thành thói quen.

- Không có việc gì, chúng ta có thể đi xin giấy báo bệnh, cứ nói con dị ứng phấn hoa, cần nghỉ ngơi một tháng. - Lý Tổ Tổ vui mừng nói, bà đã có chuẩn bị.

- Không có một bệnh viện nào quy định dị ứng phấn hoa nghỉ ngơi một tháng, ,mẹ quên con học viện y học sao? - Mạc Bảo Bối bắt đắ dĩ nhìn mẹ xinh đẹp của mình, nhắc nhở bà.

- Nhưng. mẹ đã giúp con xin đăng hoàng rồi, con xem! - Lý Tổ Tổ lấy một tờ giấy báo bệnh ra, phía trên trừ hạng mục lan man ra, quả thật có viết 'dị ứng phấn hoa đề nghị nghỉ ngơi một tháng'.

Thấy mấy cái chữ đó, khoe miệng Mạc Bảo Bối co giật một chút, ai vậy? Bệnh viện nào viết giấy báo bệnh như vậy? Có bác sĩ không chuyên nghiệp thế này sao? Vậy mà cũng có thể viết ra?

- Đây là mẹ cầu xin dì Thanh Hoa của con viết giúp một tay, sao nào, có phải rất cso khả năng không? - Lý Tổ Tổ dương dương tự đắc nói, nghiêm túc mở tờ giấy báo bệnh mình mới xin thưởng thức.

Sau khi mở ra, lúc này Mạc Bảo Bối mới nghiêm túc liếc mắt nhìn, trực tiếp hết ý kiến.

Đó là thẩm mỹ viện cấp, dì Thanh Hoa đó là một khách hàng của mẹ xinh đẹp. Loại thẩm mỹ viện dân dụng cấp giấy báo bệnh mới có thể không đủ tiêu chuẩn như vậy, cũng thật là khó trách.

- Bảo Bối, bây giờ có thể không cần đi rồi, tối mai cùng người ta đi tham gia triển lãm có được không, lần này triển lãm di vật văn hóa, có được hay không, có đi hay không? - Lý Tổ Tổ vui mừng lắc lắc cánh tay Mạc Bảo Bối, bắt đầu nghĩ tới nếu như con gái không đi học, vậy một tháng tiếp theo này có thể đều là của bà rồi.

- Ngoan, yên tĩnh một chút, đầu tiên, giấy báo bệnh bệnh viện này cấp không thể dùng. - Mạc Bảo Bối cầm lấy giấy báo bệnh trên tay Lý Tổ Tổ xé trắng - Tiếp theo, tối mai chung chung con đã ở trong căn hộ sửa sang hành lý, cho nên con không có thời gian đi với mẹ.... Bên kia có một trai đẹp, mẹ có thể đi mời ông ấy, ông ấy nhất định sẽ rất thích. - Mạc Bảo Bối chỉ chỉ Mạc Trường Thắng đang xem báo.

- Nhưng. . . . - Lý Tổ Tổ nhìn giấy báo bệnh đã biến thành thành từng mảnh giấy vụn, đau lòng không dứt, đây chính là giấy báo bệnh bà rất vất vả đến bệnh viện công lập lấy, sau đó cầm đi nhờ Thanh Hoa vội viết lên.

- Không có nhưng nhị gì hết, ngoan, bây giờ con muốn ăn cơm, qua bên kia chơi có được không? - Mạc Bảo Bối chỉ chỉ phương hướng Mạc Trường Thắng lần nữa, vỗ vỗ cánh tay Lý Tổ Tổ nói.

Lý Tổ Tổ ai oán nhìn Mạc Bảo Bối, hi vọng cô có thể hồi tâm chuyển ý.

Chỉ tiếc, Mạc Bảo Bối không lo lắng thành thoi ăn bữa sáng, hoàn toàn không có dự định để ý tới mẹ xinh đẹp của cô.

Lý Tổ Tổ không thể làm gì khác hơn là uất ức bỏ đi, đi tìm chồng bà kể uất ức của mình.

Thật vất vả dọn dẹp hành lý xong, sau đó lại ứng phó Lý Tổ Tổ cố tình gây sự vô số lần, mãi cho đến mười hai giờ khuya Mạc Bảo Bối mới ngủ.

Vì sớm hôm sau tới trường học trình diện, Mạc Bảo Bối đặt đồng hồ báo thức bảy giờ rưỡi lập tức rời giường, sau khi tắm nhanh ăn cơm đã không kém chín giờ mấy, giữa đường dừng lại ăn bữa cơm, đến trường học không kém bốn giờ rưỡi mấy rồi, khi đó người đến trường học cũng sẽ không chật chội, hơn nữa mặt trời cũng sẽ không quá nắng.

Sáng sớm hôm sau, Mạc Bảo Bối thay một cái quần jean ngắn với thắt lưng nhỏ, bên ngoài mặc một áo sơ mi ô vuông, buộc tóc dài thành đuôi ngựa, có vẻ tràn đầy thanh xuân.

Sau khi Mạc Bảo Bối về nhà ở đều mặc đồ cầu kì, đó là bởi vì trong nhà ở miền nam có thân phận tiểu thư khuê các, nhưng ở trường học cô là một học sinh cũng không cần thiết mặc hàng hiệu, hơn nữa phải mặc quần áo xã hội hóa theo mỗi ngày. Cô là một người phân chia các tình huống rất rõ ràng, cho nên thời điểm ở trường học trang phục của cô là đúng tiêu chuẩn học sinh.

Ross?

Mạc Bảo Bối vừa mới xuống lầu đã nhìn thấy Ross ngồi trong phòng khách trò chuyện với lão tử của mình rất vui vẻ, cảm thấy kỳ lạ, không tự chủ nâng tay lên, xem thời gian trên đó đã biểu hiện tám giờ rưỡi, sau đó nghi hoặc nhìn hai người.

Hai người này đều là người ăn lương thực quốc gia, buổi sáng thứ ba phải đi làm mới đúng, sao còn có thể không lo lắng ngồi ở chỗ đó vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm như vậy? Hơn nữa Ross còn một thân trang phục nhàn nhã, quần bò dài phối T shirt, bên ngoài còn khoác một cái áo sơ mi trắng nhẹ nhàng, thấy thế nào cũng không giống người đợi lát phải đi làm.

- Tới dùng cơm thôi. - Nhìn Mạc Bảo Bối ngẩn người, Lộ Bán Hạ phát tay một cái chào hỏi.

Mạc Bảo Bối đi tới phòng ăn với Lộ Bán Hạ, cùng nhau ăn cơm, kỳ quái nhìn Lộ Bán Hạ.

- Bảy giờ rưỡi sáng đã tới rồi, nói muốn tiễn cậu đến trường học. - Lộ Bán Hạ giải thích.

Mạc Bảo Bối gạt đầu một cái, bắt đầu ăn cơm, dù sao đi nữa anh ấy muốn đưa thì đưa đi, mình còn tiết kiệm một chút hơi sức có thể ngủ bổ sung. Tối qua một đêm không được ngủ ngon giấc, bây giờ còn cảm thấy hơi mệt.

Lộ Bán Hạ nhìn Mạc Bảo Bối có chút mê muội bắt đầu mệt rồi, ngay cả món ăn cũng lười phải gấp chỉ ăn cháo trắng, thỉnh thoảng gấp thức ăn bỏ vào chén Mạc Bảo Bối.

- Không nhận được lời mời đã tới thăm hỏi thật là ngượng ngùng.

Mới vừa ăn được một nửa, Lộ Bán Hạ nghe thấy một hồi âm thanh quen thuộc, nghi ngờ ngẩng đầu lên, trên mặt xuất hiện ba vạch đen.

Đó là người đàn ông đáng ghét, lúc ở nhà Bảo Bối, cái tên đàn ông đáng ghét vẫn đang quấy rầy cô, rốt cuộc có một lần cô không chịu nổi phiền, trực tiếp đẩy tên đàn ông này xuống bể bơi sau này không hề xuất hiện nữa, hôm nay đây lại tới làm gì chứ?

Lộ Bán Hạ nghi hoặc nhìn Lâm Thiên Vũ, cảm thấy có một loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, khi hai người bọn họ cớm nước xong xuôi chuẩn bị đến trường học, Lâm Thiên Vũ đó thật sự trực tiếp bắt Lộ Bán Hạ đi.

Nói bắt coi như dễ nghe rồi, quả thật chính là cướp giật, nào có người không đợi người khác nói gì, đã dứt khoát vác lên vai đi? Người nọ là người không văn minh sao? Lộ Bán Hạ ở trên bả vai Lâm Thiên Vũ nghĩ tới, bất đắc dĩ nhìn Mạc Bảo Bối, đáng tiếc Mạc Bảo Bối vẫn còn đang hai mắt buồn ngủ vô hồn hoàn toàn không hề chú ý tới.

Lộ Bán Hạ ngược lại phóng ánh mắt cầu cứu tới người Ross, chỉ thấy Ross nhún nhún vai, bày tỏ không thể ra sức, sau đó trực tiếp ôm Mạc Bảo Bối chui vào trong xe, biến mất ở trước mắt cô.

Giận đến mức nện cho Lâm Thiên Vũ một cái ở ngực, hai mắt Lộ Bán Hạ sắp phun ra lửa.

82. Chương 83: Chương 18.1

83. Chương 84: Chương 18.2

84. Chương 85: Chương 19.1

85. Chương 86: Chương 19.2

86. Chương 87: Chương 19.3

87. Chương 88: Chương 20

88. Chương 89: Chương 21.1

89. Chương 90: Chương 21.2

90. Chương 91: Chương 22

91. Chương 92: Chương 23

92. Chương 93: Chương 24

93. Chương 94: Chương 25

94. Chương 95: Chương 26

95. Chương 96: Chương 27

96. Chương 97: Chương 28

97. Chương 98: Chương 29

98. Chương 99: Chương 30

99. Chương 100: Chương 31

- Suy tính vẫn rất chính xác. - Xác định những người đó rời đi rồi, Mạc Bảo Bối cười nói, một lưỡi dao sắc bén trong tay cắt sợi dây trời.

Đây là đám người Viên Bàn mang theo lúc trà trộn vào, giờ tay chém xuống, tất cả mọi người lấy được tự do.

- OK, bây giờ mọi người tránh ra. Mọi tìm đi tìm nguồn nước đem lại đây xối thuốc nổ. - Chuyên gia đàm phán làm động tác kéo dài, sau đó bình tĩnh cầm thiết bị trên đất lên, bắt đầu nghiên cứu.

- Không nhìn ra anh còn có bản lãnh này. - Mạc Bảo Bối thổi huýt sáo.

- Dĩ nhiên, ăn lương thực quốc gia cũng không phải đơn giản là dựa vào mở miệng như vậy. - Đối phương cười trừ, sau đó nghiêm túc bắt tay vào dùng thiết bị tinh vi trong tay.

Thông qua thiết bị trinh thám, toàn bộ cuộc đối thoại của đám người Độc Xà, bọn họ đều nắm trong lòng bàn tay. Những người này không biết là, một cái thiết bị phá hủy này, ngoài có thể nổ tung nơi này, còn có thể kiểm soát quân hỏa từ xa.

Đây là một bước chuẩn bị cuối cùng, không thành công thì hy sinh. Ngộ nhỡ cuối cùng vẫn không thành công lấy quân hỏa, như vậy bọn họ tình nguyện hủy diệt số quân hỏa đó.

Mà trong đó thiết bị phá hủy chính là bước đầu tiên.

Một khi có cảnh sát kiểm tra và niêm phong chỗ này, vậy thì bọn họ sẽ làm nổ thiết bị, đây cũng có nghĩa rất nhanh sẽ có người tìm tới quân hỏa gây phiền toái.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Cầm ống nước cỡ lớn, đám người Mạc Bảo Bối thống khoái làm ướt toàn bộ túi thuốc nổ. Mùi lưu huỳnh ướt nhẹ trong nước hòa lẫn mùi bùn đất, cực kỳ sặc mùi.

- Như thế nào? Xong chưa? - Viên Bân làm xong này một ít chuyện đi tới bên cạnh chuyên gia đàm phán.

- Đợi đã nào...! - Trên trán chuyên gia đàm phán mồ hôi ra nhanh, nhưng trên mặt vẫn rất trấn định đối phó thiết bị tinh vi trong tay, tay nhanh chóng cắt dây.

Thời gian trôi qua từng giây từng giây, nhìn cây kim chỉ trên đó càng ngày càng tiến tới gần thời gian đếm ngược, tim tất cả mọi người sít sao cổ họng nghẹn giọng.

Một giọt mồ hôi hột rơi xuống, âm thanh trong trẻo đến mức tất cả mọi người có thể nghe thấy rõ ràng.

—— Cắt cảnh.

“Pằng pằng!”

Nghe tiếng bắn nhau thanh từ đằng xa truyền đến, Tề Giai có hơi lo lắng, nhưng lại vô cùng kiên cường nhìn hiện trường đấu súng xuyên qua ống nhòm.

Đây là tổ chức buôn bán quân hỏa ZNV', trên người tất cả thành viên trong tổ chức đều là người có án mạng, mỗi người cũng đã bị phán xử tử hình, nhưng vượt ngục khiến bọn họ thoát khỏi phán xét số phận. Cũng bởi vì như vậy, chuyện giết người cướp của đối với bọn họ mà nói đã không tính là chuyện lớn gì.

Chẳng qua lần này bọn họ lại chọn hàng hóa sai lầm rồi, động đến quân hỏa chính trị quốc gia.

Những người này trước giờ đều ngạo mạn, lần này mặc dù biết rõ mình chọc tới người không nên dây vào, nhưng cũng không muốn trả lại. Cho dù trả, bọn họ cũng chết, thay vì như thế, chẳng thà đấu một trận với vận mệnh, có lẽ còn có cơ hội sống sót.

Giờ phút này tay Ross cầm Submachine Gun M12S, đây là do công ty danh tiếng lấy lòng Beretta của Ý chế tạo. Cây súng này được công nhận là Submachine Gun tốt nhất trên thế giới. Nó do 84 linh kiện tạo thành, mặt ngoài nòng súng và rãnh nòng súng mạ thép crom. Kết cấu trong Submachine Gun M12S, thiết kế trên nguyên tắc trong vách hộp có cái rãnh sâu đứng dọc theo, có thể chứa đựng vật, kết cấu súng có thể dùng trong điều kiện hoàn cảnh khắc nghiệt (như bão cát, khói mù, mưa tuyết) vẫn có thể bình thường vận hành.

Một đặc điểm trọng yếu của Submachine Gun là lượng đạn rất nhiều (40/80), độ chính xác khá cao, uy lực đạn lớn hơn, lực đàn hồi nhỏ hơn, xạ tốc cao, tốc độ mang súng di chuyển và đổi băng đạn tốt, khiến cho người ta cảm giác không thể tin được chính là loại súng tiểu liên lực đạn xuyên thấu thể nhưng có thể so sánh với súng trường.

Vừa nhanh chóng đi tới, vừa bắn thật nhanh, kỹ thuật bắn của Ross có lẽ đã đến tiêu chuẩn tay súng thiện xạ.

Nhóm người tổ trọng án đi theo Ross xông về phía trước, cách đó không xa còn có súng bắn tỉa hỗ trợ Ross lên trước.

Hiện tại, nhóm Ross đã vây đám người buôn lậu súng ống đạn dược lại rồi, nhưng mà mức độ quân hỏa của đối phương dày đặc vượt xa trên người Ross, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không cách nào đột phá tuyến phòng vệ của bọn họ.

Hai người Tề Giai và Hàn Kỳ cũng không có chứng nhận sử dụng súng, cho nên chỉ có thể cầm ống nhòm ở phía xa quan sát.

Ngón tay Hàn Kỳ gõ thật nhanh trên máy tính, tận lực quấy nhiễu tín hiệu đối phương, tránh khỏi bọn họ bắn vũ khí điện tử không lồ.

Mặc dù như thế, số lượng quân hỏa trong tay đối phương bây giờ quá lớn, một khi thời gian kéo càng lâu, đối với người của Ross lại càng bất lợi.

- Ross, vậy đánh từ bên trái, hiện tại do toàn lực súng bắn tĩa xung phong ở phía trước, chỉ cần tranh thủ được 3 phút, em tin tưởng anh có thể đánh bất ngờ thành công. Tin tưởng em, nơi đó là chỗ yếu nhất của đối phương. - Tề Giai trầm tư liên tục, cuối cùng vẫn nói ý tưởng của mình ra.

Thời điểm mới bắt đầu, Tề Giai cũng đã phát hiện ở bên trái đối phương là một nhược điểm chí mạng, bởi vì bên trái kế bên một hồ nước, cho nên người phụ trách bảo vệ ít, nếu như từ nơi đó đánh bất ngờ nhất định càng thêm dễ dàng.

Nhưng Tề Giai vẫn quan sát tỉ mỉ người của đối phương, khi Tề Giai lật xem tài liệu, những người phụ trách phòng thủ đều không am hiểu sử dụng vũ khí nóng, mà sử dụng vũ khí lạnh. Cộng thêm Tề Giai quan sát độ xạ kích chính xác của Ross, cô mới dám nói cái ý tưởng này.

Lục này, Ross cũng không biết bên trái đến tột cùng có những người này. Chuyển đi này, có lẽ là thắng lợi, nhưng nếu như Tề Giai phán đoán sai lầm mà nói rất có thể, Ross sẽ một đi không trở lại, mà cuộc chiến dịch cũng làm mất đi nhân vật chủ chốt nhất.

- Em xác định? - Ross thông qua tai nghe hỏi. Nếu như hôm nay là chuyện riêng, anh có thể không nói hai lời lập tức xông ra, nhưng hôm nay anh đại biểu cho quốc gia, dưới tay anh còn dẫn dắt bao nhiêu thuộc hạ nữa. Hơn nữa, dù sao Tề Giai chỉ là một sinh viên, trường hợp thế này vẫn là lần đầu tiên cô đứng phải, cho nên Ross không thể không có câu hỏi này.

- Bắt đầu từ phát súng đầu tiên của anh em đã chú ý tới. Một lần mười một phát, tần số xạ kích tất cả phát súng đều không chế trong mỗi 0.5 giây, tỉ lệ chính xác 100%. Lấy gấp ba lần tần số bắn đạn bảy lần, toàn bộ rơi xuống cùng một điểm. Phát sinh tỷ lệ thành công 100%, hơn nữa với tần số xạ kích 4 tới 5 phát giây kẻ địch, với cái nhìn của em với hạng tần số xạ kích thần tốc này, tối thiểu 0.8 trở lên trúng mục tiêu. - Tề Giai không nói cái khác, chỉ dùng số liệu khách quan nhất cô quan sát được để diễn tả phán đoán của cô về năng lực xạ kích của Ross.

Vốn là lo lắng Tề Giai dù sao chỉ có đầu óc thông minh, nhưng kinh nghiệm tác chiến trên thực tế không ổn. Nhưng sau khi Tề Giai nói ra số liệu chuẩn xác như thế, Ross không nói hai lời lập tức làm mấy ra dấu tay trong không trung.

Súng bắn tĩa che chắn, một người dùng Submachine Gun khác tiếp tục đi tới, ba người tổ trọng án rút súng lục cùng tiến lên với Ross.

- Súng bắn tĩa và Submachine Gun toàn lực tác chiến hỏa lực, bắt kẻ giá nào. - Ross nói.

Bất kể giá nào, nói đúng là không cần làm cho mức độ tỉ lệ chính xác mục tiêu lớn nhần, cái anh muốn là âm thanh trúng đích càng lúc càng mãnh liệt, có hiệu quả nhắm trúng đích hay không không còn là quan trọng nhất nữa.

Tề Giai nhìn Ross, trong lòng một mực đánh trống. Mặc dù cô đã có 100% khẳng định, nhưng người liều mạng trên tiền tuyến không phải là cô, mà là người đàn ông của chỉ em tốt. Nếu như có gì ngoài ý muốn, đời này Tề Giai cũng không thể đối mặt với Mạc Bảo Bối nữa.

- Yên tâm, không phải là em tin tưởng thực lực của Ross sao? - Đầu ngón tay Hàn Kỳ cũng không rời khỏi bàn phím, nhưng vẫn ngẩng đầu dùng một ánh mắt khẳng định khích lệ Tề Giai.

- Cảm ơn anh. - Tề Giai cười nói, đây đã là thành quả cô nỗ lực mấy ngày qua rồi, đây chính là điều cô có thể giúp được.

Tề Giai nhìn không trung, lặng lẽ cầu nguyện trong lòng.

Ross cầm Submachine Gun nhanh chóng tiến vào từ bên trái.

Khói thuốc súng tràn ngập.

"Pằng pằng! Pằng pằng pằng pằng!

Lúc nhóm người Mạc Bảo Bối và Viên Bân chạy tới, hiện trường đấu súng đã không cách nào nhìn thấy thông qua ống nhòm.

Mạc Bảo Bối cực kỳ lo âu không chút nghĩ ngợi đoạt lấy súng lục của một thành viên tổ trọng án xông về phía trước.

- Cô không có chứng nhận sử dụng súng không thể tự tiện nổ súng. - Viên cảnh sát trước tiên kêu lên, nhưng súng lục đã bị Mạc Bảo Bối cầm đi.

Là một cảnh viên bị người khác đoạt súng lục, đây là một chuyện vô cùng nghiêm trọng, nếu như bị biết cũng sẽ bị xử lý, cho nên nữ cảnh sát đó vô cùng lo lắng. Nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể lo lắng suông.

Viên Bân và Tề Giai kéo Mạc Bảo Bối thật chặt, ai ngờ sức lực Mạc Bảo Bối lúc này vô cùng to lớn, hoàn toàn không bắt được. Hàn Kỳ dùng một tay vác Mạc Bảo Bối lên đi vào trong xe bọc thép của họ.

- Buông tay! - Tề Giai tách ngón tay Mạc Bảo Bối ra muốn lấy súng lục trả lại cho nữ cảnh sát kia.

- Tớ muốn đi tìm Ross. - Mạc Bảo Bối cố chấp không chịu buông tay.

- Cậu không có chứng nhận sử dụng súng, quốc gia không có cho cậu quyền sử dụng súng. Hơn nữa, cậu cũng sẽ không dùng, trả lại cho cảnh sát. - Giọng điệu Tề Giai không tốt nói với Mạc Bảo Bối.

Trong mắt của Tề Giai, dù chuyện gì, chỉ cần có một người hốt hoảng là đủ rồi. Lúc ấy cô hoảng loạn, nhưng còn có Ross ở đây, hiện tại Ross không có ở đây, như vậy cô nhất định phải chống một vùng trời an toàn cho Mạc Bảo Bối.

Lúc này Tề Giai đã sớm không còn hốt hoảng và khẩn trương nữa.

- Tớ sẽ, Ross sẽ dạy tớ. - Mạc Bảo Bối chết không chịu buông tay, liều mạng muốn giãy giụa chạy đi tìm Ross.

Không nhìn thấy Ross thì cô sẽ không yên tâm, loại đau khổ này sẽ không ai hiểu.

Mạc Bảo Bối cũng không có ý định giải thích, nhưng cô muốn gặp được Ross lòng cũng gấp gáp.

- Viên Bân! - Tề Giai thấy mình khuyên hoàn toàn không có hiệu quả. Cảm xúc Mạc Bảo Bối quá kích động, ai nói cũng nghe không lọt, đã như vậy, vậy cứ để cho cô ấy yên tĩnh một lát.

Hiểu ý tứ ám hiệu trong mắt Tề Giai, Viên Bân đập một quyền xuống, cơ thể Mạc Bảo Bối liền xụi lơ.

- Hiện tại chỉ có bảy người chúng ta, phải có người đi tiếp ứng bọn họ. - Hàn Kỳ nhìn thấy Mạc Bảo Bối đã ngất đi, tức thì đặt cô trên ghế nằm.

Nhóm người Viên Bân gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý.

- Tôi và Viên Bân còn có Ngã Mễ sẽ đi, những người khác ở lại. - Hàn Kỳ nhìn một chút, có thể có năng lực bảo vệ mình lại có thể một mình ứng phó có chuyện xảy ra cũng chỉ có ba người bọn họ mà thôi.

Tề Giai thân không võ trang, hai người khác mặc dù là cảnh sát, nhưng một là tháo bom kiêm đàm phán, còn có một là chuyên công nghệ trình thám, đều là làm hành chính, rõ ràng ngay cả súng cũng chưa cầm, huống chi là đi tham gia chiến đấu thể này.

- Không, anh ở lại, em đi. - Tề Giai đứng lên, nhìn Hàn Kỳ.

- Một khi Bảo Bối tỉnh lại, ba người chúng ta hoàn toàn không thể nào khống chế cô ấy. Lại nói phân bố địa hình khu vực so bất kia ai em cũng rõ ràng hơn. Dù sao có bọn họ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, hơn nữa cũng không nhất định sẽ gặp phải đấu súng. - Tề Giai phân tích.

Tất cả mọi người lặng lẽ phân tích lời Tề Giai nói trong lòng một cái, mặc dù Tề Giai không có năng lực tự vệ, nhưng cô nói đúng là có đạo lý.

Trước khi lên đường, Tề Giai nhìn Mạc Bảo Bối uể oải ngủ, cười một cái, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi. Trong tay cô nắm chính là một con dao ẩn Mạc Bảo Bối mang về cho cô lúc đi Tây Tạng năm trung học cấp hai, cô chưa bao giờ sử dụng tới.

Hi vọng, hôm nay cô cũng sẽ không có cơ hội sử dụng.

Đám người Viên Bân chui vào một chiếc xe hơi nhỏ, biến mất trong hoàng hôn, bụi đất vàng xám tung bay trên không trung.

Nhìn bóng lưng Tề Giai nhỏ yếu lại kiên cường, Hàn Kỳ lặng lẽ gơ ngón tay cái lên, cô gái như thế, độc nhất vô nhị.

Ross mang theo ba thành viên tổ trọng án đánh bất ngờ từ phía trái thành công xong, trong vòng nửa giờ ngăn ngừa thành công cùng với các bộ đội khác trong ứng ngoại hợp, rất nhanh đã tiêu diệt một số tên buôn lậu quân hỏa.

Sau khi rõ ràng số người xong, Ross lập tức phát giác không đúng.

Căn cứ số liệu Tề Giai và Hàn Kỳ đưa cho, những người này hẳn không phải chỉ thế này, tối thiểu còn có mười người trốn.

Thế nhưng địa hình quang cảnh lại quá mức ngoằn ngoèo phức tạp. Nơi này là sa mạc dàn xung quanh Tân Cương, hơn hết cách đường lớn đoạn mây cây số, có một ít cuộc thi việt dã đặc biệt sẽ chọn nơi này, nhưng bởi vì lúc này khí hậu nóng bức, cộng thêm gió bụi dữ dội thường đánh bất ngờ bất cứ lúc nào, cho nên mùa hạ vốn dĩ có rất ít người tới nơi này, cũng vì vậy thành nơi giao dịch.

Người của Ross chia thành hai đội, một đội khắc phục hậu quả, một đội tiếp tục truy đuổi tới.

Khi Ross đuổi theo tới sa mạc, chuyên gia công nghệ trinh thám đã nhanh chóng tìm được tín hiệu điện thoại di động Mạc Bảo Bối gửi trước đó ở trong xe bỏ lại chỗ ở những người kia. Sau khi Ross nghe được, thở phào nhẹ nhõm, tiếp là cực kỳ vui mừng. Chuyên gia trở lại xe thiết giáp, vậy đã nói rõ Mạc Bảo Bối cũng đã được cứu ra an toàn rồi.

Vì quốc gia, Ross không thể tự mình đi cứu Mạc Bảo Bối đã là áy náy và tiếc nuối lớn nhất, nếu như Mạc Bảo Bối có cái gì mà nói, anh hoàn toàn không thể tha thứ mình.

Thật may mắn! Thật may mắn!

Ross thấy may mắn trong lòng.

Nơi Ross đuổi tới là ở khu vực ở giữa sa mạc Kumtag và vùng nội địa Lop Nur. Nơi này có sa mạc, bãi sông, gò đất, cát và đá. Nơi này đừng nói là chiến đấu, chỉ là lái xe đi tới tính khiêu chiến cũng là cực lớn.

Trận chiến tranh này vẫn kéo dài đến trời tối, sau đó, trời lại sáng.

Truy đuổi, bắn nhau, tác chiến hỏa lực kịch liệt.

Cả đêm tất cả mọi người đều phải chiến đấu không ngủ không nghỉ.

Đối phương đã bị đánh bại bốn người, hai người bị thương, một chiếc xe bị phá hủy, hiện tại sáu người chen chúc trên một chiếc xe jeep.

Phía Ross ba chiếc xe bị đụng lật một chiếc, bị thương năm người được Ross hạ lệnh nghỉ ngơi ngay tại chỗ, chờ đợi trợ giúp, bảy người không bị thương chia thành hai xe tiếp tục đuổi theo.

Sau khi qua cả đêm chiến đấu kịch liệt, đạn hai bên cũng đã còn dư lại không nhiều lắm. Bây giờ bọn họ đang chơi chiến tranh truy đuổi, nếu không nắm chắc đánh trúng kẻ địch vậy thì tận lực không được nổ súng, nhưng theo thời gian trôi đi, khoảng cách của hai bên đã từ từ kéo ra.

Sa mạc hoang vu rộng lớn, cát mênh mông, con đường cổ xưa, địa hình phức tạp, hoàn cảnh gian nguy, khí hậu khắc nghiệt, nơi nơi khảo nghiệm tính năng xe cùng với ý chí kỹ thuật và can đảm người lái xe. Không cẩn thận mà nói, hoàn toàn không cần chờ kẻ địch tiến công mình cũng đã lật xe rồi.

Khả năng chịu tải của xe jeep đạt 600 pound, chiều dài cơ sở nhỏ hơn 75 inch, động cơ xe ở tốc độ 3~55 dặm Anh / giờ (4. 8~88 ngàn mét / giờ) trong giới hạn ổn định còn có thể vận chuyển, tốc độ cao nhất đạt tới 50 dặm Anh / giờ, quan trọng nhất là có thể có giá để súng máy đường kính 30, đây tất cả điều kiện phần cứng (hardware) làm cho xe jeep có ưu thế tốt như vậy tổng hoàn cảnh ác liệt này.

Mà xe Ross đang lái chỉ là xe hơi bình thường, trên diện tính năng hoàn toàn không thể nào so ra mà vượt qua xe đối phương. Mặc dù là người có kinh nghiệm lái xe, tuy nhiên cũng đang từ từ kéo ra khoảng cách.

Hung hăng vỗ vào vô lăng, Ross tức đến mức chịu không được. Rõ ràng đang ở trước mắt, nhưng không cách nào động chút gì vào kẻ địch, loại cảm giác đó khiến Ross nổi giận. Lúc vừa mới bắt đầu thì không thể dùng tất cả lực bắt quân địch lại, lúc này khoảng cách kéo ra càng thêm khó khăn, nếu muốn nổ súng bắn vỡ bánh xe đối phương cũng không cách nào làm được. Cự ly súng lục và súng tự động xạ trình có hạn, chỉ có thể công kích cự ly ngắn, nhưng súng bắn tỉa vốn không ở đây, nhìn thấy, lại không đánh.

- Không bột đổ gột nên hồ. – Sau khi Ross nổi giận, lặng lẽ nghĩ đến một câu tục ngữ dân gian Trung Quốc Mạc Bảo Bối đã từng dạy anh.

- Ross! Ross! - Vừa lúc đó, nhóm người Viên Bân xuất hiện.

Khi nhóm Tề Giai và Viên Bân tiến vào chiến trường rồi, lại phát hiện đã có người đang khắc phục hậu quả, chỗ số lượng quân hỏa kia về lại rồi.

Thương lượng xong, Viên Bân lập tức đổi một chiếc xe jeep đuổi theo.

Từ trong ống nhòm nhìn thấy người viện trợ Ross đã đến, Tề Giai và nữ cảnh sát Ngã Mễ xuống xe đối cho Ross cùng với ba cảnh sát tổ trọng án khác, Ross lái xe jeep tiếp tục đuổi theo.

- Quay lại. – Độc Xà ngoan độc âm thầm hạ mệnh lệnh.

- Cái gì? Đại ca, quay lại thì chỉ có một ý nghĩa, chúng ta. - Người lái xe bị dọa đến kêu to a a, thật vất vả mới đào thoát ra được lại muốn trở về, hắn không hiểu tại sao.

- Bọn chúng có viện trợ, đổi thành xe jeep rất nhanh là có thể đuổi kịp, còn không bằng bây giờ chúng ta xông tới liều mạng một phen với bọn chúng. – Độc Xà cùng bốn đồng bọn khác bắt đầu lấy súng tiến hành lên cò, trang bị đạn chờ việc.

- Chúng ta cũng là xe jeep mà, hơn nữa chúng ta đã bỏ rơi bọn chúng đến xa như vậy rồi. – Lá gan người lái xe hình như rất nhỏ, có chút sợ hãi rụt rề.

- Xe chúng ta đã lái một ngày một đêm rồi, chống đỡ thêm nữa cũng sẽ không chống đỡ bao lâu, mà quan tiếp viện bọn chúng lại liên tục không ngừng. – Độc Xà vừa nói vừa cầm ống nhòm lên quay về phía sau nhìn.

Xe Ross đang dần dần đuổi theo, xem ra, đối phương cũng là một cao thủ lái xe, tiếp tục thế này sẽ nhanh chóng bị đuổi kịp thôi.

Nếu như không phải thiết bị bom không nhạy mà nói, bây giờ bọn hắn cũng không cần chặt vật chạy trời chết vậy.

Nhớ tới những anh em khác của hắn có thể đã bị cảnh sát bao vây hơn nữa dỡ bỏ trang bị bom, ánh mắt Độc Xà liền ác độc một phần.

- Đại ca, chúng ta thật. á.

“Pằng!”

Không đợi người kia nói xong, Độc Xà đã đẩy hắn ra, sau đó cho hắn nhất phát súng.

- Giữ mày là vì còn có thể lái xe, nếu cái này cũng không làm được, sống còn có công dụng gì? – Độc Xà tàn nhẫn nói, tự mình ngồi lên ghế lái, xoay một cái quay lại, thay đổi phương hướng đầu xe.

100. Chương 101: Chương 32.1

101. Chương 102: Chương 32.2

Câu này khiến Mạc Bảo Bối phát điên, đó là ngoại quốc, cho nên không có vấn đề gì, nhưng là bọn họ là ba người Trung Quốc, có thể so sánh không? Không thể.

Còn nữa, trường hợp mặc đồ hở lưng là lúc nào? Là dạ hội hoặc tiệc rượu, vậy bây giờ là ở đâu? Là ở trên máy bay, có thể so sánh không? Không thể.

Cho nên Ross bị Mạc Bảo Bối níu lấy lỗ tai vặn đến đỏ lên mới thỏa mãn buông tay.

Lần phát giận gần đây nhất là bởi vì vị đại tiểu thư này muốn uống cola, nhưng Ross đại nhân cự tuyệt, vì vậy Đại tiểu thư này lại nổi đóa, nói cô là một người trời thương nhưng không thể cho, ngay cả cô muốn uống một ngụm đồ uống cô thích nhất cũng không được thỏa mãn.

Nhưng lần này Ross không nhượng bộ.

Sau đó, lại qua hồi lâu.

- Em muốn ăn cá. - Mạc Bảo Bối đột nhiên ngồi dậy, nhìn Ross nói.
- Không được. - Lần này Ross nhìn cũng không nhìn Mạc Bảo Bối mà tuơ thể xoay người sang chỗ khác lấy đồ gì đó.
- Tại sao? Lý do. - Mạc Bảo Bối cực kỳ khó chịu, tại sao cái gì cô muốn ăn đều bị ngăn cản.
- Bất lợi cho vết thương khép lại, xoay qua chỗ khác. - Ross cầm thuốc mỡ chuẩn bị thay thuốc cho Mạc Bảo Bối. Thuốc mỡ này có tác dụng hạn định trong thời gian mười hai giờ, bây giờ đã không khác biệt lắm, cho nên Ross phải thay cho cô một lần nữa.
- Em cũng không có vết thương, chỉ là sưng đau thôi mà. Hơn nữa hiện tại không đau cũng không nóng, chỉ còn lại sưng đỏ thôi. - Mạc Bảo Bối nhìn một mảng hồng hồng sau lưng, nhưng một khe hở vết thương cũng không nhìn thấy, trơn mượt một mảnh.
- Ở đây. - Ross kéo váy dài của Mạc Bảo Bối ra, lộ ra bắp đùi trắng như tuyết, trên bắp đùi có một vết thương màu đỏ sậm đã kết vảy.

Đó là vết thương để lại lúc Mạc Bảo Bối ở thành phố ma. Lúc ấy không cảm thấy đau nhiều, nhưng lại chảy máu, mặc dù vết thương không lớn, nhưng nó cũng khiến cho Ross thấy liên thống hận tại sao lúc ấy anh không cương quyết, cứng rắn ngăn cản cô tới Tân Cương chơi. Nếu như anh ngăn cản, bây giờ đã không xảy ra nhiều chuyện thế này.

Quệt miệng, Mạc Bảo Bối yên lặng cúi đầu.

Đây đích thật là một vết thương, mặc dù khép lại, nhưng cũng sẽ để lại một vết sẹo. Chẳng qua trời cao đối với cô cũng không tệ lắm, ít nhất vết thương ở nơi không nhìn thấy, cho nên cho dù là mặc quần cụt cũng không sợ bị người ta thấy.

Kéo váy Mạc Bảo Bối lên, Ross chuyên tâm thoa thuốc mỡ.

Nhận lấy khăn lông ướt tiếp viên hàng không đưa tới, rửa sạch mười ngón xong, Ross ra hiệu tiếp viên hàng không đi lấy canh ngân nhĩ hạt sen đã chuẩn bị xong tới đây.

Cuối cùng, Mạc Bảo Bối yên lặng ăn canh ngân nhĩ hạt sen, sau đó buồn bã nhìn người khác ăn thịt cá.

Ánh mặt trời mới lên bao phủ rừng rậm mênh mông. Lúc này đây, xuyên qua rừng rậm xanh um tươi tốt, xuyên qua nhánh cây dày đặc, có thể thấy rất nhiều bụi gai và tường vi vòng quanh. Một tòa thành cổ đứng sừng sững, hình như tòa thành đã có niên đại rất lâu đời. trên tường thành màu xám tro bò đầy dây leo màu xanh thẫm, nhiều như thế cũng đã phủ quanh toàn bộ cửa sổ, thậm chí chui vào trong cửa sổ, tích mịch mà mọc mọc.

Trong gió, hoa tường vi còn mang theo mát lạnh mỉm cười, đơn thuần làm cho người khác mê mẩn, mềm mại nhẵn nhụi như tơ màu trắng, trên mặt cánh hoa buổi sớm giống như thủy tinh, ở dưới ánh mặt trời rực rỡ sáng sớm chiếu xạ ra ánh sáng năm màu.

Trong phòng của Mạc Bảo Bối mặt có một cửa sổ sát đất thật to, mặc dù nói là cửa sổ, nhưng kỳ thật đã chiếm cứ toàn bộ vách tường trước mặt. Mở cửa sổ sát đất ra, bên ngoài liên kết với một vườn hoa lớn nhiều loại, đối diện giường lớn là một hồ tư nhân, trung tâm mặt hồ còn có một đảo nhỏ, trên đảo dựng một cặp uyên ương đang triển miên.

Âm nhạc nhẹ nhàng bao trùm lấy quang cảnh huyền ảo tự như tiên này, cảnh lãng mạn làm cho người khác cảm thấy đang ở trong mộng.

Hình ảnh như vậy lại có bức tranh nhỏ rất không phù hợp chen trong đó.

Chỉ thấy một cơ thể nhỏ yếu đang nằm ở mép giường trên giường lớn rộng ba mét màu trắng mềm mại, bốn năm cô gái tóc vàng mặc đồng phục đang vây xung quanh nhìn cô.

- Ọe. ọe. - Mạc Bảo Bối nằm trên mép giường nôn mạnh.

Cụ lớn nhà người, lúc nào thì lão nương trở nên yếu ớt thế này rồi hả ? Lúc nào thì loại chuyện lạ nước lạ cái này lại rơi xuống đầu cô vậy hả?

- Tiểu thư, tiểu thư cô nhịn một chút, súc miệng một chút, bác sĩ hoàng gia lập tức tới ngay. - Louise gấp gấp đến luống cuống tay chân, một lát cầm khăn lông ướt ẩm lau miệng cho Mạc Bảo Bối, một lát chỉ huy những người làm nữ khác đi thay khăn lông sạch nhiều hơn, một lát đổi một cái thùng sạch để Mạc Bảo Bối không bị gay mũi nôn sặc, một lát còn phải vội vàng an ủi Mạc Bảo Bối.

- Có tới không? - Louise quay về hướng một cánh cửa khác hỏi người làm nữ bên ngoài.

- Đã đến đại sảnh rồi, đã nhìn thấy người, lập tức tới ngay. - Một người làm nữ tuổi còn trẻ ngẩng đầu ngoảnh dài ra phía xa nhìn bác sĩ đang chạy tới, lộ ra khuôn mặt tươi cười vui vẻ.

- Ọe. ọe - Mạc Bảo Bối đã nôn tất cả những thứ có thể nôn trong bụng ra rồi, bây giờ căn bản nôn toàn axit dạ dày.

Mạc Bảo Bối đã ói đến hoàn toàn không còn bất kỳ hơi sức gì, hiện tại toàn thân mềm nhũn dựa vào một người làm nữ, dựa vào chống đỡ của cô ấy mới không trực tiếp ngã xuống.

Máy bay vừa đáp xuống đất, Mạc Bảo Bối lập tức bị tòa thành trước mắt làm cho mê hoặc, vui mừng đến không được. Ross thấy vậy cũng rất yên tâm mà giao Mạc Bảo Bối cho quan trông coi cung điện Louise, sau đó nhận lệnh quốc vương mà đi. Mà khi Ross rời đi, Mạc Bảo Bối cũng nhanh chóng gục xuống.

Đang lúc Mạc Bảo Bối vui mừng xem xét, du ngoạn, đột nhiên nhớ ra trong bụng mình gần như không có nước, vì vậy Louise tức khắc chuẩn bị cho Mạc Bảo Bối một chút rượu và thức ăn cung đình. Khi Mạc Bảo Bối vui mừng thưởng thức xong, liền bắt đầu nôn lên nôn xuống, giống như trong bụng có thứ gì đó vô cùng vô tận.

Lúc này, Ross vẫn còn đang bí mật trao đổi một số cơ mật quốc gia đại sự với quốc vương, Louise không dám đi quấy rầy, nhưng người rất khỏe giao vào tay của cô lại biến thành bộ dạng bây giờ, cho nên Louise rất lo lắng.

- Đến đến! - Người ngoài cửa vội vàng kêu, tiếng bước chân càng lúc càng lớn.

- Nhanh lên một chút, ở đây, mau xem chuyện gì xảy ra, rõ ràng trước đó còn vừa nói vừa cười rất tốt, ăn đồ ăn xong liền bắt đầu nôn, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? - Louise vội vàng tiến lên kéo hai bác sĩ cùng đi.

Bác sĩ lớn tuổi không chút hoang mang tiến lên, cầm ống nghe bệnh lên bắt đầu làm kiểm tra, bác sĩ tuổi nhỏ hơn một chút lập tức mở hòm thuốc mang bên người bắt đầu chuẩn bị đồ.

Đo huyết áp, nghe nhịp tim, kiểm tra thân thể, lấy máu, tất cả mọi chuyện đều làm xong rồi, lúc này bác sĩ lớn tuổi mới trầm ngâm nói:

- Hẳn là liên quan đến việc lạ nước lạ cái, không có đáng ngại, tôi sẽ tiến hành xử lý theo chứng bệnh, tiếp tục bổ sung chất lỏng phòng ngừa vì thoát nước dẫn rối loạn chất điện giải trong cơ thể cô ấy. Vì lý do an toàn, những mẫu máu này chúng tôi mang về theo dõi, xem có những vấn đề khác không. Chờ cơ thể vị tiểu thư này khá hơn một chút lại sắp xếp cô ấy tiến hành các loại kiểm tra.

Y tá sẵn sàng đặc biệt đi theo phía sau rất nhanh thực hiện lời dặn của bác sĩ, thiết lập chuỗi truyền dịch cho Mạc Bảo Bối, bắt đầu treo dịch truyền rồi.

Mặc dù đã rất mệt mỏi rồi, nhưng khi kim châm vào trong thịt tiếp tục đến mạch máu, Mạc Bảo Bối vẫn la lên. Từ nhỏ cô đã bướng bỉnh, mặc dù sợ đau nhưng vẫn có thể nhịn, học tập Taekwondo khổ hơn mệt mỏi hơn cũng chịu đựng, nhưng cô lại vô cùng sợ tiêm. Tuy đây đã là y tá tốt nhất rồi, nhưng cô vẫn không tự chủ được cảm thấy đau đớn, hơn nữa đau đớn này so với bị người ta đá một cước còn đau hơn ba phần.

Sau khi không hôn nữa, Mạc Bảo Bối mệt mỏi mơ màng ngủ thiếp đi, trong thoáng chốc có người cho cô uống một chút nước ấm, không biết qua bao lâu sau lại có nước cháo đưa đến khóe miệng.

Nước cháo, mùi vị thật ấm áp.

Đó là nước cháo Trung quốc, mùi vị làm người ta hoài niệm.

Ở Tân Cương hơn nửa tháng, Mạc Bảo Bối gần như không ăn được cháo, bởi vì thức ăn Tân Cương rất khác với thức ăn theo thói quen của cô, vốn dĩ cũng không cảm thấy gì, nhưng hôm nay, lúc này được uống nước cháo lại cảm thấy rất cảm động.

- Ừm. - Mạc Bảo Bối còn đang ngủ trong mộng, đột nhiên cảm thấy trên người mình có một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho cô cảm thấy rất thoải mái, không nhịn được thở nhẹ ra.

Cảm giác này, thật ra thì Mạc Bảo Bối ngủ rất lo lắng bất ổn, vì liên quan tới vết thương sau lưng, cô hoàn toàn chỉ có thể nằm sấp, đè nén khoang tim vốn hông thoải mái, cộng thêm cô thể vốn rất mệt mỏi, càng thêm ngủ không yên ổn, thế nhưng phút chốc cô lại cảm thấy rất thoải mái.

- Bảo Bối, tỉnh. - Ross nhẹ nhàng gọi.

Anh vừa đi mười tiếng, không ngờ lúc trở lại nhìn thấy Mạc Bảo Bối, Mạc Bảo Bối đã không còn sôi nổi được nữa, mà xụi lơ trên giường bộ dạng không còn sức sống, sắc mặt của anh lập tức âm u, tất cả mọi người bị dọa đến quỳ trên mặt đất không dám thở lớn tiếng.

Nhìn thấy Mạc Bảo Bối tái nhợt, Ross đau lòng không dứt, anh rất muốn chia sẻ những khổ sở kia với Mạc Bảo Bối, thế nhưng anh lại không thể ra sức, chỉ có thể nhìn cơ thể Mạc Bảo Bối gầy yếu một mình đau đớn.

Phân phó người nấu cháo Trung quốc, chính miệng dứt vài hộp xong, Ross cẩn thận lau chùi khóe môi Mạc Bảo Bối. Anh không dám để Mạc Bảo Bối ăn quá nhiều, chỉ sợ lại nôn mửa ra, Anh phải tuân theo lời dặn của bác sĩ, bữa ăn ít số lượng nhiều, ăn uống nhẹ.

Nhìn thấy quần áo trên người Mạc Bảo Bối đã rối loạn, Ross lập tức phân phó người chuẩn bị bồn tắm, giúp Mạc Bảo Bối tắm rửa sạch thật tốt rồi, mặc váy ngủ cung đình rộng thùng thình vào, sau đó dùng thuốc mỡ tốt nhất thoa lên lưng sưng đỏ au của Mạc Bảo Bối.

Cảm giác lạnh lẽo khiến Mạc Bảo Bối tỉnh táo lại, mở mắt nhìn hoàn cảnh xa lạ.

Mặc dù phong cảnh ngoài cửa sổ trước mặt thanh nhã tuyệt đẹp, nhưng thiết kế trong phòng lại khác biệt rõ ràng, tạo hình mặt ngoài đại khí hào hùng chế tác từ các chi tiết vụn vặt, còn có các loại bích họa vừa nhìn đã biết không từ cùng tác giả, đối với Mạc Bảo Bối nhìn cũng phải thốt hai chữ 'xa hoa' to. Chẳng qua kết hợp xa hoa mang tới là một loại rung động lòng người, nhà ở xa hoa cũng vì hiếm thấy mà có vẻ cực kỳ trân quý.

Nhìn các kiệt tác các thời kỳ khác nhau đều xuất hiện trong căn phòng xa hoa này, dù Mạc Bảo Bối chỉ là một người ngoài nghề cũng biết giá trị trong đó, cái này cũng không chỉ là đồ dùng xa hoa mà là giá trị bản thân người thiết kế.

Tập trung lịch sử nhân văn mấy ngàn năm, hòa tan kỹ thuật chế tác truyền thống và kỹ thuật chế tác tỉ thức hoàng kim khéo léo, làm cho đồ dùng hiện ra một vẻ đẹp vừa đúng tỷ lệ.

- Bảo Bối, sao rồi? Có thấy khá hơn chút nào không? - Ross khẩn trương hỏi, cô gái nhỏ của anh vừa mở mắt ra không phải nhìn anh đầu tiên, mà là bắt đầu ngẩn người quan sát hoàn cảnh.

- Hả? - Mạc Bảo Bối bị tiếng Ross cắt đứt, nghi hoặc quay đầu, lúc này mới nhìn thấy Ross.

Nhìn thấy Mạc Bảo Bối hồi lâu chú ý tới mình, Ross có vẻ hơi đau lòng, nhưng anh vẫn rất dịu dàng đỡ Mạc Bảo Bối ngồi dậy, sau đó lấy một cái gối ôm mềm mại lớn cho Mạc Bảo Bối ôm.

- Có đói bụng không? - Ross hỏi, Louise đã bưng một chén cháo trắng tỏa ra mùi gạo từ tay một người làm nữ khác đưa cho Ross, sau đó cung kính khom lưng cúi đầu lui ra sau một bước.

- Không cảm thấy đói, có lẽ là đói quá mức không cảm giác rồi.- Khuôn mặt Mạc Bảo Bối thê thảm. Mặc dù bây giờ không cảm thấy mình đói, nhưng nghĩ cũng biết, sau khi nôn toàn bộ mọi thứ ra nếu cô vẫn không đói mà nói thì cũng không phải là loài người, huống chi hiện tại dù cô không nôn, nhưng tay chân vẫn nhũn ra hết.

Ross tỉ mỉ thổi một chút, múc một muỗng tự mình thử nhiệt độ trước một chút, sau đó mới yên tâm dứt tới miệng Mạc Bảo Bối.

Cái gì? Không phải chứ? Đây là.

- Sao vậy? - Ross thấy Mạc Bảo Bối không há miệng, hỏi.

- Anh ăn rồi cho em ăn, đây là chuyện người không có kiến thức mới làm, thế này không vệ sinh? - Mạc Bảo Bối nhìn Ross, có phần ghét bỏ, nhất là bây giờ trên mặt Ross xem ra nhếch nhác, còn có râu ria, càng cảm thấy cháo trắng từ trong miệng Ross ra không vệ sinh.

Ross bị lời nói của Mạc Bảo Bối làm đả kích thật sâu, anh cực nhọc chăm sóc ngày đêm, kết quả đối lấy ghét bỏ từ cô gái nhỏ này?

- Anh cũng ăn đồ ăn dư lại của em rồi, sao em lại không thể ăn? - Ross hơi buồn bực một chút, tim của anh bị tổn thương rồi.

- Nhưng. em cho anh ăn đồ ăn thơm ngát, nhưng anh bây giờ. nhất định anh trải qua mười hai giờ chưa đánh răng hả? - Mạc Bảo Bối chần chờ nhìn khuôn mặt râu ria của Ross.

Câu hỏi của Mạc Bảo Bối trực tiếp khiến sắc mặt Ross không vui.

Anh. thật sự bị ghét bỏ sao?

Louise đứng ở một bên run rẩy, mặc dù vô nghe không hiểu Ross và vị hôn thê Trung Quốc nói những gì, nhưng cô cũng nhìn ra được, vị tiểu thư kia đang ghét bỏ Ross đại nhân, không chịu ăn.

Phải biết, Ross ở trong mắt của các cô vốn là thiên thần sống. Ngũ quan đáng dấp Ross gần như hoàn mỹ, là đáng về người tình trong mộng của tất cả phụ nữ. Mặc dù trong đôi mắt dường như không nhìn ra bất kỳ tâm tình nào của anh không mang bất cứ chút cảm tình nào, nhưng anh vẫn là người đàn ông một làm cho người ta không nhìn được động lòng. Anh trầm tĩnh lại ẩn chứa cao ngạo, làm việc kỹ lưỡng, uy nghiêm, luôn luôn có nghị lực kiên trì, năng lực của anh cũng làm cho nhiều người cảm phục.

Chắc chắn, anh là một người đàn ông lãnh khốc.

Nhưng người đàn ông lãnh khốc lại bị một người con gái Trung Quốc như vậy làm cho tinh thần không ổn, cái này khiến Louise và tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Mà bây giờ thoát nhìn, hình như cô gái Trung Quốc này hoàn toàn không có lòng cảm kích.

Ross thất bại gặt đầu, sau đó xoay người lại, buông chén xuống.

Louise nhận lấy, vốn muốn thay vị trí Ross dứt Mạc Bảo Bối ăn cơm.

- Chờ tôi một lát, đi chuẩn bị đồ dùng cho tôi tắm. - Ross lạnh lùng nói. Bây giờ anh không phải là quan ngoại giao, mà đang ở quốc gia của mình, anh không cần thiết che giấu lãnh khốc của mình.

Louise kinh ngạc gật đầu một cái, sau đó buông chén xuống, xoay người đi phân phó người giúp việc phía dưới chuẩn bị.

Chờ Ross tắm nhanh xong rồi cho Mạc Bảo Bối ăn, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

- Ross, tôi nghe nói cô dâu nhỏ của anh tỉnh rồi, tôi tới xem cô ấy một chút. – Giọng Hans Petersen sáng lảng từ xa đã truyền tới, Mạc Bảo Bối tò mò nhìn hướng âm thanh tới.

Đó là một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi. Người này giữ tóc dài màu vàng nhạt. Người đàn ông tóc vàng nhạt dường như rất vui vẻ, không có ngũ quan làm động lòng người như Ross, nhưng lại có một sức quyến rũ đặc biệt.

Ross nhìn thấy người này cũng không đứng dậy, tự mình lau đôi tay cho Mạc Bảo Bối.

- Hey. chào. cô, tôi là. Hans Petersen, thật vui mừng. được biết cô. - Hans Petersen nói tiếng Trung không tốt, đứt quãng, dáng vẻ nói rất cật lực, cảm giác giống như không cẩn thận sẽ cắn vào đầu lưỡi.

- Xin chào, tôi là Mạc Bảo Bối, rất hân hạnh được biết anh. - Mạc Bảo Bối sáng lảng dùng tiếng Anh nói.

- Cô. đúng là một. cô gái Trung Quốc. xinh đẹp, tôi. - Hans Petersen nắm tay Mạc Bảo Bối, tiếp tục cố gắng nói tiếng Trung Quốc luyện tập đã lâu của anh.

- Thật ra thì. anh hoàn toàn có thể nói tiếng Anh với tôi, tôi nghe không hiểu. - Mạc Bảo Bối thật sự rất sợ Hans Petersen không cẩn thận cắn lưỡi, không nhận được cắt ngang. Hơn nữa, cô thật sự không quá thích người khác dùng tiếng Trung Quốc sứt sẹo thể này nói với cô, nghe liền khó chịu.

- Được rồi, tôi nói tiếng Trung Quốc đúng là quá tệ, không trách được cô không muốn nghe tôi nói hết.” - Hans Petersen u oán nói, bộ dạng giống như rất ngượng ngùng, nhưng lại như bị uất ức.

Cảm giác Hans Petersen hình như là một người rất hài hước, dĩ nhiên là hình như, ít nhất là trong mắt Mạc Bảo Bối.

Bởi vì cô thật sự không ngờ rốt cuộc ông chủ lớn của Ross sẽ là một người như vậy. Người như vậy, làm sao lại là một Quốc vương?

- Là rất tệ, hơn nữa tôi rất sợ ngài nói không lưu loát sẽ không cẩn thận trở thành cắn lưỡi tự sát, chẳng phải là tôi rất đau lòng sao. - Mạc Bảo Bối không khách khí chút nào nói, xem ra tình cảm Ross và Quốc vương này có vẻ rất tốt, hơn nữa rất rõ ràng bây giờ anh ta lấy thân phận cá nhân đến thăm cô, cô khách khí có gì tốt chứ?

- Cô. đúng là thẳng thắn, không trách được ăn Ross của chúng tôi đến gắt gao, hơn nữa xem ra Ross lại còn rất cam tâm tình nguyện thích thú đấy. - Hans Petersen nhìn dáng vẻ nô lệ của vợ của Ross, cười nói, anh rất thích cô gái nhỏ Trung Quốc này.

- Tôi không có ăn anh ấy, tôi cũng không phải là yêu quái, càng không phải là European Vampire các anh. - Mạc Bảo Bối nhìn Ross đang tết đuôi sam cho mình, vội vàng phủi sạch quan hệ. Cô cũng không có cái nhân hạ thoải mái ăn hết Ross đó, hơn nữa, vốn Ross ăn sạch cô cũng không kém bao nhiêu đâu.

- Ha ha. cô thật sự rất thú vị, yêu quái? Ý tứ của yêu quái và Vampire của chúng tôi không khác biệt sao? - Hans Petersen cười rất lớn tiếng, ngay cả Louise cũng cảm thấy kinh ngạc, xem ra cô gái Trung Quốc này cũng đem lại hứng thú cho Quốc vương Điện hạ vĩ đại của bọn họ.

- Ủ, chúng có quan hệ thân thích. - Mạc Bảo Bối suy nghĩ một chút, nói.

Vả lại. trừu tượng mà nói, Vampire và yêu quái, đích xác là có quan hệ thân thích.

Ross giúp Mạc Bảo Bối biến tóc rồi tung thành một đuôi sam dài, còn cầm lên một đóa hoa tường vi cài ở đuôi tóc, sau đó hài lòng vỗ vỗ tay, nhận lấy khăn lông Louise đưa tới lau sạch hai tay.

Nếu như trước kia, anh hoàn toàn không làm được, nhưng bây giờ anh làm này một số chuyện này đã vô cùng thuận tay rồi, hơn nữa so Mạc Bảo Bối còn thuận buồm xuôi gió hơn nhiều.

- Tốt rồi, ngài nhìn cũng nhìn, Bảo Bối của chúng tôi cần nghỉ ngơi. - Ross không khách khí hạ lệnh đuổi khách.
- Nhưng hiện tại mới sáng sớm. - Hans Petersen nhìn mặt trời mới vừa mới dâng lên bên ngoài vườn hoa một chút.
- Ngài nên đi xử lý chuyện lớn quốc gia, Louise, đưa Quốc vương của chúng ta diện hạ trở về đi. - Ross tuyệt không khách khí nói.
- Thấy sắc quên bạn! - Hans Petersen hung hăng nói một câu, sau đó đi thật. Anh thật sự có chuyện cần xử lý, dù sao anh mới vừa ngồi lên vị trí này không tới một năm, nếu như không phải vì Ross có quan hệ với quốc gia hùng mạnh Trung Quốc này cường ủng hộ, anh cũng không thể thuận lợi vậy, chẳng qua rất nhiều chuyện anh vẫn phải dựa vào mình.
- Mạc Bảo Bối nhìn Quốc vương mặc dù giọng điệu không tốt, nhưng trên mặt lại vẫn không sao cả, cười thầm.
- Em cười cái gì? - Ross xoay mặt Mạc Bảo Bối qua hỏi.
- Ross có chút ghen, từ sau khi tỉnh lại Mạc Bảo Bối đã rất lâu, thời gian nhìn anh so ra kém hơn Hans Petersen vừa mới tới một lát nhiều, điều này có thể không khiến cho anh ghen sao?
- Câu tiếng Trung Quốc này Hans Petersen nói rất trôi chảy, anh không cảm thấy vậy sao? - Mạc Bảo Bối cười nói.
- Bốn chữ ‘thấy sắc quên bạn’ cuối cùng Hans Petersen dùng tiếng Trung Quốc nói ra, hơn nữa nói rất đạt tiêu chuẩn.
- Vậy thì sao hả ? Anh nói tốt hơn anh ta. - Ross không tự chủ so với Hans Petersen, mặc dù anh cảm thấy thể này rất ngây thơ, nhưng lại không thể kiềm chế.
- Nói rõ một câu nói này ngài ấy muốn nói với anh lâu rồi, nhất định mỗi ngày luyện tập một lần, nếu không sao có thể nói tốt như vậy? Nói đi, có phải trước kia anh đã từng ái mộ tiểu thư quý tộc nào đó, còn xảy ra câu chuyện tình yêu oanh liệt? - Mạc Bảo Bối nhạo báng Ross.

102. Chương 103: Chương 33

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-khong-thuan-ba-xa-luu-manh>